

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Perfect
TOGETHER

KRISTEN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİRLİKTE MÜKEMMEL
KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK
P R E S S

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 Kristen Ashley

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak istiyorsanız, önceden yazılı izin alınması gerekir. Lütfen
Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine başvurun.

Kapak Resmi: [Pixel Mischief Design](https://www.pixelmischiefdesign.com) _

Perfect TOGETHER

KRISTEN
YENİ YORK TIMES EN ÇOK SATAN YAZARI
ASHLEY

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Walgreens
2. Hugh Hefner
3. Kabul Etmek
4. Zehir
5. Bitti
6. Rocky
7. Evet
8. Şimdi
9. Kayıp
10. Listenin Başı
11. Maymun Bar
12. Dört Yaşında
13. Yap
14. Gerçekten
15. İskoç Kraliyet Ailesi
16. Oynamak
17. Fransız
18. Üç Buçuk
19. Gelenek
20. Zaman Doluyor
21. Bastille'i Bas
22. Alfa Koruyucunun Mantosu
23. Ay
24. Mükemmel Çocuk
25. Ailenin Bir Parçası
26. Soit Dit en Passant
27. Hiçbir Yere Gitmiyorum
28. Tavşan Kaynatma

- 29. [Asla Değişmeyecek](#)
- 30. [Hak Edilen Yenilgi](#)
- 31. Yetişkinlik
- 32. Yetişkinlik
- 33. Yetişkinli
- [k Epilog](#)
- [Teşekkür](#)
- [Haber Bülteni](#)
- [River Rain'e Hoş Geldiniz](#)
- [Tırmanış Sonrası](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri](#)

PROLOG
BİLİYORU
M
Wyn

“ Bir yerin var **m1**?”

"Daire, evet," diye homurdandı. "Bir daire kiralamışsın."

Bu bir ifadeydi ve içindeki acı gizlenmemiştir.

On dokuz yıldır evli olduğum kocam, katlanmış tişörtlerini Tumi çantasına yerleştirirken bunu duydu ve bana baktı.

Sonraki sesi homurtu değildi, nazik ve tatlıydı, ama tekrar ettiği "Evet" kelimesi çok acı vericiydi.

"Demek bitti," dedim tonlamadan.

O, eşyalarını toplamayı bırakıp doğruldu, "Wyn..."

"Hayatımızdaki pek çok şey gibi, *sen* de bittiğine karar verdin." Güzel, dolgun dudakları inceldi.

Ama cevap vermedi.

Yatağımızın üzerinde paketlediği bavul, hafta sonu gezileri için kullandığı deri çanta zaten ağzına kadar doluydu, fermuarı kapatılmış ve yere bırakılmıştı, spor çantası da aynıydı, Tumi el çantası da aynıydı, dolabın boş kısmı ve şu anda boşaltılan çekmeceler...

Bunlar onun cevabıydı.

"Bunu konuşmayacak mıyız? Çözmeye çalışmayacak mıyız?" diye sordum. "Bunu defalarca konuştuk. Biz..."

Ona doğru eğildim ve "On dokuz *lanet* yıl, Remy. Bunu öylece çöpe mi atıyorsun?"

Onun sinirlendiğini hemen anlayabildim (yani, aslında *yirmi bir* yıl geçmişti, flört ve nişan dahil, tabii ki sinirlenecektim).

"Sikimi çöpe atmayacağım, Wyn."

Her bir çantaya, her birinin anlattığı farklı hikayeyi düşünerek anlamlı bir şekilde baktım.

"Söylediğim hiçbir şeyi ciddiye almadın," dedi.

Tamam, şimdi *ben de* sinirlenmeye başlamıştım. "Delirdin mi sen?" diye sordum.

"Geçen hafta sonu Kaliforniya'da mıydın?" diye sordu.

Sırtım dikleşirken saçlarımın sallandığını hissettim.

"Gitmemeni istedim, ama sen gittin," diye bağırdı.

"Gitmememi söyledin, ama işim vardı, gitmem *gerekliyordu*. Evet, gittim."

"Ne istersen yapabilirsin Wyn, şirketin sahibi sensin. Hayır demek ve başka birini göndermek de buna dahil."

"Peki, Fiona Remington'a nasıl hayır diyeceğim?" "Ağzını aç ve n ve o harflerini söyle."

Orada durup, on yıllardır aynı yatağı paylaştığım, Üç çocuğumun babası olan adama bakarken, tüylerim diken diken oldu.

"Lanet olsun, sektörümün en önemli dergisinin kapağında ben varım," dedi. "Bu hafta sonu o ödülü kazandığım için kapağa çıktım ve karım Hollywood'da yalakalık yaptığı için kızım benimle birlikte geldi."

Soğukluk buz gibi oldu.

"Bunu yapmak istemezsin, Remy," diye uyardım. "Bundan geri dönüş yok."

"Tabii ki bunu yapmak istemiyorum, Wyn," diye tükürdü. "Ama bana başka seçenek bırakmadın."

Hayır, *vermedi*.

Kolumu Tumi'ye doğru uzattım. "Yani bu benim suçum mu?"

"Lanet olası *Phoenix* şehri bana bir ödül verdi, Wyn, ve sen *burada* değildin."

"Hollywood'un en yüksek ücretli, en çok övülen aktrisi, ödül sezonu için stil danışmanlığını yapmamı istedi, Remy, ve Cezayir'e gidip üç aylık zorlu çekimlere başlamadan önce danışmanlık için oturabileceği tek bir fırsatı vardı, ve ödül törenleri başlamadan iki gün öncesine kadar Amerikan topraklarına ayak basmayacaktı. Bu yüzden *orada* olmam gerekiyordu."

"Evet," dedi, o hecenin kesinliği sanki kafama taşlar düşmüş gibi hissettirdi. "Öyle yaptın."

Bu sözleri söyledikten sonra, şifonyere geri döndü ve çekmeceyi boşalttı.

Tişörtleri diğerlerinin arasına sıkıştırırken, fısıldadım, "Bundan geri dönüş yok, Remy."

Bana bakmadan valizi kapattı, fermuarını çekti ve yataktan çekti.

İki çantayı da omuzlarına attığında, bavullar tekerlekleri üzerinde dururken - güçlü ve formda, ragbi oynayan kocam, omuzlarında tüm hayatımızın bir parçası asılı dururken hiç de ağırlık hissetmiyor gibiydi - gözleri benimkilere takıldı ve bana bir cevap verebildi.

Ve bu cevap onun sözleriyle değildi.

"Biliyorum."

Bu cevap, uzun boylu, güçlü, yakışıklı kocamın yatak odamızın kapısından çıkıp gitmesiydi.
yatak odasının kapısından çıkmasıydı.

BÖLÜM 1 WALGREENS

Wyn

T Üç yıl sonra...

"TİPİK ALFA ERKEĞİNİN SAÇMALIKLARI Tipik Remy, seni böyle kızdırıyor." Arabamdaydım.

Arkadaşım Bea'nın sesi hoparlörlerden geliyordu.

Ve kalbim durdu.

Bu durumun ciddi olduğu belliydi, bu yüzden ilk sağa dönüşte Walgreens otoparkına girdim.

Park ettim.

Ve kalbimin tekrar atmasını sağlamaya çalıştım.

Ancak zihnim üç kat hızla çalışıyordu, bu yüzden bu çok zordu.

"Yani, ne oluyor lan? Bu pislği bir türlü başından savamıyorsun," diye bağırmaya devam etti Bea.

Ön camıma bakarak derin nefesler aldım.

"Yani," diye devam etti, ben de o anda onun her zamanki gibi davrandığını fark ettim, "seni ve üç çocuğunu terk etti. Bunun yüzyılın en büyük pislği olarak kalmasına izin veremez miydi?"

"Bu aile toplantısını Sabre çağırdı, Bea. Remy değil," ona daha önce söylediğim bir şeyi tekrar söyledim.

"Neden Remy'nin evinde olmak zorunda?" diye karşılık verdi.

Neden umursuyordu ki?

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Sabre'ye nedenlerini ve en büyük oğlum hiç hepimizi bir araya toplamamıştı. Sabre'nin bir toplantı düzenlemiş olması, bunun o kadar önemli olması ki Manon'la birlikte Tucson'dan arabayla gelmesi ve bunun ne anlama gelebileceği, babasının evini neden seçtiği konusunda ona sataşmaktan daha çok ilgimi çekiyor."

"Ben nedenini biliyorum," dedi.

Ve gerçekten de biliyordu.

Bu yüzden kalbim durmuştu.

Çünkü o her şeyi biliyordu.

Ve bu yeteneği bana geçtiğinde, Remy ve neden her zaman mağara adamından bir adım önde davranan biri olduğu hakkında her şeyi biliyordu.

Ya da pisliğin bir adım

altında. Ya da

mastürbasyoncu.

Ya da orospu çocuğuna.

Ya da pislik/alfa pislik (ikincisi onun en sevdiği idi).

Remy'nin bir alfa olduğu inkar edilemezdi. Hipererkeksi olduğu da inkar edilemezdi. Ve son olarak, bunların evliliğimize etkisi olduğu da inkar edilemezdi.

Ama bunların, benim ona aşık olmamın ve onunla evlenmemin nedenlerinden biri olduğu da inkar edilemezdi.

Bea, Sabre'nin neden babasının evinde toplantı düzenlediğini anlattı. "Çünkü o orospuyu orada istiyor."

Tamam.

Remy'nin birlikte yaşadığı kız arkadaşı Myrna'yı pek sevmezdim. Onunla pek sık karşılaşmazdık, ama karşılaştığımızda birbirimizden vebalı gibi kaçardık. Ve kızım Manon'un bana onun hakkında anlattığı bazı şeyler nedeniyle (içten içe) ondan hoşlanmıyordum. (Manon'un da Myrna'dan hoşlanmadığını söylemek yeterli, nefret değildi ama ikisi arasında pek sevgi de yoktu.

Ama ben, başka bir kadına, kategorik olarak, şey... kaltak olmadığı sürece kaltak demek istemiyordum.

Ve bildiğim kadarıyla, Myrna öyle biri

değildi. En azından kesin olarak değil.

"Eğer öyleyse, toplantıyı Remy'nin evinde yapması mantıklı olmaz mı?" diye sordum, ağzımdan bu sözler çıkarken, neden Bea'ya aile meselelerini sanki onları *savunuyormuşum gibi* açıklıyorum diye merak ediyordum. "Remy ve Myrna'yı benim evime davet etmesi pek olası değil."

"Remy senin evine gelmekte bir sorun görmez," dedi, ama ben nedenini anlamadım.

Yine de bu beni düşündürdü, çünkü hayır, onun için bu bir sorun değildi.

Artık konuşacak neredeyse hiçbir şeyimiz kalmamış olsa bile. Tüm önemli kararlar alınmıştı ve artık çocuklarımız kendi kararlarını verecek yaşa gelmişti.

Lise son sınıf öğrencisi olan Yves, evde kalan tek kişiydi, ama arabası vardı. İsteddiği zaman istediği yerde kalıyordu ve Remy ile benimle geçirdiği kadar zaman geçiriyordu.

Sabre ve Manon ise Tucson'da Arizona Üniversitesi'nde okuyorlardı, ama Yves gibi onların da arabaları vardı ve eve geldiklerinde istedikleri yerde, istedikleri zaman kalıyorlardı.

Gerçek şu ki, Manon sık sık benimle kalıyordu, çünkü Myrna'yı pek sevmiyordu ve Sabre babasıyla kalıyordu, çünkü o ve Remy (Yves ile birlikte) birbirlerine çok benziyorlardı.

Yves, hayatının henüz anne ve babasına ihtiyaç duyduğu bir dönemdeydi.

Manon ise genç bir kadın olarak bu dünyaya adım atıyordu ve bu nedenle bana ihtiyacı vardı.

Sabre ise babasının yanında olması gereken bir dönemdeydi. babasının yanında olması gereken bir dönemden geçiyordu.

Bunu tamamen doğal buldum ve hiç tereddüt etmedim.

Tabii ki, ilk oğlumu daha sık görmek isterdim. Ama babasının evinde uyusa bile babasının evinde kalsa bile, Manon gibiydi: hayatı o kadar yoğunlu ki, orada çoğunlukla uyuyordu.

Annemle oğlumun birlikte geçirdiği zamanlarımız vardı. Beni görmezden geliyor değildi. Tıpkı Manon'un babasıyla kaliteli zaman geçirdiği gibi.

Ama Remy sık sık "konuşmak" için evime gelirdi.

Şu anda o konuların ne olduğunu hatırlayamadım.

Bea, az önce de belirttiğim gibi, her zamanki gibi coşmuştu.

"Yani *aile toplantısında onun yanında olmak zorundasın, bu da bir tokat gibi.*"

"Tanrı şahidimdir ki, neden bu konuşmayı yaptığımızı gerçekten bilmiyorum. Sabre'nin ne istediği ya da benim bu konuda ne karar vereceğim seni ilgilendirmez."

Bu sözler çoğunlukla sinirli olduğum için çıktı, çünkü ben en ufak bir şeyde sinirlenmeye meyilliyim. Bu nedenle, bir şey yapmadan önce o duyguyu düşünmek için kendime bir saniye bile izin vermezdim.

Ve o anda, bunun hayatımdaki birçok şeyi nasıl etkilemiş olabileceğini düşündüm ve...

Kahretsin.

"Bana bunu mu söyledin?" diye sordu, sesi derinden incinmiş gibiydi. "Bea, beni arayıp şarap, pizza ve Netflix için davet ettin ve ben

O zaman bu toplantım vardı, sonra da depoya gitmem gerektiği için yapamayacağımı söylemiştim.

. Bu gece sezonun açılış gecesi. Sezonun açılış gecesinde bir ritüelimiz olduğunu biliyorsun. Sonra Remy, Sabre ve Myrna'ya sataşmaya başladın ve gerçekten, bu kin dolu sözlerin nereden geldiğini bilmediğimi söylemeliyim. Ama oğlumun bir kızı hamile bıraktığını ya da Mayıs ayında mezun olmasına rağmen bölümünü değiştirmeye karar verdiğini ya da bunun gibi bir şey söylediğini söyleyeceğinden endişeleniyorum. Boşanmamızın üzerinden iki yıl geçti ve ikimiz de hayatımıza devam ettik, ama sen Remy'ye karşı nefret kusuyorsun.

"Birincisi, hatırlarsan, *o senden* boşandı ve *sen bunu istemedin*," diye karşılık verdi. "İkincisi, kendine sor Wyn, hayatına devam ettin mi? *Gerçekten* hayatına devam ettin mi?"

Tamam, artık

sinirlenmemiştim. Kızgındım.

İkinci noktası da beni çok korkuttu. Ve bunlar

benim için iyi bir karışım değildi.

"Remy'nin benden boşanan kişi olduğunu neden hatırlattığını hayal bile edemiyorum," dedim soğukkanlılıkla.

"Çünkü sanki o, on yıl boyunca kalbini tekmeledikten sonra, onu söküp botunun altında ezdiğini unutmuşsun gibi."

"Ve bir arkadaş olarak bana bunu hatırlatmak senin görevin mi?" diye sordum.

"Evet, *öyle*" diye cevapladı.

"Bence konuşmayı kesmeliyiz," dedim ona.

"Katılmıyorum, çünkü Sabre babasının izinden gidiyor ve onun evine gidiyorsun." Olamaz.

Kesinlikle hayır.

"Bana az önce söylediğin şeyi bir düşün," diye fısıldadım.

Ama henüz bitirmemiştim.

Hayır, *daha* bitmemiştim.

"On yıl boyunca kocama sözlü olarak hakaret etmeni dinledim," diye devam ettim. "Ve bunu düşünmem gerekecek. Ama beni yanlış anlamayın ve bu mesajı kaçırmayın, Bea. Dikkatlice dinleyin. Asla... asla... oğlum hakkında bana veya *başkasına* kötü konuşmayın."

Bunun üzerine telefonu kapattım ve öfkeyle ön panele baktım. Bea hemen geri aradı.

Aramayı reddettim.

Tamam.

Tamam, tamam, tamam.

Kahretsin, şimdi zihnim dört kat daha hızlı çalışıyordu.

Bunu bir kenara bırak, Wyn, kendi öfkeli düşüncelerimi kesip kendime söylemek için. Toparla kendini. Remy'nin yanına git. Geç kalıyorsun. Her zaman geç kalırsın. O bundan nefret eder.

Öyle yapardı.

Başlangıçta bununla dalga geçerdi. Evliliğimizin ilk üç, dört, beş, on (tamam, on beş) yılında.

Sonra bu onu rahatsız etmeye başladı ve bunu belli etmeye başladı.

Kısa bir süre sonra, ayrıldığı sıralarda, bu onu çok kızdırdı ve bana bunu belli etti.

Benim tepkim mi?

Uzun boylu, esmer, yakışıklı kocamın hala uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğunu, benim ise üç çocuğun annesi olduğumu düşündüm. Çocuklar bebeklikten çok uzaklaşmış olsalar da, hala bebek kilolarımı taşıyordum. Artık bana fazladan on beş dakikanın *ne kadar* değerli olduğunu söyleyen takdir dolu bakışlarını atmıyordu ve eve vardığımızda bana bunun ne kadar değerli olduğunu gösterecekti.

Hayır, artık ellerini benden çekemediği seksi karısı değildim. Artık sabrını yitirdiği çocuklarının şişman annesiydim.

Aynı zamanda kendi işini kuran bir kadındım ve birdenbire, onun çamaşırlarını katlamak, market alışverişini yapmak ve müşterileriyle akşam yemeğinde iyi görünmek için günde on saat daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Range Rover'ımın içi tekrar çaldı ve arayan Bea olduğu için aramayı kabul etmedim.

Ama grubumuzdaki başka birine, diğer en yakın arkadaşım Bernice ile paylaştığım en yakın arkadaşıma bir arama yaptım.

Arama Kara'ya yapıldı.

Üçüncü çalınıştta telefonu açtı.

"Hay aksi, Sabre'nin toplantısından önce bir telefon," diye selamladı. "İyi misin?"

Arayan Kara'ydı.

Bernice de öyle olurdu.

İyi misin?

Hayır, *tipik Remy saçmalığı*.

"Sence Remy'yi unutmadım mı?" diye patladım.

"Uhhhhh," diye uzattı ve sonra sordu, "Dur tahmin edeyim, Bea aradı."

Gözlerimi kırptım.

"Bu arada, benim telefonumu da bombardımana tutuyor," dedi. "Az önce ona bağırdım," dedim.

Kara hiçbir şey söylemedi.

"Remy hakkında atıp tutuyordu," diye devam ettim.

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandı.

"Değil mi?" dedim. "Eski kocamı kötülemek için *sağlıksız bir şekilde* kendini adanmış gibi mi?"

"

"O, Remy Gastineau hayran kulübünün kartlı üyesi değil, hayır."

Ben, çekingen de olsa, devam ettim, "Ve o, çok uzun zamandır öyle değil miydi?" çok uzun zamandır öyle değil mi?"

Kara yine sessiz kaldı.

"Ondan nefret ediyor," dedim yumuşak bir sesle. "Onunla işler yolunda gitmedi ve bu benim için yeterince kötü. Onun bu konuda gerçekten kötü davranmasına ihtiyacım yok."

"Bea, fikrini söylemekten çekinmeyen bir kadın," dedi Kara.

"Evet, bu teşvik edilmeli, ama filtreler de olmalı. Örneğin, eski sevgilim hakkında dedikodu yapıp, sonra da senin eski sevgilim gibi davrandığını düşündüğün oğlum hakkında dedikodu yapmaya başlamamalı."

"Öyle bir şey yapmadı," dedi Kara.

"Yaptı," diye onayladım. "Açıkça söylemedi, ama Remy'yi hiç sevmediğini ve Sabre'yi babasına çekmiş olarak gördüğünü düşünürsek, ne demek istediğini anladım."

"Vay canına."

"Evet," diye onayladım.

"Sabre babasının kopyası, Yves de öyle, ama çok iyi anlamda, çünkü sen ve Remy anlaşılmadınız, ama..."

Tereddüt etti.

Kulaklarım kanamaya başlayacakmış gibi hissettim, o kadar dikkatle dinliyordum.

"Kendi kafasına göre davranmadığında, Remy gerçekten iyi bir adamdı," diye dikkatlice bitirdi.

Arabamın önündeki binaya baktım.

"Bernice'i arayacağım," dedi Kara nazıkçe. "Bence bir Cock and Snacktails gecesi yapmalıyız."

Bernice, önceki hayatında uçuş görevlisiydi. Ve bir keresinde, uçağın irtifa sabitlendiğinde bir meslektaşı kabin anonsunu karıştırmış ve görevlilerin "atıştırmalıklar ve kokteyller" servis edeceğini söylemek yerine "cock ve snacktails" servis edeceklerini söylemişti.

Bu zaten çok komikti.

Bernice servis yapmaya başladığında ve yaşlı bir bayana ne istediğini sorduğunda, bayan havada bir işaret yaparak anonsu gösterdi ve "Onun dediği" siparişini verdiğinde durum daha da komik hale geldi.

O uçuştan ve Bernice'in bu hikayeyi anlatmasından sonra, bir araya gelip kokteyl ve atıştırmalıklar yediğimiz her geceye "Cock and Snacktails" gecesi adını verdik.

Ama Remy'nin beni terk etmesinden iki gün sonra, Remy'nin bana evrakları teslim ettiği geceden sonraki gece, Bernice'in kocasının onu aldattığını itiraf ettiği geceden sonraki gece (tamamen değil, sadece başka bir kadını öpmüş

, ama inanın bana, bu sınırları zorlamaktan neredeyse daha kötü bir ihanetti) itiraf ettiği gecenin ardından, şu anda Cock and Snacktails'e her zamankinden daha fazla ihtiyacım olduğunu hissettim.

"Onun gelmesine izin verdim ve aptalca şeyler hakkında tartıştık, Kara," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle, o bunu biliyor olsa da. "Manon aylık bütçesini ve bunun ne kadarının Starbucks'a gittiğini, ve o zamanlar yirmi yaşındaki oğlumun arkadaşlarıyla ülke çapında bir yolculuğa çıkmak için yeterince büyük olmadığını, ama aslında olduğunu. Sanki tartışmak için uyduruyoruz gibi."

Kara sadece "Cock and Snacktails" dedi, bu da midemi bulandırdı.

Çünkü o anda bu konuya girmek istemediğini biliyordum, çünkü benimle aynı fikirde olduğu için konuşulacak çok şey vardı.

"Ona tutunuyorum," dedim dehşetle. "O hayatına devam etti. Her zaman istediği bekar evine sahip. Minyon, güzel, özgür ruhlu, genç bir kadınla. Ve ben ona tutunuyorum, Manon'a ekstra para veriyorum, bolca kafein alma hakkını savunuyorum, Sabre'nin gerçekten istediği bir şeyi almasını yasaklıyorum, ve oğlum olgun, akıllı, bu benim başımı ağrıtmadan ve babasıyla büyük bir tartışma yaşamadan sahip olması gereken bir şey."

"Cock," dedi Kara yavaşça, "ve Snacktails, kardeşim."

Yine ön panele baktım ve saati gördüm.

Beş dakika içinde Remy'nin evinde olmam gerekiyordu ve mevcut trafikte, on beş, yirmi dakika uzaklıktaydım.

Bunu fark etmeme rağmen, kafamı meşgul eden düşünceden kurtulamıyordum.

"Beni terk ettiğinde ona geri dönemeyeceğini söyledim ve o da bunu kabul etti," dedim. "Ama o sözler ağzımdan çıksa bile, onu asla bırakmadım."

"Wyn, tatlım, gidip Sabre'ye ne olduğunu bir bak. Sonra da maç başlıyor, değil mi?"

Tabii ki hatırlıyordu. Bea

hatırlamıyordu.

Kara hatırladı.

"Evet," diye onayladım.

"Ekibinle birlikte ol, şampanyayı aç, Hollywood, Bollywood ve aradaki her şeyin önde gelen stilisti olarak onlar için hazırladığın ve yirmi bin abonenin seveceği muhteşem kutuyu kutla. Bu arada, Bernice'le görüşüp kızlar gecesi için bir zaman belirleyeceğiz. Yapamayacağın bir gece var mı? Yoksa Noel'i mi aramalıyım?"

Noel benim asistanımdı.

Noel, (umarım) şeytan kısmı olmadan *Devil Wears Prada'daki* hayatı yaşamak istediğine karar vermişti. Bu nedenle Noel, kendine 24 saat, 7 gün görev yapma yükümlülüğü getirmişti.

Ve ben dramatik davranabilirdim. Ama bir keresinde cumartesi günü aynı alışveriş merkezinde olduğum için kendi kuru temizleme kıyafetlerimi almaya gittim ve o, bir daha tekrarlanmasını istemediğimiz bir şekilde aklını kaçırmıştı.

Gerçek mi?

Asistanımın kuru temizlemeyi almayı kutsal bir görev olarak görmesi benim için sorun değildi.

Bu yüzden ona izin verdim.

Başka bir deyişle, Noel'in işe başladığından iki hafta sonra kendi programıma bir şey eklediğim son seferi düşünerek, yapabileceğim tek şekilde cevap verdim (ve bunun da tekrarlanmasını istemiyorduk).

"Noel'i arasana." Kara
gülmeye başladı.

Dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim, çünkü onu çok seviyordum ve Noel ve onun tuhafıkları, bana bakmayı kendine görev edinmiş olduğu anlamına geliyordu.

Ama en fazla yirmi dakikam vardı, dünyayı sarsacak bir gerçekle yüzleşmek için.
Hayatımın aşkını nihayet bırakmak için en fazla yirmi dakikam vardı.

"Gitmeliyim, toplantıya geç kalacağım," dedim Kara'ya.

Ses tonumu okudu, tam olarak yenilmiş değildim, ama çok da uzak değildim

"Noel'e acil bir durum olduğunu söylerim, tamam mı?" diye sordu.

"Tamam. Dinlediğin için teşekkürler."

"Her zaman ve her zaman. Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Telefonu kapattık ve onun araması ekranımdan kaybolduğu anda, başka bir şey gördüm.

Ve bir şey duydum.

"Bir saniye bekle, bebeğim."

Dönüp bar taburesinde oturan iri yarı, muhteşem görünümlü adama baktım. Ben yanından geçerken bana gülümseyen adam.

"Az önce yanımdan geçip gitmedin."

Öyle yaptım.

Bana gülümsemiş olsa da, Remy'nin yanından geçip gittim, o yakışıklı adamın bana durmamı istediği için öyle gülümsediğini hiç düşünmedim.

Ama o, numaramı vermeden yanından uzaklaşmama izin vermedi.

O kadar kendinden emin, o kadar özgüvenliydi ki, onun gibi bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım. Benimle konuştuğu andan itibaren, onun ilgisinden sarhoş olmuştum.

İlk randevumuzu ertesi gece yaptık.

Üçüncü randevumuzda, yani üç gece sonra, bir cuma günü, onunla yattım ve tüm hafta sonu onun yanından ayrılmadım.

Sonraki iki yıl içinde ona taşındım, nişanlandım ve evlendim.

Sonra ona çocuk verdim. Sonra onları büyüttük.

Başlangıçta her şey cennetti. Her açıdan mükemmeldük. Birlikte mükemmeldük.

Ama sonunda, birbirimizden uzaklaşmadık. Ayrıldık. Ve sonra o bizi paramparça etti.

O zamandan beri, parçaların arasında oturup, bizi yeniden bir araya getirme sürecini nasıl başlatacağımı düşünüyordum.

Bizi yeniden bir araya getirme sürecini nasıl başlatacağımı anlamaya çalışıyordum.

Remy, yüzyıl ortası tarzında bir daire satın almış, ödüllü bir mimarın yapabileceği kişisel bir tarzla döşemiş ve hayatına devam etmiş,

hayatına devam ederken, başka bir kadına aşık oldu ve onu ailemize tanıttı.

Ve ben bununla başa çıkmak zorundaydım. Hemen şimdi.

Bu yüzden geç kalacaktım, ama saate baktım.

Ve hayatıma, programıma, yüküme uymayan bir şey yapmam gerektiğinde yaptığım şeyi yaptım.

Kendime bunu hissetmek için tam beş dakika verdim.

Bu, iki dakika boyunca otoparkta ağladığım anlamına geliyordu.

İki dakika boyunca kendimi toparlamaya çalıştım.

Gözyaşlarımı sildim ve bir dakika boyunca yüzümü düzeltmek için elimden geleni yaptım.

Sonra otoparktan çıktım ve Walgreens'i - ve hayatımın aşkını - geride bıraktım.

BÖLÜM 2

HUGH HEFNER

Wyn

Remy'nin evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda, evinin bu kadar havalı olmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu ilk kez düşünmedim.

Manon okula gittikten sonra, Remy ve benim çocukları büyüttüğümüz evde bazı değişiklikler yaptım. Bu değişiklikler bana dünyanın en iyi banyosunu ve dolabını kazandırdı, ama iki yatak odasını da elinden aldı.

Onun odası da bunlardan biri olsa da, Manon her şeye karışıyordu.

Tasarımda bana yardım etti ve "misafir" yatak odasında kalmayı hiç sorun etmedi (çünkü odayı yeniden dekore etmesine izin verdim, yani oda tamamen ona aitti, sadece daha sofistike ve olgun bir versiyonu). Bu odanın bir başka avantajı da banyosu olmasıydı.

Sabre, Yves benimle kaldığında onunla aynı odada yatıyordu, Yves de buna razıydı, ama Sabre, aylar önce ve okula gittikten sonraki yıllarda yaklaşık beş yüz kez "Asla eve geri dönmeyeceğim" demesine rağmen, yatak odasını mahvettiğim için bana kızgındı.

Tabii, arkadaşlarıyla kros koşusu yapmadığında, onlarla Rocky Point'te kamp yapıyordu, liginde rugby oynuyordu, farklı şirketlerde (babasının şirketi dahil) staj yapıyordu, bol bol "babes" ile çıkıyordu ya da babasının yanında kalıyordu.

Evet, Remy tadilattan haberdar olduğunda bize geldi ve bu konuda tartışmadık.

Aklını kaçırmış ve evi beş yatak odalıdan üç yatak odalıya çevirmenin ne kadar "mantıksız" olduğunu haykırarak bağırmıştı ve "...bu mahallede, yüz bin doları tuvalete atıyorsun, Wyn."

"Bu evde *öleceğimi* düşünürsek, Remy, benim neyim var ki?" diye karşılık verdim. "Çocuklar beni gömecek, evi satacak ve elde ettikleri gelirle çocuklarını üniversiteye gönderecekler. Umuyorum ki, kederle dolu olacakları bir dönemde, yüz bin dolar umurlarında olmayacak, bu da onlar için bir kazanç olacak."

"Saçmalık, kadın..." (Bu arada, boşanmadan önce eski kocamın ağzından "kadın" kelimesi çıktığında *hiç* hoşlanmadığımı söyleyeyim, ama bana bağırırken kesinlikle hoşlanmadım), "...Yves dışarıdayken, ya konsiyerj ve senin lanet olası arabayı park eden vale bulunan bir gökdelene gidersin ya da Los Angeles'a taşınırsın. Bu evde ölmeyi planlıyorsun, hadi oradan."

Çocuklarımdan biri Phoenix'te olduğu sürece, *ben* de Lanetli Güneş Vadisi'nde kalacağım.

Ancak, o haklı olabilir, çünkü o bunu söyleyene kadar hiç düşünmemiştim, ama eve geldiğimde birinin arabamı park etmesi kulağa cennet gibi geliyordu.

Bunu ona söylemedim.

"Bu mülkü senden satın aldığımı ve tapuda sadece benim adımın yazdığını düşünürsek, sevgilim, bu senin neyine ne?" dedim.

"Bana 'canım' demeyi kes. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Bu, New York Moda Haftası'nın saçma sapan bir zırvası."

"Biliyorum," diye onayladım. "Bundan ne kadar nefret ettiğini de biliyorum, *hayatım*, o yüzden anla artık. *Sen beni sinirlendirdiğinde, seni sinirlendirmek için kullanıyorum, umarım o kadar sinirlenirsin ki gidersin.*"

Evet, öyle.

Remy ve ben çok sağlıklı bir boşanma yaşadık.

Sabre ona benim kızlık soyadımı geri alacağımı söylediğinde yaşadığımız tartışmaya girmeyeceğiz.

İşletmemin adı hala *Wyn Gastineau*'ydu, resmi olarak arkasında "Inc." vardı, ama iş dünyasında bilindiği gibi değildi. Bu benim adımdı, nokta.

Ama yasal olarak Wyn Byrne'e geri döndüm. Bunu

Myrna Remy'nin yanına taşındıktan sonra yaptım.

Tamam, madem aklımda, bu konuya girelim. Şöyle oldu.

Remy: "Yani, başka biriyle birlikte olduğum için beni cezalandırıyor musun?"

Bir nevi öyleydim.

Ben (sadece ona değil, kendime de inkar ederek): "Dünya senin etrafında dönmüyor, hayatım."

Evet.

"Hayatım" kelimesini ekledim.

Remy: "Saçmalık, Wyn. Birlikte olmayabiliriz ama hala bir aile olduğumuzu hiç düşündün mü?"

Ben: "Çocuklarımızı *reddetmedim*. *Adımı değiştirdim*. Ve açıkçası, adımın ne olduğu artık seni ilgilendirmez."

Remy: "Benim adım, geçmişimizi ve birlikte yaşadığımız tüm anıları bir kenara atman benim işim değil mi?"

Ciddi misin?

Ve *bana* "drama meraklısı" dedi (ki kendisi defalarca yaptı)?

Ben (aynı zamanda kafamın patlamasına engel olmaya çalışarak): "*Seni* terk eden *ben* değildim ve *boşanma davası* açan da *ben* değildim. Anılardan bahsetmek mi istiyorsun, Remy? O zaman şundan bahsedelim."

Bu puanlar için, evimin tadilatı konusunda bir çıkmaza girmiştik (sadece o hala haklı olduğunu düşündüğü için; ben ise bunun onu ilgilendirmediğini biliyordum).

Ama sonuncusunu kesinlikle ben kazanmıştım.

Bunu biliyordum çünkü bu sayede, o öfkelenirken üç hafta boyunca Remy'den uzak kalabilmişim.

Ve lanet olsun, o öfkelenirken onu özlemiştim.

Bunlar, arabamdan onun evine doğru yürürken aklımdan geçen düşüncelerdi. Evi, tarihi Encanto mahallesindeki bir caddenin virajında, geniş bir arsanın derinliklerinde yer alıyordu.

Çiftlik tarzı. L şeklinde. O kadar eski ve köklü, yemyeşil tropikal peyzajı ile güzel, bakımlı bir ormandı. Bu peyzaj, evin ön cephesini oluşturan pencere duvarından görebileceğiniz, çeşmeli küçük bir ön avluyu çevreliyordu.

Oraya birkaç kez gitmiş olmama rağmen, hiç tam bir tur yapmamıştım, ama bir tarafta Remy'nin ev ofisi ve Sabre'nin yatak odası olduğunu biliyordum. Oda misafir odası olmalıydı, ama artık genç yetişkin erkekler için özel bir alandı (Sabre'nin Remy ile kalmasının bir başka nedeni).

Daha uzun olan tarafın sonunda, Remy ve Myrna'nın güneşli bir yatak alanına sahip ana süiti vardı ve ben gizlice onu görmek istiyordum. Ayrıca Yves ve Manon için Jack ve Jill yatak odaları ve bir poker odası da vardı.

Evet, *poker* oynamaya adanmış bir oda.

Çünkü Remy öyle bir adamdı.

Gerçek bir erkek.

Pazar günleri oturup futbol izlemezdi çünkü o günler rugby oynadığı günlerdi. Rugby oynadıktan sonra da rugby arkadaşlarıyla bira içip biftek yedi. Bir süre triatletlik yaptıktan sonra, snowboard (zaten yapıyordu ve hala yapıyordu) ve dağ bisikleti sürmeye (şansına, Arizona'da yaşıyorduk, bu yüzden bunu yıl boyunca yapabiliyordu) zaman ayırmaya başladı.

Açıkçası, onu tanıdığım süre boyunca hep poker oynadı.

Ayrıca bilardoda da ustaydı (ve oturma odasında bir bilardo masası vardı, bu odada ayrıca bir bar da vardı, şaka değil, *bir bar*).

Evinde, ön kapıdan girdiğinizde karşınıza çıkan, biraz resmi bir çukur oturma odası vardı.

Bu odada bir kuyruklu piyano vardı (Remy ve tüm çocuklar çalardı, çünkü annesi "beyefendiler güzel sanatları *onlara katılarak* anlarlar, canım" demişti) ve iki duvarı pencerelerle kaplıydı.

Biri ön avluya bakıyordu.

Diğeri ise arka bahçeye bakıyordu ve burada dikdörtgen şeklinde, orta yüzyıldan kalma bir havuz ve mükemmel yerleştirilmiş varil kaktüsleri, parlak turkuaz minderli kutu şeklinde mobilyalar ve beyaz bir direğe açılı olarak tutturulmuş üç geniş ve sıkı beyaz daire arasına gerilmiş turkuaz kumaştan yapılmış özel tasarım "şemsiyeler" ile gölge sağlayan bir veranda vardı ve sanki Tomorrowland'a aitmiş gibi görünüyorlardı.

Diğer bir deyişle, muhteşemdi.

Remy'nin evinde ayrıca, çok uzun olduğu için dikkat çekici miktarda tezgah alanı sunan tek şeritli bir mutfak vardı. Ayrıca, mükemmel ve beklenmedik bir aydınlatmaya ve havuz masası, ıslak bar ve süslü aile odasına bakan dış tezgahın üzerine kısa çubuklarla asılmış dolaplara sahipti. Süt rengi, sürgülü cam paneller, baş üstü dolapların önlerini kaplıyordu

Alt kısımda minimalist kulplar vardı. Her gittiğimde dikkatimi çeken paslanmaz çelik aletler, mucizevi bir şekilde parmak izi bırakmıyordu.

Gerçekten muhteşemdi. Tüm ev.

En azından gördüğüm kadarıyla.

Ve Remy için şanslı olan şey, dört bin metrekarelik devasa erkek mağarasına taşınacak ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek bir kadın bulmuş olmasıydı.

Hiçbir yerine kendi izini veya kişiliğini yansıtmamıştı (en azından gördüğüm kadarıyla).

Tabii ki, geçen yıl Noel'de Remy'ye verdiği çerçeveli çıplak fotoğrafı hariç.

Çocuklarımın önünde.

Remy'ye hakkını vermek zorundaydım. Manon'un anlattığına göre, bu portre yatak odalarında asılı olmasına rağmen, Remy pek memnun olmamıştı ve çocuklarının önünde, önceden haber vermeden bu kadar kişisel bir şey aldığı onu saklamamıştı (Manon'a göre, kadının bahanesi "Ama bebeğim, *hepsi büyüdü*" idi ve hayır, kadının kendi çocuğu yoktu, bu da durumu açıklayabilir).

Ama çocuklarının yaşadığı evinde sergileniyordu. Belki oturma odasında değil... ama yine de.

"Onların odasına asla girmiyorum çünkü... iğrenç," demişti Manon. Bu beni gerçekten üzmüştü.

Çünkü Remy ve Manon eskiden sürekli bizim yatağımızda sarılıp romantik komedi filmleri izlerlerdi (ikisi de iyi ya da kötü romantik komedi filmlerine bayılırlardı) ya da kitap okurlardı (ikisi de çok okurlardı ve babalarıyla kızlarının sarılıp kitapların dünyasına dalabilecekleri, büyük yatağımız dışında başka bir mobilyamız yoktu).

Eğer erkeğinizin evinde, onun çocuklarıyla paylaşmak zorunda olduğunuz kendi alanınızı oluşturmak istiyorsanız, bunun iyi bir yol olduğunu söyleyebiliriz.

Ben de öyle yaptım.

Remy'nin eşyaları evin her yerine dağılmışken, çocukları da çoğu zaman evdeyken, Myrna bir yerlerde hak iddia etmek zorundaydı.

Ve öyle yaptı.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu sözleri kimseye yüksek sesle söylemesem de (Kara ve Bernice'e bile, Bea'ya ise kesinlikle söylemem), o evde mutlu olurdum.

Kesinlikle, mermer tezgahlı devasa mutfakım (Remy'nin yenilemesi, neredeyse taşınmamızın hemen öncesinde, aslında tüm evimiz onun tarafından yenilenmiş ve dekore edilmişti - şaşırtıcı değildi, çünkü üzerinde çalıştığı projelerde, binadan mobilyalara ve halılara kadar her şeyi kendisi tasarlıyordu) ve çoğu kadının hayalini kurduğu yeni ana yatak odamdan vazgeçmek zor olurdu.

Ama onun evi gerçekten o kadar muhteşemdi.

Ve eğer onun istediği buysa (ve ben bunun böyle olduğunu biliyordum, çünkü sık sık bundan bahsetmişti), çocuklar evden ayrıldığında veya ayrılmak üzereyken (yani *şimdi*), ona evi verirdim.

Bu da Bea'nın, Remy'ye "boyun eğdiğim" her seferinde yaptığı gibi, bu konuda bana karşı çıkmasına neden olurdu.

Arabamdan onun evinin kapısına doğru yürürken ve kapı ziline düğmesine basarken tüm bunlar aklımdaydı.

Onu hemen açması hiç de sürpriz olmadı. Ve bunu yine hiç de sürpriz olmayan bir şekilde, fırtına gibi bir yüz ifadesiyle yaptı.

Yine de, o yüz ifadesi inanılmazdı.

O, tanıştığımızda olduğu gibi, şimdi de inanılmaz derecede çekiciydi.

Uzun boylu (1,90 m). Sağlam ve iri yapıydı, uylukları kendi dinini yaratabilecek kadar etkileyiciydi. Dağınık, koyu renkli, her zaman çok uzun saçları artık gümüş rengi tellerle karışmıştı ve klasik Fransız erkek özelliklerine sahipti. Güçlü, belirgin bir burnu vardı. Kalın kaşları ve geniş alnı vardı. Mükemmel şekilli ağzı, çekici bir erkek suratıyla ya da rahatsız edici derecede çarpıcı bir sırıtışla durma eğilimindeydi.

O, bana tepeden bakarken, havalıydı. Remy böyleydi.

Soğukkanlı.

Hiç çaba

harcamadan.

Hugh Hefner'ın olmak istediği kişi oydu, muhteşem kıyafetiyle orada duruyordu. arkasında kendine özgü evi ile kapı eşiğinde duruyordu, giydiği kot pantolon

kadar yumuşak (biliyorum çünkü yıkamıştım) ve neredeyse beyaza dönmüş bir kot pantolon giyiyordu. Pantolon bol duruyordu ama mükemmel bir popoyu ima ediyordu (bu ima doğruydı) ve umut verici bir paketin etrafında gizemli, lezzetli bir şekilde toplanabiliyordu (ve bu umudu boşa çıkarmadı).

Üstünde, soluk sarı renkli, düğmeli bir gömlek vardı ve gömlek, güçlü, bronzlaşmış boynunu ve kaslı köprücük kemiğini cömertçe sergiliyordu ve omuzlarından, "Umurumda değil" der gibi rahat bir şekilde sarkıyordu, o kadar çekiciydi ki, dilinizde tadını alabilirdiniz.

Ayakları çıplaktı, kot pantolonunun ön kenarları ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve arka kenarları yıllardır üzerinde yürüdüğü için yıpranmıştı.

Baştan aşağı yakışıklıydı. Ve
artık benim değildi.

"Geç kaldın," dedi, zengin sesi serrano biberi katılmış melas gibi sivri uçluydu. "Hiç şaşırmadım."

"Üzgünüm," diye cevap verdim. "Gerçekten. Evet. Mazeretim yok. Ama gerçekten üzgünüm."

Cevabım karşısında şaşınlıkla başını salladı, çünkü ben her zaman geç kalırdım ve her zaman bir bahanem vardı, ve bizim ilişkimizde bu onu her zaman rahatsız ederdi, geç kalma kısmı ve bahane kısmı.

Sonra gözleri kısıldı.

"Ağladın mı?"

Sanırım makyajımı düzeltmek için bir dakika daha ayırmalıyım. "İyiyim.

Sorun yok. Buradayım. Gerçekten üzgünüm..."

"Neden ağlıyordun?"

Ağladığımı inkar etmenin bir anlamı yoktu. Birincisi, bunu gerçekten saklayamazdım. İkincisi, bu adamı tanıyordum, vücudunun her santimini, olabileceği her ruh halini, yüzünde beliren her ifadeyi, hepsini avucumun içi gibi biliyordum.

O da beni aynı şekilde
tanıyordu. Yani
inekmenin bir anlamı
yoktu.

Onunla göz göze geldim ve "Açıķçası Remy, ben iyiyim. Ama Sabre muhtemelen..." dedim.

"Neden ağlıyordun, Wyn?"

"Gerçekten o kadar da önemli bir şey değil."

Yalan: Sonunda ilişkimizin bittiğini kabullendiğim için ağlıyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Yalan: Sen hayatımın aşkıydın ve ben ilişkimizi mahvettim.

"Şimdi iyiyim. Sabre ile bunu yapalım."

Yalan: İyi değildim. Ama iyi olacağıma kararlıyım. Eninde sonunda.

Beni içeri almak için kapıdan çekilmedi. "Remy..." diye başladım.

"Neden ağlıyordun, Wyn?"

Bu beklenmedik bir darbe oldu, ama dostum, tam göğsüme yumruk yemiş gibi oldum.

Onun sesindeki sıcak endişe, yüzündeki yumuşak kaygı ve karamel rengi gözlerinin yoğun bakışlarından kurtulmak için nefes aldım.

Ağzımı açtım, ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum, özellikle de bakışları dudaklarıma düştüğünde ve o tanıdık, hoş sıcaklığın vücudumun diğer bölgelerine yayıldığını hissettiğimde, evin içinden bir ses geldi.

"Wyn mı?"

Myrna.

Yutkundum, gözlerimi kapattım, başımı eğdim, çenemi yana çevirdim ve bir saniye bekledikten sonra gözlerimi açıp Remy'ye tekrar baktım.

Hata.

Büyük bir hata.

Çünkü tüm bunları yaptım. Ve o da beni yaparken izledi.

Şimdi yüzünde başka bir ifade vardı ve görünüşe göre, daha önce yalan söylemiştim.

Çünkü beni hiç olmadığı kadar dikkatle inceliyordu. Ama sıcaklığı ve ilgisi kaybolmamıştı.

"Girin," diye mırıldandı ve sonunda yolumdan çekildi.

Clutch çantamı kolumun altına sıkıca sıkıştırdım ve Louboutin ayakkabılarımı giymiş ayaklarımla eşiği geçtim.

Mesleğim sayesinde kaybetmediğim bir şey vardı: 10 cm topuklu ayakkabılarla spor ayakkabı giyiyormuş gibi yürüyebilme yeteneğim.

Ve bu, çökmüş oturma odasına bakıp çocuklarımın orada olmadığını gördüğümde, benim için tek teselli kaynağıydı. Bu yüzden sağa, evin L şeklinde kısmının ucunda bulunan mutfığa ve aile odasına doğru ilerledim ve çocuklarımın orada uzandığını gördüm.

Ve mutfakta Myrna ile karşılaştım.

Remy 1,90 m boyundaydı. Sabre 1,93 m boyundaydı. Yves babasının boyuna tam olarak sahipti. Manon 1,73 m boyundaydı.

Ben 1,75 metreydim.

Myrna en fazla 1,63 boyundaydı, muhtemelen 1,60 civarındaydı.

Giysiler, ayakkabılar, çantalar, makyaj ve aksesuarlar hakkında her şeyi biliyordum ve dünyadaki tüm tasarımcılar (abartmıyorum) bana bedava ürünler gönderiyordu. Müşterilerim için. Ve benim için.

Ve ben de onları kullanıyordum.

Her zaman.

Myrna granola, boho, biraz maskara süren (belki), çok renkli, dokunmuş, saçaklı çapraz çantayı al ve git türünden bir çöl faresiydi.

Remy ile dağ bisikleti sürerdi.

Bir keresinde spin dersini denemiştim ve nefret etmiştim, o yüzden bir daha hiç yapmadım. Ama çocuklar bana sevimli bir sepeti olan pembe bir Schwinn bisiklet almışlardı, ara sıra market veya kahve dükkanına giderken kullanıyordum, "ara sıra" derken, yılda belki beş kez demek istiyorum.

Sarışındım, saçlarım altın renginden karamel rengine kadar değişiyordu (aslında değil, artık doğal saç rengimin ne olduğunu bilmiyordum ve bunu öğrenmeye bile yaklaşmama izin vermiyordum ve *ölene kadar da* asla öğrenmeyecektim).

O esmerdi, uzun, dağınık, mükemmel bir şekilde dalgalı saçları, aceleyle bir düğümle bağlanmadığında veya ikiz örgüler halinde bükülmediğinde beline kadar uzanıyordu.

Benimki sütyen askıma takılıyordu ve haftada bir kez profesyonel olarak temizletiyordum, diğer iki seferi kendim yapıyordum ve (neredeyse) bir usta olmuştum.

Göğüsleri büyüktü, ama onun dışında zayıftı.

Göğüslerim ve kalçalarım çok büyüktü, hayatımda hiç düz bir karnım olmamıştı ve o zaman da durum farklı değildi.

Ben (eğer tanımlamak zorunda kalırsam, ki bu hiç sevdiğim bir şey değildir) kendimi "olgun" olarak tanımlamayı tercih ederdim.

O benden on üç yaş küçüktü.

O anda, kesik şort, metalik parçalar dikilmiş ve püsküller sarkan, bol kesim hardal rengi üç çeyrek kollu bir üst giyiyordu. Ayaklarında yıpranmış Birkenstocklar vardı ve saçında bir tür fular vardı. Açıkta kalan uzuvları bronzlaşmıştı.

Ben yeşil houndstooth desenli, geniş paça pantolon, boynuma kadar düğmeli sade siyah bluz, ince bilek kayışlı kırmızı süet ayakkabılar giyiyordum ve Remy ile New York'tan Phoenix'e taşındığımızdan beri güneş cildime dokunmamıştı, çünkü üniversiteden seçtiği son teknoloji bir şirkette işe girebilmek için dikkatlice güneş kremi sürmüştüm.

"Anne, yaşadığın bin yıl içinde bir kez olsun geç kalmayabilir misin?" diye sordu Sabre.

Ve oğlumu nefes almaktan daha çok sevdiğimi söylememe gerek olmadığını umuyordum.

Ama o anda Myrna ile yüzleştüğimde
çok
acıttı Çok.

Gözlerimi ondan ayırdım ve ona baktım.

Babasının tıpatıp aynısı değildi. Gözleri bana benziyordu ve birçok özelliği Sabre'ye aitti. Ama vücudu ve ağzı babasına benziyordu.

O da benim arkamda duran, babası olduğunu düşündüğüm kişiye bakıyordu ve Sabre başını eğmemiş olsa da, eğmek üzereydi. Bu yüzden, Remy'nin ona bin yıllık yorumuyla ilgili ne hissettiğini gösteren bir bakış attığını düşündüm.

Evet, Remy yüzüme bağırırdı, ama hiçbir çocuğumuzun annelerine saygısızlık etmesine (asla) izin vermezdi.

Bakışlarım Remy'nin ten rengini, benim ten rengimi ve bazı özelliklerimi almış olan Manon'a kaydı, geri kalanı tamamen ona aitti.

Ebeveynlerinden birine en çok benzeyen Yves'ti, o ebeveyn de babasıydı. Yves, Remy gibi, büyük bir kedinin avlanma hareketleriyle hareket ediyordu. Hatta

benzer, derin ve zengin sesleri vardı.

Ve hepsi de sanki kendi evlerindeymiş gibi aile odasında takılıyorlardı.

Ki öyleydi.

"Özür dilerim. Mazeretim yok. Bir şey oldu, görmezden gelmeliydim ama gelmedim ve..." diye başladım.

Yves beni keserek sözümü bitirmedi, babasının az önce yüzünde gördüğüm ifadenin aynısını takınmış, gözleri yüzümde dolaşıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, tatlım."

"Wyn burada."

Belimi çevirip bu sözleri söyleyen Remy'ye baktım. Dikkatinin odaklandığı yerden, bu sözleri Myrna'ya söylediğini gördüm.

Myrna'ya söylediğini gördüm.

Neden söylediğini anlamadım, çünkü ben oradaydım, kadın da görebiliyordu, bir dakika önce birbirimize bakmıştık, yani benim geldiğimi duyurmasına gerek yoktu.

"Evet, özür dilerim," dedim, onun ne yaptığını anlamaya çalışarak ve onun benim hatam olduğunu düşündüğü şeyi düzeltmeye çalışarak. "Merhaba, Myrna."

"Wyn," dedi, sanki limon emmiş gibi. "Wyn burada," diye tekrarladı Remy.

Bakışlarım ona döndü. Yüzü ifadesizdi.

Oh, hayır.

Sorun kesinlikle cenneti tehdit ediyordu. "Remy..."

diye başladı Myrna.

"Ne dedim?" diye sordu, sanki Myrna'nın hatırlayıp hatırlamaması umurunda değilmiş gibi, ama ne olursa olsun, Myrna'nın yapmasını istediği şeyi yapması gerekiyordu... *hemen*.

Eyvah!

Dikkat çekmemeye çalışarak, en azından o Remy'yi hiç tanımadığımı düşünerek aile odasına girdim.

Remy'yi, umursamadığı insanların yanında gördüğümde, onu rahatsız ediyorlar, sinirlendiriyorlar ya da sadece umursamadığı türden insanlar olduklarını fark etmişim.

Onun soğuk tavırları gerçekten ürperticiydi, inanın bana. Ama onun sıkıcı ilgisizliği daha da kötüydü.

Eskiden ikisiyle de dalga geçerdim.

Benim açımdan, en yoğun anlarımızda derin bir donma yaşayabilirim.

Ancak çoğunlukla, ateşli, bağırıp çağıran, asla pes etmeyen, biri odadan çıkıp gitene ya da birbirinize saldırıp sevişene kadar sözlü olarak kavga eden biriyim.

Üç yıl önce Kaliforniya'dan döndüğümde her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm, çünkü gitmeden önce kavga etmiştik ama sonunda sevişerek barışmıştık.

Ama eve geldiğimde, o eşyalarını topluyordu.

Ve gitmek için mobilyalı bir daire bile bulmuştu. Yani ondan önce bile plan yapıyordu.

Yani açıkça yanılmıştım.

"O kalabilir, baba," dedi Sabre.

Remy oğluna gözlerini dikti ve ben Yves'e sarılmak üzereydim, ama Remy'nin yaptığı gibi, oğlumu korumak için kendimi onların arasına atmaya hazırlıklı olmak için hareketsiz ve gergin kaldım.

Sabre ağzını sıkıca kapattı.

Yves'e, Manon'a ve kesinlikle Sabre'ye sarılmadım, Remy'nin Myrna'ya dönüp kaşlarını kaldırmasını belki de uygunsuz bir hayranlıkla izledim.

Bakışlarım ona kaydı ve yüzünün utanç, öfke ya da incinmişlikten kızardığını gördüm, hangisi olduğunu bilmiyordum.

Muhtemelen üçü birden yüzünden, Birks ayakkabılarıyla Remy'ye doğru yüksek sesle adım attı, çok renkli dokuma çantasını aldı (yalan söylemiyorum

yalan söylemiyordum) aldı, sonra dönüp diğer yöne, Remy'nin Tesla'sının yanında duran eski kamyonetinin bulunduğu garaj kapısına doğru yürüdü.

Kapıyı arkasında çarptı. Hoşça kal demedi.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Yves sabırsızca, ama sesinde onu geç de olsa yakından incelemeye başladım.

Kesinlikle rahatsızdı.

Bunu, onun ne olduğunu bildiği şeklinde yorumladım.

En küçüğümün davranışlarını ve ortancamın tavırlarını, en büyüğümünden bahsetmiyorum bile, görünce, düşünce sürecimin Sabre'nin bir kızı hamile bırakması gibi bir durumla başa çıkmaya yönelmesi gerektiğini anladım ve şimdi sadece boşanmış bir kadın olmayı kabullenmekle kalmayıp, büyükanne olmayı da kabullenmem gerekiyordu.

Biz hassas, sevgi dolu bir aileydik. Benim yüzümden öyle olmuştuk (Remy'nin annesi otoriter, snob, korkunç bir Güneyli kadındı — tanıdığım tüm Güneyli kadınların tam tersiydi — ve Fransız babası çoğunlukla yoktu, yok olmadığı zamanlarda da karısına karşı hoşgörülüydü, bu yüzden Gastineau ailesinde sarılmanın *zorunlu olmadığını* söyleyebiliriz). Ve açık sevgimiz hiç bitmemişti.

Ama bu durumun başlaması ve sonra oğlum için sona ermesi için, normalde yaptığım fiziksel selamlamaları yapmadım.

Düşük, çift düğmeli sırtlı ve kısa ayaklı döşemeli bir koltuğa oturdum ve çantamı kucağıma koydum.

Aşığı indiğimde, çocuklarımın Remy'nin kanepesine bir-iki-üç şeklinde oturduklarını, Yves'in ortada sıkışmış olduğunu izledim, morbid bir şekilde büyülenmiş bir şekilde.

Evet, Yves.

Sabre değil.

Yves.

Neler oluyordu?

Remy içeri girdi, uzun bacaklarıyla odayı keserek, sandalyeme doğru geldi.

Etrafımda oturabileceği başka mobilya olmadığı için sandalyenin yanında duracak sandım. Benim oturduğum koltuğun eşini

karşı taraftaydı.

Ama hayır.

Dudaklarım aralık kalmış bir şekilde, kışını *koltuğumun koluna* koymasını izledim. Kol.

Kol.

Koltuğumun.

Eskiden yaptığı gibi.

Tıpkı eskiden yaptığı gibi ve ben de onu sevdiğim gibi. Geriye yaslanarak, koltuğun üst kısmına elini dayayarak, bana yakın, benim koruyucum, uzun boylu vücudu, saldırıya geçmeye veya savunmaya hazır, sanki odaya aniden kuduz bir köpek girerse ya da biri bana martini damlatacak gibi yaklaşırsa.

O çocuklarımızı incelerken, ben başımı geriye yaslayıp onu inceliyordum.

Ve o çocuklarımızı incelemeye devam ettiği için, yavaşça onların tarafına döndüm ve Sabre'nin babasına kaşlarını çatmış, Yves'in huzursuz ve hiçbir şeye odaklanmamış, Manon'un ise bana bakıyor olduğunu gördüm.

Kızımın gözlerine baktığım anda, "*Ne... oluyor...?*" diye fısıldadı.

Babası ve sandalyeyi kastetmişti.

Keşke bilseydim.

Ama bunu öğrenmek biraz zaman alacaktı.

Çünkü o anda, akşam iki keskin ve son derece beklenmedik bir dönüş yaptı.

Ve bu dönüşlerden sonra ailemizin hiçbir üyesi eskisi gibi olmayacaktı.

BÖLÜM 3 KABUL ETMEK

Wyn

"Tek istediğimiz, sakın olman ve Yves'in söyleyeceklerini dinlemen, sonra da bir şey söylemeden önce bir saniye düşünmen."

Bu, Sabre'nin açılış konuşmasıydı.

Çok fazla kelime yoktu, ama çok şey vardı. İlk olarak, bu neyle ilgili olursa olsun, Sabre ile ilgili değildi.

Yves ile ilgiliydi.

İkincisi, konu ne olursa olsun, Yves bu konuda o kadar rahatsızdı ki, ağabeyinden bu toplantıyı düzenlemesini ve sonra da görüşmeyi başlatmasını istemişti.

Üçüncüsü, Sabre küstah, cesur, agresif (annesi iyi anlamda diyor), risk alan, gördüğünü söyleyen ve nadiren (tamam, belki de o kadar nadir değil) kendi iyiliği için fazla dürüst olabilen biriydi.

Tıpkı babası gibi.

Manon hayatı sonuna kadar yaşardı. Bir davet varsa ve fiziksel veya yasal olarak (umarım) kabul edebiliyorsa, evet derdi. Birazcık babasının kızıydı (tamam, çoktu). Aşırı sosyal, sadık, güvenilir, yaratıcı, gergin (annesi birazcık diyor) ve çok komikti.

Annesi gibi.

Yves, Remy ve benim karışımıydı. Ama sadece iyi yanlarımızı almış.

Yves konuşmadan önce dinlerdi. Yves mutfağa girdiğinde ve ne yapabileceğini sorardı. Yves, şarap kadehinin azaldığını fark eder ve doldururdu. Yves, ona yalvarmadan ödevlerini yapardı. Yves odasını temiz tutardı.

Başka bir deyişle...

Yves mükemmel bir çocuktü.

Bu nedenle, bunun Yves ile ilgili olması benim endişemi önemli ölçüde artırdı.

Ve son olarak, çocuklarımızın her iki ebeveynlerinin de çabuk öfkelenen insanlar olduğunu çok iyi biliyorduk.

Bu yüzden, koltuğumun kenarına kayarak, düşünmeden elimi uzattım ve Remy'nin dizinin üstündeki kasları parmaklarımla kavradım.

Aynı zamanda zihnim bir anıyı hızla taramaya başladı.

Bu anı, Remy ile benim aramızdaki bir tartışmanın ardından, seviştikten sonraydı.

"Daha sessiz olmalıyız," diye fısıldadım ona, uzun uzuvlarına ve yumuşak çarşaflarımıza dolanmış halde.

ve yumuşak çarşaflarımıza dolanmıştım. "Çocuklar ebeveynlerinin kavga etmesini duymaktan hoşlanmazlar."

"Kendimiz olmalıyız," diye karşılık verdi Remy. "Onların kendilerini ve duygularını ifade etmeleri gerektiğini anlamalarını sağlamalıyız. Umursamıyor olsaydın kavga etmezdin, bunu öğrenmeleri gerekiyor. İlişkilerine, gerçekten inandıkları bir şey varsa kendi görüşlerinden vazgeçmemeleri gerektiğini bilerek girmeleri gerekiyor. Ve kavga etmenin, sonuçta sağlıklı bir şey olduğunu anlamaları gerekiyor. Ve bunu anlayacaklar, bebeğim. Çünkü görecekler ki, kavga etsek bile, her zaman daha güçlü, ama daha da önemlisi, birlikte çıkıyoruz."

Her zaman daha güçlü ve birlikte çıkmıştık. Ta ki çıkamadığımız zamana kadar.

Peki bu, çocuklarımıza ne öğretmişti?

"Yves?"

Remy'nin oğlunun adını seslendiği sesi, dikkatimi bebeğime çekti.

Tüm çocuklarıma.

Manon, Yves'in elini tutuyordu.

Ben izlerken, Sabre elini Yves'in omurgasından yukarı doğru kaydırды ve sonra Yves'in ensesini kavradı.

Tamam.

Neler oluyordu?

Parmaklarım Remy'nin uyluğunu sıktı ve onun eli benim elimi kapattığında, bağlantının sıcaklığını hissetmekten başka bir şey aklıma gelmedi.

"Tamam, bunu nasıl söyleyeceğimi milyonlarca kez düşündüm," diye başladı Yves.

Yutkundu.

Vücudum o kadar gerildi ki, her kasımın kopacağını sandım. Remy parmaklarını benimkilerin etrafına doladı.

"Ve aklıma gelen tek şey, bunu doğrudan söylemekti. O yüzden öyle yapacağım," diye devam etti Yves.

Sessiz kaldı.

Olağanüstü bir sessizlik odayı kapladı.

Remy ve ben kenarda oturduk — kelimenin tam anlamıyla, ve mecazi olarak duygularımızla — bekledik.

Yves'in gözleri üzerimdeydi, babasına doğru kayd, sonra tekrar bana döndü. ban

a. "Ben eşcinselim," dedi.

Gözlerimi kırptım.

Remy kıpırdamadı. Hepsi bu muydu?

Ve daha da önemlisi, drama genetik bir özellik miydi?

"Biliyorum ki..." Yves devam etmeye başladı.

Cümlesini tamamlayamadı.

"*Neyi biliyorsun?*" diye bağırdı Remy.

Onun ses tonuna şaşırarak irkildim.

Yves'in bakışları babasına yöneldi.

Ben de Remy'ye baktım ve onun hiç de sakin olmadığını gördüm.

Çenesi sıkıydı, elmacık kemikleri kızarmıştı.

O bakışı tanıyordum.

Öfkeliydi.

Tanırım.

"Remy," diye fısıldadım.

"Ne biliyorsun?" diye tekrarladı Remy, bu öfkeli sözleri Yves'e yöneltti.

Bir dakika...

Bu nasıl oluyordu? Remy öyle

bir adam değildi.

Bu, *gerçek* bir erkek olmanın bir parçasıydı. Onu sevdiğim kadar çok sevmemin sayısız nedenlerinden biriydi.

onu bu kadar derinden sevmemin sayısız nedenlerinden biriydi.

Bu tür şeyler onun için hiçbir zaman, ama hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Tanıştığımızda Bergdorf'ta çalışıyordum. Yirmi küsur yıl önce, sonunda olduğum kişi olmak için her türlü niyete sahiptim. Satış danışmanlığından kişisel alışveriş danışmanlığına geçtim ve Remy ile bir aile kurmaya karar verdiğimizde kendi müşterilerimi seçmeye başlamıştım. Çocuklar küçükken evde kalmaya karar vermiştik, ama son çocuğumuz anaokuluna başladığında işe geri dönecektim.

Bunu da yaptım.

Remy tasarım dünyasında çalışıyordu. İlk başta büyük bir şirkette çalışıyordu, sonra kendi işini kurdu. Çok sayıda müşterisi vardı ve işinin bir parçası da doğru zamanda doğru yerde olup daha fazla müşteri bulmaktı.

Aktif ve sosyal bir hayatımız vardı. Çok çeşitli arkadaşlarımız vardı.

Hâlâ da öyleyiz ve çoğunlukla (Kara, Bernice ve tabii ki Bea ile Remy'nin memleketindeki çocukluk arkadaşları Beau ve Jason hariç) boşanmada taraf tutmalarını engellemeyi başardık.

Çevremizde her kesimden insan vardı. Bu onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Hiçbir şey onun için sorun değildi.

Eğer olsaydı, benim için sorun olurdu.

Bunu hiç konuşmadık, ama sadece bu yüzden konuşmadık. Bu hiçbir zaman sorun olmadı, ki bu da benim için Remy'nin bu kadar çekici olmasının nedenlerinden biriydi.

Soğukkanlı davranmak zorunda değildi.

O böyle biriydi ve başkalarının da aynı olmasını bekliyordu. Hepsi bu kadar.

Yves babasının sorusuna cevap vermedi, ama oğlumun boğazının bir yutkunma ile titrediğini görebiliyordum.

Babasına öfkeyle bakan Manon'du ve Sabre'nin yüzü öfkeden kızarıyordu.

"Peki ya sen, Sah?" Remy en büyük oğluna sordu. "Erkeklerden hoşlanıyor musun?" "Hayır, baba," diye tükürdü Sabre. "Aptal olma..."

"Kızlardan hoşlanıyor musun?" diye sözünü kesti Remy.

Elini sıkmaya başladım.

Sabre, "Evet, ama bunun ne önemi var?" diye cevap verirken, o bunu görmezden geldi.

"Peki, bunu açıklamak için aile toplantısı ne zaman olacak?" diye sordu Remy.

Elini sıkmayı bıraktım ve düşünmeye başladım. Hızlıca.

"Manon, ne yapıyorsun?" diye sordu Remy.

"Baba, ne demek istediğini anladım," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Remy. "Lanet olası fikrimi mi belirttim?"

Tamam.

Tanrım.

Kahretsin

.

"Remy," diye fısıldadım acil bir şekilde.

Elimi bıraktı, ayağa kalktı, öne eğildi ve en küçük çocuğuna bağırdı, "*Annenin iyi olduğunu biliyorsun, ama bu lanet olası gösteriyi sahneledin çünkü benim*" — göğsüne vurdu — "*iyi olmayacağımı düşündün, değil mi?*"

Yves de ayağa kalktı. "Baba..."

"Bu konuda şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Remy.

Sabre de ayağa kalktı ve bağırdı, "Baba, bu seninle ilgili değil!"

Remy ona döndü. "Değil mi? Bana öyle geliyor. Sen biliyordun, Manon biliyordu, annen umursamıyor ve sen de bunu biliyordun. Yani bu benimle ilgili değil mi?"

Özellikle de çizgiyi aştığını veya mantıksız davrandığını düşündüğümde, bir şeyleri iddia ettiğinde ve haklı olduğunda ondan nefret ederdim.

Remy'nin dikkati tekrar Yves'e döndü.

"Senin gözünde ben öyle bir adam mıyım?" Kafasını sertçe salladı. "Hayır. Öyle değil. Senin gözünde ben öyle bir *baba* mıyım? Eğer öyleyse, bu *nasıl* olabilir?"

? Söyle bana. Nasıl? *Ne* zaman, Yves, sana sevgimin şartlı olacağı izlenimini verdim?"

Bu sözler beni derinden yaraladı. Çünkü durum böyleydi.

Ve onun sözlerinden sızan açık, kanayan acı damarı bunu vurguluyordu.

Remy'nin annesi kibirli ve şımarıktı, yanlış dönemde doğmuş bir sosyete kadınıydı, ama narsisizminin anneliği gölgede bırakmasını haklı çıkaracak bir dönem yoktu.

Tek oğluna olan sevgisi şartlıydı, hem de nasıl. Onu bir aksesuar gibi davranmadığı zamanlarda, düşünmeye başladığı andan itibaren onu sınırdı. Ve başarısız olduğunda, ki Colette'in tahminine göre bu sık sık olurdu, cezası acımasızlığıyla ustacaydı.

Remy'nin babası bunu tamamen görmezden geliyordu, ama onun sevgisi de şartlıydı

Remy, Guillaume'un istediği gibi bir adam olacaktı, yani Guillaume gibi bir adam olacaktı ve bunun için büyük çaba sarf etti. Bu, Guillaume'un etrafta olduğu zamanlarda oluyordu, ki bu çok sık olmuyordu, çünkü ya çok para kazanmakla meşguldü ya da Colette'den sakladığı, ama oğlundan saklamadığı metreslerinden birine gidiyordu.

Bu nedenle, Remy'nin babası, zihinsel istismar olan demir gibi bir kontrol ile, Remy'nin annesinden gördüğü, duygusal istismar şeklinde demir gibi bir kontrol ile karışık, sıradan bir ihmal arasında sürekli bir geçiş yapıyordu.

Çocuklarımız büyürken Remy'nin geçmişi hakkında bazı şeyler anlatılmış olsa da, olgunlaşmaya başladıklarında fazla bir şey söylemeye gerek kalmadı. Guillaume ve Colette, torunlarına oğullarına nasıl davrandıklarını saklamadılar ve Colette'in durumunda, hepsine kendi çocuğu gibi davrandı.

Doğrusu, benim için de durum aynıydı. Remy, bu konuyu aktif olarak kaçınacak kadar ebeveynleri hakkında fazla konuşmazdı. Bazı şeyler paylaşılmıştı, ama bunlar asgari düzeydeydi.

Ancak bu kadarı yeterliydi, çünkü ben de bunu özlemiyordum ve onun benim için her şeyi ortaya dökerek bunu tekrar yaşamasına gerek olmadığını düşünüyordum. Eğer istemiyorsa, tabii.

Guillaume bana (ve sonunda Manon'a) karısına davrandığı gibi, kibar bir hayranlıkla davranırken, Colette benden nefret ediyordu ve bunu gizlemek için çok az çaba sarf ediyordu.

Böylece, üç çocuğumuz da babalarının sevgisiz yetiştirilme tarzını duymuş, buna tanık olmuş ve bunun tadını almışlardı.

Bu nedenle, çocukları kucağıma aldığımda ve üçü de tokat yemiş gibi göründüklerinde, geç de olsa hatalarını fark ettiklerini anladım.

Çünkü Remy Jacques Gastineau'nun hayatında hiç başarısız olmadığı bir şey vardı.

Sevgi dolu, destekleyici, özenli, nazik, eğlenceli ve koruyucu bir ebeveyn olmak.

Ben de ayağa kalktım, elinin arkasına dokundum ve "Tatlım" diye fısıldadım.

Bana baktı ve gözlerindeki acıyı görünce keskin bir nefes aldım.

"Baba," diye seslendi Yves.

Remy başını o yöne çevirdi ve "Buraya gel" diye homurdandı.

Yves tereddüt etmeden babasına doğru yürüdü ve ona ulaştığında Remy kolunu uzattı, oğlunun başını avuçladı ve onu kendine doğru çekti.

Vücutları çarpıştı. Ben hıçkırıklarımı yuttum. Manon hıçkırdı. Sabre homurdandı. Yves babasına sarıldı ve Remy elini Yves'in başının üzerinde tutarak onu boynuna doğru itti, diğer kolunu da oğlunun sırtına sıkıca doladı.

"Seni her zaman seveceğim, Yves. Her zaman," dediğini duydum.

"Tamam," dedi Yves, o heceyi kalın bir sesle, ve şimdi babasının gömleğini sıkıca tutuyordu, kumaş yumruklarında toplanmıştı.

Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü.

"Şunu anla oğlum, hiçbir şey yapman ya da hiçbir şekilde biri olman beni senden daha az sevmeme neden olamaz," diye vurguladı Remy.

"Özür dilerim, düşündüm ki..." Yves, sesi hala kısık bir şekilde konuşmaya başladı.

Remy onu keserek, "Hayır, Yves, öyle davranarak özür dilerim. Bu hiç hoş değildi." dedi.

"Anlıyorum," dedi Yves.

"Anladığını biliyorum. Yine de hoş değildi."

O biraz haklıydı, biraz da haksızdı ve ben sadece biraz ağlamaktan çok uzaktım.

"Seni seviyorum, baba."

"Senin için kurşunun önüne atlarım, Yves."

Yves'in sırtı güçlü bir şekilde titredi.

Remy bekledi.

Tamam, hayır, ben hıçkırarak ağlıyordum.

Sonra kendimi kızımın belimden tuttuğunu fark ettim, o da hemen bizi iki kişilik bir kucaklaşmaya itti ve o da hemen bizi içine sığdırdı, birkaç saniye içinde Sabre de diğer taraftan içeri girdi.

Hepimiz sıkıca birbirimize sarıldık, başlarımız birbirine değiyordu ve kollarımız birbirimizi sarmış gibiydi, sanki bir scrumdaymışız gibi. Yves'in nefesi gürültülüydü, hızlı ve zor geliyordu. Manon hıçkırıyordu. Ben oğlumun gözlerine bakıyordum ve duygularımı bastırarak ona gülümsemeye çalışıyordum. Remy uzun kollarıyla hepimizi bir arada tutuyordu.

O anı bozan Sabre oldu. "Biz çok büyük aptallarız." "Aptal olma," diye karşılık verdi Manon.

"Biz salakız," diye kabul etti Yves ve bakışlarını benden ayırıp babasına baktı. "Baba, çok üzgünüm."

"Bir kelime daha etme, evlat," diye cevapladı

Remy. Yves sustu.

"Söylemek gerek, baba, bu işi tamamen mahvettik," diye ısrar etti Manon.

"Bebeğim," diye cevapladı Remy.

Bu nazik ve tatlı bir cevaptı.

Aynı zamanda konuşmayı kesmesi için bir emirdi. Babasının tam olarak söylemediği şeyi yaptı.

"Peki, bu durumdan ne bekliyorsun, tatlım?" diye Yves'e sordum. "Dışarı çıkıp şampanya falan alalım mı?"

"Heteroseksüel olduğum için parti yapabilir miyim?" diye sordu Sabre. "Tabii," diye cevapladım.

"Ben de?" diye sordu Manon.

"Tabii ki," dedim.

"Nordy'nin hediye çeki isteyebilir miyim?" diye sordu. Ona gülümsedim.

Sonra "Hayır" dedim.

Gözlerini devirdi.

Yakın, hassas ve sevgi doluydık, ama tuhaf değildik, bu yüzden geri çekilmeye başladık, ama o anda Remy'den bir sonraki tuhaf hareket geldi.

Beni kalçama sıkıca tutarak ve yanına sıkıca sararak tamamen uzaklaşmamızı engelledi.

Çocuklar geri çekildiler, ama çok uzaklaşmadılar. Ama ben hiç uzaklaşmadım.

Ve bu şekilde, kolum da onun etrafında sıkışıp kalmıştı.

Sanki birbirimizi tutuyormuşuz gibi.

Uh...

"Şarap dolabından bir şişe almadan önce konuşmamız gereken bir şey daha var," dedi.

Bütün çocuklarımız babalarına baktı.

Onun bana sarılmasını denedim.

Kavraması sıkılaştı.

Denemeyi bıraktım.

"Myrna evden taşınıyor."

Bu haberi duyunca tamamen donakaldım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Manon ve sonra sessizce "Yaşasın" dedi.

Yves, gerçek tepkisini gizlemek için belirsiz bir tepki verdi (onun hakkında fazla bir şey söylemedi, ama benim hissettiğim kadarıyla o da Myrna'yı pek sevmiyordu), "Erm."

Sabre, "Ciddi misin?" diye sordu.

En büyük oğlumu inceledim ve daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekti, ya da o bunu hiç göstermiyordu.

Babasının kız arkadaşına aşıktı. İğrenç.

"Ciddiyim," diye onayladı Remy. "Bugün çıkması gerekiyordu...
Bu toplantıdan önce. Neden çıkmadığını bilmiyorum. Hafta sonuna kadar çıkacak."

Neden orada olmam gerektiğini ve Remy'ye bağlı kalmam gerektiğini anlamadım, oysa bu benimle ilgisi olmayan bir bilgiyi çocuklarımızla paylaşıyordu.

Ancak, en küçük oğlumun gerçeği paylaşma cesaretini ve (anne ve babası ayrılmış olmasına rağmen) her zamanki gibi yakınlığımızı sürdürmemizi kutlamak için bir kadeh şampanya içmekten çekinmezdim, ancak mevcut durumumdan son derece rahatsızdım çünkü bu duruma tamamen alışmış ve rahat hissediyordum.

Manon da öyleydi, hatta daha da fazlası, babasının kolunun kıvrımında dururken bana bunu ima ediyordu. Bunu, pozisyonumu hızla yukarı aşağı hareket ettirerek yaptı ve gözlerini bana dikip bakmadan önce bunu tekrarladı.

Dişlerimi sıktım.

"Onu terk mi ediyorsun?" diye sordu Sabre.

"Myrna ve ben artık birlikte yaşamayacağız," diye cevapladı Remy, ama aynı zamanda cevaplamadı da.

"Ne oluyor lan?" Sabre'nin sesi yükseliyordu. Remy'nin sabrı anında tükendi.

"Kadınların önünde böyle konuşur muyuz?" diye homurdandı.

Bu, eski sevgilimin sevdiğim bir başka özelliği ve bu özelliği olduğu için değil, anne ve babasının ona bunu aşıladığı için berbat bir şeydi.

O tamamen modern bir adamdı.

Ama onda eski moda olan şeyler de vardı.

Bunlardan biri, geleneksel bir Güneyli beyefendi olması ve bunu asla kaybetmemesiydi.

Bu, Yves'inkinden farklı olan (ne yazık ki) sesinde de kendini gösteriyordu. Remy'nin sesi, Fransızca'nın melodik mırıldanmasıyla renklendirilmiş, hafif, üst sınıf, New

Orleans aksanı vardı ve bu aksan, Fransızca'nın melodik mırıldanmasıyla renklendirilmişti.

Bunun nedeni, Guillaume ve Colette'in çoğunlukla New Orleans'ta yaşamaları, ancak Paris'te bir daire ve Toulouse'da bir villaya sahip olmaları ve Fransa'ya gittikleri diğer durumlar dışında, her Noel'i Paris'te ve her yaz tatilini Toulouse'da geçirmeleriydi ve bu, oğullarına da yansımıştı.

Elbette bu özel kuralın istisnaları da vardı, Remy'nin son zamanlarda sinirleri bozulduğunda gösterdiği gibi. Remy benim yanımdayken kendini serbest bırakıyordu.

Ancak oğulları için bu kural sadece bununla ilgili değildi.

Kadınlara saygı konusunda genel bir kuralın parçasıydı.

Bu saygı hem pratikti (onlar daha küçükken, onlara "konuşma" yapmıştı; bu konuşmada, ihtiyaç duyduklarında onlara prezervatif sağlayacağını, HPV aşısı yaptırmaya götüreceğini ve bir kızı öpmeden önce açıkça rızasını aldıklarını açıklıyordu ve eğer bir kadını istismar ettiklerini duyarsa, çılgına döneceğini söylüyordu). Aynı zamanda gelenekseldi de (kapıları açar, hesabı öder, kıza en iyi manzaralı koltuğu verir ve koltuğu çekip yerleştirir, onların yiyecek ve içeceklerinin sizinkinden önce servis edilmesini sağlar ve onların yanında küfürlü konuşmazdı).

Evet, öyle.

Berbattı, ama itiraf etmeliyim ki, muhteşem görünüşü ve varlığı dışında, Guillaume ve Colette Remy'ye güzel bir şey vermişti.

"Bunu sana sadece Myrna artık burada olmadığına nereye gittiğini merak edeceksin diye söylemiyorum," diye devam etti Remy. "Aynı zamanda, onunla iletişimde kalmak istersen, ona söylemek istediğin her şeyi söyleyebilmen için de söylüyorum. İkinizin birbirinizi önemseyişinizi biliyorum Sabre, bu yüzden doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap."

Manon hiçbir şey söylemedi.

Yves spor ayakkabılarını inceliyordu.

Myrna muhtemelen bu ikisinden kahve içmek için buluşmak isteyen bir mesaj almayacaktı.

Sabre babasına öfkeyle bakıyordu. "Yani bir saniye önce hayatındaydı, bir saniye sonra yok mu oldu?"

"Öyle değildi ve alınma evlat, ama nasıl olduğu seni ilgilendirmez," diye cevapladı Remy.

"Öyle görünüyor," diye karşılık verdi Sabre. "Siz ikiniz hep iyiydiniz. Hiç kavga etmediniz. En azından benim

duyduğum kadarıyla." "Bir düşün," diye cevapladı Remy. Sabre sustu.

Gözlerim büyüdü ve dudaklarımı sıkıca kapattım.

Remy belimi sıktı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum, bu yüzden alışkanlıktan, ne yapmam gerektiğini yaptım.

Başımı geriye eğip ona baktım.

"Ne dersin, Dom?" diye sordu, hangi şampanyayı açması gerektiğini düşündükten sonra.

Tamam.

Burada ne haltlar dönüyordu?

"Anne, bu akşam maçın yok mu?" diye sordu Manon.

"Hay aksi, anne, hatırlamamışım. Hay aksi, çok üzgünüm," dedi Yves.

"Önemli değil, tatlım," diye cevap verdim Yves'e. "Sen her zaman her şeyden daha önemlisin, biliyorsun."

Remy homurdandı.

Ona dönüp baktım, kaşlarımı çatarak. "Katılmıyor musun?" diye sordum.

"Ben bir şey demedim," diye cevapladı.

"Anlaşılır bir şey demedin, ama çok konuştun," diye karşılık verdim ve evet, sesimde biraz öfke vardı.

O zaman bana sırtıttı.

Ona sırtıtarak baktım, ama o sırtışın çok özel bir yerde olduğunu hissettim.

Tamam!

BURADA NE OLUYOR DUYDUĞUMUZ?

"Bize söylemeniz gereken bir şey mi var?" Sabre, sonunda anne babasının durumunu kavrayarak sordu.

"Hayır." Remy'nin kollarından kendimi zorla kurtardım. "Kesinlikle yok. Şimdi, şampanya içecek miyiz, içmeyecek miyiz?"

"Aslında eşcinsel olduğum için kadeh kaldırmanıza gerek yok," dedi Yves.

"Bunu kutlamıyoruz. Cesaret ve gerçeği kutluyoruz, cesarete sahip olmayı ve gerçeği savunmayı," diye bilgilendirdim onu.

"Sen çok abartıyorsun anne," diye alay etti Yves.

"Affedersiniz," diye başladım. "Ama çocuklarınız olduğunda ve bugün üçünüzün yaptığı gibi birbirlerine destek olduklarını gördüğünüzde, kesin olması gerekeni, ama toplumun, medyanın ve her coming-out filminin, lütfen bunlardan kurtulalım ve eşcinsellerin eşcinsel olmalarına izin verelim ya da her neyse, LGBTQ deneyimi, *Schitt's Creek*'teki David Rose'un çok zekice tasvir ettiği gibi, sadece coming-out'tan çok daha fazla yönü ve nüansı olan bir deneyimdir." Konudan sapıp vaaz vermeye başladığımı fark ettim ve kendimi topladım. "Ama sen bunların belirsiz sular olduğunu hissettin, bu yüzden birbirinize yakın seyrettiniz, o zaman bana fazladan olanları anlatabilirsin."

Manon küçük kardeşine doğru eğildi ve sahne fısıltısıyla, "Ve yine fazladan daha fazlasını." dedi.

Tavana baktım ve derin bir nefes aldım.

"Kickoff'una git anne," diye ısrar etti Yves. "Noel catering siparişi verdiğinde cesaret ve dürüstlüğü kutlayacağız."

"Yemek servisi," dedi Sabre. "Senin eşcinsel olduğunu nasıl bilmiyorlardı?"

"Dostum," diye karşılık verdi Yves. "Lucie'nin yengeç kekleri yüzünden kendini kaybeden sensin.

Sana iyilik yapıyorum."

"O sadece Lucie'ye deli oluyor," diye karar verdi

Manon. "O onun için çok yaşlı," dedi Yves.

"Bir erkeğin daha genç bir kadınla çıkması gerektiğini kim söylüyor?" diye sordu

Manon. "Doğru, kim söylüyor?" diye ekledi Sabre.

Lütfen Tanrım, bu Lucie ile ilgili olsun, o harika yengeç köfteleri yapardı, Myrna ile ilgili olmasın, o oğlum için çok yaşlıydı.

Gerçi Lucie, tahminimce, yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarındaydı, yani değildi.

Hmm.

"Sen Noel ile konuş, ben içkileri ayarlayayım. Eski evde aile kutlaması yapalım," dedi Remy. "Pazar günü, lig maçından sonra." Bana baktı. "Saat altı."

Bu arada, "eski ev" *benim evimi* kastediyordu. Ben...

Uh.

Ne?

Kesinlikle olmaz!

"Bana uyar." Yves.

"Ben de, pazartesi öğleden sonraya kadar dersim yok. Pazartesi sabahı çıkıp yetişebilirim, sorun yok." Manon.

"Yengeç köftesi olacaksa, pazartesi sabahı erken kalkıp arabayla gidip derse katılırım. Ben de varım." Sabre.

Remy bana gülümsedi.

Yumruğumu ona indirmemek için gözlerimi kısarak baktım.

Sonra kendimi toparladım ve koltuğa doğru kısa bir yürüyüş yaparak çantamı aldım.

Bunu yaptıktan sonra çocuklarıma dönüp "Sarılın" dedim.

Bana tek tek geldiler ve ben de özellikle Yves'e bol bol zaman ayırdım.

"Seni sonsuza kadar seveceğim," diye kulağına fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum anne," diye mırıldandı.

Ayrıldık, bir saniye yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, o başını salladı ve bana gülümsedi — tıpkı babası gibi — sonra elimi indirdim, babasına döndüm ve çenemi eğdim.

"Remy," dedim veda ederken, *hemen* çıkmak niyetindeydim.

"Seni arabana kadar geçireyim."

Lanet olsun.

Boşanmamızdan bu yana, adam beni bir kez bile arabama kadar geçirmemişti.

Bunu mesele haline getirmemek için başımı salladım, çocuklarıma tek tek gülümsedim, sonra Remy'nin önünden geçerek evinden çıktım, yolunu takip ettim ve arabama gittim.

Kaputu dolaşıp kapıyı açmak üzereydim ki, Remy'nin eli kapının üzerindeydi ve kapı kapandı.

Ona döndüm. "Ne

yapıyorsun...?"

"Neden ağlıyordun Wyn?"

Ugh.

Buraya geri dönmüştük.

"Maçın başlama vuruşuna yetişmem gerek," diye hatırlattım ona. "Ve her zamanki gibi geç kaldım." "Bir daha sormayacağım," diye uyardı.

"Remy," diye bağırdım.

"Cevap ver, iyi misin?" Hayır, iyi değildim.

Çünkü bir saat önce onu bırakmışım.

Şimdi ise tuhaf davranıyor ve benim evimde katıldığı bir aile kutlamasını yönetiyordu.

Ve diğer her şeyi.

Kız arkadaşından ayrıldığı gerçeği de dahil.

Kalbi kırık eski sevgili ve teselli aşkı olmak istemiyordum. Yani, *iğrenç*.

"Sana söyledim, ben iyiyim."

O sırtış geldi ve nadiren başarısız olduğu şeyi yaptı. Külotumu ıslattı.

"Sen her zaman berbat bir yalancıydın," dedi. Doğru.

Yeter.

"Görünmeden önce Bea ile tartıştım," dedim, yüzü sertleşti ve Bea'nın onun en büyük hayranı olmadığını söylemek yeterli, o da Bea'nın hayranı değildi ve onunla sadece benim arkadaşım olduğu için katlandığını biliyordum. "Onunla ilgili bazı şeyleri kabullenmeye başladım ve az önce olanlar kadar önemli bir şeye geç kalmak için bir mazeret değil, ama geç kalmamın sebebi buydu."

"O kadınla ilgili bazı şeyleri kabullenmen iyi, belki de bizim ayrılmamızda onun da payı olduğu gerçeğini kabullenirsin."

kabullenirsin."

Ona baktım.

"Ve evet, bebeğim, sonunda bunu kabullenmen çok iyi olur," diye bitirdi, artık sıcak, endişeli ve biraz flörtöz değil, sinirliydi.

Ayrıca, işini bitirmişti.

Bunu, beni arabamda bırakıp uzaklaşarak belli etti.

BÖLÜM 4

ZEHİR

Remy

"Bence konuşacak daha çok şeyimiz var."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz."

"Buna biraz daha zaman ayırmalısın."

"Bu konuda da aynı fikirde değiliz. İki hafta önce, ben kanepede yatmaya başladığımda konuştuğumuzda, en azından benim hatırladığım kadarıyla, aynı fikirde olduğumuz konu, bu öğleden sonra evden çıkacağındı. Ama çıkmadın."

Remy, geri dönen Myrna ile yatak odasında duruyordu.

Manon ve Sabre aile toplantısından sonra Tucson'a dönüyorlardı. Yves annesinin yanındaydı.

Böylece bu iş nihayet
halledilebilirdi. O da öyle
umuyordu.

"Remy, zor bir dönemden geçiyoruz."

Tanrım.

Ciddi miydi?

"Myrna, bu oldukça hafif bir ifade." "Bunu
konuşabiliriz."

"Konuşamayız. Ve bu noktada şunu da ekleyeyim, senin kızımla benim sevgimi kazanmak için rekabet etmeni hiç kabul etmedim ve bunu sana da söyledim. Ama sen durmadın. Sana bir kez değil, defalarca söyledim, bu oyunda kazanamayacağını. Ama sen bu oyunu oynamaya devam ettin. Ama kaybettiğin tek neden bu değil, çünkü oynadığın tek oyun bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi, taşınmak için işleri halletmek için iki haftaya ihtiyacın olduğunu söyledin. O iki hafta geçti. Bugün Çarşamba. Sana süre uzatımı veriyorum. Cumartesi öğleden sonraya kadar taşınacaksın. Ama o zamana kadar, kanepede uyuyan sen olacaksın."

Sinirli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Ya yapmazsam? Ya senin yapmak istemediğin şeyi yapmaya niyetliysem? Bizim için savaşılmaya niyetliysem?"

Biz mi?

Bütün o saçmalıklarından sonra, bir "biz" olduğunu mu düşünüyordu?

"Biz diye bir şey yok. Biz bittik," dedi. "Sana söyledim. Nedenini de söyledim, sen yanlış anlamasan bile. Ve bundan geri dönüş yok, Myrna, bunu sen de biliyorsun. Ama çıkmazsan, eşyalarını kendim taşıyım. Ve bu da yetmezse, polisi ararım."

Ağzı açık kaldı, sonra sordu: "Ciddi misin?"

"Bu konudaki tartışmalarımızda, neyi anlamıyorsun?" diye sordu.

O anda kadın kendini kaybetti.

"Sana hayatımın bir yılını verdim ve sen *benimle* beni terk ediyorsun?" diye bağırdı.

"Tamam," dedi, sıkılmış gibi görünmemeye çalışarak, ki aslında çoktan sıkılmıştı ve çok uzun zamandır da öyleydi. Tabii ki, son zamanlara kadar. Ama sıkıntısı Myrna için doğru yönde gitmemişti. "Bunu geri sayacağım."

"Sakin..."

"Bir, bu konuyu açtığında, tanıştığımızda sana açıkça söyledim, başka çocuk istemediğimi. Sen de bana istemediğini söyledin. Bu yüzden, benimle yaşamaya başladıktan bir ay sonra çocuklardan bahsetmeye başladığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Sana bu konudaki görüşlerimi hatırlattım, ki bu görüşlerim sarsılmazdı, sana hatırlattığım başka bir şey de buydu. Yine de, üç hafta önce, hamile olduğunu düşündüğünü söyledin. Oysa, ilişkimizin başlangıcından beri, doğum kontrolü hakkında birçok kez konuşmuştuk ve sen de, söz verdiğin gibi, ikimiz de buna özen gösterdiğimiz için korunmasız seks yapmadığımızı ve senin doğum kontrol hapı kullandığını, benim de her zaman prezervatif kullandığımı söylediğin için, bu konuda ne kadar kararlı olduğumu fark etmiş olmalısın. Her ikisi de kusursuz olmasa da, ikisini birden kullanmak ve buna rağmen hamilelik ihtimali olması, büyük olasılıkla birinin üzerine düşeni yapmadığı anlamına gelir. Ve o kişi ben değildim."

"Birkaç hapı almayı unuttum ve..."

"Myrna, durum böyleyse, bana söylemeliydin ve seks yapmamalıydık."

"Prezervatifin yırtılacağını bilemezdim."

Onun yine aynı saçmalığı yapmasına izin vermeyecekti. Lanet olası kanıtları görmüştü, kahretsin.

"Kırılmadı," diye dişlerini sıkarak söyledi. Kızın boynu pembeye dönmeye başladı. Evet.

Burnundan sertçe nefes verirken sanki lanet bir boğa gibi ses çıkardı.

Sonra yumuşak bir sesle, "Onları kurcaladın," dedi. "Remy," diye fısıldadı.

Evet.

Onları kurcalamıştı.

"Sonra hamilelik korkusu yaşadın, ama neyse ki sadece korkuydu. Ve yine neyse ki, bu beni bazı şeyleri araştırmaya itti ve Myrna, daha önce de açıkladığım gibi, bu geri dönüşü olmayan bir şey. Ve senin bunu nasıl yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Tamam, ama gerçekten, konuşacak daha çok şey var."

Aklı başında olamazdı.

"Ben elli dört yaşındayım ve sen beni lanet olası prezervatiflere delik açıp hapları atlayarak beni tuzağa düşürmeye çalışıyordun. Konuşacak başka bir şey yok."

"Ben otuz dokuz yaşındayım ve zamanım neredeyse doldu, ve o zamanın bir yılını seninle boşa harcadım," diye tükürdü.

"Ve sen bunu yapmadan çok önce, sana daha fazla çocuk istemediğimi söylemiştim," diye karşılık verdi. "Eğer bu senin için önemliyse, *beni* terk etmeliydin."

"Sana aşkıttım!" diye bağırdı kadın.

"Öyleyse neden beni bu şekilde aldattın?"

"Çünkü belki, *onun* yaptığı gibi sana bir çocuk versem, onu sevdiğin kadar beni de seversin," diye karşılık verdi.

Remy hiçbir şey söylemedi.

Myrna konuştu.

"Ve belki, bir çocuğumuz olsaydı, *Manon'a* gösterdiğin ilginin bir kısmını ona ve *bana* da gösterirdin."

"Kendini dinle, Myrna. Kızımı kıskanıyorsun."

"Senin değerli Manon'un yanındayken ortadan kaybolmadığımı söyle."

Midesi kötü bir şekilde burkuldu.

"Bu gerçekten iğrenç," dedi ona. "Benim açımdan düşün," diye yalvardı.

"Düşünüyorum ve düşündüğüm şey, bir şekilde, iğrenç bir şekilde, otuz yıl boyunca bunu yapmamayı başardıktan sonra, lanet olası annemle ilişkiye girdiğim."

Sanki ona vurmuş gibi başını salladı.

"Ama *Wyn*, Colette gibi değil," diye kışkırttı. Remy başını salladı. "Bunu yapmayacağız." "Benimle sevişirken onu düşündün mü?" "Cumartesiye kadar kanepede kalabilirsin, Myrna."

"İmkansız," dedi sanki o konuşmamış gibi. "Onu düşünemezsin. O şişman, ben değilim. Onun gibi birinin moda dünyasında nasıl bu kadar başarılı olabildiğini *hayal bile edemiyorum*," diye onun sözlerini taklit etti. "Colette'den bahset. O türden herkes senin annen gibi. Tek umursadıkları şey görünüş. *Wyn* de dahil."

Remy hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu, ama o sonunda, hamile olduğunu düşündüğünü söylediğinde bile, onun nasıl olabileceğini öğrendiğinde bile, hiç yapmadığı bir şey yapıyordu.

Onu kızdırıyordu.

Myrna henüz bitirmemişti.

"Sen inanılmaz derecede formda bir adamsın, sağlığını ciddiye alıyorsun, yaptığın iş önemli, kalıcı, bir miras bırakacak, gerçek bir yeteneğin var. Hem de tonlarca. Onun içinde ne buluyorsun?"

"O, gözlerimin gördüğü en güzel kadın, her zaman öyleydi ve bugün de öyle, sadece fiziksel olarak çok güzel ve muhteşem bir stili olduğu için değil, aynı zamanda kalbi büyük olduğu ve ilk düşüncesi kendisi için değil, nezaket için olduğu için. Buna rağmen

azimli, hırslı ve odaklanmış biri. Gördüğüm en iyi anne ve inanılmaz iyi bir sevişiyor. Ve evet, sen sormadan söyleyeyim, o senden çok daha iyi, nasıl oldu da benimle yaşamaya başladın merak ediyorum. Hayır, dur, hatırladım. Eski evindeki durumdan dolayı taşınmak istemiştin ve daha iyi bir yer bulmak için para biriktirmek için zamana ihtiyacın vardı, yani aslında bu kadar uzun süre burada kalman gerekmiyordu.

"Bana bunu söylediğine inanamıyorum," diye tısladı.

"Senin aksine, Myrna, ben sana hiç gerçeği söylemedim." "*Siktir git!*" diye bağırdı.

"Cuma," diye cevapladı. "Cuma gününe kadar çık. Yoksa yemin ederim, Myrna, seni ben çıkarırım."

"Ona geri döneceksin, değil mi?" diye sordu. Ve Remy yine ona gerçeği söyledi.

"Evet, Myrna, öyle. Onun beni affetmesini ve geri kabul etmesini sağlayabildiğim kadar çabuk, çünkü onu terk etmek hayatımın en büyük hatasıydı ve valizlerimi alıp gittiğim andan itibaren bunun bedelini ödüyorum."

"Yine de benimle birlikte oldun," diyerek bir puan kazandı.

Remy başını salladı. "Evet, öyle yaptım ve bunun için üzgünüm, çünkü yemin ederim ki sana karşı her zaman dürüst oldum. Ama kendime karşı da aynı şeyi söyleyemem."

"Bu ne anlama geliyor?" "Bilmek istemezsin."

"Aslında," elini salladı, "bilmek istiyorum."

"Tamam o zaman, demek istediğim şu: Wyn bugün eve gelene ve onun üzüldüğünü anlayana kadar, bu beni derinden etkiledi, çünkü o üzgündü ve ben bu konuda hiçbir şey yapamadım. Ancak o zaman ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Ama senin kim olduğunu ifşa etmen, ilişkimizin bitmesi, sonunda gitmen, Wyn'in üzülmesi, Yves'in paylaştığı şeyler ve paylaşma şekli... Uzun zaman önce kabullenmem gereken birçok şeyi kabullendim. Beni tanırsın. Ben dalga geçmem."

"Yani bana, bugün onun hala aşık olduğunu fark ettiğini mi söylüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet," diye cevapladı.

"Bu tam bir saçmalık," diye karşılık verdi. "Haberin olsun Remy, ben sadece sevgili kızınla rekabet etmiyordum. Wyn ile vakit geçirmek için bulabildiğin her fırsatı değerlendirdin, bu yüzden ben de senin *eski karınla* rekabet ediyordum."

"Evet," diye kabul etti. "Bunu kabullendim ve az önce bunun için özür diledim."

"Yani beni aldattın ama bununla yaşamak zorunda kalan benim mi?"

"Wyn'e olan hislerim konusunda kesinlikle olması gerektiği kadar dürüst değildim, çünkü bugüne kadar onları anlamamıştım. Ama senin arkandan sana bağlanmak için hamle yapan ben değildim, Myrna, çünkü şüphesiz ki sonunda karıma olan hislerimi anlayacaktım. Ve bu durumda, sen yine de ayrılmış olacaktın ve eğer istediğini yapıp bir çocuk sahibi olsaydık, o çocuğu sevecektim ve ona bakacaktım, ama bu, onu istemediğim gerçeğini değiştirmeyecekti, çünkü o çocuk, birbirleriyle hiçbir duygusal bağı olmayan bir anne ve baba arasında zamanını paylaşacaktı."

Sesi küçüktü ve o umursamak istedi, ama onun yaptıklarından sonra, umursamadı, o sorduğunda, "Yani sen de beni sevmedin mi?"

"Seni sevdiğimi hiç söyledim mi?" diye sordu karşılık olarak, soğuk ve mesafeli davranıyordu, çünkü kadın ona karşı hissettiği her şeyi öldürmüştü, ama aynı zamanda kadın *bunu anlayıp gitmesi* gerekiyordu. "Bana taşınabilir miyim diye sorduğunda ne demiştin?"

"Remy..."

"Ne dedim, Myrna?" Kız

ağzını kapattı.

O da ona hatırlatılmasına gerek olmadığını bildiği bir şeyi hatırlattı.

"Seninle vakit geçirmekten hoşlandığımı söyledim. Ama seni uyardım, uzun süren bir ilişkiyi bitirdiğimi, ama bir aile kurduğumuz için bu ilişkinin asla gerçekten bitmeyeceğini söyledim. Ayrıca, seni önemsemişimi, ama senin bana olan duygularının benim sana olan duygularımdan daha derin olduğundan endişelendiğimi de söyledim. Dahası, bu duygulara karşılık vereceğimi bilmediğimi de söyledim."

"Ama yine de yanına taşınmama izin verdin."

“Kira sözleşmen sona ermişti ve hizmetleri artırmadan kiranı yükseltiyorlardı. Buna razı olamadın, bu yaşta daha güzel bir yerde yaşamanın zamanının geldiğine karar verdin ve bunu karşılamak için birkaç aylığına taşınabilir miyim diye sordun. Ben dikkat etmediğim için bu bir yıla dönüştü.”

"Yani bu sadece bir deneme aşamasıydı ve ben başarısız oldum, şimdi benimle işin bitti mi?"

“Sana hiç yalan söylemedim ve seni kandırmadım. En önemlisi, ve bu noktayı tekrar tekrar vurgulamak zorunda kaldığıma inanamıyorum, istemediğin halde seni hamile bırakarak hayatının gidişatını değiştirmeye çalışmadım.”

O, kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi ve bunu şöyle söyleyerek kanıtladı: "Ama taşınırsam ne düşüneceğimi biliyordun."

"Ben senin kafanın içinde değilim, Myrna."

"Bana aşık olduğumu biliyordun." "Yani bu benim suçum mu?" diye sordu.

"Bana aşık olduğumu biliyordun!" diye bağırdı neredeyse. "Bir şans verdin ve işe yaramadı," diye cevapladı.

"Her gece yatakta seni bekleyen kolay bir seks olanağına sahip olabilirdin, beni yanına taşınmama izin verdin, sonunda karına geri döneceğini ve kalbimi kıracağını bilerek."

O gün, birisi onun kim olduğunu ciddi şekilde yanlış anladığı ikinci kezdi.

İlki, tahammül edemediği bir şeydi.

Bu seferki o kadar önemli değildi. Ama yine de aynıydı.

Buna tahammül edemedi.

Çünkü bu saçmalıktı.

"Bu gece kalacak başka bir yer bulmalısın ve yarın eşyalarını almaya gel," dedi ona.

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Bunu çözmek için haftalarca vaktin vardı, Myrna."

"Yani artık benimle işin bitti, beni çöp gibi atıyorsun?" Hayır.

Şimdi, iki hafta önce ona ilişkilerinin geri dönülmez bir şekilde bittiğini ve bir aile istiyorsa, bunun onun kadar onun için de gerekli olduğunu söylediğini unutmuştu. Ona bir yer bulması, depodaki eşyalarını alması ve hayatını düzene sokması ne kadar süreceğini sormuş, o da karşılığında ona iki hafta süre vermesini istemişti.

Adam o iki hafta boyunca kendi kanepesinde uyumuştı. Ve kadın hala oyun oynuyordu.

"Biliyorsun, sana kolay bir seks partneri gibi davranmadım, Myrna," dedi.
"Sen öyleydin."

O öfkeyle nefesini tuttu.

"Ve bununla başa çıkamıyorsan, ki bunda kesinlikle yanlış bir şey yok, bu benim suçum değil," diye bitirdi. "Sen benim evime bir amaçla geldin. Nerede olduğumu biliyordun, ama daha fazlasını istediniz ve bunu başarabileceğinizi düşündünüz. Başaramadınız. Ve şimdi istediğinizi elde edemediğiniz için öfke nöbeti geçiriyorsunuz. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece ilişkinin bitmesini hızlandıracak. Şimdi gitmeniz ve yarın bana ne zaman buraya gelip eşyalarınızı alacağınızı mesaj atmanız gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

Daha nasıl açık olabileceğini bilmiyordu.

"Hepsi bu."

"Kendini her şey sanıyorsun, Remy Gastineau, ama sen sadece boktan birisin."

İyi ki bunu ona bir çocuk dayatmadan önce fark etmiş. O cevap vermedi.

Kadın dolaba koştu ve adam, kadının orada ne yaptığını izlemek için yer değiştirdi. ama kadın milyonlarca çantasından birini alıp içine birkaç giysi tıktırdıktan sonra öfkeyle dışarı çıktı.

Onun yanından geçerken ona orta parmağını gösterdi. Adam iç geçirdi.

Ama onu takip etti.

Ve o, kadın kamyonetinin kapısını açtığında ona yaklaştı. Ama bunu, kadının arkasından uzanıp garaj kapısı açma düğmesini almak için yaptı.

Sonra evin kapısına gidip onun çıkmasını izledi. O garajdan çıktığında, kapının kapanması için düğmeye bastı. Sonra telefonunu çıkardı ve 24 saat hizmet veren bir çilingir buldu. Aradı.

Ve evdeki tüm kilitler ve güvenlik alarmının şifresi değiştirilene kadar yatmadı.

Remy yatağa gittiğinde, oğlunun eşcinsel olduğunu düşünmedi (çünkü bu konuyu umursamıyordu, en azından o şekilde).

Myrna'yı da düşünmedi.

Wyn'i üzen, zehirli, olumsuz, erkeklerden nefret eden kadın Bea'yı düşündü.

Ve Wyn'in sonunda bu zehre gözlerini açabileceği için inanılmaz derecede heyecanlanmıştı.

Ve Wyn'i ağlatacak kadar üzdüğü için çok sinirlenmişti. ağlatacak kadar üzmüş olmasına çok kızmıştı.

BÖLÜM 5

BİTTİ

Wyn

Aman Tanrım! Ben olsaydım, o alfa erkeği yıllar önce terk ederdim. Yemin ederim Wyn, onun saçmalıklarına nasıl katlandığını anlamıyorum!

"Moda kraliçesi, moda kraliçesi, cevap ver."

Sandalyeimde sıçradım, Bea'nın hatırladığım sözleri zihnimden silindi ve masamın yanında duran Noel'e göz kırptım. Noel, benim için olduğunu bildiğim bir kahve tutuyordu ve yüzüme parmaklarını şıklatıyordu.

"*Tanrım*, kızım, o kadar dalmıştın ki, Chris Pine'ı arayıp uzay gemisine binip seni almaya gelmesini isteyeceğim diye endişelendim. Bu arada, odaya geri döndüğün için utanmalısın. Artık Chris'i arayamam."

"Aklımda çok şey var," mırıldandım.

"Mm-hmm," dedi, kahvemi masaya koydu, kalçasını masama dayadı, işaret parmağını sakalının altındaki cilde koydu ve beni izledi. "Biliyorum. Cock and Snacktails, kardeşim. Cumartesi gecesi. *Yani* pazar günü, üç aşk çocuğun da Lucie'nin yengeç kekleri ve ıstakoz ruloları için katıldığı, evinde o yakıcı *aşk* gösterisinden önce."

"Lütfen ıstakozlu sandviç sipariş etmediğini söyle."

"Wyn, sen paraya boğulmuşsun. Zavallı kız sendromunu bırak artık. Istakoz alabilecek kadar paran var."

"Mesele para değil, Noel. Mesele pişirme şekli." Titredim.

"Yengeçleri nasıl pişiriyorlar sence?" diye sordu.

"Evet, oğlum yengeç köftesi istedi," diye hatırlattım.

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi, ben de ona ters ters baktım. "Ah, bu çocukları nasıl da şımartıyorsun."

"Onlar büyüdü, bu 'eşcinsellerden daha eşcinselim' tavrın da ne?" Onun havası heyecanla doldu.

"YouTube programımızı tekrar tanıtacağım için bunu geliştiriyorum ve *reytingler* için *ateşli* olmalıyım, guuuurrrrrl." Dedi ve iki elini kaldırıp açarak gösterdi. "*Yıldızların Stilisti Wyn Gastineau ve Cesur Asistanı Noel*, kulağa hoş geliyor."

Ellerini indirdi ve ben (tekrar) "YouTube kanalı yapmıyoruz" dedim.

"Senin stilin çok iyi, *tatlım*, ve Fiona Remington'ın asistanının beş dakika önce beni arayıp Fiona'nın gelecek hafta şehirde olacağını ve ikinizin Durant'ın barında olmanız gerektiğini, yoksa seni kovacağını söylemesi bunu kanıtlayan tek şey değil. Ve bu arada, gelecek Salı Fiona ile içki içeceksin. Ama Instagram rakamların sadece senin sayende *bu kadar yüksek* değil."

"OTDC mi?"

"Off the damn charts, tatlım."

Nefes aldım ve bıraktım. Noel bunu söyledi.

"Insta'nızda *her yerde* ben varım." Bunu vurgulamak için geriye doğru bir hareket yaptı, tanıştığımızdan beri sosyal medya için yapmadığı halde tam olarak iki kez gördüğüm bir hareket. "Ben tek kişilik Queer Eye gibiyim, muhteşem moda önerilerinizin arasına bilgelik incilerimi serpiştiriyorum, bu yüzden milyonlarca takipçinizin en az dörtte birini ben hak ediyorum."

Bu konuda haklıydı.

"Şimdi, annene aklını bu kadar meşgul eden şeyi anlat," diye ısrar etti.

"Yves eşcinsel."

Noel birden dikleşti (en azından vücudu, masamdan uzaklaşarak). "Ne?" diye fısıldadı.

"Dün bize açıldı."

"Aile toplantısı Sabre'nin baba olacağı için miydi?"

(Pazar gününü atlattıktan sonra) Remy'den uzak durmaya karar vermiştim (Eylül ayıydı ve onu bir dahaki sefere Mayıs ayında Sabre'nin mezuniyetinde göreceğimi düşünüyordum), ama Sah'ın aile toplantısı düzenlemesini düşündüklerinde tüm düşüncelerim baba olmaya yöneldiğinden, bu kararımı yeniden gözden geçiriyordum. Belki de Remy ve ben bunu konuşmalıyız.

(Sah onun takma adıydı çünkü tam adı İngilizce "say-brr" şeklinde değil, Fransızca "sah-bru" şeklinde, yumuşak u ile telaffuz ediliyordu ve Manon küçükken bunu söyleyemediği için ona Sah-Sah diyordu ve bu isim ona yapıştı).

"Hayır, Sabre Yves'i korumak için devreye girdi," diye Noel'e açıkladım.

"Neden dikkatleri başka yöne çekme ihtiyacı hissetsin ki?"

"Remy'nin nasıl tepki vereceğinden endişeleniyorlardı." "Kim endişeleniyordu?"

Evet.

İyi soru.

Çünkü Noel altı yıldır benimle birlikteydi. Boşanmadan önce ve sonra. Remy'yi iyi tanıyordu, onu seviyordu ve benimle birlikte sessizce ayrılığımızın yasını tutuyordu.

Ve Remy'ye her doğum gününde özel dikim gömlek (geçen yıl Tom Ford, Ford'un modistlerinden) ve Noel'de takım elbise (geçen yıl Saint Laurent) göndermeyi hiç bırakmadı.

Karşılığında Remy, Noel'e monogramlı çarşaf lar ve Montblanc kalemler gibi şeyler gönderdi.

Eskiden Remy'ye seçim yapmasında yardım ederdim. Ama ilişkimiz bittikten sonra bile Remy bunu sürdürdü. Remy'nin zevki mükemmeldi, ama siparişleri asistanı Lisa'nın verdiğinden şüpheleniyordum.

Yani Noel, Remy'nin nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Ve nasıl bir adam olmadığını da.

"Üçünü de," dedim ona.

O da başını salladı, ama buna ikna olmuş gibi gelmedi. "Duygusal ve korkutucu bir dönem. Ama belli ki Remy bu durumu hemen çözdü."

"Hayır, aklını kaçırdı ve Yves'e, Remy'nin nasıl bir baba olduğunu düşündüğünü, onun tepkisinden neden endişelendiğini sordu."

Noel dudaklarını gerdi ve "Vay canına" dedi.

"Sonra sarıldılar ve Manon ile ben ağlamaya başladık."

O başını salladı. "En azından son kısmı tahmin edebilirdim, Yves'i değil. Onu bizim tarafımızda oynayacak biri olarak hiç görmemiştim, ama ne güzel bir katkı. Ve

avlanmaya çıktığında, *rahrwwrr*."

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum ve "La la la" diye mırıldandım.

"Kes şunu, Wyn," diye azarladı Noel. "Sah biriyle çıkarken böyle yapmazsın."

"Sadece Remy yakaladığında o yara bandı yırtıldığında...

gulk."

Remy gelip, oğlumuzu ve bir kızı, hiçbir annenin oğlunun Remy'nin evindeki yatak odasında yaptığını bilmek istemediği şeyler yaparken bulduğunu anlattığı anı uzun süre düşünemedim ya da bitiremedim.

"Ve ikinizin, Remy'nin Sabre'ye 'bekar evinde bir bekar evi' vererek onun can sıkıcı bekaretinden kurtulmasını kolaylaştırması konusunda, beş bin iki yüz yedinci 'artık sevişmediğimiz için kavga ediyoruz' kavganızı yaptığınıza inanıyorum."

"Sabre, Remy'nin evinde neredeyse kendi kanadı var," diye savunmaya çalıştım.

"Erkekler sevişir, bebeğim, kızlar da," diye karşılık verdi Noel. "Manon senin artık Mom Unit değil, Mom Friend olduğuna karar verdiğinde ve sana pislik gibi davrandığında hazır ol."

Kusacak gibiyim.

"Aman Tanrım, altı yıldır seni nasıl kovmadım?" diye sordum.

"Kovdın. Ben sadece geri gelmeye devam ettim. Telefonlarımızı kullanmayı bile zor biliyorsun, iş ilanı vermek için arayamazsın."

Belki de şimdi neden bana hiçbir pratik iş yaptırmadığını anlıyordum. Birisi kendini senin sağ kolun ve sol kolun yaparsa, onu öylece kesip atamazsın.

"Noel, yapacak işimiz yok mu?" diye sordum, kahvemi alırken. "Elbette var, ama anlat. Remy sana nasıl davrandı?"

Noel, yeniden bir araya geldiğimiz günü iple çekiyordu ve bunun nedeni benim çeşitli atölyelerle olan bağlantıları ve bunun onun gelecekteki hediyelerine nasıl etki edeceği değildi.

Çünkü o benim mutlu olmamı istiyordu, Remy de öyle.

"Aynı," diye yalan söyledim.

Noel'in omuzları çöktü.

Ve ben ona gerçekten söylemek istedim.

Ama Myrna'nın dışarıda olduğunu ve Remy'nin garip sinyaller gönderdiğini söyleyerek onun umutlarını yükseltmek istemiyordum.

O konuya girmeyecektim.

Bu yüzden Noel'in zihni de oraya gitmemeliydi. Kendi iyiliği için.

Ve benim iyiliğim için.

"Neden bu kadar uzaktaydın?" diye sordu ben bir yudum alırken. "Yves deme sakın. Bu ikiniz için önemsiz bir şey, siz gerçek olmaya karar vermeden önce Famous Gastineau Drama'yı sunması gereken biri dışında."

Vanilyalı latte.

Mükemmel.

Her zamanki gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam olmasa kaybolurdum.

Sorusuna gelince...

"Bea ve ben dün Remy'nin evine gitmeden önce bir şey yaşadık."

Yüzü kapandı.

Dikkatimi verdim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi.

"Ne?" diye ısrar ettim.

O içini çekti.

Sonra şöyle dedi: "Tamam, Cock and Snacktails'ı düzenlerken Bernice çılgına döndü... Bea'ya. Ben de kendimim, o tatlı Bernice tarzıyla bağırıp çağırırken, ben de elimden gelenin en iyisini yapıp onu sakinleştirmeye çalıştım, gerçekten." İki parmağını kaldırdı. Sonra indirdi. "Ama başaramadım. Wyn, siz üçünüz, o zehirli yılanı neden katlandığınızı anlamıyorum. O *korkunç* birisi. Ve hiçbir zaman *korkunç* olmaktan başka bir şey olmadı."

Hiçbir şey söylemedim.

"Cornell işleri batırınca, dişlerini geçirdi ve Bernice ile Cornell'i neredeyse bitiriyordu."

"Cor eski kız arkadaşı Noel'i öptü."

Noel elini kaldırıp teslim olduğunu gösteren bir hareket yaptı ve aynı anda başını salladı.

"Onu savunmuyorum, o her şeyi mahvetti. Ama onun hayatı Bernice. O anda kafasından ne geçtiğini bilmiyorum, ama erkekleri tanıyorum, sadece erkek olduğum için değil, *birçok erkekle* çıktığım için de, ve kafamızdan birçok şey geçer. Tekrar söylüyorum, bu bir mazeret değil, ama "olabilirdi"ler parlak ve dikkat dağıtıcıdır ve Cornell'in dikkatinin dağılması doğru değil. Ama hemen itiraf etti ve işler onun asla düzeltemeyeceğini düşündüğü bir şekilde kötüye gittiğinde çok kötü durumdaydı. Neyse ki Bernice, Bea'nın saçmalıklarının etkisine kapılmadı, yoksa o da kapılırdı ve şimdi hepimiz Anton gibi bir güzelliğe sahip olamazdık."

Cildimde hoş olmayan bir his hissettim. "Sence bana ve Remy'ye de bu mu oldu? Bea'nın saçmalıklarının kafama girmesine izin mi verdim?"

"Bence bu konuları anlayan herkes, çağımızın iki önde gelen mimarının olduğunu bilir. İskoçya'daki Prentice Cameron ve Phoenix'teki Remy Gastineau. Ve bence bunu bilenlerden biri de Remy. Bence egosu onu ele geçirdi ve sen kendi alanında onun başarısıyla rekabet etmeye başladığında, o da pislik gibi davranmaya başladı. Ve bence Bea onun yaptığına çok sevindi ve sen "evlilik danışmanına ihtiyacımız var" diyemeden o bu fırsatı kaçırmadı."

Gözlerine baktım ve fısıldadım, "Ben de öyle düşünüyorum."

Masaya döndü, dirseklerinin üzerine çöktü ve fısıldayarak cevap verdi: "Tanrım, kızım, gerçekten mi?"

"Onu bıraktım Noel."

Yüzü düştü. "Tanrım, kızım. *Gerçekten mi?*"

"Zamanı geldi. Çoktan geldi. Geç bile kaldı. Sadece..." Kararlı bir şekilde bir kez başımı salladım, "zamanı geldi."

"O Myrna yüzünden."

Kafamı salladım. "Sadece zamanı geldi."

"Manon ondan nefret ediyor, bebeğim," dedi

Noel.

Önemli not: Noel benim tüm çocuklarımla da çok yakındı.

Hay aksi.

Anlatmak zorundaydım.

"Ayrıldılar. Kız taşınıyor."

Noel'in yüzü aydınlandı.

"Biz bittik tatlım. Heyecanlanma," dedim çabucak. "Bitti. O hayatına devam etti. Şimdi benim de devam etmem gerek."

"Sanırım burada bir umut ışığı var, onunla ilişkinin gerçekten bitmediğini fark ettin ve Bea seni şeytani pençelerine aldı. Ama bu yine de beni üzüyor."

"Bea o kadar da kötü değil."

Başını çevirip bana göz ucuyla baktı. "Öyle mi?" diye tereddütle sordum.

"O senin ekibine katıldığında ben orada değildim, ama onunla tanıştığımдан beri ondan beri, ona bir parça kömür verip kışına sokmasını ve beni on saniyelik bir elmas yapmasını isteyip istemediğimi kendime sorup duruyorum. Ve inan bana, beni önemsedığını biliyorum. Senin için bir aile üyesi olduğumu biliyorum. Ayrıca senin benim işverenim olduğunu da biliyorum. Anla, bir arkadaşım hakkında kötü konuşmanın en iyi koşullarda bile hoş bir şey olmadığını biliyorum ve gelecekteki mortgage ödemelerim senin elinde olduğu için, bu fikrimi paylaşarak aldığım riski anlıyorsun."

"Peki ya Bernice?"

"Bernice'in görüşlerini Cock and Snacktails sırasında paylaşmasına izin vereceğim."

Kuzgun siyahı masamın üzerine uzun, yuvarlak tırnaklarımla "yaban ateşi kırmızısı" rengindeki imzamı vurduğum ve inci grisi duvarlarıma baktım.

"İşimize dönssek nasıl olur?" diye önerdi Noel.

Tırnaklarımla masaya vurmayı bıraktım ve latte'nden bir yudum aldım, sonra "Evet, hadi" diye cevap verdim.

Ofisimin dışındaki ofisine doğru uzun yürüyüşe başladı.

Ama onu durdurdum ve "Gerçekten ıstakozlu sandviç mi sipariş ettin?" diye sordum.

Noel adımını kesmedi, hatta arkasını bile dönmedi ve "Onlar Remy'nin en sevdiği şeyler, hayatım" diye cevap verdi.

Peki o
zaman.

Neyse.

Arkasından kapıyı kapattı ve ben etrafa göz gezdirdim.

Markayı özel abonelik kutuları ve seçkin ürünlerin çevrimiçi satışına genişletmeye karar verdiğimde, markanın bir genel merkeze ihtiyacı olduğuna da karar verdim.

Bu yüzden evimdeki ofisimi terk ettim ve Thomas ile McDowell arasında, Botanik Bahçeleri'ne yakın, ekonomik kriz sırasında hiçbir şey olamadan terk edilmiş olan bu alanı kiraladım.

Ve bu alanda, diğer şeylerin yanı sıra, ofisim de vardı. Uzun, oturma odası gibi görünen, düz ekran TV'li bir alanla başlayan ve sedefli bir parlaklığa sahip gömme dolabımın önündeki beyaz masamla biten bir alan.

Oda, zarif bir şekilde aydınlatılmış gömme tavanlara sahipti. Oyma süslemelerden sarkan iki kristal avize vardı. Gri ipek döşemeli bir kanep, beyaz, siyah veya gri renkli çeşitli yastıklarla kaplıydı. Aynalar vardı. Siyah gölgeli, kristal tabanlı lambalar vardı. Muhteşem deri koltuklar vardı. Müşterilerimle veya podyumların yanında otururken çekilmiş siyah çerçeveli, siyah-beyaz fotoğraflarım vardı.

Bina şehirle çevrili olsa da sanki ıssız bir yerdeymiş gibi hissettirse de, ofisim zarif, göz alıcı, lüks ve Fiona Remington (şimdi iyi bir arkadaşım), Helena Abraham (başka bir müşterim) veya Chloe Pierce (belki de dünyanın en ünlü aktörü Imogen Swan'ın kızı) gibi kişilerin içeri girip, tereddütle adım atıp "Bu da ne böyle?" diye düşünmeyecekleri bir yerdi.

Resepsiyon alanı da hemen hemen aynıydı, ancak birkaç ton daha sadeydi ve Noel'in ofisi benimkinin yarısı büyüklüğündeydi, aynı renklerdeydi ancak daha fazla siyah vardı, benimki ise daha çok beyazdı ve onun için o ton (*çok* daha fazla) yükselmişti.

Ekli olarak, diğer çalışanlarım için açık bir ofis alanı vardı.

Onun ötesinde iki büyük alan vardı: biri, abonelik kutularının özenle elle hazırlanıp yılda dört kez gönderildiği bir depo. Diğeri ise, *Wyn's List'e* layık gördüğüm ve web sitemde sattığım sınırlı sayıda özel giysi, ayakkabı, çanta, aksesuar ve makyaj ürünlerini sakladığımız yerdi. Bu stok, iki ayda bir değişen yeni listeye göre yenileniyordu.

Bana doğrudan bakan ve iki yöneticimizi (abonelik kutuları ve web sitesi satışları) yöneten Noel'in yanı sıra, bir

resepsiyonist Jana, iki bilgisayar mühendisi (biri web sitemizin bakımından, diğeri tüm makinelerimizden sorumlu), bir BT teknisyeni (haber bültenlerini tasarlayıp gönderen ve mühendislerle yardımcı olan), iki kreatif direktör (biri tüm editoryalleri, diğeri satış ve pazarlama için katalog çekimlerini tasarlayan, bana doğrudan rapor veren), üç müşteri hizmetleri temsilcisi, beş stok sorumlusu (envanteri kontrol eden ve siparişleri karşılayan), bir pazarlama direktörü ve asistanı, dönüşümlü stajyer (Noel'e yardımcı olan) ve bana eşlik eden bir stajyer daha çalıştırıyordum. Gerektiğinde çeşitli fotoğrafçılar, kuaförler ve makyaj sanatçılarıyla sözleşme yapardık. Son olarak, benim eskiden çok zaman harcadığım işleri yapan bir keşif uzmanı, Sabrina vardı: seyahat etmek, alışveriş yapmak ve trendleri takip etmek.

Ancak ben, Noel ve Sabrina ile birlikte defilelere gittik. Başka bir deyişle, Noel benimle ve yerel operasyonlarla ilgilendi.

Ve çoğunlukla, Jana, şu anki stajyerim Maria ve ben ki bunların çoğu ünlüydü.

Abonelik kutularımızın sayısını sınırladım — yılda dört kez yirmi bin tane gönderiyorduk — ve bekleme listemiz bunun elli katından biraz azdı.

Ve hazırladığım her koleksiyon, rotasyona girmeden haftalar önce tükeniyordu ve mevcut tasarımcılar ve yeni yetenekler, seçilmek için can atıyorlardı.

Küçük bir şirket olsam da, kendi moda imparatorluğumun sahibi olduğumu inkar edemezdim.

Prada'nın podyumunda Anna Wintour'un yanında oturuyor olmayabilirdim.

Ama Fiona'yı ödül sezonu için giydirdiğimden beri en ön sıradaki koltuklarda oturmamıştım.

Ve dürüst olmak gerekirse, ondan önceki koltuklarım da hiç fena değildi.

Yirmi iki yıl önce, Remy dokuz yıl boyunca kendi hayallerinin peşinden giderken, ben kendi hayallerimin peşinden gitmeyi bırakmıştım.

Bundan pişmanlık duymadım ve o zamanları geri istemedim. Bebeklerim bebekken onlarla değerli anılar biriktirdim ve sevdiğim kocama, babasının yapmamasını istediği şeyi yapması için zaman ayırdım: küçük bir çocukken kafasını meşgul eden yapıları gerçeğe dönüştürmek için kendi hayallerinin peşinden gitmesi.

Ama yeniden başladığımda, tüm gücümle çalışmaya başladım, kendimi paralamıştım ve
—Ofisime geri döndüm—*bunu* yarattım.

Ve son üç yıldır, başarısızlığa takıntılıydım. Evliliğimi mahvettiğim başarısızlığa.

Hepsi benim suçum değildi.

Hepsi Remy'nin suçu değildi. Ve hepsi Bea'nın suçu da değildi.

Son olarak, şimdi bunu incelemek anlamsızdı çünkü tek bir şey vardı

Bitti.

Bu düşünceyle Bea'yı, Myrna'yı ve en önemlisi Remy'yi bir kenara bıraktım. Ve işime geri döndüm.

BÖLÜM 6

ROCKY

Wyn

Cumartesi akşamı, Kara'nın evinde düzenlenecek Cock and Snacktails partisine gitmek için hazırlanırken, bir değişiklik olarak zamanında hazırdım, ama tam o sırada kızımdan bir telefon geldi.

Makyajımın son rötuşlarını yaparken makyaj masamda oturuyordum ve onu hoparlöre aldım.

"Hayatta!" diye cevap verdim. "Boo, anne. Ben hareket halinde bir kıyım."

"O kadar meşgulsen, sevgili annenin mesajına cevap veremiyor musun?"

"Tamam, kıymayacağına söz vermelisin."

Bu hiç de iyi bir başlangıç değildi.

Yine de Manon bunu sık sık kullanırdı.

Kendimi hazırladım.

Devam etti.

"Bu hafta sınavım ve ödevim vardı, Yves'in işi için Phoenix'e gitmeye vaktim yoktu. Ama o gitmeye hazırды ve ben hayır diyemedim." Derin bir nefes aldı ve asıl bombayı patlattı. "Ve yeni bir erkek arkadaşım var. Yüksek lisans öğrencisi. Ve ben ona biraz... *takıntılıyım*."

Hemen bariz olanı söyledim.

"Umarım o sınav ve ödevine daha takıntılıydın."

"Çalışmalarını ciddiye almayan kızları çekici bulmuyor." "Onu şimdiden sevdim."

Gülmeye başladı.

Maskara sürerken makyaj aynamda sııttım.

"Yves, Sah ve ben *çok* konuştuk ve senle babamın tekrar bir araya gelip gelmeyeceğini bilmek istiyoruz," dedi.

Üst göz kapağıma siyah bir çizgi çektim.

"Ne?"

"O inek suratlıyı terk ediyor," dedi.

"Manon, Myrna'ya inek suratlı deme. O inek suratlı değil." "Tamam, ona olduğu gibi diyeceğim. O srtk suratlıyı terk ediyor." Komikti.

O da tamamen uygunsuz davranıyordu.

"Bu benim yetiştirdiğim kız mı?" diye sordum.

"Anne, o hiç de *havalı* değildi ve *gittiği için* ok mutluyum. Bana karşı hep *tuhaf* davranırdı. Bazen babam benimle dalga geçerken ya da bana sarılırken, onun bizi başka bir kadınla flört eder gibi izlediğini fark ederdim ve bu beni çok rahatsız ederdi."

Ne?

İğrenç!

"Bunu bana hiç sylememiştin."

"nk muhtemelen babama bir şey söylerdin ve sonra kavga ederdiniz, ama bunun önemi yoktu çünkü babam bunu fark etmiyordu ve benden çok daha az hoşlanıyordu. Benim önümde ona kötü davranmıyordu, ama ne zaman bu konuyu aacağını biliyordum çünkü sonra bir süreliğine ona çok tatlı davranıyordu."

En azından bu vardı.

"Ve neyse, onun anneme hiç ilgi duymadığını anladım," diye devam etti.

Bu (yalan) umurumda değildi.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu (gerçek).

Daha büyük gerçek: Bu konuyu geiştirmem ve konuşmayı farklı bir yöne çekmem gerekiyordu, rneğin Myrna artık ortada olmadığına göre, babalarıyla yeniden bir araya geldiğimizi düşünen çocukların bu düşüncesini engellemek gibi.

Bunu yapma fırsatım olmadı. "Kavga etmediler," dedi Manon.

"Anlamadım?"

"Kavga etmediler. Tuhaftı."

Maskara izini düzeltmek için hazırlıklara başlamak üzere bir kulak çubuğu ve makyaj temizleyici aldım, ama o konuşmaya başladığında hareket etmeyi bıraktım.

konuştuğunda

"Bu yüzden Benji'ye takıntılıyım," dedi. "Sürekli kavga ediyoruz. Şimdi *tamamen* anlıyorum."

Olamaz.

"Manon..."

"Detayları anlatmayacağım" dedi (tanrıya şükür). "Ama ilk kez onun saçmalıklarını kabul etmediğimde, yüzündeki ifade, anne. *Vay canına*. Sanki bir perde kalkmış gibiydi. O çok yakışıklı. Uzun boylu. Akıllı. Doktora yapacak. Eminim derslerinde, kızlar *Raiders of the Lost Ark'taki* kız gibi göz kapaklarına bir şeyler yazıyordur. Yani, o yirmi dört yaşında ve ben yirmi yaşındayım ama sanki ben beş yaşındayım ve o bana yol göstermeliymiş gibi davranıyor. Ailem üniversite masraflarımı karşılayabildiği için ihtiyacım olmayan bir işim var, ama çalışmayı ve para kazanmayı öğrenmem gerektiğini biliyorum. Notlarım harika. Çok güzelim. Ve kutudaki tek bonbon o değil. Ona da bunu söyledim. Beni ezemeyeceğini anladı ve cidden, bu onu *çok* tahrik etti.

Aman Tanrım.

"Manon..."

"Evet, anlıyorum. Bir kadın Myrna gibi olmak istemez, yani sadece... *orada olmak*, arkadaşlık etmek ya da babam için neyse o olmak. Wyn gibi olmak ister, yani ilişkinin dinamik yarısı olmak, *dinamik* kelimesini vurgulayarak."

Bu son derece sinir bozucuydu.

Çünkü bu bana, Remy'nin yıllar önce haklı olduğunu ve en azından çocuklarımızdan birinin, güç ve tutku ile kendi fikrini bilmek ve onu savunmanın sağlıklı bir ilişki için vazgeçilmez olduğunu öğrendiğini gösterdi.

"Peki. Sen? Babam? Ne?" diye sordu.

"Baban ve ben boşandık, Manon," dedim nazikçe.

"Evet, biliyorum. Peki neden senin sandalyenin üzerinde oturup seni yanında tutuyordu?"

"Duygusal bir akşamdı." "Anne."

Benim saçmalıklarına inanmıyordu.

"Boşandık diye beni artık umursamadığı anlamına gelmez, tatlım," dedim ona. "Ve ben onun evine gitmeden önce bir şey beni üzmüştü, o beni iyi tanır, bunu fark etti ve benim için endişelendi."

Bu benim tahminimdi, ama sanki taşa kazınmış gibi buna sadık kaldım.

"Seni ne üzdü?"

"Bea ile tartışmıştım." "İyi," dedi keskin bir sesle.

Vay canına.

Manon da mı?

"Ne demek 'iyi'?" diye sordum.

"Anne, o senin arkadaşın ve bazen tatlı olabilir, ama sadece vajinan varsa. Çoğunlukla acımasızdır. Jordy onu terk etti ve o da bunu kabullendi. Sanki bir tarıkata katılmış gibiydi. Acımasız bir tarıkata. Ve o bir fanatik. Onun için her erkek Jordy'dir, ama şimdi Jordy'nin neden "Bu saçmalık, hayat çok kısa. Ben gidiyorum" dediğini anlıyorum. Demek istediğim, az önce de söylediğim gibi, bir kadın ilişkide her zaman her şeyi güllük gülistanlık yapmak zorunda değildir. Ama Bea her zaman oldukça olumsuz bir insan olmuştur ve bu ciddi bir sıkıntıdır."

Uzun zamandır (ya da yakın zamana kadar) Jordy'nin neden ayrıldığını merak ediyordum.

Hiçbir zaman aşk kuşları gibi davranmamışlardı, ama bildiğim kadarıyla, o aldatmamıştı, o da aldatmamıştı, onun bağımlılık gibi başka bir sorunu yoktu, onun da yoktu. Sorun yaşadıklarını bile bilmiyordum.

O sessiz bir adamdı, ama konuştuğunda alaycı bir mizah anlayışı ve ilginç, çarpık bir hayat görüşü vardı ki ben bunu büyüleyici buluyordum, ama aynı zamanda iyi bir adamdı.

Bea bu kaybın ardından hiç yıkılmış gibi davranmamıştı.

Kızgındı, kendini haklı görüyordu ve öyle kalmıştı.

"Yani sen ve babamın ilişkisi bitmiş," dedi Manon, sesindeki üzüntüyü pek gizlemeden.

"Öyleyiz Manon, üzgünüm."

"Peki yarın hepimizin bir araya geleceđi Őey ne olacak? Bu arada, o sűrtűk hala babanın evinden çıkmamıŐsa, ben senin evinde kalacađım, saat 10 civarında orada olurum."

"Yarınki Őey, babanın Yves'e ne olursa olsun bizim onun gűvenli limanı olduđumuzu gűstermek için yaptıđı bir Őey."

"Ama bizi kendi evine değil, senin evine davet ediyor, değil mi?" O da benim kadar kafası karışmıştı.

"Belki Myrna'nın durumundan endiŐeleniyordur," dedim. "Belki." O buna inanmadı.

Ben de inanmıyordum ama bunu sűylemedim.

"Dinle tatlım, seninle konuşmayı çok seviyorum ama bu gece kızlar gecesi var."

"Bea da gelecek mi?" "Hayır."

"İyi."

Evet.

Herkesin gűrdűđű Őeyi nasıl gűzden kaçırdıđımı bilmiyordum.

Belki de sadece Bea'yı sevdiđim ve bunu gűrmek istemediđim içindi.

"Yarın için űzel bir Őey ister misin?" diye sordum.

"Sabah Bosa'ya gitmek ister misin?"

"Tarçınlı űrek mi, tereyađlı űrek mi?"

"İkisi de."

Yves de donut sever.

"Seni bekliyor olacaklar." "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, benim gűzel kızım."

Telefonu kapattık, gűzlerimi dűzelttim, saımı yaptım, giyindim ve yatak odama gittim.

Ama yapmam gerekeni yapmadım: dışarı çıkıp arabama binip Kara'nın evine gitmek.

Nedense, űzel ana sűit terasına açılan Fransız kapılara gittim ve arka bahçeye baktım.

Benim arsalarım Remy'ninkinden daha büyüktü, bir çıkmaz sokakta ve onun evinden kuzeye doğru, Central'ın doğusunda, en fazla on dakikalık sürüş mesafesindeydi.

Evim de Remy'ninkinden sadece on yıl daha eskiydi ve yemyeşil, olgun peyzaj ve ağaçlar, dikildikleri zamandan bugüne kadar geçen altmış yılı yansıtıyordu.

Havuz büyük, böbrek şeklindeydi ve Remy, suyun klorlu su değil, derin Akdeniz mavisi olması için yüzeyini yenilemişti.

Arka taraf açık bir alandı, bolca çim ve kenarlarında Central'dan gelen sesi engellemeye yardımcı olan yemyeşil bitkiler vardı. Central, sadece bir blok uzaklıkta bulunan yoğun bir şehir caddesiydi. Bu da arka bahçeyi bir vaha gibi gösteriyordu.

Birlikte olduğumuz süre boyunca, o zamanlar yeni yetme, sonra başarılı bir mimar, koca ve baba olarak yoğun programına rağmen, havuz da dahil olmak üzere dış mekanımızı kendisi bakardı. Kimsenin ona dokunmasına izin vermezdi, yardım edecek yaşa geldiklerinde Sabre ve Yves hariç, ben ve Manon hariç.

Bu da, hayatında bir gün bile fiziksel iş yapmamış olan babasından miras aldığı bir başka şeydi, ancak cinsiyet rollerine dair kesin fikirleri vardı.

Bu, bahçe ve arabaların Remy'nin (ve oğullarının) alanı olduğu anlamına geliyordu, çöp ve geri dönüşüm de öyle, ne benim ne de Manon'un elleri bunlara dokunmuyordu.

Asla.

Bu, evin ve evde yapılması gereken işlerin (bakım veya onarım hariç) benim sorumluluğumda olduğunu düşünmesine yol açtı.

Ve ben bu fikre katılmıyordum.

Çamaşır yıkamak veya market alışverişi yapmaktansa bahçeyle uğraşmayı veya havuzu temizlemeyi tercih ederdim. İkisini de nefret ediyordum.

Ben işe döndükten sonra bu konuda tartıştık, çünkü yardım almadan evi çekip çevirecek vaktim yoktu. Bu tartışmaların bazıları çok şiddetliydi, çünkü ben Remy'nin kesin olarak belirlediği sınırları aşmak istiyordum ve onun da aynısını yapmasını istiyordum.

Sonunda, temizlikçi tutacak kadar para kazanmaya başladık, çocuklar kendi çamaşırlarını yıkayacak ve belirli ev işlerini yapacak kadar büyüdüler ve sonra Remy ve benim, ayak işlerini yapmak ve alışverişe çıkmak gibi diğer görevleri yerine getirebilecek kişisel asistanlarımız oldu.

Ancak, kendime dürüst olmak gerekirse, her akşam yemek pişirmek (ve bunu yapmak için evde yiyecek bulundurmak) gibi çok daha sık yapılan işleri artık yapmaya vaktim olmadığını, bitmek bilmeyen çamaşırları saymıyorum bile, onun göremediğini düşünerek ne kadar sinirlendiğimi hiç unutmadım.

Şimdi, keşke bunu boşverseydim diyorum, çünkü gerçekten de hiçbir önemi yoktu.

Remy her zaman bahçeye ve havuza çok iyi bakardı, yarım saat çimleri biçip işini bitiren biri değildi. Her hafta ikisine de saatlerce zaman ayırırdı.

Ve o gittiğinde, bunu yapacak başka birini bulmam gerekti. Bir havuz servisi tuttum ve onlar havuzu temizlediler, ben de onları izledim ve bir saat boyunca ağladım.

Tam bir *saat*.

Çocuklarımız dışında, havuz yeniden kaplandıktan sonra, hiç kimsenin eli o havuza dokunmamıştı. Ekipmanların onarımını yapmak için bile.

Sadece Remy.

Sanki biri ona dokunursa evliliğimizi kirletmiş gibi.

Delilikti.

Ama ben öyle hissediyordum.

Bahçıvanlar geldiğinde onları tamamen görmezden geldim ve o zamandan beri havuzu kullanmak ve hatta havuzun yanında uzanmakla (ikisini de severek yapardım) zorlandım.

İç çekerek bu konuyu bıraktım ve sabah yüzmeye gidip bu düşünceleri kafamdan silmeye karar verdim, sonra Eylül ayında olduğumuzu ve havuzun muhtemelen buz gibi olduğunu fark ettim ve hangi çantayı kullandığımı düşünmeye başladım.

Kıyafetime uyması için bir değişiklik yapmam gerektiğini fark ettim ve bunu yapmak için mutfaka gidip çantamı dolaba geri götürdüm.

Koridorda dururken oğlumun rugby antrenmanından eve geldiğini fark ettim (lig Ocak ayına kadar başlamıyordu, ama tüm yıl boyunca kondisyonlarını koruyorlardı ve bu arada, babası onun koçuydu).

Bu "bu arada" kısmı önemliydi, çünkü Yves'in mutfakta misafirleri olduğunu duyabiliyordum.

Sesleri duyunca, misafirin Remy olduğunu anladım.

Bu nedenle, geniş mermer tezgahları, krem rengi dolapları ve açıkça Fransız kırsal tarzı ile görkemli mutfığıma girdim ve baba ile oğlunun o muhteşem mermere yaslanarak antrenman sonrası biralarını içtiklerini gördüm.

Baba. Ve

oğul.

O baba artık benimle evli olmadığı ve bu evde yaşamadığı için evde yaşamıyor.

Ve o oğul on yedi yaşında.

İki çift göz de bana doğru geldi, ama sadece yaşlı olan çift baştan aşağı beni süzdü ve sonra sırtarak geri döndü.

Evet, arkadaşımın mutfağındaki ada etrafında gerçekleşecek Cock and Snacktails partisi için giyindiğime inanabilirsiniz.

Bu nedenle, koyu renkli, yüksek bel kot pantolon, üzerinde büyük beyaz çiçekler olan ve kırmızı parmak uçlarımı kapatan ilginç abartılı manşetleri olan yeşil bir bluz ve ayağымda yüksek topuklu, açık kahverengi süet botlar giyiyordum.

"*Arizona Republic*'i sabah okurken bir şeyi kaçırdım mı? Eyalet yasal içki içme yaşını on yediye mi düşürdü?" diye odadaki herkese sordum.

Sırıtiş bir gülümsemeye dönüştü.

"Anne, ben evdeyim," diye cevapladı

Yves. Oğluma kaşlarını kaldırdım.

"Alkolü kaldırabilmeyi öğrenmesi gerekiyor," dedi Remy.

Dikkatim tekrar ona döndü çünkü Sabre hakkında bu tartışmayı daha önce de yapmıştık.

Bu tartışmayı, tesadüfen, ben kaybetmişim.

Ama tekrar denemekten çekinmedim.

"Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun, Remy," dedim ona.

"Biliyorum. Ve seninle aynı fikirde olmadığımı da biliyorsun," diye cevapladı. "Ve seninle aynı fikirde olmamamın umurumda olmadığını da biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Wyn, onun dağınık, sarhoş bir genç çocuk olmasını mı istiyorsun?" diye sordu Remy.

"Hayır," diye cevapladım. "Oğlumun zeki olduğunu *biliyorum*, bu yüzden alkolün ruh halini, düşünme yeteneğini, koordinasyonunu ve engellemelerini etkilediğini ve zamanla aşırı tüketiminin sağlığını önemli ölçüde etkileyebileceğini ona açıkladığımda anlayacaktır. Ve bunu anlayacağı için, içki içmesi yasal olduğunda, olağanüstü zeki olduğu için, ölçülü bir şekilde içecektir."

"Bebeğim, erkekler erkeklerdir."

Beni hem çok iyi hem de çok kötü bir şekilde etkileyen "bebeğim" kelimesiydi, bu da sinirimi daha da artırdı.

"Evet," diye tersledim. "Erkekler erkekliklerini yaparlarsa, akranlarının baskısıyla kızlar hakkında ucuz, soyunma odası muhabbetleri yapabilirler. Ve *biliyorum* ki, söz konusu kızlar orada olmasalar bile, bu *yine de* onlara karşı bir ihlal olduğunu kesin bir dille *vurguladın*. Ve eğer böyle aşağılık bir şakaya kalkışmayı düşünürlerse, annelerini ve kız kardeşlerini hatırlamalı ve bu tür şeylerin ikisi hakkında da bir yerlerde söylendiğini veya söylenmekte olduğunu bilmeli ve bunun nasıl bir his olduğunu düşünmeliler. Ama daha da önemlisi, annelerinin ve kız kardeşlerinin nasıl hissedeceğini düşünmeliler. Ve sadece bunu yapmaktan kaçınmakla kalmayıp, bunu yapan soytarıları, soytarı gibi davrandıkları için lanet olası çenelerini kapatmalarını söylemeliler."

"Senin tiradlarına 'palyaço' gibi kelimeler eklemene bayılıyorum," diye mırıldandı Remy.

"Remy!" diye bağırdım.

"Sadece bir bira, Wyn. Bir kadına hakaret etmek değil, çünkü evet, Sabre ve Yves böyle bir şeyi asla yapmayacaklarını biliyorlar, ama ayrıca, az önce öğrendik ki, Yves zaten yapmazdı." Oğluna baktı. "Ve erkeklere de hakaret etme, evlat. Erkekler için geçerli olan, kadınlar için de geçerlidir."

Yves, benim mükemmel son çocuğum, lanet olası *birasını* kaldırdı, babasına sırtıttı ve "Duydun, baba," dedi.

Sonra bir yudum aldı.

"Aman Tanrım!" Oğluma bağırdım.

"Gidecek bir yerin yok mu?" diye sordu Remy. Ağzımı açtım, ama hayır.

Hayır.

Bu artık biz değildik.

Değildi.

Reşit olmayan çocuğuyla bira içmek mi istedi? Bana uyar!

"İyi eğlenceler," dedim, çantamı alıp odadan çıkıp dolabımın olduğu yere doğru yürüdüm.

Remy'nin kıkırdamasını duydum.

Ve ona aynı şekilde gülen bir ses daha eklendi.

Tanrım!

Neden üç kız çocuğum olamadı ki?

Neden?

Manon, erkek arkadaşıyla olan cinsel ilişkisini ima etmediğinde (ve hatta, bir bakıma, ima ettiğinde bile) *tam anlamıyla mükemmeldi*.

Ugh!

Çantamı değiştirdim, rujumu ve saçımı kontrol ettim (hayır, bunu Remy için yapmadım (evet, bu bir yalandı, bunu Remy orada olduğu için yaptım)) ve Remy'ye sert bir bakış atıp oğluma bir öpücük göndererek dışarı çıktım.

Tanrım.

Yves

SABRENİN YÜZÜ zaten dizüstü bilgisayarının ekranındaydı ve Manon'un yüzü ekrana gelene kadar boş boş konuşuyorlardı.

Manon hemen "Randevum var, sizi aptallar. Ne acil bir durum var da aptal bilgisayarımın başına koşmam gerekiyor?" dedi.

"Annem ve babam kesinlikle yeniden bir araya geliyorlar," dedi Yves. "Ne?" diye sordu Sah.

"Yeniden bir araya geliyorlar," diye tekrarladı Yves.

"Öyle değil kardeşim, bugün annemle konuştum," dedi Manon. "Ne zaman?" diye sordu Yves.

"Kızlar gecesinden önce."

"Arabadayken falan mı?" diye ısrar etti Yves. "Hayır, sanmıyorum.

Sormadım. Neden sordun?"

"Çünkü babamla mutfakta bira içiyorduk..."

Manon gözlerini devirdi ve sözünü kesti. "Babamın *beni* Gastineau Ailesi İçki İçme 101 dersiyle alkole alıştırmadığını unutma."

"Çünkü annem on beş yaşından beri akşam yemeğinde yarım kadeh şarap içmene izin veriyordu, on altı yaşından itibaren tam kadeh içmene izin verdi ve okuldan eve ilk geldiğinde martini'ni kendisi hazırladı," diye işaret etti Sah.

Manon sustu.

"Sence neden tekrar bir araya geliyorlar?" diye sordu Sah.

"Öncelikle, annem babamı evden kovmadı. Sanki babam hiç gitmemiş gibi hemen onunla tartışmaya başladı," diye açıkladı Yves.

Hiçbiri bir şey söylemedi.

Ama bunun ne anlama geldiğini hepimiz

biliyorduk. Manon ilk konuşan oldu.

"Bu konuda oldukça *kararlı* görünüyordu, Y."

"Her zamanki gibi MILF gibi görünüyordu ve bunu söyleyebilirim çünkü ben geyim," dedi Yves.

Manon sırtıttı.

Sah güldü.

"Ve o içeri girdiğinde, bir an için, onun üzerine atlayacağını düşündüğüm için, bir duman bulutu içinde nasıl ortadan kaybolacağımı bulmam gerektiğini düşündüm," diye bitirdi Yves.

"Bu iğrenç," diye mırıldandı Sah.

"Ailenin çok sağlıklı bir cinsel hayatı olmasından daha kötü şeyler de var," dedi Manon burun kıvrarak.

"Az önce bunun iğrenç olduğunu söylediğimi duymadın mı?" diye sordu Sah.

"Sessiz olun çocuklar. Onlar tekrar bir araya geliyorlar," diye ısrar etti Yves. "Ona 'bebeğim' dedi."

Her iki abisi de ona odaklandılar, bunu anlayabiliyordu, ekran üzerinden yüzüne bakıyor olsalar bile.

"Öyle mi?" Manon sessizce sordu.

Yves başını salladı.

"O ne yaptı?" diye sordu Sah.

"Hiçbir şey, sanki birlikteymişler gibiydiler. Sürekli tartışıyorlardı. Annem formundaydı, her zamanki gibi, çok komikti. Babam da bunun ne kadar komik olduğunu *kesinlikle* kaçırmadı."

"Yves, dostum, seni anlıyorum, ama fazla umutlanma," dedi Sabre. "Evet," diye onayladı Manon, ama artık emin görünmüyordu.

"Sen orada değildin," dedi Yves.

"Sadece, bilirsin, sen evde ve onların yanında daha çok vakit geçiriyorsun, o yüzden... bilirsin, dikkatli ol, tamam mı?" diye tavsiye etti Sah.

Babaları evi terk ettiğinde hepsi yıkılmıştı.

Elbette, anne babaları kavga ederdi, ama çoğu zaman, bugün olduğu gibiydi. Onlar sadece, düşüncelerini açıkça ifade etmekten çekinmeyen iki güçlü kişilikti. Anneleri komik olurdu, babaları havalı olur ve annelerini kışkırtırdı, bazen kavga şiddetlenir ve sonra yatak odalarına çekilirlerdi, orada kavga sesleri yükselirdi, ama sonra uzun bir süre sessizlik olurdu.

Yani o evde çok fazla sevgi vardı ve bu sevgiyi besleyen motorun yarısı kapıdan çıkınca, evin havası büyük ölçüde değişmişti ve bunu kabullenmek zor olmuştu.

Üçü onu kaybetmemişti, sadece onunla geçirdikleri zamanı kaybetmişlerdi. Ama anneleri onu kaybetmişti ve bunu izlemek çok zordu.

Ve belki de temkinli olmak iyi bir tavsiyeydi.

Ama ayrıldıklarından beri, babası antrenmandan sonra onu eve kadar takip etmedi. Bunun için uydurduğu bahane, erken saatte bir araya gelmek için içki getireceği, ama aynı zamanda bir bira içip sohbet etmek için de geleceği idi. Bu, Yves'i Gastineau Ailesi'nin İçki İçme 101 dersine başlatmakla ilgili değildi.

Babası bunu kendi evinde yapabilirdi.

Mesele, babanın annesini görebileceği ve annesinin de onu görebileceği bir yerde olmasıydı.

"Dikkatli olacağım," dedi Yves.

Ve öyle de yapacaktı.

Ama yine de.

Ebeveynleri yeniden bir araya geliyordu.

"Artık randevuma dönebilir miyim?" diye sordu Manon, ama bu küstahça değildi. Yves'in sorun olmadığını bilmek istiyordu.

"Tabii ki kardeşim. İyi eğlenceler," dedi Yves.

"Görüşürüz, kardeşlerim," diye cevapladı ve yüzü kayboldu.

"İyi misin?" diye sordu Sah.

"Evet," diye cevapladı Yves.

"Yarın görüşürüz," dedi Sabre.

"Yarın, kardeşim. Görüşürüz," diye cevapladı

Yves. Sah da kayboldu.

Yves dizüstü bilgisayarını kapattı.

Sonra telefonunu aldı ve Theo'yu aradı. "Selam, bebeğim," diye cevapladı Theo.

"Selam," diye sevgilisini selamladı. "Birincisi, artık bir erkeğim, babam bana bira verdi, ikincisi, hazır ol, çünkü yarın seni onlara tanıtacağım ve sonra Gastineau trenine bineceksin ve hepimiz bu yolculuğa çıkacağız, ki bu yolculuk kesinlikle çalkantılı geçecek, annem ve babam yeniden bir araya geliyorlar."

Theo'nun kahkahası derin ve dolgundu ve Yves onu her zaman hissettiği iki yerde hissetti. Göğsünde ve daha aşağıda.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Theo.

Erkeği onu göremese de, Yves gülümsedi.

"Beni onlara birdenbire tanıtmanın doğru bir hareket olduğundan emin misin?" diye sordu Theo (yine, bunu daha önce de söylemişti).

"Birincisi, babam seni tanıyor," dedi Yves, çünkü bu doğrudu. Theo son beş yıldır onunla rugby oynuyordu ve babası her zaman onların koçuydu. "İkincisi, evet. Eminim."

"Benim endişelendiğim de bu," diye mırıldandı Theo. "Beni tanıması kısmı."

"Üç, Çarşamba günü nasıl gittiğini sana anlattım."

"Onun havalı olmasıyla, bizim birbirimizle yatmamızı sorun etmemesi farklı şeyler."

Yves buna ne cevap vereceğini bilemedi.

Sonra birden anladı. "O ayrıntıları bilmiyor."

"Yine de birbirimizle birlikte olduğumuzu bilecek."

"*Oraya gittiğimi* söylemedim. Sadece eşcinsel olduğumu söyledim."

"Annen ölene kadar senin bakire olduğuna kendini ikna edecek. Sah konusunda inkâr içinde olduğunu söyledin."

"*İnkâr ettiğini* söylemedim, bu konuyu konuşmayı reddettiğini ve onun kız arkadaşlarının gözlerine bakması en az on dakika sürdüğünü söyledim."

"İnkâr."

Yves tekrar gülümsedi.

"Ama baban. Sana seks hakkında konuşurken, on altı yaşında bekaretini kaybettiğini ve seksin aklını başından aldığını anladığını söylediğini söylemiştin. Seksin aklını başından alması konusunda akıllı davran. Yani o anlıyor, o da erkek, bizim yaşımızda olmuş, yani bizim seviştiğimizi çok iyi biliyor."

"Siktir," diye mırıldandı Yves. Theo tamamen haklıydı.

"Onlara benden bahset ve gelmemin uygun olup olmadığını bana mesaj at, tamam mı?" dedi Theo.

"Sorun olmasını istemiyorum," diye itiraf etti Yves.

"Onların oyununu zorlamak istiyorsun, böylece geçen sefer durumu yanlış değerlendirip babanın duygularını incittiğinde, bana karşı soğukkanlı davranmaktan başka seçenekleri kalmayacak. Bunu bir daha yapma, bebeğim. Sanırım bu durumda şüpheye yer bırakmamanın yararını öğrendin."

"Ama seninle sorun yaşamayacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Yves.

"Bence bu onun için bir şok olacak ve ben onun yanına gitmeden önce, onun bunu kabullenmesi için biraz zaman tanınmalıdır."

Yves bunun mantığını anladı ve "Tamam, ben sana mesaj atana kadar beklemede kalabilir misin?" dedi.

"Tabii ki. Bu yengeç köftelerini denemek için sabırsızlanıyorum." Yves yine gülümsedi.

BÖLÜM 7

YEA

Wyn

"Ben evet diyorum," dedi Kara, martini kadehini brie peyniri ve ince dilimlenmiş elma tabağının üzerine koyarak adasına yaslandı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü Kara benim taviz vermeyen, saçmalıklara tahammülsüz kızımdı.

Ayrıca minyon, kızıl saçlı, gözlüklü biriydi ve bizim grubumuzdan daha zeki olan iki genç çocuğu vardı. Onları çok sevmeme rağmen, bu yüzden onlardan korkuyordum. Makyajda da çok iyiydi. Birkaç kez sanatçılarımız bizi hayal kırıklığına uğratıp gelmediklerinde, o zor durumda ortaya çıkıp harika bir iş çıkarmıştı.

Ancak asıl mesleği çocuk doktorluğuydu.

"Bilmiyorum. Hayır ve bir toplantı diyorum," dedi Bernice, arkasına yaslanarak, bir kolunu beline dolayarak, diğer koluyla martini kadehini tutarak.

Bernice benim altın kalpli kızım olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ayrıca narin kemikli, koyu tenliydi ve dikkatimi çeken muhteşem örgülerle süslenmiş saçları vardı. Gelecekteki *bir liste* için bu tarzda modeller arıyordum ve stilistiyle konuşmam gerekecekti. Hepimizin hayatının ışığı olan iki oğlu vardı ve kocası Cornell ile çok geleneksel bir şekilde tanışmıştı: o pilot, o da uçuş görevlisiydi.

O zamandan beri çocukları olmuştu ve o, evine yakın kalmasını sağlayan bir karar vermişti.

Artık hava trafik kontrolörüydü.

"Ben yeniyim, çekimserim," diye araya girdi Noel.

O gece, Noel ben oraya vardığımda oradaydı ve varlığını şöyle açıkladı: "Bu masada bir yer açılmasını altı yıl bekledim, bu fırsatı kaçıramazdım."

Elbette, o mükemmel bir eklemeydi.

Ama Şimdi Bea'yı sadece görmezden gelerek kovmak mı (Kara'nın "evet" oyu) yoksa onu oturup neden bu kadar olumsuz olduğunu konuŐarak mevcut sorunları çözmeye çalışmak mı (Bernice'in "hayır ve toplantı" oyu) oylaması bana kalmıştı.

"Biliyorsun, bunu söylediğimde cadaloz gibi g r nebilirim ama uzun zamandır onunla sadece formalite icabı görüşüyorum," dedi Kara. "Onu yanımda bulundurmak, Cock and Snacktails için aramak, onu etkinliklere davet etmek sadece bir alışkanlıktı. Ama son birkaç gündür düşündüm de, o yanımdayken ondan ka ınmaya çalışıyorum."

"O iyi bir insan," dedi Bernice. " yle mi?" diye sordu Noel.

Gördüğümüz gibi, bu tartışmalı bir konuydu. Ama bazı açılardan  yleydi.

Bu yüzden ben de s ze karıŐtım.

"Bir keresinde, Remy Houston'da bir yeri ziyaret ederken hastalandım. Orada hava kötüleşti ve geri dönmedi. Çocuklar küçüktü, o zamana kadar    n  de doĐurmuŐtum ve çok kötü bir grip geçiriyordum. Neredeyse deli gibi, bayılıp    gün boyunca ateŐle terleyip umutla beklediğim bir grip. U ağın kalkıŐ izni verilmesini bekledikten sonra, vazgeçip araba kiralayıp yola çıktıktan sonra, Remy'nin eve gelmesi otuz altı saat sürdü. Bu arada Bea gelip çocuklara ve bana baktı ve tüm bu süre boyunca yanımda kaldı."

Kara ve Noel hiçbir Şey söylemedi.

Ama Bernice konuştu.

"Daha önce konuştuğumuz Şeyi itiraf edeceğim, o kesinlikle Cor ile aramızı bozmaya çalıştı. Ama annem vefat ettiğinde..."

Bernice durdu.

Yıllar geçmişti, ama hala atlatamamıŐtı. Benim için de yıllar geçmişti, bu yüzden onu anlıyordum.

"Langston ve Ruth buradaydı, hepimiz perişan haldeydik," diye devam etti, ağabeyi ve küçük kız kardeŐinden bahsederek. "Cor beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bea da gelip işleri halletti. Hiç soru sormadan, sadece işe koyuldu. Bulaşıkları yıkadı, yemek getirdi, bize yedirtti, cenaze evinde ve papazla bir toplantı ayarladı. Hiçbir Şey söylemedi, büyük b i r olay yapmadı ve kendimizi toparladığımızda

toparladığımızda, o ortadan kayboldu. Ama gerçek şu ki, bizi arabaya bindirip oraya götürmeseydi, annemin belki haftalar sonra bile cenaze töreni yapıp yapmayacağını bilemezdim."

"Şimdi neden onun saçmalıklarına katlandığını anlıyorum," dedi Noel.

"Sana onun tamamen kötü olmadığını söylemiştim," dedim.

"Haklısın, benimle de iyi zamanlar geçirdi. Ayrıca, konuştuğumuz gibi, kötü zamanları da oldu. Ama Wyn, cidden mi? Sana en kötüsünü yaptı," dedi Kara ve bu beni şaşırttı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet," Kara değil, Bernice cevap verdi. "Gerçekten mi?" diye sordum Bernice'e.

O başını salladı.

"Onunla konuştum," dedi Kara. "Cor fiyaskosundan sonra, Remy'ye göz dikmiş gibi görüldüğünde, onu oturttum ve ona uzak durmasını söyledim."

"Gerçekten mi?" Noel, Bernice ve ben aynı anda sorduk.

Kara kirli martinisinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Çok fazlaydı. Sürekli devam ediyordu. Aslında beni biraz korkuttu."

"Ne dedi?" diye sordu Bernice.

Kara omuz silkti. "İlk başta, kararından vazgeçmedi, saldırgan davrandı, Remy'nin çok alfa olduğunu ve belki de farklı olması istenmemesi gerektiğini, onun farklı olması gerektiğini söyledi, ki bu saçmalıktı. Yani, Remy alfa, ama pislik değil, ve o bu terimleri birbirinin yerine kullanıyordu. Ben ısrar edince, belirsiz cevaplar verdi. Geriye dönüp bakınca, bu bir tür zorba ile yüzleşme, zorbanın geri çekilmesi durumu gibiydi. Onun saçma bahanelerine izin vermedim, beni susturmak için ne gerekiyorsa söyledi, ama daha iyisini yapacağını söyledi. Sonra, tabii ki, daha iyisini yapmaması hiç de şaşırtıcı olmadı."

"Ben sadece görmezden geldim," diye mırıldandım.

"Çünkü onu seviyorsun ve kimse onun hakkında ne derse desin bu değişmeyecek," diye cevapladı Kara.

Bernice mırıldanarak, "Ta ki değişene kadar," dedi.

"Bea bizi ayırmadı, Remy gitti," diye hatırlattım ona.

"Bana ve Cor'a karşı olan düşmanlığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Bernice.

Başımı salladım, çünkü çok iyi biliyordum.

"O da bunu bir kenara attı ve bir kırıcı alıp seni ve Remy'yi ayırmaya çalıştı," diye devam etti Bernice.

Hareketsizce oturdum ve hiçbir şey söylemedim.

"Tanrı şahidimdir ki, bu onun nasıl bir adam olduğunu, sana ve kararlarına olan saygısını, ayrıca evliliğine olan inancını çok iyi gösteriyor, çünkü sana artık onunla birlikte olmak istemediğini söylemedi," diye ekledi Kara.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum, "evliliğinize olan inancı" kısmını görmezden geldim çünkü içime bir tedirginlik çökmüştü.

"Oh, bilmiyorum, çünkü *ona* doğruca saldırdı," diye cevapladı Kara.

Aman Tanrım.

O hiç bir şey söylememişti.

"Öyle mi yaptı?"

Kara başını salladı.

"Chicago'daki proje hakkında konuşurken, senin Scottsdale'in kraliçeleriyle birlikte yaptığın bağış toplama etkinliğini hatırlıyorum, bu senin için büyük bir başarıydı ve o Chicago'ya uçacağını söylediğinde, o da 'Tabii ki uçarsın' dedi, çok küstahça," dedi Kara. "Onun ne demek istediğini anlayamaması imkansızdı. Senin işin başından aşkınken, çocukları sana bırakıyordu."

"Sabre o zaman on beş, on altı yaşındaydı," dedim. "Yani Manon on üç, Yves on bir yaşındaydı. Çoğunlukla kendilerine bakamayacak durumda değillerdi ya da Sabre onlara bakamayacak durumda değildi. O zamanlar evden çalışıyordum. Garajın karşısındaydım. Ne demek istedi?"

"Bu onun en kötü suçu değildi."

Bu sözler üzerine hepimiz döndük ve Kara'nın kocası Reed'in içeri girdiğini gördük.
içeri girdiğini gördük.

Doğruca karısının ve brie peynirinin yanına gitti, bir dilim elmaya biraz peynir koydu,
ağzına attı ve çiğnedi.

"Estrojen bariyerini geçmene izin verdiğimi mi söyledim?" diye sordu Kara.

Reed başını Noel'e doğru eğdi. "Mühürü kırdı. Yıllardır sizinle flört etmek için can atıyordum. İşte buradayım." Sonra Noel'e döndü. "Teşekkürler dostum."

"Birincisi, seni seviyorum, sözlerin *her şey* benim için, ikincisi, ne zaman istersen gelebilirsin," diye cevapladı Noel.

Birbirlerine gülümsediler.

Ne kadar sevimli olursa olsun, bununla uğraşacak vaktim yoktu. "En kötü suçu neydi?" diye sordum.

Reed bana baktı. "O erkeklerden nefret ediyor, Wyn. Jordy bu yüzden ayrıldı. Onu erkekliğinden mahrum bırakmaya çalışmaktan hiç vazgeçmedi. Tanrı şahidimdir, onun bunu bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyorum. Hatta onların nasıl bir araya geldiklerini bile bilmiyorum."

O ana kadar bunu düşünmemiştim, ama Cor'a, Remy'ye ve hatta Reed hakkında şeyler söylemeden önce, Jordy hakkında doğru olmayan yorumlar yapmıştı.

Bir eşten beklenmeyecek sözler.

Ama o böyleydi, hep böyleydi. Ve bunu daha da ileri götürürsek, Jordy gittiğinde ve o da çevresindeki diğer erkeklere yöneldiğinde, biz buna alışmıştık ve bunu gerçek anlamda işlemeyi alışkanlık haline getirmiştik, bu yüzden de yapmadık.

"Ve kendini oldukça erkeksi hisseden bir erkek olarak bile," diye devam etti Reed, "Remy'nin penisinin benimkinden çok daha büyük olma ihtimalini kabul ediyorum." Karısına döndü. "Mecazi olarak konuşuyorum, tatlım."

"Tabii ki, tanıkların önünde kocama ne kadar memnun olduğumu beyan edeceğim," dedi Kara, elini kalbine koyarak.

"Aman *Tanrım*, *bu masada bir yer açıldığına çok sevindim*," dedi Noel. Bernice kıkırdadı.

Bunu eğlenceli bulmak istedim.

Ama eğlenceli bulmadım.

"Ve?" diye sordum, Reed'e bakarak.

"Ve siz kadınlar etrafta olmasaydınız, o onun boğazına saldırırdı. Bu konuda bir ustaydı. Her zaman onu incitmek için saçma sapan şeyler söylerdi, ama inandırıcı bir inkar yeteneği vardı ve bu onun erkekliğini incitirdi. Mesela, 'Oh

Remy, çok hassassın, tabii ki *öyle* demek istemedim' gibi. Yani, hiçbir erkek, huysuz bir kadına, onun saçmalıklarına karşı hassas davranarak *hassas* olduğunu kanıtlamak istemez. Bu ustaca bir hareketti."

"Ne gibi şeyler söylerdi?" diye sordum. Bilmek istemememe rağmen, nedense gerçekten bilmem gerekiyordu.

"Bu da işin dahiyane kısmı," dedi Reed. "Dürüst olmak gerekirse, onun söylediği cadalozca sözleri hatırlamıyorum, ama Remy'nin onu boğmak ister gibi görüldüğü ve onun bir şey söyledikten sonra '*Lanet olsun, acıyor*' diye düşündüğü birçok anı hatırlıyorum." Bir zeytin aldı, ağzına attı, çiğnedi, yuttu ve sözlerine şöyle devam etti: "Ama sadece Remy'ye değil. Bize, tüm erkeklere öyle davranıyordu. Sadece ona en sert sözleri saklıyordu."

Ne düşüneceğimi bilmeden martinime baktım, ama bunun beni son derece rahatsız ettiğini biliyordum.

"Hâlâ bunun arkasında ne olduğunu öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Bernice, ama pek ikna edici değildi. "Hayatımda değer verdiğim, vazgeçtiğim birinin olması hoşuma gitmiyor."

"Sen tam bir keyif kaçıransın, hep vicdanın falan var," diye şikayet etti Kara.

Bernice ona gülümsedi.

Martini'nden bir yudum aldım.

"Remy'nin onu hala unutamadığı kısma geldin mi?" diye sordu Reed.

Noel de martinisinden bir yudum alıyordu ve neredeyse tükürüyordu. Bernice

"peep" sesi çıkardı.

Kara, Reed'in koluna vurdu ve "Reed! Ne yapıyorsun sen!" diye bağırdı.

Göğsüm içime çöktü.

"Ne?" diye sordu Reed. "Bunu hayır olarak mı anlamalıyım, yapmadın mı?"

"Sizin erkeklerin bir tür kuralı falan yok mu?" diye sordu Kara.

"Remy'nin hala erkek arkadaşım olduğu sürece yok..."

Wyn var, benim Remy var, ama gördüğün gibi Wyn'i geri alıyorum." Reed, şu anki konumunu belirtmek için kolunu öne doğru uzattı. "Başladığım cümleyi bitireyim, erkek arkadaşlarımdan biri kafasını kışına soktuğunda olmaz, ki Remy öyle yapıyor."

"Siz kızlar *yıllar* önce testosteronla tanışmalıydınız," dedi Noel. "Bence, üç yıl kadar önce."

"Remy, birlikte yaşadığı kız arkadaşından yeni ayrıldı," diye boğuk bir sesle söyledim. "O kadın tutunulacak bir kadın değildi," diye açıkladı Reed.

"Aman Tanrım," dedi Kara yavaşça tavana bakarak. Sonra kocasına dönerek, "Sonuna kadar seks yapmayacaksın." "Ne?" diye sordu Reed.

"Az önce bir kadına 'bekçi' mi dedin?" diye sordu Kara.

"Lütfen orada tavuklarıyla oturup horoza, Remy'nin görüştüğü kadına yaptığım gibi erkeklere de aynı şekilde hitap etmediğini söyleme," diye cevapladı Reed.

"Az önce bize tavuklar, kendine de horoz mu dedin?" diye sordu Kara.

Reed ona sırtıttı ve ardından bleu peynirle doldurulmuş, pastırma sarılmış hurmayı uzattı.

Onu yedi.

"Ben de bir şey söyleyeyim," dedi Noel. "Erkekler, eminim kadınlar da öyledir," son cümleyi hızlıca ve Kara'ya doğru söyledi, "eski sevgililerinin alanına girip onlarla kavga etmek için her türlü bahaneyi bulmazlar," yine Kara'ya ve hızlıca, "ya da erkeklerle."

"Sen ve Remy gerçekten çok fazla zaman geçiriyorsunuz," dedi Bernice dikkatlice.

"Öte yandan, bir kadın ya da erkek ilgilenmiyorsa, diğer kişinin kendi alanına girip kavga etmesine izin vermez," diye bitirdi Noel.

"Hepimiz Remy'yi unutmadığımı biliyoruz," diye işaret ettim.

"Evinde bir kadın varken, neden sürekli senin kapıda durduğunu hiç düşündün mü, tatlım?" diye sordu Reed nazikçe. "Ve sonra belki de nedenini merak ettin mi?"

Yine içkime baktım.

Sonra, neredeyse dolu olmasına rağmen, yarısını içtim. "Bu onun aklına gelmemişti," dedi Kara, *alçak sesle*. "O gittiğinde yıkıldım," dedim bardağıma.

Kimse cevap vermedi.

Adanın etrafındaki sevgili yüzlere baktım, hepsi bana nazikçe ama dikkatle bakıyordu.

“Birlikte mükemmel bir çifttik. Sonra öyle olmadık. O beni terk etti ve bununla başa çıkabilmemin tek yolu, bununla başa çıkamadığımı ve o bir daireye taşındığında, sonra bir ev satın alıp döşediğinde, sonra her gece yanında uyuyan başka bir kadınla ilişkiye girdiğinde bile ona tutunmaya devam ettiğimi kendime itiraf etmemektir.”

Hiçbiri, Reed bile, son sözlerime verdikleri tepkiyi gizleyemedi. "Senin de sevgililerin oldu," dedi Bernice yumuşak bir sesle.

Ona baktım. "Benim yatağında, *onun* yatağında, *bizim* yatağımızda değil. İkisi de çocuklarımızla tanışmadı. Ve *bir yıl* boyunca her gece onlarla birlikte olmadım."

Bernice dudaklarını büzdü ve Kara'ya baktı. Ben devam ettim.

"Kaliforniya'ya gitmem konusunda kavga ettik. Sevişerek barıştık. Kaliforniya'ya gittim. Geri döndüm. Ve onun gideceği bir dairesi vardı. Otel değil. *Daire*. Plan yapmıştı," diye hatırlattım onlara. "Kaliforniya gezisinden önce, yani *bir gün* önce, plan yapıp o planı uygulamaya koymuştu. Sabah saat yedide evden ayrıldım ve ertesi gün saat onda yatak odama geri döndüm ve kocamın eşyalarını topladığını izledim. Çocuklar ertesi hafta sonu ona gittiklerinde yatakları vardı. Yatakları bir haftada satın alabilirsin. O almadı. Zaten yatakları vardı ve ayrıldıktan bir gün sonra beni arayıp hafta sonu için yatakları istediğini söylediğinde bunu bana söyledi. Bana bunların hiçbirini söylemedi. Beni bu konuda uyarmadı. Bunu düşündüğünü, ayrılmayı, ilişkimizi bitirmeyi düşündüğünü bana söylemedi. Sonrasında bunu tartışmayı kabul etmedi. Başvurabileceği anda başvurdu. Avukatlarımız düzenlemeleri halletti. Ve benden boşandı."

Kimse
konuşmadı. Ben
konuştum.

“Onunla konuşmasını istedim. Geri dönmesini istedim. Danışmanlık almayı istedim. Söylenecekler söylendiğini söyledi. Geri dönmedi. Bensiz yeni bir hayat kurdu ve başka bir kadını yatağına almadı, *onu evine ve çocuklarının hayatına yerleştirdi.*”

"Bebeğim," diye fısıldadı Kara.

"Şimdi, o gitti ve ne oldu? Kaybettiğinin farkına mı vardı? Yoksa yeni bir ilişki mi arıyor?" diye sordum. "Hayır. Çünkü evet, gerçekten de onu sevmekten hiç vazgeçmediğimi kabul ettim. Ve belki de kalbinin bir köşesinde o da beni sevmekten hiç vazgeçmedi. *Ama o bizden vazgeçti. Benden değil. Bizden. Sadece vazgeçti. Biz mükemmel bir çifttik, birçok kişi benim tanımımı tartışabilir, ama biz öyleydik. Ve o gitti. Gittiğinde, o kadar acıdı ki, üç yıl sonra elimde martini, en yakın arkadaşlarım etrafımda ve...*"

Sesim kısıldı, bardağım elinden alındı ve Bernice bana sarıldı, Noel ise sırtımı okşadı çünkü kendimi kaybetmişim.

Üç yıllık yıkıcı keder, umutsuzluk ve kalp kırıklığı Bernice'in (oldukça muhteşem) sarı bluzuna döküldü ve utanarak söylüyorum ki, bu bir süre devam etti.

Sonunda, hıçkırıklarımın arasında Reed'in "O aptal orospu çocuğu" diye homurdandığını duydum.

"Reed, tatlım, sakın ol," diye fısıldadı Kara.

Aniden geriye yaslandım ve yüzümü sildim, "Ben iyiyim" dedim. "Kızım, sen *berbat durumdasın*. Kes şunu" diye cevapladı Noel.

Burnumu çekerek başımı kısa ve hızlıca salladım.

"İyiyim. İyileşeceğim. Sonunda iyileşeceğim." Boğazımı temizledim ve bardağımı tekrar aldım, bir yudum aldım ve "İyiyim" diye tekrarladım.

"Bilmelisin ki, dünyada iyi olmamanın sorun olmadığı tek yer burasıdır," dedi Kara.

Ona başımı salladım, Reed'e baktım ve "Onun yanında uyudu" dedim. O yüzünü buruşturdu ve "Tatlım" diye fısıldadı.

"Beni aldatmadı. Biz bitmiştik. Ama beni anlıyor musun?" diye sordum. Reed.

Bana cevap vermedi.

Karısına baktı ve sert bir sesle şöyle dedi: "Beni terk etmeyi düşünürsen, seni yanıma zincirle bağlarım."

Kadının yüzü yumuşadı ve kocasının göğsüne dokundu.

Bernice taburesini bir taraftan benimkine çok yaklaştırdı ve Noel de aynısını yaptı, böylece ben ikisinin arasında sıkışıp kaldım.

Bir hurma aldım ama ağızıma atmadan önce, "Biz arkadaşlarımızdan vazgeçen türden insanlar değiliz. Belki Bea acı çekiyordur ve tüm bunlar, yüzleşmek istemediğimiz için görmezden geldiğimiz bir yardım çağrısıdır. Onunla konuşacağız. Sonra ne olacaksa olacak" dedim.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Kara.

"Ben de," dedi Bernice.

"Östrojen bariyeri yine devreye girdi," dedi Reed.

"Aynen öyle kardeşim," dedi Noel.

Hurmayı ağızıma attım ve çiğnedim. Çok lezzetli olduğundan emindim.

Hiçbir şeyin tadını alamadım.

BÖLÜM 8 ŞİMDİ Mİ?

Remy

Ertesi gece saat 5:55'te Remy, son üç yıldır defalarca yaptığı gibi hissetmeden kendi evinin (ya da hala öyle düşündüğü) garaj yoluna girdi.

Bu, on beş yıldır ipoteğini ödediği evin kapısına kadar yürüyüp kapı zilini çalmak zorunda kalacağı için duyduğu içten içe öfkeydi.

Daha çirkin ve katlanması daha zor başka bir şeydi. Kendini berbat hissediyordu.

Gelecek olan şeyden dolayı değil.

Bununla ilgili bir planı vardı. Dün, bunu başlatmıştı ve bugün bunu hayata geçirecekti.

Hayır, o mutsuzluk hissi, o lanet kapıya gidip zili çalmak zorunda olmasının tamamen kendi sorumluluğunda olmasından kaynaklanıyordu, çünkü kapının ardında olanlar, özellikle de en önemli olan bir şey artık ona ait değildi.

Catering kamyonu kaldırımın kenarındaydı ve o aç gelmişti çünkü Lucie, dört yıldır Wyn'in (daha doğrusu Noel'in) en sevdiği catering şirketi, bu yüzden neyin beklediğini biliyordu.

Ve kapı zilini çaldığında midesindeki sancıyı görmezden geldi, o tanıdık hissi de dahil, Wyn'in başına bela açmak için uydurduğu her neyse, öfkesiyle örtbas ederek görmezden gelmeyi başardığı bir şeydi.

Hâlâ anahtarı vardı (o geri istememişti, o da teklif etmemişti). Üç yıl önce evi terk ettikten sonra, ona çok kızmak için çeşitli bahaneler uydurup bunu paylaşmak için uğramış olsa da, anahtarı hiç kullanmamıştı.

O evde yaşayan herkesi seviyordu (Lucie hariç, ama onun yemeklerini seviyordu). Kapıyı Wyn'in açmasına hala seviniyordu.

O, Remy'nin ayrıldığından beri yaptığı gibi değil, farklı bir şekilde davrandı. Bu sefer, telaşlı görünüyordu.

Ayağa kalktığında nedenini anladı: "Böyle bir şey için, Remy, lütfen zili çalmayın. İçeri girin."

Bu da, belki de kendi evinin kapısında zili çalmasını da pek istemediği anlamına geliyordu.

"Hey, teşekkürler," diye mırıldandı ve içeri girdi.

Gözleri onun gözlerinden kaçtı ve "Çocuklar mutfakta" dedi.

Mutfığa girmedi. O kapıyı kapatana kadar bekledi. Sonra ona gerçeği söyledi, ama bunu bir amaç uğruna yaptı.

"İyi görünüyorsun."

Kadının bakışları sonunda onun yüzüne geldi. "Şey... ah," saçlarını kulağının arkasına attı ve Tanrım.

Tanrım.

Kadının, ilgisini çeken bir erkeğin yanında kendinden emin olmadığına ne kadar sevimli olduğunu unutmuştu.

O, şimdiye kadar karşılaştığı en kötü flörtçüydü.

Bu, onun şimdiye kadar gördüğü en etkili flörtçülüktü.

"Teşekkürler," diye bitirdi.

"Dom'u getirdim. Reşit olmayan oğlunun içmesine izin vermeyecek miydin?" diye alay etti.

Yüzünü buruşturdu (*kahretsin*, onun da bunu ne kadar sevdiğini unutmuştu) ve "Aptal olma" dedi.

Ona gülümsedi.

Sonra mutfığa doğru süzülerek yürüdü ve o da onun kıçını izledi.

Beyaz, geniş paça, nervürlü kısa kollu ve V yakalı düğmeli üst kısmı ile (hem pantolon hem de üst kısmı, yıllarca hayranlıkla izlediği vücudunun bölgelerini sarıyordu) onun için olduğunu gerçekten inanmak istiyordu. Ama onun en son gerçek rahat kıyafetleri giydiği günün, ilk evlerinde Sabre'nin çocuk odasını birlikte boyadıkları gün olduğunu biliyordu.

Çocuklar küçükken bile, kadın kendini şık giyinirdi ve onun işe gittiğinde evde bıraktığı işin zor, inanılmaz bir sorumluluk ve büyük bir iş yükü olduğunu fark etmişti.

Daha sonra anladığı kadarıyla, bu onun için değildi.

Bu, onun doğasıydı. O böyleydi. "Kendine bakmak" terimi moda olmadan önce bile, her gün, kendine ayırdığı zamanı bunun için kullanırdı.

Yves'in yeni doğduğu ve diğer ikisinin beş yaşın altında olduğu, yaklaşık sekiz ay süren zorlu bir dönem hariç, Remy adını duyurmaya çalışıyordu, bu yüzden daha uzun saatler çalışıyordu ve işler onun için çok yoğunlaşmıştı, bu hiç değişmemişti.

O anda giydiği kıyafet, olabildiğince rahattı. Çıplak olmadığı sürece.

"Baban geldi," diye duyurdu, mutfağa girerken. mutfağa girdi.

"Baba!" diye bağırdı Manon ve hemen babasının üzerine atladı.

Kızının kapı zilini duyduğu anda onun geldiğini anladığı ve hayatında hiç tereddüt etmeden ona koşup adını haykırarak üzerine atladığı için, ona sarıldı, kulağına fısıldadı, ama odada bulunan iki oğluna da baktı.

İkisi de dikkatlerini babalarıyla anneleri arasında gidip geliyordu.

Kendi nedenleriyle kapıyı açmak için annelerini bırakmışlardı, ki Remy bunun kendi nedenleriyle aynı olduğunu düşünüyordu.

Onları aptal olarak yetiştirmediklerine dair ek kanıt olması iyiydi.

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti ve Manon ondan geri atladı.

Ona baktı ve bir an için, hepsini oraya çağırmak için birçok nedeni olduğunu unuttu ve bunu ayarladığı için bir neden daha ekledi.

Annesi, Remy'nin gördüğü en güzel kadındı. Ama lanet olsun, ne kadar güzel bir kız yapmışlardı.

"Şişeyi açacak mısın?" diye sordu. "*Ölüyorum.*"

"Bilmiyorum, tatlım, sen reşit değilsin. Annenize sormamız gerekecek."

Kız şaşkınlıkla gözlerini
kırpı. Yves kahkahayı bastı.

"Zorluk çıkarma, Remy," dedi Wyn, aralarına devasa, çok uzun, geniş sayılmayacak ama yine de geniş olan adanın tüm uzunluğunu koyarak, açıkça sinirlenerek.

"Selam, Lucie," diye selamladı adada bir o yana bir bu yana dolaşan kadına. Orada o kadar çok yiyecek vardı ki, beş kişinin hepsini bitirmesi imkansızdı.

Tanrım, Noel'i özlüyordu.

Ve o kadar yiyecek Noel'in eseridir.

Remy'nin babası zengin bir aileden
gelmiştir.

Annesi de zengin bir aileden geliyordu, ancak ona miras kaldığında servetin çoğu gitmişti.

Remy'nin babası, daha fazla servet kazanmak için karısı ve oğluyla geçirdiği zamandan çok daha fazla saat çalışıyordu.

Ve ikisinin de şeytanla bir anlaşma yaptıkları ve şeytan sırayla onlarla görüşüp kendisine denk bir rakip bulduğunu fark edince sert pazarlık yaptıkları gerçeği göz önüne alındığında, Remy çoktan ölene kadar ölmeleri pek olası değildi.

Ama bunu başardıklarında, çocuklarını çok zengin edeceklerdi. Wyn ise küçük bir çiftlikte büyümüştü.

Babası çiftçilik yapıyordu ama aynı zamanda bir otomobil parçası fabrikasında hademe olarak da çalışıyordu.

parça fabrikasında hademe olarak çalışıyordu. Annesi ise yerel bir dişçinin resepsiyonunda çalışıyordu. Yine de dört çocuklu aileleri geçim sıkıntısı çekiyordu.

Aynı zamanda Remy'nin tanıdığı en nazik, en kibar ve en sevgi dolu insanlardı (kızları hariç) ve ikisi de vefat ettiğinde, Remy iki kez yas tuttu, onları kaybettiği için ve Wyn'in bunu yaşamasını izlemenin acısını yaşadığı için.

Ama neredeyse tüm hayatları boyunca, yoksulluktan iki adım öteydiler.

Wyn, ağzındaki o tadı hiç silememişti. Ne Seine Nehri'nde şarap yudumlarken, ne de Girit'te uzo'nun iğrenç olduğunu söylerken (onun likör ve anasonlu her şeyi sevmediğini keşfettiği anda).

Onunla tanıştığında, mimarlık diplomasını almak için okula geri dönüp, babasına bir şey kanıtlamaya çalışıyordu, ama aynı zamanda babasının tahmin ettiği gibi sonunda vazgeçeceğini ve onu durmadan kışkırtacağını biliyordu. Sonra ailesinin şirketi tarafından yutulacaktı.

Wyn ile tanışması, ona ve babasına kendini kanıtlamak için içinde bir ateş yakmıştı.

Bir şeyi sonuna kadar götürmek.

Önemli bir şeyi.

Ama en önemlisi, elleriyle, işiyle, fikirleriyle, tamamen *kendisine ait olan* bir hayat kurmak. Ona vereceği bir hayat, un paketlerinin etrafındaki kağıdı dikkatlice açıp, kıvrımlara sıkışan yarım çay kaşığı unu kurtarmaya çalışmak zorunda kalmayacağı bir hayat.

Wyn sayesinde, kim olduğunu bir kez bile yanlış anlamamıştı ve bunun büyük bir kısmı, bir aile kurduklarında ve Wyn onun çalışmasına izin verdiğinde gerçekleşmişti. Wyn, ona hırsının sınırlarını test etmesi, onları aşması ve yeniden belirlemesi için zaman ve alan vermişti, o ise ev işlerini ve çocuklarla ilgilenmeyi üstlenmişti.

Buna karşılık, ikisi de Lucie'nin un paketleri için endişelenmesine gerek kalmayacak bir hayat kurmuşlardı.

Ama o, Lucie'nin bunu yapma konusundaki doğuştan gelen ihtiyacını ortadan kaldırma görevinde başarısız olmuştu. "Merhaba Remy," diye cevapladı Lucie.

"Harika görünüyor," dedi kocası.

Ona gülümsedi ve Wyn'e döndü. "Ben gidiyorum. Geri dönüşüm yapıyoruz, değil mi?"

Wyn başını salladı. "Ama bir kadeh şampanya içmek için kalmak ister misin?"

"Çok isterdim, ama bugün önemli bir pazar günü. Başka bir işim var.

Onları kontrol etmem gerek."

"Oh!" Wyn cıvıladı. "Tanrım. Üzgünüm. Tamam. Bizi

"

"Sana asla hayır demem," diye cevapladı Lucie. Remy neden demediğini biliyordu.

O, bir hayali ve bir yemek kamyonu olan bir kadındı.

Noel o yemek kamyonuna gitmişti. Ve o adam bir sivrisinekle bile arkadaş olabileceğinden, Lucie ile arkadaş olmuş ve onun catering işine girmek istediğini öğrenmişti. Bu yüzden, işleri olduğunda, onu bu iş için önermişti. Wyn bu şansı değerlendirmişti. Ve Phoenix ve Scottsdale'in elitlerinin çoğu onun yemeklerini yemişti.

Ve şimdi daha fazla yemek kamyonu ve başarılı bir catering işi vardı.

Lucie hepsine veda etti ve hepsi de veda etti. Sabre, "Sabah Tucson'a gitmeden önce tepsileri mutfağına bırakacağım, Lucie," dedi.

"Bunu yapmana gerek yok," diye cevapladı Lucie.

"Sorun olmaz."

"Sen en iyisisin."

O havalı gülümsemesini gösterdi ve Lucie ayrıldı.

Neyse ki, Manon "Ondan hoşlanıyorsun, ondan hoşlanıyorsun, Lucie'den *çok* hoşlanıyorsun" diye bağırmaya başladığında, Lucie yürüyüş yolunun yarısını geçmişti (lavabonun üzerindeki pencereden ön bahçeyi görebiliyordu).

"Defol git, aptal," diye homurdandı Sabre.

Remy şarap dolabının yanındaydı ve o da homurdanabilirdi.

"Oğlum."

"Tam kelimeyi söylemedim baba. Ve o çok sinir bozucu." Remy

Dom Perignon'u çıkardı ve "Manon" dedi.

"Tamam, baba," diye mırıldandı, sonra ağabeyine dilini çıkardı.

Remy içini çekti.

Wyn, adanın uzunluğu kadar olan kalesinin arkasından çıktı ve Remy'ye yeterince yaklaşarak ona kupa kadehleri uzattı.

Wyn için flüt yoktu.

Kupeler çok daha az sıvı alıyordu, ama çok daha şıktı. Kadının flüt kadehi bile olmadığını düşünüyordu.

Ve bu görünüşle ilgili değildi. Estetikle ilgiliydi.

Bu, ikisinin ortak noktasıydı.

Evlerinin hiçbir detayı hakkında tartışmazlardı. Kadının tarzı mükemmeldi.

Ve onun tasarım anlayışı mükemmeldi. Mükemmel bir uyumdu.

Mantarını çıkardı.

"Yaşasın!" diye bağırdı Manon.

Wyn'in gülümsediğini görünce daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kadehleri doldurdu ve Wyn onları dağıtırken çocuklar adaya yaklaştı.

Tanıştığı tüm erkeklerden daha cesur olan Sabre'nin ilk olarak kadeh kaldırması hiç de sürpriz olmadı.

Kadehini kaldırarak, "Cesaret ve gerçek ve tüm o caz için, ve esasen var olduğumuz için, Yves'in bize yengeç kekleri yemek için bir bahane verdiği için!" dedi.

"Buna içelim!" diye bağırdı Manon.

Remy de öyle yapacaktı.

Hepsi kadehlerini kaldırıp içtiler.

Çocukları evden uzaklaştırıp kendisi evde kalmayı başarana kadar beklemesi gerekecekti, ancak o zaman bu kutlamayı düzenlemesinin asıl amacına ulaşabilecekti.

Ama şimdi, önemli kısmı hallettiklerine göre — Yves'e koşulsuz sevgi ve desteklerini hissettirdiklerine göre — Remy ekleme kısmına geçebilirdi.

"Theo'yu burada göreceğimi düşünmüştüm," dedi ve Yves boğulurken bardağına gülümsedi.

"Ah dostum," diye mırıldandı

Manon. Sabre homurdandı.

Evet, çocuklar biliyordu.

Yakındılar. şimdi de, her zaman olduğu gibi. Çok sıkı fıkıydılar.

Hayatları boyunca.

Wyn ona bunu verene kadar, o hiç böyle bir şeye sahip olmamıştı. Sonra her gün buna sahip oldu.

Ta ki o gidene kadar.

Gülümsemeyi bıraktı.

"Theo?" diye sordu Wyn.

"Biliyor musun?" diye sordu Yves, gözleri babasına sabitlenmiş halde.

"Düne kadar bilmiyordum çünkü bu haftaya kadar cinsel yöneliminizi bilmiyordum. Artık bildiğime göre, siz erkekler bunu saklamakta çok kötüsünüz. Senin baban, sen ve Theo'nun durumuna alışana kadar, kışınıza biraz daha az şaplak atmaya ne dersiniz?"

Manon kahkahayı bastı ve Sabre'nin göğsü de aynı şekilde hareket etti, ama sessizce.

Yves'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Wyn. "Bir erkek arkadaşım var anne," dedi Yves.

başı sarsıldı ve kalın sarışın saçları sallandı omuzlarında omuzlarında sallanıyordu.

"Theo... takımdan mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Yves, sesi boğuk çıkıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sonra kendini topladı. "Sanırım kimsenin sana karşı önyargılı davranmasından endişelenmemize gerek yok. O ne kadar, 1,85 boyunda ve 225 kilo kaslı mı? Sen de fena sayılmazsın. İkinize de bir şey yapmaya kalkışmak için ölüm arzusunda olmak gerekir."

Yves rahatladı ve güldü. "Boy 1,95 metre, anne. Ve benden sadece 18 kilo daha ağır."

"O senden de büyük," dedi annesi. "Üniversitede okuyor."

"Benden bir yıl iki ay büyük. Üniversitede birinci sınıf öğrencisi, ben lise son sınıf öğrencisiyim. O on dokuz yaşında. Ben birkaç ay sonra on sekiz yaşında olacağım. Bu büyük bir fark değil."

"Bir yıl ve tam iki ay," diye mırıldandı, gözlerinde bir ışık parladı. Oynuyordu.

Memnundu.

Belki de çocuğu tanıdığı ve onun iyi bir çocuk olduğunu bildiği için rahatlamıştı.

Tabii ki, o da bir kadındı, bu yüzden yakışıklı oğlunu gördü ve onun eline ne geçerse onu almadığını, bunun yerine hem yakışıklı hem de iyi birini bulduğunu biliyordu.

Bu da onun erkek olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden daha fazlasını düşünmüyordu.

Ve Remy bu konuyu açmayacaktı.

Ofisinden eve unutmüş olduğu bir şeyi almaya geldiğinde, Sabre'nin okuldan dönmüş olduğunu gördü ve yatakta bir kıza cinsel ilişkiye girerken yakaladı.

Şimdi, torunları olana kadar ve bu nedenle onları şımartmak için bu tür etkinliklerin avantajlarından yararlanana kadar, hiçbiriyle tekrar bunu düşünmüyordu.

"Gelmeye hazır," dedi Yves. "Hazır mı?" diye sordu Remy.

Yves ona başını salladı. "Sana ondan bahsedecektim ve onunla tanışabilmen için gelip gelemeyeceğini soracaktım. Ve o benim aramamı bekliyor, ya da, şey, hazır değilsen mesajımı."

"Onu ben çalıştırıyorum, evlat. Dün onunla iki saat geçirdim." "Şey, bilirsin, benim... şey..."

"Erkek arkadaşın?" diye tamamladı Wyn.

Yves annesine gülümsedi. "Evet, o."

Sabre'ye, ağzına yengeç köftesi tıkıştırırken bir bakış attı, sonra şöyle dedi: "Tabii ki, Sabre tüm yemeği yemeden ve onu ailemizle tanıştırmak için davet ettiğimiz halde geldiğinde ona ikramda bulunamadığımız için nezaketsiz görünmeden önce onu acilen ara. Aksi takdirde, içinde sadece yengeç tozu olan çeşitli ikram tepsileriyle alay konusu olacak."

O anda Remy güldü.

"Evet diyeceğini biliyordum, Yves ve ben çiftler buluşması yapıyoruz, o yüzden o adamın ne kadar yediğini de biliyorum. O gelmeden önce karnımı doyuracağım," dedi Sabre ağzı dolu halde.

"Çiftler olarak mı çıkıyorsunuz?" diye sordu Wyn.

Sabre omuz silkti... ve ağzına bir yengeç köftesi daha attı.

"Theo ile ne zamandır birliktesiniz?" diye Yves'e sordu.

"Biz... şey, Nisan ayında çıkmaya başladık," diye cevapladı Yves.

Wyn en küçüğüne başını salladı, altı aydır erkek arkadaşını sakladığı gerçeğini akılcıca sorun etmedi. Yves'in nedenleri vardı ve onu açıklamak için zorlamalarına gerek yoktu.

O, eşcinsel olduğunu açıklamış ve birkaç gün sonra erkek arkadaşından bahsetmişti. Her şey yolundaydı.

Ayrıca, Remy'ye karısı hakkında başka bir şeyi hatırlatmak için.

Büyüdüğü ortam nedeniyle, nasıl ebeveyn olunacağını hiç bilmiyordu. O ise mükemmel öğretmenleri olduğu için biliyordu.

Başından beri bu konuda tartışmamışlardı ve o da hata yapmamıştı. Kadının ebeveynlik konusunda dayandığı temeli bildiği için onu izlemiş ve onun işaretlerini takip etmişti.

Ebeveynlik kararlarında hiç anlaşılmadıklarını söyleyemezdi, örneğin, oğullarına alkolün gizemini ortadan kaldırması gerektiğini düşünüyordu (ancak, kızlarına da aynı şeyi yaptığını fark etmişti, ama aynı fikirde olduğu için ona bir şey dememişti), böylece diğer çocukların düşündüğü gibi yasadışı bir heyecan gibi görünmesin diye.

Ancak bunun gibi önemli konularda her zaman sağlam bir uyum içindeydiler. En büyük oğluna baktı.

"Kız arkadaşın var mı?" diye Sabre'ye şüpheyile sordu.

Sabre başını salladı ve daha fazla yemek yuttu. "Hayır, ve ben de fena sayılmam, ama iki Adidas mankeniyle oturup yemek yediğimizde, onun benden ne kadar hoşlandığını kesinlikle anlayabileceğim." Theo'ya mesaj attıktan sonra telefonunu kot pantolonuna sokan Yves'e döndü. "Bu arada, ben sıfırdayım dostum."

"Şunu bir netleştirelim..." Wyn başladı. Oh, lanet olsun.

"...kız arkadaşlarını kardeşin ve onun erkek arkadaşını kullanarak mı *test ediyorsun?*" diye bitirdi.

"Bebeğim," diye mırıldandı Remy.

"Evet. Ve bunu yapmam iyi oluyor çünkü hepsi başarısız oluyor," dedi Sabre annesine.

Remy'ye baktı ve ela gözleri kahverengiden çok yeşile dönüştü, ve Remy bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Kızgın olmadığına, her iki renk de eşit oranda karışmıştı. Biraz kızgın olduğunda, her iki renk de eşit oranda karışmıştı. Çok kızgın olduğunda ise yeşil renk ortaya çıkıyordu.

"Bunu sen hallet," diye emretti.

"Sakin ol," diye cevapladı. "Aslında bu oldukça zekice."

Gözleri tekrar parladı ve büyüdü.

Tanrım, onu öpmek için *can atıyordu*.

Hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti.

Onu seven ebeveynleri bile, onu elde ettikten ve ne kadar özlediğini öğrendikten sonra bile.

Wyn'in kararlaştırdığı gibi, düğünlerinden bir ay önce seks yapamayacakları kuraklık döneminin sonu da değildi, "Böylece düğün gecemiz özel olacak."

Ondan önce (ve sonra, dürüst olmak gerekirse, balayından sonra ikisinin de uçağa binmek için nasıl yürüyebildiğini bilmiyordu), tavşanlar gibi sevişmişlerdi ve o olağanüstüydü.

Ve düğünlerine kadar çok mutlu ve heyecanlıydı, lanet olası bir güneş ışığı gibi parlıyordu.

Bu işkence gibiydi.

Ama o anda onu öpmek istiyordu.

Yenilemiş oldukları mutfakta, sayısız kez onu yaladığı ve daha da sayısız kez seviştiği adanın yanında.

Tanrım, ne yapmıştı? "Remy?"

diye fısıldadı.

"Buradayım bebeğim," diye fısıldadı, ağzında ekşi bir tat hissederek ve boğazından midesine damladığını hissederek. "İyi

misin?" diye sordu kız.

"Mm-hmm, iyiyim. İyi," diye mırıldandı.

Kız onu bir saniye inceledi ve Remy, yeşilin kaybolduğunu fark etti.

Şimdi, kızın gözleri yeşilden çok kahverengiye dönmüştü.

Bunun ne anlama geldiğini de
biliyordu. Kız endişeliydi.

Ama o ikna edici olmayan bir "Tamam" diye mırıldandı.
Adaya döndü.

Remy, aynı şeyi yapmadan önce yarım kadeh şampanya içti, ama bu, o ekşiliği
gidermeye yetmedi ve bunun, kadehin kapasitesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama onları izlediğinde, çocuklarının çeşitli şekillerde, ebeveynlerinin her
hareketini izlemediklerini ve her sözünü dünyanın en güçlü mikroskobuyla
dinlemediklerini iddia ettiklerini fark etti.

Ve o anda düşündü... Kahretsin. Bunu
mahvetmesem iyi olur.

Hayır.

Zaten batırmıştı. Ve Tanrım.

Şimdi mi?

Bunu mahvedemezdi.

BÖLÜM 9

KAYIP

Wyn

"Antrenmanda görüşürüz, Koç," dedi Theo, *hepimizin* durduğu kapının önünde.

Ben ise panik yapmamaya çalışıyordum.

Çünkü hepsi kapıda duruyordu, Remy de öyle, ama ayrılmaya hazırlanıyorlardı.

Remy arkamdaydı ve görünüşe göre o *gitmiyordu*.

Tüm olan biteni düşününce, bu adamla birlikte yaşadığım evde, ailemizi büyüttüğümüz evde, sayısız şey yaptığımız evde, çeşitli yerlerde güldüğümüz, konuştuğumuz, dinlediğimiz, teselli ettiğimiz, kavga ettiğimiz ve seks yaptığımız evde yalnız kalmak istemiyordum.

Özellikle de az önce yüzünde beliren ifadeyi gördükten sonra. Ama öyle olacak gibi görünüyordu.

"Evet, evlat, cumartesi görüşürüz," diye cevapladı Remy.

"Koç hanım, yemekler ve reşit olmadığım halde şampanya içmeme izin verdiğiniz için teşekkürler," diye Theo benimle dalga geçti.

"Koç Hanım" konusunda hiçbir şey söylemedim, bu hem bir saygı ifadesi hem de Remy'nin tüm oyuncularının bana her zaman taktığı bir takma addı.

Remy ayrıldığında, koçun eşi olarak yaptığım bazı şeyleri bırakmıştım.

Ama oyuncuların annelerinden biri olduğum için maçlara gitmeyi hiç bırakmadım.

Yine de, yıllardır ilk kez biri bana Koç Hanım diye seslendi. Koç" diye seslendi.

Ve ailemizi büyüttüğümüz evde, Remy'nin arkamda durmasıyla hissettiğim nostalji çok güzeldi.

"Rica ederim, Theo," diye mırıldandım.

"Sokağa çıkma yasağı başlamadan eve döneceğim anne," dedi Yves, gelip yanağıma bir öpücük kondurarak.

Sonra, daha fazla uzatmadan, hatta acele ediyor gibi görünüyordı, Theo ve Yves kapıdan çıktılar.

Gözümü kırpma bile vaktim olmadı, Theo'yu ne kadar sevdiğimi düşünmeye vaktim hiç olmadı, çünkü Sabre bir anda yanıma gelip yanağıma öpücük kondurdu ve "Sokağa çıkma yasağı başlamadan eve gelemeyeceğim çünkü babamda kalacağım. Ama sabah tepsileri almaya geleceğim. Seni seviyorum ve yemekler için teşekkürler" dedi.

"Evet," diye bağırdı Manon. "Annemin temizliğine yardım eder misin?" diye babasına sordu.

Olamaz!

Ağzımı açtım.

Remy benden önce davrandı. "Tabii ki."

"Harika!" Manon, garip bir şekilde çaresizce bağırdı. "Birkaç saat sonra dönerim anne. Seni seviyorum."

Sabre onu elinden tutup evden dışarı sürüklediği için öpücük vermedi.

Kapı kapandı.

Remy'ye baktım. "Sah ve Manon ne zaman aynı lise arkadaşlarına sahip oldular ki, şehre geldiklerinde bu kadar acil bir şekilde *onlarla* buluşmak zorunda *kaldılar*?" diye şüpheyle sordum.

"Onlara ayak uydurmanın imkânsız olduğunu öğrendim, o yüzden uymuyorum. Sadece onların akışına uyuyorum," diye cevapladı Remy ve mutfığa doğru yürümeye başladı.

Tama

m.

Hayır.

Onu takip etmek için aceleyle, "Yardım etmene gerek yok. Bunu halletmek hiç zaman almayacak," dedim.

"O zaman yardım edersem daha az zaman alır, bu iyi olur," diye cevapladı. Kahretsin!

"Remy..."

"Ayrıca sana söylemem gereken bir şey var ve bunu söylerken çocuklar etrafta olmamalı."

Kahretsin.

Adaya durdum ve Remy'nin odaya bakındığını izledim.

Sabre yalan söylememiştir, Theo her şeyi toplayabilirdi, ama yine de bir ton yemek kalmıştı.

"Bulaşıkları yıkamamı mı istersin, yoksa yiyecekleri paketlememi mi?" diye sordu Remy.

Yiyecek saklama konusunda umutsuz vakaydı. Düzensizdi ve Ziploc poşetleri kullanmaya meyilliydi, ki ben bundan nefret ediyordum çünkü bunların birden fazla kez kullanılması gerektiğini düşünüyordum ve bu nedenle aralarda temizlenmesi gerekiyordu, bu da içlerinin kuruması çok uzun sürdüğü için can sıkıcıydı.

"Bulaşıklar" diyerek onun orada olmasına razı oldum. O da başını salladı ve bardakları toplamaya başladı.

Bol miktarda gıda kabını sakladığım dolaba gittim ve bu yeni nostalji dalgasını görmezden gelmeye çalıştım: Remy ve ben, bir partiden sonra, mutfakta, eşyaları düzenliyorduk.

Remy'nin cinsiyet ayrımı bulaşıkları kapsamıyordu, özellikle de partiden sonra. Neden?

Çünkü Remy benim yanımda olmayı seviyordu.

Eğer evde değilse, işlerin ev işleri perileri tarafından yapılmadığını açıkça belirtmeden, işlerin yapılmasını beklerdi.

Ama evdeyse, benim ondan çok uzun süre uzak kalmamı sevmezdi. Bu da, çamaşırları değiştirmem için harcadığım zamana aldırış etmediği anlamına geliyordu. Ama sonunda mükemmel bir yardımcı aşçı oldu, evdeyse benim yanımda yemek pişirirdi ve bu işi çocuklara devredene kadar bulaşıkları hep birlikte yıkardık.

Uygun kapları çıkardım ve "Bunlardan birazını yanına almak ister misin?" diye sordum.

Bana sırtını dönmüş, lavabonun başında dururken "Evet" diye cevap verdi. Ona istakozlu sandviçler yükleyerek işime başladım.

Ayrıca, bir cevap alacağım için endişemi gizleyerek sordum "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Myrna öldü."

Ruloları paketlerken başımı kaldırdım.

"Remy," diye uyardım.

Bana döndü. "Beni dinle."

"Bu beni ilgilendirmmez."

"Prezervatiflerime delik açmış."

Kafamda tanıdık ama hayatımda pek sık yaşamadığım bir çılgınlık hissi uyandı.

İlk kez, Remy işten eve geldiğinde, şirketindeki kıdemli mimarlardan birinin Remy'nin bazı tasarımlarının övgüsünü kendine mal ettiğini söylediğinde yaşamıştım.

İkinci kez ise Manon'un ikinci sınıf öğretmeni bizi bir toplantıya çağırıp Manon'un "dikkati dağınık" ve "yavaş" olduğunu, sınıfta onu kontrol etmekte zorlandığını ve onu özel eğitime almamız gerekebileceğini, evde onun "davranış sorunlarını" kontrol altına almak için onunla çalışmamız gerektiğini söylediğinde oldu.

Remy bu görüşmeyi yapmak zorunda kaldı, çünkü ben o kadar öfkeliydim ki konuşacak halim yoktu (kızım dört yaşında okumayı öğrenmişti ve beş yaşında basit hesaplamalar yapıyordu, Tanrı aşkına).

Toplantıdan sonra da bu konuyla uğraşmaya devam etti.

Bu, Manon'u teste sokmaktı. IQ'sunun dahi seviyesinde olmadığını, ancak önemli ölçüde yüksek olduğunu tespit ettik. Ve sonra, aslında zorlanmadığı için sıkıldığı halde öğretmeni tarafından "yavaş" olarak değerlendirilen okuldan onu aldık. Sonra üç çocuğumuzu da özel okula yazdırdık.

Ve bu telaşın son kez yaşandığı an, şimdiki zamandı.

"O... deldi..." Öfkeyle o kadar boğulmuştum ki, bunu söyleyemedim. "Nefes al, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve şimdi adada karşıya geçtiğini fark ettim.

"O... denedi..."

"Hamilelik korkusu vardı. Benim bu konudaki ve ona karşı olan hislerimi biliyordu," dedi. "Bu yüzden, bu korku beni araştırmaya zorladı ve benim yaşımda, prezervatif paketlerini incelemek ve benden sakladığı doğum kontrol haplarını bulmak için her şeyi karıştırmanın ne kadar berbat bir his olduğunu sana anlatamam bile."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Tabii ki, o olaydan sonra ilişkimiz bitti ve ondan gitmesini istedim. Bildiğin gibi, gitmedi. Neden gitmediğini konuştuk ve onu kovmak zorunda kaldım. Ertesi gün, perşembe günü onunla buluşacağımı söyledim, böylece

eşyalarını alabilsin. Bana mesaj atmadı ama güvenlik kamerası görüntülerinde, ben yokken eve girmeye çalıştığını gördüm. Kilitleri değiştirmişt看, o yüzden başaramadı. Mesaj atmadığı ve ben oradayken gelmediğı için kutular aldım, eşyalarını topladım ve arka verandaya koydum. Cumartesi antrenmandan eve döndüğümde eşyaları gitmemiş olursa Goodwill'e bağışlayacağımı söyledim. Eve döndüğümde eşyalar gitmişti.

Adayı geçerek ona baktım.

"Onu hiç sevmedim," dedi.

Kafamdaki telaş kayboldu ve kalbimden bir şey geçti.

"Remy, benim ihtiyacım yok..."

"O taşınmak istedi. Neden evet dediğimi bilmiyorum. Arkadaşlık için. Dikkatimi vermemişt看. Kaybolmuşt看 ve bunun farkında değildim."

Kaybolmuş mu?

Kaybolmuş muydu?

"Hiçbir fikrim yok," diye devam etti, başını sallayarak. "Özellikle şimdi, neden evet dediğimi hiç anlamıyorum. Ama o bunun ciddi bir şey olmadığını biliyordu. Bunun bir yere varma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Ona karşı öyle hislerim olmadığını biliyordu. Ona hiçbir söz vermedim."

Tamam.

İlk şoku atlattığım için... Bu işkence gibiydi.

"Bunu bilmeme gerek yok, Remy."

"Evet, bilmen gerek, Wyn."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü ona eşyalarını topladığımı söyledikten sonra, çok fazla telefon ve mesaj attı. Onu engelledim ve engellenmiş bir numaradan yedi sesli mesaj aldım. Onları dinlemedim ama ondan geldiğini biliyorum. Endişem, onun ortadan kalkmayacak bir sorun olması."

Tamam,
bekle.

Ne?

"Bu hamilelik korkusu sadece bir korkuydu mu?" diye sordum.

O başını salladı. "Evet, neyse ki. Ve Bill ile konuştum."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Bill mi?"

Bill bizim iyi bir arkadaşımızdı. Bill ligdeki başka bir koçtu. Bill aynı zamanda bir polisti.

"Endişelenmem için nedenlerim olduğunu doğruladı," dedi Remy. Tamam.

Bekle.

Ne?

Sesim yükseliyordu. "Sence o *seni... takip* edecek mi?" Remy yine başını salladı.

Tanrım.

"Bill, gizlice, zaten takip ettiğini söylüyor," dedi bana. "Telefon, e-posta ve sosyal medya aracılığıyla gerçekleşen ve ciddiye aldıkları bir versiyonu var. Onu da engelledim, şirket sistemlerinde de."

Tamam, tamam.

Bu hiç iyi değildi. Ancak.

"Hala bunu neden bilmem gerektiğini anlamıyorum."

"Anlıyorsun, bebeğim," diye tekrarladı ve sesindeki yumuşaklık çok netti.

Hızla başımı salladım çünkü bu konuya girmeyecektik.

"Bir nedeni var," dedi Remy ve ben onu durdurmak için elimi kaldırdım, ama o devam etti, "Sabre ondan hoşlanıyor."

Elimi indirdim.

"Ve sanırım ona tüm bunları anlatmam gerekiyor," diye bitirdi.

Oh.

Bu, Sabre ve oğlunun çılgın eski kız arkadaşıyla nasıl başa çıkacağıyla ilgiliydi.

Bu beni rahatlatmadı.

Hepsi bununla ilgili olduğu için daha da gerildim.

Ve daha da gergin oldum çünkü bu konuda hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemedim.

Yani, onu düşündüğüm kadar unutmamıştım.

"En son ne zaman sesli mesaj geldi?" diye sordum. "Dün, antrenman sırasında."

"Bugün yok mu?"

Kafasını salladı.

"Belki de vazgeçer," dedim.

"Manon ve Yves ona ilgi göstermiyordu, bu da benim anlamam gereken bir başka işaretti, ama onun ve Sabre'nin birbirlerinin telefon numaralarını bildiklerini biliyorum. O şu anda evde. Akşam döndüğünde onu oturtup konuşabilirim. Ama bariz nedenlerden dolayı bunu yapmak istemiyorum."

"Bu bariz nedenler nedir?"

Çenesinin gerildiğini gördüm ve bu durumun ne anlama geldiğini biliyordum.

Remy'de Guillaume'un izleri. Yakışıklı, zarif, kendi gözünde mükemmel olan Fransız'ın (*erkek* olmasına vurgu yapıyorum) tüyleri diken diken olmuştu.

"Bilmiyorum Wyn, belki de oğluma, hayatımda tanıştığım en iyi kadını, yani onun annesini terk ettiğimi ve sonra her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünen, ve öyle olmadığında da bunu kendisiyle ilgili hale getirmek için her şeyi yapmaya hazır olan, annemin çılgın bir versiyonuyla birlikte olduğumu itiraf etmek istemediğim içindir."

Hayatımda tanıdığım en iyi kadın.

Bu darbe o kadar beklenmedikti ki, ipeksi bir acı ile vurdu ve onu savuşturma umudum yoktu.

Ya da kolayca başa çıkabileceğimi.

"Sanki burada durup sana aynı şeyi itiraf etmekten hoşlanmıyormuşum gibi," diye devam etti.

"Remy," diye zorladım.

"Beni bir çocukla tuzağa düşürmeye çalıştı," dedi.

Kafamı salladım, yine o kısa sallamalar, bunu durdurmak için elimi kaldırmayı tekrarladım. "Bunun olduğu için üzgünüm, ama..."

"Peki senin cevabın ne oldu?"

Elimi indirdim ve şimdi kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Üzgün müsün?"

"Kız kardeşlikten birinin bu saçmalığı yapmasına kızmadın. Kendini korumadın, bu saçmalığı duymak istemedin. Kızgındın. *Benim için.*"

Oh, tanrım.

Nefes almam zorlaşmıştı.

"Neden böyle tepki verdin, Wyn?" diye sordu.

Konuya geri döndüm.

"Sabre'yi oturup, Myrna ile iletişiminde dikkatli olması gerektiğini, ayrılığın zor olduğunu ve bunu pek iyi kaldıramadığını söylemeye ne dersin?"

Myrna ile iletişiminde dikkatli olmasını, ayrılığın zor olduğunu ve onun bunu pek iyi kaldıramadığını söyle. Ve onun bazı şüpheli şeyler yaptığını, onun da dikkatli olması gerektiğini söyle. Sonra onun ortadan kaybolup kaybolmadığını gör. Kaybolmazsa, farklı bir yol izleyebilirsin."

"Her zamanki gibi iyi bir tavsiye, bebeğim, ama soruma cevap vermedin."

"Remy..."

"Her şeyi mahvettim."

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Bunu yapamadım.

"Remy..."

"*Bizi* mahvettim."

Doğru.

Yanılmışım.

Bu sadece Sabre ile ilgili değildi.

Bizimle ilgiliydi.

Ve ben hazır değildim.

"Konuşmayı kes, Remy," diye bağırdım.

"Sen olmadan tamamen kaybolmuş durumdaydım, bu yüzden hayatımın gidişatını geri dönülmez bir şekilde değiştirmeye çok yaklaşan korkunç bir kadınla ilişkiye girdim."

Bir saniye bekle.

Sesim öfkeyle yükselirken, "Bu benim hatam değil," dedim.

"Öyle demedim," diye cevapladı. "Hepsi benim suçum. *Hepsi* benim suçum değil. Ama bu kesinlikle benim suçum."

"Ne demek *hepsi* senin suçun değil?"

"İlişkimizin sonu. Ayrılmamalıydım. Kalmalıydım. Sorunlarımızı çözmeliydik. Ama bu tamamen benim suçum değil, bu olsa bile."

Az önce onun suçu olduğunu söylemişti, giden *ben* değildim. Ona bunu hatırlatmadım.

"Remy, biz bittik, boşandık, her şey bitti. Bu konuşma üç yıl önce yapılmalıydı. Artık çok geç."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi biri benimle uğraştığını duyunca neredeyse aklını kaçıracaktın?" diye sordu. "Bu yüzden mi az önce benim zorlandığımı gördün ve oğluna kızgın olmaktan vazgeçip benim için endişelenmeye başladın?"

"Boşanmamız birlikte geçirdiğimiz yılları silmez," diye karşılık verdim.

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Mesele geçmiş ya da benim için en ufak bir şey bile umursamaman değil. Aramızdaki aşk asla ölmez."

Bir adım geri attım.

"Bundan vazgeçme, Wyn," diye homurdandı.

"Gitmelisin," diye fısıldadım.

Uzun kollarını iki yana açtı ve sanki varlığı odayı doldurmuş gibiydi.

Kesinlikle nefes almakta zorlanıyordum çünkü tüm havayı o çekmişti. "Bu konuyu konuşmamız lazım... *sonunda*," diye karar verdi.

"Bu işin sonu *üç yıl önce* bitti, *Remy!*" diye bağırdım.

"Öyle mi? Öyleyse tüm sorularımızın cevaplarını buldun mu?" "Ben..."

"Hayatımı sana bağlamaya yemin ettiğimde, başaramadığım hedefim neydi?" diye sordu.

"Tanrı'nın adamının önünde durup seni benim yaptığımda?" diye sordu.

Ne demek istediğini hiç anlamadım.

"Başaramadım mı? Ayrıldığım için mi?"

"Hayır," diye dişlerini sıktı. "Sana bakmadığım için demek istiyorum."

"Ne?" diye fısıldadım, artık tamamen şaşkındım.

O bana asla, asla bakmamıştı. Ta ki gidene kadar.

"Ve benim ihtiyacım olan, ama senin bana vermediğin şey neydi?" diye sordu sertçe.

Bu soru sanki göğsüme bir mızrak saplanmış gibi hissettirdi.

"Neye ihtiyacın vardı?" diye yumuşak bir sesle sordum.

O, amacını vurguladı. "Yani tüm cevaplarımız sende yok mu?"

"Bunu yapmayı bırak," diye yalvardım.

"Hayır, Wyn, bu çok önemli ve çok fazla zaman kaybettik," diye reddetti. "Bizi, *beni* umursamıyor olsaydın, şu anda böyle görünmezdin. Manon'un aşırı harcamalarını savunmak, Yves'in reşit olmayanların içki içmesini yasaklamak için yüzüme karşı çıkmazdın ve *evimize* yaptıklarının artık beni ilgilendirmediğini söylemek için başka yollar bulurdun. Yarım saat boyunca bana bağırdıktan sonra bunu paylaşmazdın."

Hiçbir şey söylemedim ve nefes almaya odaklandım. Remy bu iyiliğime karşılık vermedi.

"Bana aşıksın Wyn, ve benden hiç vazgeçmedin. Ben de sana o kadar aşığım ki, sen olmadan kendi hayatımı bile idare edemiyorum."

Başımı eğdim. "Bana bak,"

diye emretti.

Başımı kaldırdım. "Gitmen gerek." "Bunu halledeceğiz."

"*O bir yıl boyunca senin yanında yattı!*" diye bağırdım.

Oda sessizliğe büründü.

Ben bu sessizliği bozdum.

"Bana bu kadar mı aşıksın, Remy?" diye tısladım.

"Sana dünyayı sunmam gerekiyordu, ama sen onu kendin aldın," diye cevapladı.

Ne?

"Bu ne demek lan?" diye bağırdım. "Seni özledim. Tanrım. Siktir. *Tanrım.*"

Tavana baktı ve ondan yayılan duygu beni boğacak gibiydi. Tanrım, nefesimi al, beni dibe çek, beni götür.

Bakışları tekrar bana döndü.

"İlişkimizi mahvettim, bebeğim. Ve biliyorum, çünkü, lanet olsun..." Durdu, gözle görülür bir şekilde mücadele etti ve devam etti, "Eğer bir erkek bulursan, sana yaptığım şeyi yaparsan, ben bunu kaldıramam."

"Sessiz ol, Remy."

"Bu beni mahveder."

"*Sessiz ol, Remy.*"

"Hiçbir mazeretim yok çünkü senden uzaklaştığım anda zihnim kapandı ve Bea'nın seni incittiğini söyleyene kadar açılmadı ve her şey geri geldi."

Bea mı?

Bea her şeyi geri getirdi

mi? Neyi geri getirdi?

Tanrım.

"Ve şimdi tekrar kendime geldiğimde, o zamandan bu yana ne olursa olsun, bizim ilişkimizin hiç bitmediğini ve asla bitmeyeceğini biliyorum," diye açıkladı.

Cevap vermedim, sadece ne diyeceğimi bilmediğim için değil, fiziksel olarak konuşamayacak durumda olduğum için de.

"Seni sınadım, ama bunu yapmamalıydım." Öyle mi yaptı?

"Beni sınamadın, ama yine de başarısız oldum," diye devam etti. Olmadım mı?

"Ve şimdi senin de benim yaptığım zihinsel çalışmayı yapman gerektiğini görüyorum, ama bunu beklemeyeceğim, tatlım. Ya sen kendin yapacaksın ya da ben sana yaptıracağım. Öyle ya da böyle, bunu çözebileceğimiz bir noktaya geleceğiz ve sonra olması gereken yere geri döneceğiz," diye bitirdi.

Sessiz kaldım.

Sonra Remy, henüz bitirmediğini söyledi.

"Şimdi de zamanın uygun olmadığını anlıyorum. Biraz alana ihtiyacın var. Düşünmek için zamana ihtiyacın var. Ama ben mutfağı temizliyorum. Ya burada kalıp bana yardım edersin ya da başka bir yer bulursun. Ama ben çıktığımda kapıyı kilitlemeyi unutma."

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu.

Başımı salladım ve odadan çıktım.

Dolabımda saklandım ve evet, kadife koltuğuma kıvrılmış, Remy ile aramda iki kapı kapalı, evde ondan olabildiğince uzak bir yerde otururken, saklandığımı fark etmişim.

Ayrıca bizim hakkımızda ve onun söylediği her şey hakkında da düşünmedim. Hayır.

İyi ya da kötü, tek bir şey düşündüm.

Remy'nin yiyecekleri paketlemeyi tamamen mahvedeceği gerçeği.

Ve yarın, buzdolabını açıp bunu görecektim... Ve bu benim için her şey demek olacaktı.

BÖLÜM 10 LİSTENİN BAŞI

Wyn

Salı akşamı, elbette geç kalmıştım. Durant's'ın arka mutfağından, yemek salonundan, hostes masasından geçip bara doğru yürürken, Fiona Remington'ı arka tarafta yarım daire şeklinde bir masada otururken gördüm.

İnsanlar ona bakıyorlardı, ama bunu açıkça yapmıyorlardı ya da fotoğraf çekmek gibi kaba bir şey yapmıyorlardı, çünkü burası Durant's'tı ve orada kimse bu kadar kaba davranmazdı.

Gucci ve Givenchy'nin muhteşem bir kombinasyonunu giyiyordu.

Onayladım.

Bodyguard'ı Davey'e (yan kabindeydi) bir bakış ve bir gülümsemeyle, masaya vardım ve koltuğa oturdum.

"Sen çok saçmalıyorsun," dedi ve Malibu'daki evinde bizim için hazırladığı ve onun imzası olduğunu söylediği mojito'yu uzattı.

Ayrıca, Hollywood'un muhtemelen en güçlü yaratıcı gücüyle oturmak için sadece benim on beş dakika geç kalacağımı kastettiğini de biliyordum.

Ona gülümsedim ve "Hayat çılgınca geçiyor" diye cevap verdim.

Büyük gözleri ve mükemmel siyah teniyle ifade dolu yüzünde kaşlarını kaldırdı, yumuşak buklelerle çevriliydi, sonra içkisini yudumladı.

"Oğlum eşcinsel olduğunu açıkladı," dedim. "Adidas model bir rugby oyuncusuyla çıkıyor. Bu oyuncu, başka bir hayatta aslanları parçalamakta hiç zorlanmayan bir gladyatördü, ama şimdi etikette mükemmel notlar alan genç bir adamın tavırlarına sahip."

Fiona içkisini masaya koydu.

Ben konuşmaya devam ettim.

"Ben ve arkadaşlarım, on yıldan fazla bir süredir kocalarımıza sözlü tacizde bulunduğunu fark ettiğimiz bir arkadaşımıza müdahale etmek için şu anda oyalanıyoruz. Ve bunu yaparak, o süre boyunca yavaş yavaş birçok şeyi zehirleyen bir toksisite getiriyor."

Fiona başını yana eğdi. Ben konuşmaya devam ettim.

"Ve iki gündür ürkütücü bir şekilde sessiz olmasına rağmen, eski kocam Pazar günü bana, hala birbirimizi sevdiğimizi ve bunu çözmemiz gerektiğini söyledi, ama o beni terk etti ve üç yıldır boşanmış durumdayız."

"Tanrım, Wyn," dedi.

"Oh!" diye bağırdım. "Ve o, birlikte yaşadığı kız arkadaşını, prezervatiflerine delik açtığını ve istemediği bir bebekle onu tuzağa düşürmek için doğum kontrol haplarını almayı bıraktığını öğrendikten sonra evden kovdu. Şimdi de kız arkadaşının onu takip etmeye başlayacağı ihtimali var."

Fiona sessiz kaldı.

Bir garson geldi, önüme bir bardak su koydu ve "Bir şey içmek ister misiniz hanımefendi?" diye sordu.

Ona baktım. "Dirty martini." "Devam et," diye emretti Fiona. Garson başını salladı ve uzaklaştı.

Ona baktım ve "Arabayla geldim" dedim.

"Tamam, seni eve ben götürürüm, Davey de arkadan gelir, çünkü kızım, *sarhoş* olman lazım."

Ona gülümsedim.

Gülümsemem titredi ve gözyaşlarına boğulmaktan korktum (bu arada, Remy'nin gittiğini görmek için kendi dolabımdan gizlice çıkıp kapıyı arkasında kilitlediğimden beri bu durumdaydım).

Bunu kontrol altına aldım ve Fiona elini uzattı ve parmaklarını benimkilerin etrafına doladı.

Tabii ki, bu durumda kendimi kontrol edemedim.

Tekrar kontrolü ele almak için parmaklarını sıktım ve "Şimdi sıra sende. Lütfen bana Phoenix'e bir film için mekan aramaya geldiğini ve kostümler konusunda danışmanlık yapmamı istediğini söyle." dedim.

Elini çekti ve "Kostüm tasarımına girmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"O kadar çok çalışmak istiyorum ki başka hiçbir şey düşünemiyorum, o yüzden" — omuz silktim — "tabii."

"Senin zeki ve akli başında bir kadın olduğunu biliyorum, yoksa giyinmeme izin vermezdim, bu yüzden sorunlarından kaçmanın geçici bir şey olduğunu ve bu geçici şeyi kendine verdikten sonra kendine gelip işlerini yoluna koyacağını biliyorum," dedi sessizce.

Su bardağıma uzandım.

"Oğlun ve bu Adidas mankeniyle sorunların olduğunu duymamayı da tercih ederim," dedi.

Bir yudum aldım ve başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle yok. Yani, babasının onun eşcinsel olmasına ne diyeceğini o kadar çok merak ettiği için altı ay boyunca erkek arkadaşını bizden saklaması canımı yakıyor mu? Evet. Bunu neden yaptığını anlıyor muyum? Pek sayılmaz, çünkü babası yüzde yüz öyle bir adam değil. Ama ben eşcinsel değilim. O, bizim toplumumuzda kim olduğu konusunda benim yaşamadığım şeyler yaşıyor. Anlamayabilirim, ama asla anlayamayacağım da. Sadece onun bu yolculuğu yapmasına izin vermem ve zor zamanlarda elimden geldiğince destek olmam, gerekirse cesaretlendirmem gerekiyor."

Yine içkisini aldı ve başını salladıktan sonra bardağına doğru, "Anlıyorum," dedi ve bir yudum aldı.

Elbette anladı.

"Bu arkadaş mı?" diye sordu içkisini masaya koyarken.

"Bea. Ve bu daha zor. Çünkü düşünmesi daha kolay, bu yüzden bundan kaçınmıyorum. Ve düşündüğümde, kötülükler iyiliklerden çok daha ağır basıyor. Ancak, iyilikler de olduğu için vazgeçmemeye karar verdik. Ama onun, şu anki gibi devam edemeyeceğimizi anlamasını ve umarım daha da fazlasını, bu davranışının daha derin bir şey için desteğimize ihtiyacı olduğu anlamına geliyorsa, bizim yanındayız olduğunu bilmesini istiyoruz."

"Sen iyi birisin, Wyn," dedi Fiona.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, ama bunun kötü yanları daha fazla."

"Nedir o?"

"Bir his var içimde..." Düşünüyordum ama tam olarak kafamda oturtamadığım için cümleyi tamamlayamadım.

"Ne hissediyorsun...?" diye sordu.

Boğazımı temizledim ve martinimin gelmesi ne kadar süreceğini tahmin etmek için bara baktım.

"Kızım," diye seslendi Fiona.

Bir iç çekip ona baktım.

"Remy'nin bana kızgın olduğunu hissediyorum, çünkü onun tacizine katlandı ve ben onu bundan korumadım."

"Bu konuda çok az bilgim var, senin sen olduğun gerçeği dışında, ve eğer durum aşırı olmasaydı bir arkadaşını oturup konuşmak için çağırmazdın, bu yüzden benim tahminim, onun ona yaptığı şeyin de aşırı olduğu yönünde. Bunu daha da ileri götürürsek, eğer sen buna bir son vermediysen, şey..." Tereddüt etti ve sonra, duymak istemediğim ama duymam gereken şekilde cümlesini bitirdi. "Evet. Senin arkadaşlarından birine sataşmak onun işi değil. Ama kızım, bu kesinlikle senin işin."

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Birlikteyken, onun hakkında şikayet ediyor muydu?"

O tam bir baş belası.

Zararsız biri, Remy. Sadece keskin bir tarafı var. Evet, tıraş bıçağının keskin tarafı gibi.

Bu, Bea hakkında yaptığımız birkaç konuşmadan biriydi.

Söyledikleri asla açık değildi, mesela "*O bir kaltak, bana bok gibi davranıyor, Wyn, onu terk et*" gibi. Ama yine de, Remy'nin kesinlikle bilmesi gereken uygunsuz davranışlarda bulunan bir arkadaşı olmadığı sürece, onların beni rahatsız ettiğini söylemekten çekinmezdim, ama "onlar gitmeli" demezdi.

"Evet," diye itiraf ettim Fiona'ya. "Bea olduğu için önemsemedim. O bazen... acımasız olabiliyordu. Ve çoğunlukla kocasının onu terk etmesiyle iyi başa çıkamadığını düşünüyordum. Ama şimdi anlıyorum ki, bunu diğer insanlara yüklememesi gerekirdi. En azından on yıl boyunca ve hala da öyle."

“Yine de, karını ve aileni terk etmek için yeterli bir neden değil,” diye işaret etti.

Ben onun stilistiydi. Aynı zamanda arkadaşıydım. Aynı yerdeyse ve mümkünse, bir araya gelirdik.

Ben Los Angeles'ta, o Phoenix'te olduğundan, birkaç kez evine gitmiştim ve ikimiz de paylaşımlarda bulunmuştuk. Fiona benim kadar çok paylaşmıyordu, bunu anlıyordum. O, kendisiydi ve onun korunmasını sağlamak için, hayatına daha fazla girmem ve onun beni daha iyi tanınması gerekiyordu.

Ama Remy'yi tanıyordu.

"Pazar günü bir konuda beni hayal kırıklığına uğrattığını ima etti..." Kafamı salladım. "Bilmiyorum, tam olarak açıklamadı ama..." Tanrım! "Bu onu gerçekten rahatsız etmiş olmalı."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. Çünkü beni hayal kırıklığına uğratmadı." "Ama öyle olduğunu düşünüyor."

Neyse ki garson içkimi getirdi ve onu masaya koyar koymaz elime aldım.

"Hemen sipariş vereceğiz," dedi Fiona sessizce.

"Elbette, Bayan Remington," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Yudumladım.

"Ee?" diye sordu bana.

"Evet, evet." İçeceğimi masaya koydum. "O öyle olduğunu düşünüyor." "Merak etmiyor musun?"

"Bunu düşünmeme izin versem, işlev göremez hale gelirdim, çünkü tek yapabileceğim şey bu olurdu. Bir düşün." "Ona sorabilirsin, Wyn," dedi.

"Onu Çarşamba günü bıraktım."

"Anlamadım?"

"Sonunda ilişkimizin bittiğini kabul ettim. Bunu geçen Çarşamba yaptım."

Bir saniye bana baktı.

Sonra gülmeye başladı.

Bunun komik olup olmadığından emin değildim.

Hâlâ kıkırdayarak bardağına uzandı ve mırıldandı, "Kalplerimizi korumak için yaptığımız saçmalıklar."

"O beni terk etti, Fiona, ve sonunda başka bir kadınla birlikte yaşamaya başladı."

Bir yudum aldı, ama içkisini bırakmadan cevap verdi: "Öyle yaptı. O zaman sen boşanmıştın. O kadın gitti. O geçmişte kaldı. Şimdi ise *şimdi*. Sen onu bırakıp gittin ve sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi ona tutunuyorsun ve asıl anlamını kaçıırıyorsun. Yıllardır boşanmışsın ve onu bırakıp gitmesine izin verdin, o ise ilişkiyi düzeltmek istiyor ve sen ne yapıyorsun, Wyn? Sevdiğin bir adamı neden... tam olarak neden tutuyorsun?"

"O gitti," dedim kısaca. "Ve benden boşandı. O zaman bunun hakkında konuşmak istedim. O zaman ilişkimizi düzeltmek istedim. O ikisini de yapmama izin vermedi."

Bardağını bana doğru salladı. "Demek istediğini elde edemedin, kızım. Kimin umurunda? Tekrar söylüyorum, *o geçmişte kaldı, şimdi ise şimdiki zaman var.*"

"Yani Remy bizim için savaşmaya değer olduğuna karar verdiğinde hemen harekete geçeyim mi?" "Tabii ki evet."

Şoktan başım geriye doğru sıçradı.

Uzun, zarif parmağını bardağından kaldırdı.

"Şimdi, bunu söyledim, ama söylemediğim şey, lanet karısını bu sürece dahil etmeden bu kadar berbat bir şey yaptığı için onu affetmen gerektiği değildi. Sana oturup adamın söyleyeceklerini dinlemenı söylüyorum. Sonra bunun uğruna savaşmaya değer olup olmadığına karar verebilirsin."

Ugh!

"Tanrım, sen berbat birisin. Sen sadece güzel, yetenekli, talepkar ve kibirli olmalısın. Bilge değil. Bu üzücü ve sinir bozucu," diye söylendim, içkimi kaparak belki de birazını döktüm.

Ama bu, içkimi içmemi ve daha fazlasını içmemi engellemedi çünkü o gülüyordu.

Bardağımı masaya koydum ve ona bakarak sordum. "Peki, *Phoenix'te ne yapıyorsun?*"

Artık benimle ilgili konuşmadığımızı belirtmek için sözlerimi vurguladım. konuştuğumuzu belirtmek için sözlerimi vurguladım.

"Buraya taşınıyorum."

Başını tekrar salladı.

Sonra kocaman

gölümsedi. "Gerçekten

mi?" diye sordum.

O da başını salladı. "Los Angeles'tan bıktım. Ara vermem lazım. Phoenix yakın. Kar yok. Doğal afet yok. Ve belki de kimse fotoğrafımı çekmeden markete gidebilirim."

"Fiona, burada LA gibi ünlü insanlar ortalıkta dolaşmıyor, ama seni yakınımda görmek istesem de, lütfen bunun olacağına dair umutlanma. Imogen Swan'ın Phoenix'te yaşadığını biliyorsun. Onun fotoğrafları sürekli yayınlanıyor ve bazılarında market alışverişi yapıyor."

"O zaman, sadece biraz ara vermem lazım. Ve emlakçımın bana doğru tavsiyede bulunup bulunmadığını bilmem lazım. Paradise Valley veya Cave Creek'i öneriyor. Benim tek bildiğim Scottsdale. Scottsdale'i küçümsemiyorum, ama Scottsdale'e uygun bir kız olduğumdan emin değilim."

"Cave Creek çok daha özel bir yer, biraz arazi sahibi olabilirsiniz, ancak şehre çok yakın değil. Bununla birlikte, Kierland'dan çok uzak değil ve orada harika mağazalar ve restoranlar var, Cave Creek'in kendisi de biraz turistik, ama iyi anlamda. Eğlenceli bir yer. Paradise Valley'de harika evler var, şehir içinde, Phoenix ve Scottsdale arasında mükemmel bir konumda, ama mahremiyetiniz olmaz. Ve makul büyüklükte bir arsa bulabilseniz de, çok fazla alanınız olmaz."

"Tamam, o zaman ikinci kısım, eski kocanın benim için bir ev tasarlamasını istiyorum.

beni

m

için

bir ev

tasarl

amas

ını

istiyo

rum."

lanet

kartımı

kullanmadan

geldiğimi

düşünme."

Hareketsiz oturdum.

Gülümsemem yavaştı.

Ve sözlerim de öyle. "Seni küçük

yaramaz."

Gözlerini devirdi.

"Lütfen Wyn, bu noktaya gelmek için elimdeki her

lanet kartımı kullanmadan geldiğimi düşünme."

"Fiona Remington onun ofisini arayıp, kendisi için bir ev tasarlamasını istediğini söyleseydi, seni müşterisi olarak kabul edeceğini biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum çünkü Dan Parkinson aradı ve onunla çalışmak istediklerini söylediler, ama Bay Gastineau'nun iki yıllık bir bekleme listesi var. Ve Wyn," diye kendini bardağıyla işaret etti, "bu kadın iki yıl beklemeyecek."

"Remy'nin çalışanları Parkinson'a bunu mu söyledi?" O başını salladı.

"Evet, çok talep görüyor. Ama şirketinde bazı harika gençleri yetiştirdi ve..."

"Ben Gastineau'yu istiyorum. Parky de öyle istiyordu. Onunla çalışacaklarını söylediler, ama onu terfi ettiremediler. Gastineau, Wyoming'de Dobbie Heald'ın evini yaptı. Oraya gittim ve *muhteşemdi*. Başka kimse yapamaz."

O tasarımı hatırladım.

Muhteşemdi.

"Tabii ki buradan ayrılıp Remy'yi arayacağım ve onunla oturup geleceğimizi konuşmaya hazır olduğumu söyleyeceğim, ama sadece üzerinde çalıştığı tüm projeleri erteleyip seni listenin en başına koyarsa."

"Oh tatlım, hayır. Bir iki ay süresi olabilir. Mükemmel bir arsa bulmam ve üzerine ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyor. *O zaman* listenin en üstünde olmak istiyorum."

Kahkahayı bastım.

Menümü işaret ederek, "Açlıktan ölüyorum, bebeğim. Hadi yiyelim" dedi.

Menümü aldım, bir göz attım, sonra tekrar ona baktım. "Yakınımda olmana çok sevineceğim."

"Ve bu şehirde bir arkadaşımın olması beni mutlu edecek."

"Beni dinlediğin ve kendime bile saçmalamama izin vermediğin için teşekkür ederim." "Dürüst olacağım ve bunu eski sevgilinin listesinin en üstüne çıkmak için yapmadığımı söyleyeceğim

listes

inin Başımı salladım.

en "Ama bu, eski sevgilinin listesinin en üstüne çıkmamı sağlasa iyi olur,"

üstün diye bitirdi. Ve yine, kahkahalarla gülmeye başladım.

e

çıkma

ak

için

yapma

adığı

mı

söyle

meli

yim."

BÖLÜM 11 MAYMUN BAR

Wyn

H aklısın. Konuşmamız lazım.

O mesaj, dahilerin izin verdiği şekilde telefonumdan Remy'nin telefonuna ulaştığı anda, bir an tereddüt ettim.

Ancak, akşam yemeğinde ikinci martini ve iki kadeh şarap da içmiştim.

Yani sarhoşluğun öbür tarafındaydım.

Tehlikeli tarafında.

Fiona Flipping Remington, koruması peşindeyken beni eve bıraktı ve ben, çok yoğun bir programım olmasına rağmen yarın onunla birlikte arsalar ve mülkleri gezmeye söz verdim.

O gitmişti ve ben sarhoş bir halde
mesajlaşıyordum. Umurumda değildi.

O haklıydı.

Remy'nin söyleyeceklerini dinlemeliydim.

Ve gerçekten, ne olmuştu ki?

Bana açıkça gelip bir şeyler veremiyor muydu? Bu gizem de
neyin nesiydi?

Bluh.

Ona mesaj
at.

Konuş.

Gizem çözüldü!

İşte bu kadar!

Yatak odama, sonra banyoma girdim ve akşam rutinimi
rutin işlerimi yaptım.

Sütyen ve külot giydim.

Dişlerimi
fırçaladım.

Makyajımı
sildim.

Yüzümü
temizledim.

Pirinç polish ile nazikçe peeling yaptım.

Gece serumu ve göz altı nemlendiricisi.

Pijamalarımı giydim (indigo rengi saten, büyük, kıvrımlı altın çiçek desenli, indigo rengi dantelle süslenmiş, uzun pantolonlu, bu seçimi yaptım çünkü sete uygun kısa bir kimono vardı ve akşamın keyfini henüz bitirmemiştim, bu yüzden bornoza ihtiyacım vardı).

Sonra mutfağa gidip kendime bir kadeh *daha* şarap doldurdum ve yatak odama geri döndüm.

Serumun üzerine nemlendirici sürdüm, banyo ışıklarını kapattım, kocaman yatağıma girdim, kendimi ve şarabımı yatağın ortasına yerleştirdim ve Bea'yı aradım.

"Sonunda özür dilemek için aradın mı?" diye selamladı beni.

Zarif, beyaz, Dian Austin damask nevresim takımına gözlerimi kırptım.

"Anlamadım?"

"Neredeyse bir hafta oldu," dedi.

Neden bu bilgiyi benimle paylaştığını tam olarak anlamadım. Ama bir görevim vardı, o yüzden işime devam ettim.

"Bea, oturup konuşmamız lazım."

"Harika. Yüz yüze özrünü kabul etmekten mutluluk duyarım." Uh...

pardon?

"Tam olarak ne için özür dilemeliyim?" diye sordum.

"Telefonu yüzüme kapatman mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bana kötü davranmadan soğuk ve acı gerçekleri dinleyememen mi?"

"Ciddi misin?" diye fısıldadım.

"Yani özür dilemek için aramadın mı? Bunun yerine, ne için aradın? Eski sevgilinin seni ezip geçen bir pislik olduğunu ve..."

Konuşmaya devam etti, ama ben dinlemeyi bıraktım çünkü odada bir hareket hissettim ve başımı kaldırdım.

Remy, yatağının ayak ucundan bir metre uzakta duruyordu.

Ağzım açık kaldı.

Konuğu.

"Konuğuımız gerektiğini mi söyledin?"

"Kim o?" Bea kulağıma fısıldadı.

"Sonra ararım," dedim aceleyle, telefonu kapattım ve yatağın üzerine attım.
"Buraya nasıl girdin?"

"Anahtarını geri istemedin Wyn, ve belli ki kilitleri de deđiőtirmedin." Elini kaldırdı ve anahtarlığı parmaklarından sarkıyordu. "Neden yapmadığını dűőündün mü?"

Tamam.

Tanrım.

Kahretsin

.

Ummmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm... Bir

adım öne çıktı.

Siyah eşofman altı ve omuzlarına ve göğüs kaslarına yapışan, uzun kollu, gri melanj tiőört giydiğini fark ettim.

uzun kollu bir tiőört giydiğini fark ettim. Bu tiőört omuzlarına ve göğüs kaslarına yapışuyordu ve evdeki rahat kıyafetleriyle bile, Grace Coddington'ın onu kamera önüne çağırmasını bekliyor gibi görünüyordu.

"Wyn," diye seslendi, ses tonu dikkatimi çekmek içindi, ama keskin değildi.

Yüzüne odaklandım, o anında sırtıttı ve ben onun eşofmanına odaklandığımı fark ettim.

Özellikle de pantolonun kasık kısmına.

Bu nasıl olabilirdi?

"Konuğuamak mı istemiştin?" diye sordu.

Kendimi topladım.

"Evet, ama *hemen* demek istemedim."

"Şu anda başka bir şey yapıyor musun?" diye sordu.

"Telefonda konuğuuyordum."

"Artık konuğuuyorsun," dedi.

"Çünkü eski kocam yatak odama geldi."

O da başını salladı ve "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

Kahretsin.

"Bea," diye mırıldandım.

Burnundan nefes alıp verdiğini duydum, ama o buna girmede.

Karanlıkta gizlenmiş banyo kapısına doğru yürüdü. Orası, kızların hayallerindeki her nüansı barındıran uzun bir alandı.

Anahtarı çevirdi, aslında hepsini çevirdi, çünkü devasa özel dolaba kadar uzanan alan aydınlandı.

Sonra yavaşça, "Tanrım. Sanki Zsa Zsa Gabor buraya kusmuş gibi" dedi. Bu canımı yaktı.

İç tasarım seçimlerinde her zaman aynı fikirdeydik.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

Konuştuğu kadar yavaşça döndü. "Aptalca mükemmel." "Aptalca mükemmel ne demek?"

"Swarovski avizeleri sadece sen lanet olası bir banyoda banyoda kullanabilirsin."

"Remy..."

"O küvette sevişeceğiz, bebeğim." Göğüs uçlarım sertleşti.

"Remy," diye fısıldadım.

O da öne doğru gelip yatağımın kenarına oturdu, böylece birbirimize bakabiliydik, ama boyunlarımızı çevirmeden yapabilmek için biraz aşağıda oturduk.

Ve çok yakın değildi, ki o anda bunun nazik bir davranış olduğunu düşündüm.

"Bea ile ne hakkında konuşuyordun?" diye sessizce sordu.

"Fazla konuşma fırsatım olmadı, beni üzen cevaplar verdi." "Mm," diye mırıldandı.

Tamam, buradaydı.

Hadi başlayalım.

"Seni ondan korumadım," diye fısıldadım.

Karamel rengi gözleri eridi. "Hayır, korumadım."

"Sana çok kötü davrandı."

Hâlâ yavaş hareket ediyordu, başını salladı.

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

"O kaltağı nefret
ediyorum."

Kahretsin.

Remy'nin kimseyi, hatta (bana göre) nefret edilmeyi hak eden ebeveynlerini bile nefret ettiğinden emin değildim.

"Remy, neden bir şey söylemedin?" "Wyn,
söyledim."

Dişlerimi sıktım.

"O senin arkadaşındı ve ben kendime, senin grip olduğun zaman ortaya çıktığını söyleyip durdum," dedi.

Tanırım.

"Senin için çok endişelendim," diye devam etti. "Konuşurken kelimeleri geveliyordun, annene Indiana'dan gelmesini söylemekten bahsediyordun, pek mantıklı konuşmuyordun. Sonra telefona cevap vermedin. Kara'ya ulaşamadım. Bernice uçaktaydı, Cornell de öyle. Bill vardiyadaydı. Janelle'den yeni ayrılmıştı ve durum çok kötüydü, bu yüzden hiçbirimizle konuşmuyordu. Bea telefonu açmıyordu. Lisa benimle Houston'daydı. Kimseye ulaşamadım. Bu yüzden perişan oldum. Sen tamamen kendinden geçmiştin. İnsanlar gripten ölebilir, Wyn."

Oh, Remy.

Konuşmaya devam etti.

"Ve çocuklarımız. Aptalca, berbat bir durumdu, ama kafamda tek düşündüğüm *Steel Magnolias* filmindeki sahneydi, Julia Roberts baygın yatıyor, bebek ağlıyor ve spagetti sosu ocakta yanıyor." Nefes aldı. "Ama bizim üç bebeğimiz vardı."

Oh, Remy.

"Bir araba buldum. Hava çok kötüydü, deli gibi. Teksas'ı neredeyse geçene kadar durmadım. Benzin almak için bir istasyona uğradım, seni aramak için aradım, ama Bea çıktı. Ve sana anlatamayacağım kadar çok rahatladım. Nasıl dizlerimin üzerine çökmedim bilmiyorum. O pençelerini çıkardığında kendime böyle dedim. Belli ki benden nefret ediyordu, ama seni seviyordu."

"Keşke daha açık olsaydın," dedim yumuşak bir sesle.

"Ben de beni o duruma sokmamamı, sadece beni desteklemeni ve bununla başa çıkmanı dilerdim."

Gözlerimi

kaçırdım. O

devam etti.

"Ama yapmadın ve bu çok acıttı, beni otobüsün altına attın, bana söylediği pislikleri yutturdun, bana senin hakkında söylediği pislikleri yutturdun ve tüm bunlar çok acımasızdı."

Tanrım, her şeyi mahvetmiştim.

Bunu yapardım. Ona söyledim.

Bea'nın onun hakkında söylediği tüm çirkin şeyleri ona anlatarak bağırıp çağırırdım. Kimse, başkalarının kendisi hakkında söylediği kötü şeyleri duymak istemez.

Ve kimse sevdiği birinin onu dinlediğini duymak istemezdi. onları ve buna engel olmadım. O kişinin *sevdiğim kişiye* bu sözleri söylediğini kesinlikle bilmiyordum ve bu da halledilmedi.

Tanrım, *her şeyi mahvetmiştim*.

"Gözlerin, Wyn. Bana gözlerini ver, tatlım."

Ona baktım.

"O kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Evet, biliyorum," diye cevapladı.

"Kocanın her şeyi yenebilecek bir dev olduğunu düşünmenin dezavantajları olduğunu öğreniyorum."

"Başını salladı.

Ve dudakları fısıldadı, "Pardon?"

"Sen ondan daha büyüktün, ondan daha güçlüydün," elimi uzattım, elinde bir bardak olduğunu fark ettim ve beyaz damask üzerine kırmızı şarap dökülmeden önce elimi geri çektim. "Sen sensin, Remy. Akıllı, yetenekli, yakışıklı ve komiksin. Harika bir kocaydın, güzel bebeklerimiz oldu ve mutluyduk. Senin her şeyin vardı, onun ise sızlanmaları ve şikayetleri. Ben de, ben bunu anladığım için senin de anladığını düşündüm, çünkü sen ondan o kadar üstündün ki, o sana ulaşamıyordu."

"O kadar üstündün ki, sana ulaşamıyordu," diye tekrarladı, o kadar yumuşak bir sesle ki, neredeyse duymadım.

Ve artık bana bakmıyordu. Bakışları yastıklarına yönelmişti. "Remy," diye seslendim.

Dikkatini bana geri verdi.

"Lütfen bana, kız arkadaşım sana kötü davrandığı için beni terk etmediğini söyle."

"Bea bana kötü davrandığı için seni terk etmedim. Ama bunun beni çok rahatsız ettiğini ve işleri kolaylaştırmadığını söyleyebilirim."

Tamam.

İşte buradaydık.

"Onlar neydi... *o şeyler*?"

"Monkey Bar'ı hatırlıyor musun?"

Sinirliydim, korkmuştum, çok korkmuştum, ama Remy bunu sorduğunda gülümsememek imkansızdı.

Ben de gülümsedim.

"Evet," diye cevapladım.

Gözleri gülümsememe takılmıştı. Sıcak bir bakıştı ve başka bir şey daha vardı, ama bunu anlamaya vaktim olmadı, belki rahatlama, belki zafer, belki ikisinin karışımı, ve bakışları benimkilere yöneldi.

Ve sorduğunda sesinin ciddiyeti beni şaşırttı: "Hatırlıyor musun, Wyn? Gerçekten hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. İlk randevumuzda beni oraya götürmüştün."

"Oturduğumuzda bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Hatırladım, ilk randevumda böylesine harika bir adamla birlikte olduğuma inanamıyordum.

Ama oturduğumuzda ne söylediğimi hatırlamıyordum. Bu yüzden başımı salladım.

"Daha önce hiç böyle bir yere gitmediğini söylemiştin." "Tamam," diye cevapladım.

"Benim ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Tanrım.

Gözlerim doldu.

Çünkü hatırlamaya başlamıştım.

Ve "Evet" dediğimde sesim kısılmıştı. "Ne demiştin?"

diye nazıkçe sordu.

"Alış buna," demiştin.

"Bardağı ver bana, tatlım." Ona

şarap kadehimi uzattım.

Uzun uzanarak onu komodinin üzerine koydu ve ben onun kollarına düşmeden önce

ben onun kollarına düştüm.

Eğer yapabilseydim, onun içine girerdim, Remy'nin kollarının beni tekrar sardığı hissi o kadar güçlüydü ki, onun tişörtüne gözyaşlarımı dökerek hissettiğim derin duygular, yirmi beş yıl öncesine dönüp, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamla, şimdiye kadar bulunduğum en havalı yerde bir masada oturmak ve ilk randevumuza başladığımız anda onun bana açıkça "sen benimsin" demesini istemek.

Ben onunum.

Buna alış.

Kesinlikle.

Tamamen.

Bu da onun benim olduğu anlamına geliyordu. Sonsuza kadar.

Bir süre sonra, Remy'nin beni bir koluyla sıkıca tuttuğunu, kucağına uzandığımı ve diğer eliyle saçlarımla oynadığını fark ettim.

Tanrım, bu çok *hoştu*.

Yüzümü göğsüne gömdüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Hayır

Yalanımı onaylayarak başımı salladım ve uzaklaşmaya başladım, ama saçlarımla oynamayı bıraktı ve iki kolunu da bana doladı.

Başımı geriye eğip gözlerine baktım. "Sarhoşsun," dedi.

"Hafif çakırkeyif," diye düzelttim.

Gülümsedi.

"Sen çakırkeyifsin," diye düzeltti.

"Doğru," diye onayladım.

"Senin tadını özlüyorum. Senin kokunu özlüyorum. Senin çıkardığın sesleri özlüyorum.

Heyecanlandığında yüzünün aldığı hali özlüyorum. İçine girmeyi özlüyorum. Ve düşünüyorum da, şu anda seni öpsem, yarın bu saatlere kadar seni orgazm ettirmeye devam ederdim. Ama sonra bayılırdık ve yeniden başlardık."

Tüm dikkatim onda olduğu için ona bakakaldım.

"Ama sen sarhoşken bunu yapmamın imkanı yok," diye devam etti. "Tekrar oraya gittiğimizde, sen tamamen ayık olacaksın, ben tamamen ayık olacağım ve her şeyi tamamen halletmiş olacağız."

"Ben..."

"İyi geceler de, Wynn timer."

Dudaklarımı sıkıştırdım çünkü bana nadiren Wynn timer derdi. Bu gezegende bunu yapmasına izin verdiğim tek insan oydu, ama bunu yaptığında, bu her zaman değerli bir hediye olurdu.

Bunu yaptım çünkü bana küfürlü konuşup sonra da öylece... gitmesine kızmıştım.

Haklıydı, eğer bu olursa, ikimiz de hiçbir şeyin etkisi altında olmamalıydık.

Tabii ki, daha halletmemiz gereken şeyler vardı (çok, çok daha fazlası).

Ama yine de, onun tadını, kokusunu, seslerini, sevişirkenki halini ve içimde olmasını özlüyordum ve bu, o gitmeden önce bana bunu hatırlatmak için yapılan kirli bir numaraydı.

"Gitmeden önce şarabını dökeceğim ve bardağı temizleyeceğim. Ve bu sefer anahtarı da getirdiğim için kapıyı kilitleyeceğim," diye bitirdi.

"O şarabı dökmeyeceksin. Bardak dolu. Bir yudum bile içtiğimden emin değilim. Şişeye geri dökeceğim."

Yüzüne bir gölge düştü ve "Sadece bir kadeh şarap, Wyn," dedi.

"Ve ben o kadar sarhoş değilim ki, onu şişeye geri dökemem."

"Özel bir şişe mi?"

"Özel bir şişe mi?" "Özel.

Ya da pahalı mı?"

"Özellikle değil. Aslında nereden aldığımı bile hatırlamıyorum. Sanırım şarap kulüplerimden birinden aldım."

"Wyn."

Dikkatimi vermeye başladım, *çok* dikkatli dinledim, çünkü bunu söyleme şekli, ismimdeki acı, beklenmedik bir şeydi ama çok büyük bir etki yarattı.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Bir kadeh şarabı atabilirsin." "Ama saklayabilirim de."

"Öyle ağladığında yorulursun. Kalkıp bir kadeh şarap doldurmak ister misin, yoksa ışıkları kapatıp uyuyabilmen için onu ben alayım mı?"

İkinci seçenek. Ancak.

"Şarabı şişeye geri dökecek misin?" "Wyn."

Bu keskin bir soruydu.

Benim "Ne?" diye tekrarlamam da öyle oldu.

"Banyonuzda Swarovski kristal avizeler var." "Evet."

"Yorgan kılıfın bin dolardan fazla." Tabii ki, Austin'i tanıdı.

"Ve?"

"Pijamalarınız polyester mi?" Vay canına!

"Tabii ki değil." Bu çok kolaydı.

Beni nazikçe salladı. "Tanrım, Wyn."

"Ne?" Bu da bir çıtaydı.

"Swarovski isteseydin, sana verebilirdim," dedi.

Hızlıca üç kez gözlerimi kırptım.

"Anlamadım?"

"Ama bunu yapmak için çocuklarımla odalarını kullanmamın imkanı yok," diye devam etti. "Üstüne ekleme yapabiliydik."

"Remy, onlar taşınmıştı ve Manon da..." "Bea'yi anladın, geri kalanı ne, Wyn?" Onun kollarından kurtuldum çünkü...

Ciddi miydi?

"Sen... bu bir tür... *test* mi?" diye sordum.

"Ona her şeyi verdi. Onu sessiz tutmak için. Onu uysal tutmak için. Çok fazla soru sormasını engellemek için. Onu kendisine yöneltmekten alıkoymak için. Monkey Bar'dan bahsetmem sana bir şey ifade etti mi?"

Ben anladığımı sanıyordum, ama anlaşılan öyle değilmiş. Kafamı salladım, "Remy, anlamıyorum."

"Neden sana her şeyi vermek istedim?"

Hareket etmeyi

bıraktım. Düşünmeyi

bıraktım.

Her şeyi bıraktım ve sadece ona odaklandım.

"O, kocasının onu aldattığını biliyordu. O kadar uzun süre sık sık evden uzak kalıp da bir şey yapmadan duramazdı," diye devam etti Remy. "O biliyordu. *Ben* onun *küçük adamıydım*. Onun *mükemmel oğluydum*. Onun oğluydum, ama lanet olsun, o yokken onun boşluğunu ben doldurmak zorundaydım. Kocasının başka kadınlara yönelip eve hiç gelmemesinden dolayı öfkesini benim üzerimde çıkaran bendim. Ve o da eve elmaslar ve kürklerle gelerek öfkesini benden almaya devam etti."

Elimi uzattım, göğsüne koydum ve şimdi onun ebeveynlerinden bahsettiğini bilsem de, nedenini bilmiyordum.

Ama söyledikleri beni çok korkutuyordu. "Remy, geri dön ve bunu neden benimle paylaştığını açıkla."

"Çünkü sen o değilsin, Wyn, ama ben oyum. Onun olması gerekiyor. Senin için. Seni Monkey Bar'a sadece havalı bir yer olduğu için götürmedim. Seni Monkey Bar'a götürdüm çünkü seni benim yapacağımı biliyordum ve senin nasıl olacağını bilmen gerekiyordu. Senin için kim olacağımı bilmen gerekiyordu. Başlangıcımızdan sonumuza kadar."

Bunun üzerine ayağa kalktı, dolu olan şarap kadehini aldı, bu yüzden şarap döküldü ama umurunda değildi, sonra da dışarı çıktı.

Onu takip etmedim.

Ama zaman geçtikten sonra gittim. Ön kapıyı kontrol ettim (kilitliydi).

Mutfağı kontrol ettim.

Ve şarabı döktüğünü gördüm.

BÖLÜM 12 DÖRT YAŞINDA

Remy

Ertesi sabah Remy ofisinde masasında otururken, çok kötü bir zamanlamayla iki şey aynı anda oldu. Asistanı Lisa içeri girdi ve cep telefonu çaldı.

Ona bir bakış attı, sonra telefonuna baktı. Wyn'in aradığını gördü.

Kahretsin.

Üç yıl önce onları terk ettiğinden beri hiç aramamış olması (tüm iletişimleri mesajlaşarak gerçekleşmişti) göz önüne alındığında, kesinlikle cevap vermek istiyordu.

Ama dün gece ona yaptıklarından sonra, ondan kaçınmak istiyordu.

Çünkü evet, ona sınav yapıyordu ve sınavın sonucu, ilişkilerinin devam edip etmeyeceği idi.

Ve bunu neden yaptığını hiç bilmiyordu.

Lisa, "Baban telefonda" dediğinde işler daha da kötüye gitti.

Siktir.

Babası son birkaç gündür sık sık ofisini arıyordu ve bunu yapmasının nedeni, Remy'nin annesi gibi Remy'nin telefonunda engellenmiş olmasıydı.

"Remy, bu onun onuncu araması ve acil olduğunu söylüyor," dedi Lisa, cep telefonu çalmaya devam ederken. "Ve üç gün önce de acil olduğunu söyleyerek başlamıştı. Bence bu acil bir durum."

Wyn'den kaçınmasına gerek yoktu. Onları düzeltmek istiyorsa, işler ciddileştiğinde, yani her şeyi mahvettikten sonra, geri çekilmekten vazgeçmeliydi.

Ayrıca, babasıyla olan bu meseleyi, her ne ise, Lisa'nın elinden alması gerekiyordu.

"Ona geri arayacağımı söyle," dedi, cep telefonuna uzanarak.

"Remy..."

"Bu Wyn," dedi ve gözleri büyüdü. "Babama geri arayacağımı söyle, Lisa. Karımla konuştuktan sonra arayacağım."

Wyn'den karısı olarak bahsettiğinde kafası takıldı, ama sonra gecikmedi.

Başını salladı, döndü ve neredeyse koşarak ofisinden çıktı.

Açık nedenlerden dolayı, Lisa, Remy onları ayırdığında Wyn'i kaybetmişti. Çok yakın değillerdi, ama birbirlerini çok severlerdi.

Ancak Remy, evliliğini mahvetmeden önce çok daha rahat bir patron olduğunu biliyordu. Bu, Lisa'nın Wyn ile konuşabilmesi için hızlıca uzaklaştığını görmeden önce bile, Lisa'nın onların eski hallerine dönmelerini istediğini bildiği anlamına geliyordu.

Telefonu açtığında kapı kapalı değildi, telefonu kulağına dayadı ve "Merhaba bebeğim" diye selamladı.

"Merhaba," dedi Wyn yumuşak bir sesle.

Gözlerini kapattı, sandalyesinde döndü, Wyn'in sözlerinin içini derinden etkilediğini ve orada kök saldıığını hissetti, ve ancak o zaman gözlerini açtı.

Ve ofis binasının avlusuna bakan manzarayla karşı karşıya kaldı, bu binayı kendisi tasarlamış ve inşa etmişti ve sadece şirketinin çalışanları bu binada çalışıyordu.

Bu avlu geçen yaz yeniden tasarlanmıştı.

Bu yeniden tasarım, peyzaj mimarlığı bölümünden mezun olmak üzere olan Sabre tarafından yapılmıştı.

Sah, babasıyla çalışmak istediğini söylemişti, ancak çoktan keşfedilmişti. Bunun nedeni Remy'nin gözlerinin önündeydi.

Çöl xeriscape'i gerçekten harikaydı. Kasıtlı ama kaotik. Birkaç paloverde ağacının gölgesini sağlıyordu, ancak günün hangi saatinde olursa olsun güneş ışınları oraya ulaşıyordu. İlkbaharda renk cümbüşü vardı ve sürünen yer örtücü bitkilerden, kaidelerdeki saksılara ve sarkan yeşilliklerle süslenmiş saksılara kadar beklenmedik yükseklikler vardı.

Sabre, DeGrazia'nın bahçelerinden ilham aldığını söylemişti ve Remy bunu görebiliyordu, ancak Sabre yine de kendi tarzını yansıtmıştı.

Remy buna bayılmıştı. Ofisindeyken her zaman oğlunun desteğini arkasında hissediyordu.

Ve şimdi de oğlunun annesi kulağına fısıldıyordu.

"Merhaba," diye cevapladı.

"Dün geceki durumdan pek memnun kalmadım," dedi kadın. Kahretsin.

"Ve belki de yakında konuşmak için bir plan yapmalıyız diye düşündüm," diye önerdi.

Harika.

"Ne zaman ve nerede olacağını sen söyle," diye hemen cevap verdi. "Ben de orada olacağım."

Ona "Theo bu akşam bize gelip takılacak ve ben her on beş dakikada bir ortaya çıkıp limonata ikram ederek fikrimi dayatan otoriter anne olmak zorunda hissediyorum" dediğinde ses tonunda ne kadar memnun olduğunu duydu.

Remy gülmeye başladı.

Ona bunun muhtemelen iyi bir karar olduğunu söylemedi.

Sonra, "Tamam o zaman, yarın akşam saat altıda benim evimde. Frasher's'tan yemek alırım. Yemek yer ve konuşuruz. Uygun mu?" dedi.

"Frasher's," dedi sessizce.

Ve evet, Remy dalga geçmiyordu.

O orta batıdan bir kızdı. Barbekü yapmayı severdi. Mısır ekmeğini daha çok severdi.

Frasher's, Phoenix'te her ikisinin de en iyisini sunuyordu.

Wyn de en iyisi olduğunu iddia ederdi.

"Senin için çalışayım mı, Wyn?" diye sordu, Wyn başka bir şey söylemeyince.

"Kulağa hoş geliyor, Remy. Yarın akşam altı da görüşürüz. Bir şey getirmemi ister misin?"

Sadece sen ve geceliğin, çünkü çıplak uyumaktan nefret ettiğin için benim tişörtlerimle uyumak istemiyorsan.

Bunu söylemedi, çünkü onları oraya götürmek ve ikisi de ölene kadar orada kalmak istiyordu.

Ama bunun için henüz çok erkendi.

"Ben hallederim," dedi onun yerine. "Tamam, yarın akşam görüşürüz."

"Görüşürüz tatlım. Sonra görüşürüz." "Hoşça kal."

Daha fazla konuşmak istiyordu, ama yapması gereken işleri vardı, babasını arayıp onun durumunu öğrenmek de dahil, işinden bahsetmiyorum bile.

Ve Wyn her zaman meşguldü.

Wyn her zaman meşgul *biriydi*. O sadece meşgul bir insandı.

Bu da onun nasıl büyüdüğünün bir kalıntısıydı.

Çünkü tek bildiği şey buydu.

İki işi ve dört çocuğu olan bir baba, işi ve dört çocuğu olan bir anne ve çalışacak bir çiftlik varken, hiçbirinin boş durmaya vakti yoktu.

Wyn ile tanıştığında, Wyn Bergdorf's'ta kişisel stilist olarak terfi etmek üzereydi ve bunu bir üst seviyeye taşımak için şimdiden adımlar atmaya başlamıştı.

Yine de burası New York'tu, o Manhattan'da yaşıyordu ve Wyn'in sahip olduğu gibi bir güven fonu yoktu. Bu yüzden, dolap büyüklüğünde bir mutfak olan iki yatak odalı bir dairede beş ev arkadaşıyla yaşıyordu ve terfi edene kadar part-time garsonluk yapıyordu.

Hiç şikayet etmezdi, muhtemelen çiftlikte ve evde yardım ettiği ve on üç yaşında yerel bir güzellik salonunda saçları süpürerek ve havluları yıkayarak ilk ücretli işine başladığı için.

Evet, Wyn çalışkan biriydi ve ev hanımı olduğu dönemde bile bu özelliği hiç değişmedi.

Ama evdeyken, ona iş zamanının iş zamanı olması için özgürlük vermiş ve işinde onu neredeyse hiç rahatsız etmemişti. O işe geri döndüğünde, o da aynısını yapmıştı.

Ve şimdi, muhtemelen zamanı olmayan bir sohbete onu dahil ederek bunu değiştirmeydi.

Bunun yerine, onu bırakıp masasına döndü, cep telefonunu bıraktı, masa telefonunu aldı ve babasını aradı.

"Enfin," dedi babası selam olarak.

(Sonunda.)

"Baba, işteyim. Asistanımın telefonunu neden bu kadar acil bir şekilde arıyorsun?"

"Bu kadar acil olan ne?" diye sordu babası.

"Evet," dedi Remy kısaca.

"*Fiston*, seninle üç yıldır konuşmadım." Yine kısa bir cevap verdi: "Hayır, konuşmadın." "Annen de konuşmadı," diye devam etti Guillaume. "Kesinlikle konuşmadı."

"Remy..."

"Unutmuş olamazsın baba, annemle son konuştuğumda Wyn'le boşanacağımızı söyledim ve o da 'Harika, zamanı gelmişti. O kız hep çöp gibiydi. Artık sana layık birini bulabilirsin. Ne yazık ki, hayatının ilerleyen dönemlerinde. Ama neyse ki, kadınlar başarılı ve olgun bir erkeğin ilgisini çekmekle sorun yaşamayacak kadar akıllıdırlar' dedi."

Bu tam olarak kelimesi kelimesine olmayabilir, ama ana fikri buydu. Ama ilk iki cümle kelimesi kelimesine aynıydı.

"İkimiz de biliyoruz *ki annen* genellikle sözlerini tartmaz."

"Hayatımın aşkı, yirmi yıldır eşim ve çocuklarımın annesini çöp olarak nitelendirdi."

"Remy..."

"Ve ben onu engellediğimde, *sen* beni arayıp kendimi toparlamamı, onu aramamı ve özür dilememi söyledin, oysa tam tersi olması gerekirdi."

"Oğlum..."

"Baba, bunu tekrar konuşmanın bir anlamı yok. Olan oldu. Wyn ve ben yeniden bir araya geldiğimiz için, senin hayal edebileceğinden daha da fazla oldu. Şimdi, bana neden aradığını söyle."

"Sen ve Wyn yeniden bir araya mı geliyorsunuz?"

Guillaume'ın sesindeki mutluluğu görmezden gelmeye çalıştı.

Babası konuşmaya devam edip bunu söylediğinde bunu yapamadı.

"Çok sevindim Remy. Bu, son üç yıldır duyduğum en iyi haber."

Annesi Wyn'i hiç sevmezdi ve bunu saklamazdı. Babası ise Wyn'i çok severdi ve bunu da saklamazdı.

Bu talihsiz bir durumdu, çünkü Guillaume'un Wyn'i kutsal bir varlık olarak görmesi, Colette'in Wyn'den ne kadar nefret ettiğini daha da artırıyordu.

Hiçbir şey söylememeliydi.

"Tekrar soruyorum, neden arıyorsun?" diye ısrar etti.

"Remy, ben..."

Devam etmedi.

"Baba, yapmam gereken işler var..."

"Annenin göğüs kanseri var."

Remy hareketsizce oturdu, telefonu kulağında masasına bakıyordu.

"Birkaç yıl önceydi. O zamandan beri bir şey olmadı. Onu çıkardılar. O... daha fazla tedavi almayı reddetti çünkü..."

Saçları dökülebilir ya da cildi kırılabılır ya da görünüşünü etkileyebilecek her neyse, hayatını kurtaracak olsa bile söz konusu bile olamazdı.

"Şanslıydık. Nüksetmedi. Ama şansımız tükendi," diye bitirdi Guillaume.

"Yeniden mi yakalandı?" diye sordu Remy.

"Evet, ve çok daha kötü ve çok agresif. Ve durumu... uzatmak için birkaç tedavi görecekti olsa da... bu... imkansız... onun yaşında ve hastalığın ilerlemiş durumda olması nedeniyle." Bir saniye durdu. "Üzgünüm, *fiston*, bize çok fazla zaman vermiyorlar."

Remy sessizce oturdu.

"Remy?" diye seslendi Guillaume.

"Yine, neden arıyorsun?" diye sordu Remy.

Babasının keskin nefesini duydu, "*Qu'est ce que tu viens de dire?*"

(Az önce ne dedin?)

"Neden arıyorsun dedim?"

Guillaume keskin bir sesle cevap verdi: "Az önce sana annenin ölmek üzere olduğunu söyledim."

Remy sandalyesine yaslandı.

Ne söyleyeceğini düşündü.

Bir karar verdi.

Sonra şöyle dedi: "Sabre okuldan döndüğünde çoğu zaman benimle kalır. Ne kadar acı verse de, üç çocuğum da annelerini terk ettiğim için yıkıldıklarında bu beni şaşırtmadı. Ama ben şanslıyım. Beni hak ettiğimden daha çok seviyorlar. Ve bence Sabre, belki de tüm bu acının çoğunu benim hissettiğimi anlıyor, ama ben onun bunu nasıl anladığını bile bilmiyorum. Annelerine, ailemize yaptıklarından sonra bile. Bu yüzden babasına bu kadar bağlı."

Derin bir nefes aldı.

Guillaume hiçbir şey söylemedi.

Bu iyi oldu, çünkü Remy hikayesini bitirmemişti. Bitirmeye de yakın değildi.

"O okuldan gelmişti, havuz başında oturuyorduk ve konuşmaya başladık konuşmaya başladık. Konu nasıl açıldı hatırlamıyorum ama bana ilk hatırasının benimle kumda oturmak olduğunu ve hatırladığı tek şeyin annesinin kırmızı mayosu olduğunu söyledi. Ama ben hepsini hatırlıyordum. Ona Paloma Plajı'nda kumdan kale yapmayı gösteriyordum. Dört yaşındaydı."

"Ben de bunu hatırlıyorum, Fransa'da bizimle birlikteydin. O kadar küçüktü ki," dedi babası yumuşak bir sesle. "Sen ve iki oğlun, bir zamanlar o kadar küçüktünüz ki, şimdi o kadar büyüdünüz."

Remy, babasının nazik anılarına takılmadı. Bu, konunun özüyle alakası bile yoktu.

"Bu beni düşündürdü," diye devam etti Remy, Guillaume konuşmamış gibi. "Manon'la baba-kız randevusu için Tucson'a gittiğimde, ona ilk anısını sordum. Noel dedi. Onun ve annesinin büyük bir hediye açmasına yardım ederken çektiğim bir fotoğraf. O da dört yaşındaydı."

Artık bunun nereye varacağını anlayan Remy, babası "Oğlum..." diye başlamak istediğinde tereddüt etti.

"Yves'e sormadım. Sormalıyım. Hiçbir fikrim yok, ama umarım hayal edebilirim. Kumdan kaleler ve aile tatilleri, Noel'ler ve anne ile babanın birlikte olduğu anlar. Umarım böyle bir şeydir. Benim de ilk anım var baba, hepimizin olduğu gibi. Benimki, annemin bana ayakkabısını fırlatıp yüzüme vurması."

"Remy," dedi Guillaume hızlıca, onu kesmek, dikkatini başka yöne çekmek, bu konuyu ele almak zorunda kalmayacağı bir yere yönlendirmek için.

"Topuklu ayakkabıydı. Sivri topuğu yanağımı kesti. O zaman neden öfkeli olduğumu hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla korkmuştum, ama şok olmamıştım. Daha önce de görmüştüm. Onun öfke nöbetlerini. Sonrasında da gördüm. Onun öfke nöbetlerini. Ama bu benim ilk anımdı. Ve ben dört yaşındaydım."

Guillaume hiçbir şey söylemedi. Remy konuştu.

"O kesik iz bırakmadı. Ama o izler bıraktı, pek görünür izler değil, ama bu çok fazla iz olmadığı anlamına gelmez."

"Annen çok sinirli biridir," dedi Guillaume, her zamanki gibi savunmaya geçti. "Ben altı yaşındayken beni fırça ile dövdü."

"*Mon Dieu...*"

"Sekiz yaşındayken kolumu bükerek kırdı." "Şu anda bunun sırası değil..."

"Ayrıca sekiz yaşındayken, bir etkinliğe, bir bağış toplama etkinliğine, resmi kıyafetle onunla birlikte gitmiştim. Altı yaşından beri özel yapım bir smokinim olduğu için smokin giymiştim. Ve o, dik oturabileceğimden beri akşam yemeğinde nasıl davranmam gerektiğini bana öğretmişti. Ama yine de bir şeyleri yanlış yaptım, o şey de senin gibi olmamamdı ve o da sekiz yaşındaki çocuğunu bir etkinliğe eşlik etmesi için götürmek zorunda kaldı. Eve dönerken arabada, yaptığı tüm yanlışları, onu utandırdığımı söyleyerek bana bağırdı ve bana *o kadar* sert tokat attı *ki*, ertesi gün gözüm morardı. Ama onu utandıran ben değildim, orada olmadığın için *sen utandırdın*."

"Onun için, senin için, ikiniz için de daha çok evde olmalıydım. Bu *benim* hatamdı, oğlum."

"Evet, olmalıydın. Kesinlikle. Sen kolumu kırmadın ya da beni dolaba o kadar sert itmedin ki, kafamı dolaba çarptım ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdim. *O yaptı*."

"Bunların hepsi uzun zaman önceydi, ama bak şimdi ne inşa ettin, kim oldun, karın olan kadın, kurduğun aile..."

"Evet, bunu konuşalım. Wyn'i pislik olarak nitelendirmesini zaten konuştuk. Ama annemin Manon'u en son aradığında, kızımın telefonunu almadan önce, büyükannesinin numarasını engellediğini ve

iletişim bilgilerini sildiği, Wyn'den ayrılmamdan belki iki gün sonraydı. Annem Manon'a artık müdahale etme ve 'onu eline alma' zamanının geldiğini söyledi. Bu nedenle, uygun bir koca bulma umudu varsa, hemen diyeteye başlaması ve on kilo vermesi gerektiğini söyledi."

"Annenin neslindeki kadınlar sağlıksız bir fıkre sahipler..." "Kızım fazla kilolu değil, baba. Ama 20 kilo verse kilo verse, o kesinlikle lanet olur zayıf olur. Ama hatta bu işlev bozukluğu, annem onu aradı ve *ben ailemi terk ettikten iki gün sonra* lanet olası kızıma bu sağmalığı söyledi.

"Remy, tüm bunları konuşmalıyız, katılıyorum. Bunu yapmanın zamanı  oktan geldi. Ama şunu söylemeliyim ki, bunların hiçbiri annenin * l m döşeğinde* olduğu gerçeğini g lgeleyemez," diye tersledi Guillaume. "Ve o seni  zl yor. Torunlarını  zl yor. Ama en çok *oğlunu*  zl yor. *Hayır*, benim eksikliklerim yüzünden o yıllar boyunca sana tek başına bakmak zorunda kaldığı için onu zorladığım davranışları *gerçekten nefret ediyorum*. Ama bunlar artık geçmişte kaldı."

Geçmişte kaldı mı?

"Baba, *tüm hayatım boyunca...* lanet olası... bir adım yanlış atarsam annemin bana kızacağından korkarak yaşadım. Ve aynı zamanda onun m kemmел oğlu olmak için elimden gelen her şeyi yaparken, senin bizi terk etmemesi için de bunu yapıyordum. Onu terk etmemesi için. *Beni onunla yalnız bırakmaması için*."

"*Mon beau Remy...*"

"Ve hayatım boyunca ikiniz için her şey olmak üzere yetiştirildiğim için, beni olduğum gibi seven bir kadın bulduğumda, bunu göremedim. Onun için de öyle olmam gerekiyordu. Ve olamadığımda, bununla başa çıkamadım."

Babası, "Pardon, karını hayal kırıklığına uğrattığın için anneni ve beni mi suçluyorsun?" diye sorduğunda sinirlenmiş gibi geliyordu.

"Evet," diye cevapladı Remy kararlı bir şekilde. "Su luyorum."

"*Merde*," diye homurdandı ve sonra, "Benim yetiştirdiğim oğlum bu *değil*."

" yle," diye dişlerini sıkarak cevapladı Remy. " ok iyi öğrendiğim bir şey var baba, o da herkese her şey olmam gerektiğiydi. M kemmел olmam gerekiyordu. Ama en önemlisi, sevdiğim kadını mutlu etmek için, o kadın senin karın, benim annem, ona her şey olmam gerekiyordu."

"Wyn senin annen değil," diye alay etti Guillaume. "Hayır, değil. Ama ben babamın oğluyum ve *onun* oğlumum."

"Ve tüm bunlar yüzünden, annen ölürken kendini ve çocuklarını ondan uzak tutacaksın," dedi babası düz bir sesle.

"Hayır. Çocuklara söyleyeceğim. Wyn'e de söyleyeceğim. Ve çocuklarımın nasıl davranacaklarına kendileri karar vermelerine izin vereceğim. Wyn de ne yapmak istediğine karar verebilir. Ama veda etmek için eve geleceğim."

"Eğer sadece onu üzme için eve geleceksen, bunun benim isteğim olduğundan emin değilim."

"Ölmek üzere olsa bile, benimle gelmeye karar verirlerse, onun ailemi kötüye kullanmasına izin vermeyeceğim," diye uyardı Remy. "Ama düzeltilemeyecek şeyleri düzeltmesi için onu zorlamak için eve gelmiyorum. Dediğim gibi, veda etmeye geliyorum. Ve o da buna izin verirse, öyle olacak."

"O zaman belki buradayken, sen ve ben bir konuşma yapabiliriz." "Ne hakkında? Senin 'eksikliklerin' hakkında mı?"

"Kimse mükemmel değildir, Remy," diye çıkıştı. "Sen de dahil."

"Sanırım az önce söylediğim şeyi kaçırdın, bunu dört yaşındayken öğrendiğimi söyledim."

Guillaume hiçbir şey söylemedi.

"Çocuklarla, Wyn'le biraz zaman geçirmem lazım, ne yapacağımıza karar vermek için, sonra seni arayıp kimin geleceğini haber veririm."

Babası "Seni sevdiğimden şüphe mi ediyorsun?" diye sorduğunda, sesi çok yumuşaktı. "Hayır, senin sevginin ne olduğunu bildiğinden şüphe ediyorum."

Remy, babasının nefesini tısladığını duydu ve hiçbir şey hissetmek istemedi, ama yapamadı çünkü bu onun babasıydı. Ve psikopat değilseniz, hayatınızda ne kadar zaman, olgunluk veya bilgelik biriktirmiş olursanız olun, ebeveynlerinizi önemsiyorsunuz. Sizin hakkınızda ne düşündüklerini. Sizin için ne hissettiklerini. Ve sizin onlar hakkında ne düşündüğünüzü nasıl hissettiklerini.

"*Ÿa me blesse*," diye fısıldadı Guillaume.

(Bu beni incitiyor.)

"Bu çok acımasızdı, ama üzgünüm baba, bu aynı zamanda doğruydı."

"Ben de bir gün öleceğim, oğlum, ve öldüğümde, bu dünyadaki varlığım ve aile tarihimizle ilgili duyguların gözünü kör etmediğinde, anlayacaksın."

Hayatımda bir kez ailemi terk ettim ve bu beni o kadar mahvetti ki, üç yıldır otomatik pilota yaşıyorum. Şimdi bu hatayı düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sen bizi sürekli terk ettin ve bunun yarattığı yıkımı hiç anlamadın ya da bununla başa çıkmak hayatına uymadığı için görmezden geldin. Yani bir bakıma ben zaten anlıyorum. Ama kendini daha iyi hissetmek için kendini kandırma. Ben de asla kandırmayacağım.”

"Bana yönelttiğin tüm bu hançerlerde, sadece annenin ölmek üzere olduğunu değil, benim de hayatımın aşkını kaybettiğimi unutuyorsun."

"Hayatının aşkı mı?"

“Bundan şüphe duyamazsın,” diye homurdandı Guillaume.

“Wyn benim de hayatımın aşkı.”

"Olması gerektiği gibi, o inanılmaz bir kadın." Remy, yine babası konuşmuyormuş gibi konuşmaya devam etti.

"Ve ben yalnız ve aptaldım, karımı ve ailemi hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğiyle yüzleşemedim, başka bir kadını yatağıma aldım ve ölene kadar bunu pişmanlık duyacağım. Senin bahanelerin neydi?"

Bir kez daha keskin bir nefes aldı ve sonra, "Planlarını belirlediğinde beni ara lütfen."

Bu, konuşmalarının bittiği anlamına geliyordu ve Remy'nin yapması gereken işleri olduğu için bu durum ona uygundu.

"Ya benden ya da Lisa'dan haber alacaksın."

"Tamam."

"Kendine iyi bak."

"Annene sevgini iletacağım." Remy derin bir nefes aldı.

Sonra, "Hoşça kal, baba," dedi.

Ve büyük bir rahatlama ile telefonu yerine koydu, o konuşmayı aklından çıkardı ve işe koyuldu.

BÖLÜM 13

YAP

Wyn

Ertesi akşam Remy'nin evine doğru yürürken, attığım her adıma odaklandım.

Çünkü kapıyı açık bırakmış, soluk yeşil, biraz bol bir gömlek giymiş, boğazından açık ve geniş omuzlarına güzelce oturan, soluk renkli bir kot pantolonla kapıda uzanmış, attığım her adımı izliyordu.

Kapıda onu selamlamak için durmadım.

Ben tam olarak gelmeden, yan tarafa döndü, içeri girmemi işaret etti.

Onun yanından geçip kapıyı kapattıktan ve bana dönüp baktıktan sonra konuştum.

"Merhaba."

O sırtıttı, vajinal duvarlarımın kasıldığını hissettim ve o da "Merhaba.

Aç mısın?"

Başımı salladım.

Elimi tuttu (evet, *elimi tuttu*) ve beni mutfağına götürdü. Ve doğruca içine.

Tamam

Beni terk ettikten sonra, bu eve taşınmadan önce tam olarak (saydım) beş buçuk ay boyunca dairesinde kalmıştı.

Bu nedenle, Yves'in geçen hafta Manon'un lise mezuniyet partisini tartışmak için düzenlediğı toplantıdan önce, başka bir aile toplantısı için o eve gitmişim.

Ayrıca, birbirimize ve çocuklara adil davranmak için, kutlamalarını bölmek zorunda kalmamaları için, Remy ayrıldığımızdan beri çocuklarımızın doğum günü partilerini bir kez düzenlemişti (diğerlerini ben düzenlemiştim, sıra yine ona gelmişti) ve ben de katılmışım.

Ve başlangıçta, Myrna'dan önce, iyi boşanmış ebeveynler olmaya çalıştığımız zamanlarda, Noel arifesini orada geçirmiştım ve Remy annesinin (yani annesinin hizmetçisinin) meşhur etouffee'sini yapmıştı. Bu, ailemizin Noel arifesi geleneğiydi ve Colette ile ilgili olan ve hayatımıza girmesine izin verdiği birkaç şeyden biriydi.

Diğer bir deyişle, aile odasına açık olduğu için onu görmüştüm. Yanından geçmiştım.

Ama mutfağına hiç girmedim.

Ve neden mutfağında olmak bu kadar derin bir his uyandırıyor, anlamıyordum. Ama öyleydi.

Elimi bıraktı, fırına gitti ve fırını açarak, "Şarap mı, martini mi istersin?" diye sordu.

"Şarap," diye cevapladım, o da sıcak tutulan yemekleri çıkardı. "Tamam," diye mırıldandı, yemek kaplarını tezgaha koydu ve tabakları almak için uzandı.

"Sen içkileri hazırla, ben servis yapayım," diye teklif ettim, o tabakları tezgahın üzerine koyduğunda.

Bana baktı, başını salladı ve mutfaktan çıkıp şaraplarını sakladığı barına gitti.

Ancak Manon bana, evin diğer kanadında "*İnanmayacaksın anne, çok havalı*" dediğı bir şarap odası olduğunu söylemişti. Görünüşe göre, havuzdan görülebiliyordu. Ancak, o kanada ya da havuzun yakınına gitmediğim için görmemiştım.

Remy iki buçuk yıldır orada yaşıyordu ve ben oturma odası ile aile odasına girmiştım.

Hepsi bu kadardı.

Bu düşünceleri ve beni ne kadar üzdüklerini kafamdan silip attım ve yiyecekleri ayırmaya başladım.

Kapakları açtığımda, en sevdiğim yemeğı aldığıı görmek sürpriz olmadı. Çekilmiş domuz eti ve göğüs eti içeren kombo tabağı.

Remy'nin de bir kombo tabağı aldığına şaşırmadım: parçalanmış tavuk ve hindi.

Onunla tanıştığımndan beri her zaman sağlıklı yaşamaya özen gösterirdi.

Bu, içki içmediğini, tatlı veya atıştırmalık yemediğini anlamına gelmiyordu. Yiyordu.

Sadece çoğu zaman sağlıklı seçimler yapıyordu ve hiçbir şeyi aşırıya kaçmıyordu.

Bu aynı zamanda, triatlon antrenmanlarını bıraktıktan sonra bile koşmaya, spor salonuna gitmeye, ağırlık kaldırmaya ve her zaman rugby oynamaya devam ettiği anlamına geliyordu.

Rugby onun tutkusu idi. ABD'deki MLR'yi, Avrupa, Avustralya ve Yeni Zelanda liglerini takip etmek için elinden geleni yapıyordu.

O kadar meraklıydı ki, New York'ta bir ligde oynamıştı ve Phoenix'e taşındığımızda yaptığı ilk şeylerden biri burada bir lig bulmak oldu.

Sonra, Remy'nin her zamanki tarzında, her maçtan beş adım önde, gençler ligine ve onu geliştirmeye, ayrıca büyükler ligine de derinlemesine dahil oldu.

Bunu yaptı çünkü oyunu seviyordu. Bunu yaptı çünkü başkalarının da sevmesini istiyordu.

Ve bunu yaptı çünkü belli bir yaştan sonra yetişkinler liginde oynayamayacağını biliyordu, çünkü kırklı yaşların ortasında veya sonlarında olup yirmili ve otuzlu yaşlarındaki erkeklerle oynarken yaralanabilirdi. Ama bırakmak istemiyordu.

Bunu bizim çocuklara da öğretmişti.

Sabre ve Yves ikisi de genç liginde oynuyordu, Yves hala aktif, Sabre ise Tucson'da bir takım bulmuştu.

Oynamayı seviyorlardı ve ben de izlemeyi seviyordum, çoğu zaman kanlar içinde kalmalarına rağmen.

Yine de, hepsi bu sporda çok iyiydi, takımlarının en iyileriydi (bu konuda biraz önyargılı olduğumu itiraf ediyorum). Ve bu, diğerlerinden çok daha ilginç bir spordur (bu konuda da biraz önyargılı olduğumu itiraf ediyorum).

Ben ise (ve bunu kızıma da aktarmıştım), yemeği severdim ama fiziksel aktiviteden nefret ederdim.

Yirmili ve otuzlu yaşlarımda bununla mücadele ettim.

Ama kırklı yaşlarımda, bunun benim kim olduğum olduğunu fark ettim.

Hiç de hareketsiz bir insan değildim. Aşırıya kaçabilirdim ama oturup yemek yemek benim yaşam tarzım değildi.

Bununla barışmam, bir gün Tina Turner'ın her akşam yemekten sonra yürüyüş yaparak formda kaldığını ve o muhteşem bacaklara sahip olduğunu söylediğini duyduğumda gerçekleşti.

Bu bir yalan olabilir ve bu yorumu turne sırasında yaptığını belirtmek gerekir. Onu sahnede görmüştüm, yani yürüyüş o güzel bacaklarının tek egzersizi değildi.

Ama bu beni düşündürdü.

Biraz düşündükten sonra, benim de yürümeyi sevdiğimi fark ettim. Esnemekten de hoşlanıyordum.

Bu yüzden kendimi çok zorlamadım, ama ikisini de yaptım.

Her gün değil, ama düzenli olarak yürürdüm. Bazen yirmi dakika yürürdüm, bazen dinlediğim müziğe veya podkaste daldım ve bir saatten fazla yürürdüm.

Ama bu ara sıra olsa da, neredeyse her sabah duş almadan önce, uzuvlarımı esnek ve karın kaslarımı güçlü tutmak için biraz esneme ve karın egzersizi yapıyordum.

Ama hepsi bu kadardı.

Ve başka sevdiğim bir şey bulmadıkça, her zaman böyle olacaktı ve ben bununla sorunum yoktu.

Bu, (Remy ile ilk tanıştığımda olduğu gibi) fazla kilolu olsam bile böyleydi. Çocuklara hamileyken biraz kilo almıştım ve onu verememiştim. Ve ne yazık ki, Remy'nin ayrılmasından sonra başa çıkma mekanizmam bir beden daha büyümeme neden oldu.

Ama iki gece önce, eski kocam beni küvette sikmek istediğini söyledi.

küv
ette
sevi
şme
k
iste
diği
ni
söyl
edi.

O zamandan beri, bu sözleri düşündüm.

O gittikten sonra, Remy'nin bir zamanlar

bana ilgi duymadığı bir dönem olduğunu kendime ikna etmiştim.

Ama biraz zaman geçtikten sonra (çok zaman geçtikten sonra), onun bana cinsel veya estetik açıdan ilgi duymadığını gösteren hiçbir işaret vermediğini fark ettim. Bu, hamilelik sırasında, hamilelik sonrasında, hayatın akışında geçen yıllarda, yani yaşlanmanın ve her ikisinin de bana olduğu yıllarda böyleydi.

Aslında, onunla tanıştığım andan itibaren her zaman kıvrımlı bir vücudum olmuştu. Elbette, şimdi daha kıvrımlıydım, ama o da bundan üç çocuk sahibi olmuştu.

Ayrıca, erkeğinin başka kadınlara hayran olmasını kabullenmek zorunda kalan kadınlardan biri olmadığımı da hatırladım, çünkü o hiç bakmazdı. Asla. Onlarca yıldır bir kez bile fark etmemiştim.

Onun için ben vardım.

O sadece bana ilgi

duyuyordu. O zaman.

Ve görünüşe göre, şimdi de.

Bu yüzden Myrna bu kadar acı çekmiş olabilir ve ben de onun bana olan ilgisini kaybettiğini düşünmeye başlamıştım.

Remy için, o gelene kadar hep ben vardım...

Ancak, belki de daha da önemlisi, benim yaşımdaki birçok kız ve genç kadın gibi beden imajım ve özgüvenimle mücadele ettikten sonra, bunu aştım ve bunun nedeni sadece kocamın benden çok etkilendiğini açıkça göstermesi değildi (bu da çok yardımcı oldu tabii).

Güzellikle uğraşarak geçimimi sağlıyordum.

Klasik anlamıyla gördüm. Atipik anlamıyla gördüm. Sıradışı anlamıyla gördüm. Beklenmedik anlamıyla gördüm.

Ve böylece, güzelliğin her yerde, herkeste olduğunu ve hepsinde aynı olan tek bir anahtar bileşen olduğunu gördüm.

Ona sahip olan insanlar bunun farkındaydı.

Eğer kendinizi güzel buluyorsanız, güzelsinizdir.

Güzel olmanın anahtarının, güzel olduğunu bilmek olduğunu fark ettiğimde, benim de güzel olduğumu fark ettim.

Ve bu kadar.

İşte Remy'nin mutfağında, yemek şeklinde bir versiyonumuzla karşı karşıyaydım.

Remy'nin hindisi ve tavuğu vardı, benim ise sığır eti ve domuz eti vardı, işte biz buyduk. Her zaman öyle olmuştu.

Ve bu işliyordu.

Çünkü o benimkinden çalmamı umursamıyordu ya da ben onun benimkinden bir çatal dolusu almasını şikayet etmiyordum.

Ve bu, onunla tanıştığımda yirmili yaşlarımda ve kendime güvenen bir kız olduğum için de değildi.

Ama Remy benimle tanıştığı andan itibaren bizi o noktaya koyduğu için bizi koydu. Ve bizi o yerden hiç çıkarmadı. Beni terk ettiğinde bile (hayır, hayran bakışları yerd i.

ya da doğum günü partilerinde ya da Noel arifesindeki sırtışıları özlemedim, kavga çıkarmak için geldiği bazı zamanları saymıyorum bile, ben sadece bunların başka bir şeyden kaynaklandığını düşünmeye kararlıyım).

Eğer o farklı bir adam olsaydı, belki de vücudumu, yüzümü ve tarzımı asla kabullenemezdim. Diyelim ki o Bill olsaydı, ki o iyi bir adamdı, ama Janelle'den ayrılmadan önce ve biz onların yanındayken, ona "Bebeğim, belki de patates kızartmasını bırakmalısın" gibi şeyler söylediğinde, ben hep utanırdım.

Remy asla böyle bir şey yapmazdı, bunun nedeni hoş veya uygun olmaması değildi.

Ama bu ona hiç akla gelmezdi. Patates kızartması istersem, o da yememi isterdi ve bunlar popoma yerleşse bile umursamazdı, çünkü popomu her haliniyle severdi.

Çünkü o popo benimle birlikteydi.

"Burada Zinfandel veya Bordeaux var," diye seslendi, düşüncelerimi bölerek. "Ama şarap odasına gidip başka bir şey getirebilirim."

"Zinfandel," dedim ona, kafamdan çıkıp tabaklara yiyecekleri yığmaya başladım.

O, açılmış şarap ve kadehler ile geldi.

Ben yemeği bitirirken o da havalandırıcıdan şarabı döktü. Bu,

Remy'deki Guillaume'a daha çok benziyordu.

İyi şarabı tanırdı. Neden iyi olduğunu anlardı. Ve genç şarapları havalandırmanın tanenleri hafifletmek için önemli olduğunu bilirdi.

Bir havalandırıcım vardı. Ama nadiren kullanırdım. Şarabı açar, doldurur ve içerdi.

Yine de, havalandırıldığında ne kadar daha iyi olduğunu tatmıştım.

Remy, bardakları, kalın, geometrik ceviz tabanlı, fme camlı aile odasının köşesindeki yuvarlak yemek masasına götürmek yerine, dört tabureli geniş oturma alanının bulunduğu tezgahın ucuna koydu.

Bunu resmi bir olay olarak görmemesi beni rahatlattı.

Biz rahatça takılıp sohbet ediyorduk.

Ama yine de onun bu yolu seçmesi hoşuma gitti, rahatlatıcıydı.

Ve uçlarında mercan ve su yeşili toplar bulunan limon yeşili ve robin yumurtası mavisi boomerang desenli ve çikolata kahverengi çizgili kumaş peçeteleri çıkardığında şaşırmadım.

Remy, tüm yapılarında en az yüzde altmış geri dönüştürülmüş malzeme kullanmaya karar verdiği sıralarda, evimizde kağıt peçeteleri, plastik atal bıçakları, pipetleri ve gerekli olmadıkça kağıt havlu kullanımını yasaklamıştı.

Ancak Ziploc poşetlerden asla vazgeçmedi.

Bu düşünce, Remy beni kenara itip tabakları almak için "Otur" diye homurdandığında kendime gülümsediğim anlamına geliyordu.

Ben oturdum, o tabağımı önüme koydu, ben peçeteyi kuağıma koyarken o atal bıçakları aldı ve yanıma oturup peçetesini alırken "Bu glmsemi neyin nesi?" diye sordu.

Ben de kuağımdan peetemi alıp ona uzattım.

O zaman gülümsedi ve şöyle dedi: "Manon. Geçen yıl. Noel. şaka olarak. Ona George Jetson olmadığımı söyledim. O da bana, benim evimdeki vizyonla çalıştıklarını söyledi. Sanırım onları çekmecede saklayacağımı düşündü. Ama ben onları kullanıyorum çünkü onu glmsetiyorlar. amaşırlarımı yıkayan bir hizmetim var ve çamaşırları verdiğimde, lenmiş olarak geri gelmelerini istiyorum."

Bu beni güldürdü.

Aynı zamanda kalbimi de kabarttı.

Kızını gerçekten seviyordu. Bütün ocuklarını.

Ama Manon'un babasının kızı olması kızı olması.

Tatlıydı çünkü benim de bir kız kardeşim vardı.

Ve ikimiz de babasının kızı olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu biliyorduk. Kızımın da aynı şeyi yaşamasını çok sevdim.

Ben gülüyorlarken, Remy "Yiyin" diye davet etti.

Ben de öyle yaptım.

Remy de öyle yaptı, ama aynı zamanda konuşmayı da başlattı.

"Detaylara girmeden önce, benim..."

"Yapmayabilir miyiz?" diye patladım, bu sözler beynime düşünce bile gelmeden ağzımdan çıkmıştı.

"Pardon?"

Çatalımı bıraktım, şarabımı aldım, bir yudum içtim (mükemmeldi) ve ona bakmadan önce kadehi masaya koydum.

Birbirimizden uzaktaydık ve biliyordum ki, doğru şekilde hareket edersem dizim onun dizine değecekti.

Ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Remy ile olanlar arasında, hayatımla meşgul oluyor ve Remy ile olan her şeyi Remy *ile* olan olarak tutuyordum.

Zordu, ama aynı zamanda ileriye gitmenin en iyi yoluydu.

Zihnimin nereye gittiğini düşünmek ve sonunda davranışlarım (ve onun davranışları) hakkında dürüst olmak bir şeydi.

Ama Remy cevapları biliyorken, ya da cevapları birlikte bulabiliyorken, ya da cevapların olmadığını görebiliyorken Remy'ye takıntılı olmanın bir anlamı yoktu, ama bu da birlikte olmalıydı.

Ama şimdi...

Şimdi, nedense, sadece barbekü, kızımızın peçeteleri ve Remy'yi istiyordum.

"Önemli olan," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece...?"

Sözümü yarım bıraktım çünkü, henüz hazır olmadığımız yerlere, özellikle de onu götürmeden, istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Birbirimizi yeniden tanımaya başlayalım mı?" diye önerdi Remy. Benim ses tonum yumuşaktı, onunki de nazikti. Ama hemen cevap vermediğimde, devam etti: "Rol yapalım mı?"

Rol yapalım.

Bu evin sadece onun evi olmadığını ve bizim evimizin artık sadece benim evim olduğunu mu taklit edelim?

Son üç yıl hiç yaşanmamış gibi mi davranmalıydık? Sadece... *davranmalıydık*?

“Fiona bu hafta şehirdeydi. Noel, dün öğleden sonra onunla birlikte emlakları gezebilmem için tüm programımı yeniden düzenlemek zorunda kaldığı için şikayetlerini yüksek sesle dile getirdi. Ama buna değdi çünkü onunla vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyorum. Dün gece ayrılmadan önce bir kadeh şarap içmek için bize geldi ve Fiona Remington oturma odasına girdiğinde Theo'nun yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.”

Unutamayacağım bakışlardan bahsetmişken, Remy Gastineau birlikte geçirdiğimiz hayatımızda bana pek çok bakış atmıştı.

Ben ona doğru yürürkenki bakışı.

Sabre'ye (sonra Manon'a, sonra Yves'e) hamile olduğumu söylediğimde yüzündeki ifade.

Sabre'yi ilk kez kucağına aldığı anda (sonra Manon'u, sonra Yves'i) yüzündeki ifade.

Montana'daki Spring House'a girdiğimde yüzündeki ifade. Onun tasarlayıp inşa ettiği ev. Ve ben, bu evin farklı olduğunu bilerek etrafında dolaştım. Onun şirketinin bağlarından kurtulduğunu bilerek. Yapması söylenenleri, yapması gerekenleri, açıkça kendi izini bırakarak. Ve ona, bugüne kadar yaptığı en iyi iş olduğunu söyledim. Sonra bana şirketten ayrılıp kendi şirketini kurmak istediğini söyledi. Ben de hemen "Yap" dedim.

Ve işte o an.

Onun evindeki tezgahında barbekü yiyip, içimizdeki çatışmayı yok sayıyormuş gibi davranan o an.

Hala biz olduğumuzu.

Aynı zamanda ona, geri dönmemizi istediğim noktaya dair bir başka büyük ipucu veriyordum.

"Theo kalırsa, buna alışması gerekebilir," dedi Remy.

"Müşterilerim genellikle oturma odama girmezler, Remy."

"Manon son üç yazını senin deponda çalışarak geçirdi, Wyn, ve güzel sanatlar alanında lisans derecesi alıyor. Bu derecenin iş bulma oranı sıfır nokta bir, tabii birkaç yüksek lisans derecesi almazsa. O, senin dükkânında gayri resmi olarak kendine mentorluk yapıyor, muhtemelen Noel'in

kan bağı olan kardeşi olmasını istediği ve onun konumunun tehdit altında olduğunu hissetmesini istemediği için. Her ne olursa olsun, izin verirsen, bunun bir aile işi olacağını görmek için psikolog olmaya gerek yok. Theo sağlam bir adam olsa da, Yves'in biraz deneyim kazanıp gerçekten ne istediğini öğrenmek yerine, ilk birlikte olduğu kişiyle kalması fikrini sevmiyorum. Ama eğer ilişkileri yürürse, Theo ailemizin bir parçası olacak."

"Manon'u gösterilere götürmeye başlamam lazım," diye mırıldandım. "Evet, öyle," diye onayladı.

Biz paylaştık bir ağırlıklı ağırlıklı bir bir paylaşıırken tanıdık anlaşılmaya vardık.

Sonra barbeküme geri döndüm ve lokmalar arasında ona, "Fiona'dan bir nedenden dolayı bahsettim" dedim.

"Dur tahmin edeyim. Ev bulamıyor. Bir arsa bulmuş ve üzerinde ev varsa onu yıkmamı, yoksa onun için yeni bir ev inşa etmemi istiyor."

Yine ona döndüm. "Nasıl tahmin ettin?"

Gülümsedi, başını salladı ve şarabını içmeye başladı. "Çünkü Heald'ların evini asla yapmamalıydım. A listesindeki ünlülerden, B listesindeki ünlülerden, yaşlanan Hollywood kraliyet ailesinden ve bir sürü özentili kişiden telefonlar aldım."

"Bu iyi," dedim.

"Bu bir felaket," diye cevapladı. "Çünkü tatlım, o insanlar baş belası."

"Fiona öyle değil," diye itiraz ettim, çünkü çok sayıda müşterim vardı ve bunların çoğu baş belasıydı.

"Hepsi öyle," diye itiraz etti. "Heald'dan sonra bir daha yapmayacağıma yemin ettim. Tanrım, onunla çalışırken onu öldürdüğüm için hapse girmediğime şaşıyorum. Onun isteği üzerine tasarımı on beş kez değiştirdim."

Bunu unuttuğuma inanamıyordum. Remy'nin kafasını karıştırmıştı. Adam sadece kararsızlığıyla değil, Remy'nin zamanını almasıyla da gülünçtü.

"O zamandan beri üç aktör, bir yönetmen ve bir yapımcıyla ön görüşmeler yaptım. Hepsi büyük isimler. Hepsi toplantılara kesin fikirlerle geldiler, ama bir hafta geçmeden, değişiklikler ve eklemeler önermek için defalarca telefon etmeye başladılar. Artık, görüşme aşamasına gelmeden onları erteliyorum."

"Fiona'nın öyle olacağını sanmıyorum. O kararlı biridir. Örneğin, dün Carefree'nin kuzeyinde bir mülk buldu ve onu satın alıyor."

Kafasını salladı ve yemeğine geri döndü. "Remy," diye seslendim.

Ağızına biraz hindi tıktırdı ve bana baktı.

"Gerçekten iki yıllık bekleme listeniz mi var?" diye sordum.

"Kelimenin tam anlamıyla, doğrudan bana ulaşmak isteyenler için evet. Çalıştığım yetenekli kişiler için hayır. Ama sekiz aydan bir yıla kadar değişiyor. Ama hepsi beni istiyor. Ve ben kimseyi listede öne almıyorum. Yani beni istiyorlarsa, beni beklerler."

Vay canına.

Şimdi, ilişkimizi düzeltmek için birlikte çalıştığım eski kocama çok büyük bir iyilik yapmasını istemek zorunda kalmıştım.

Remy beni tanıyordu, bu yüzden "Ona yapacağımı söyledin mi?" diye sordu.

"Ona soracağımı söyledim, bu baskı gibi gelebilir, ama yine de bilmen gerekir. Fiona bana söylemeseydi, geçen gece sana mesaj atmayabilirdim."

"Tipik, o bir şey verir, bir şey alır," diye mırıldandı ve ağızına fasulye attı.

"Hayatın çoğu zaman böyle," dedim.

"Herkes için değil. O insanlar öyle çalışır," diye cevapladı ve gözlerimin kısıldığını hissettim.

"Hollywood'da onların nasıl çalıştığını bilmek için pek de sosyalleşmiyorsun," dedim.

Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra gözlerimin içine baktı. "Sence ben hayatımı ayrıcalıklı insanlar arasında yaşamamış ve onların nasıl çalıştığını bilmiyorum mu? Hayatım mecazi anlamda havuç ve sopa ile geçti. Sopaya vurgu yapıyorum, Wyn. Kendi lanet şirketimi yönetmek için canımı dişime takmadım ki, yeni bir grup ayrıcalıklı pislik bana kırbaçlarını sallamasın diye. Beni istiyorlarsa, beni bekleyebilirler."

*Sopa vurgusu... Bana
kırbaçlarını sallamaları...*

Hak sahibi insanlar...

Ayrıcalıklı pislikler...

İkimiz de yaratıcıydık.

İkimiz de dramaya yatkındık.

Ama bu çok sert bir dildi ve bu yüzden, beklenmedik bir soğukluk içimi kaplamaya başladı.

"Konuşmamız gereken daha derin konular var mı?" diye tereddütle sordum.

"Detaylara girmeyeceksek, hayır," diye cevapladı. "Bence belki de girmeliyiz."

Dik oturdu.

Ve sonra, "Harika o zaman. Annem kanserden ölüyor," dedi. Nefesim kesildi.

"Evet," dedi. "Beni görmeye gelmemi istiyor. Çocukların da onu görmeye gelmesini istiyor. En azından, bunu paylaşmak için arayan babam öyle istiyor. Bu yüzden, eminim şaşırmayacaksın, bizim ilişkimizi düzeltmeye çalıştığımız için çok heyecanlandı ve eminim senin de onu görmeye gelmeni istiyor, ama bu daha çok senin onu görmeye gelmeni istediği anlamına geliyor."

"Remy," diye fısıldadım, onu yakından izleyerek, çünkü bu onun için kafa karıştırıcı bir haber olmalıydı.

Ama sonuçta, annen annen.

"Bu arada, son birkaç gündür arıyordu ama dün seninle telefon görüşmemiz bitene kadar onunla konuşmadım. Ve bu, üç yıldır onunla ilk kez konuşmamdı."

Bir kez daha nefesimi tuttum ve sonra sordum, "Üç yıl mı?"

Kısa bir baş sallama ve sonra, "Sürpriz olmadı, annem ayrıldığımız için hiç üzülmemişti ve bunu bana sadece annemin yapabileceği şekilde memnuniyetle açıkladı. Babam yıkılmıştı, ama bunu paylaşmak için aramadı. Annemi kapattığımda ve onu engellediğimde, babam güzel karımı terk etmek gibi aptalca bir şey yaptığım için ne kadar üzgün olduğunu söylemek için aramadı. Annemin neden öyle davrandığını açıklamak ve onun adına özür dilemek için de aramadı. Benden ona özür dilememi istedi."

"Bazı şeyler değişmez," dedim tereddütle, ama içimden ne kadar değişmelerini istediğimi düşünüyordum, özellikle Remy için bu konuda. Ve daha da tereddütle sordum, "Gidiyor musun?"

"Ben gittikten sonra biriyle yattın mı?" Bekle.

Dur.

Tamam.

Hayır,

tabii ki

hayır.

Remy bunu yapardı ve bu *her zaman* ebeveynleri hakkında bir tartışma sırasında olurdu.

Tam olarak, onun onlar hakkında gerçekte ne hissettiğini anlamaya yaklaştığım her an.

Açıkçası, onların yakın olmadıklarını anlamak zor değildi. Aynı şekilde, onların zor insanlar olduklarını anlamak da zor değildi, bu yüzden onları ebeveyn olarak görmek hiç de eğlenceli olmazdı ve bu da kolayca onların yakın olmamasına yol açardı.

Ama bu konuyla ilgili derin bir tartışma yapmak imkansızdı. Konuyu saptırmaya çalışırdı. Ya da dikkatimi başka yöne çekmeye çalışırdı. Ya da kavgaya çıkarırdı.

Şu anda o tek soruyla yaptığı şeyin hepsi buydu. "Konudan sapmayalım," dedim.

"Hayır, Wyn. Myrna'ya yaptıklarımın dolaylı ne kadar suçlu hissetmem gerektiğini bilmek istiyorum.

"Isırma, Wyn!

Isırma, Wyn!

"Suçluluk hissetmene gerek yok, Remy. Boşanmıştık. İsteddiğini yapmakta özgürdün." Çok zor oldu ama söyledim ve bunu gerçekten kastettiğimden emin değildim, ama bu bunun doğru olduğunu değiştirmiyordu. "Şimdi, annenin ölümüne dair aynı derecede rahatsız edici konuya geri dönelim."

"Ben istediğimi yapmakta özgürdüm, yani sen de öyleydin, öyle mi diyorsun?"

"Tamam, ayrıntılara girmeyelim," dedim, belki biraz çaresizce. "Günün nasıl geçti?"

"Günüm berbattı çünkü annem ölüyor, evliliğim başarısız olduğu için çocuklarım iki ev arasında gidip gelmek zorunda ve karım yüzüme karşı benim olmayan bir penisi aldığı söylemek istemediği için doğrudan soruyu kaçırıyor."

Ding!

Bitti.

"Remy!" diye bağırdım. "Aptalca davranmayı kes."

"Sadece söyle, başka biriyle yattın mı, Wyn?" "Bunu asla konuşmak zorunda değiliz."

"Tamam o zaman, şimdilik bunu görmezden geleceğim. Myrna için beni affediyor musun?"

"Beni terk etmenin tüm nedenlerini bile bilmiyorum," diye hatırlattım ona. "Atı arabadan önce koşmayalım ve tüm bunlara girmeyelim."

"Yani bu... hayır demek. Beni affetmiyorsun."

"Annenle yakın bir ilişkin olmadığını biliyorum. Nedenini de biliyorum. Şimdi o hasta ve ailesinin yanında olmasını istiyor, ve onun ailesi benim ailem, bu yüzden bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

O başını salladı. "Nedenini bilmiyorsun, Wyn."

"Anlamadım?"

"Annemle neden yakın olmadığımı bilmiyorsun."

Tanrım.

Şimdi buradaydık, yüzündeki bu yeni ifadeyle, bilmek istiyor muydum?

Emin değildim.

Ağzım, "O zaman söyle bana, Remy" diye emretti.

On yıllardır bundan kaçındıktan sonra, hemen başını çevirdi ve yaklaşık üç inç uzunluğunda beyaz bir yara izini gösterdi. Yara izi, saç çizgisinden yaklaşık bir inç aşağıda, kulağının hemen arkasında, bronzlaşmış cildini bozuyordu.

Yıllar önce ona bunu sormuştum.

Bana rugby oynarken yaralandığını söylemişti. Sahada yere düşmüş ve birinin kramponu ayağına basmıştı.

Şimdi, bunun bir yalan olduğunu bilerek, olduğum yerde donakaldım.

Arkasını döndü ve soğukkanlı bir sesle, "Babam iş seyahatindeydi, ama eve dönmesi gerekiyordu. Döndüğü zaman bile, olması gerektiği gibi dönmedi." dedi.

Bunun nereye varacağını sezmişim, ama hiçbir şey söylemedim.

Remy anlatmaya devam etti.

"Yerel biriyle yatmıştı."

Evet.

Guillaume'ın Colette'i aldattığını ve Remy'nin bunu bildiğini hissetmişim, çünkü bu, onun ailesi hakkında bildiğim şeylerden biriydi.

"Onunla tanışmışım," diye devam etti. "Bir keresinde beni onun evine götürdü ve onlar yatak odasında sevişirken ben oturma odasında bekledim. Baba-oğul vakti geçirmemiz gerekiyordu. Adı Estelle'di. Muhteşem bir kadındı. Küstahça muhteşem. Annemin düşük kaliteli ya da ucuz dediği türden bir kadındı. Annemden de çok daha gençti. Bana dondurmali bir sundae yaptı ve kalbimi kıran biri olduğumu söyledi. Sonra babamı koridora götürdü ve uzaklaşırken bana sessiz olmeme ve uslu durmamı söyledi."

Kulaklarıma inanamadım.

"Tanrım, Remy."

"Ama o gün, eve gelmesi gereken gün, annemi aradı ve birkaç gün daha dışarıda kalacağını söyledi. Annem çok sinirlendi. Ama bu sefer kendini tuttu. En azından başka bir telefon gelene kadar. Kimden geldiğini bilmiyorum, muhtemelen bir arkadaşından. Babamı Estelle ile gören birinden. Babam New Orleans'taydı. Evdeydi. Ama doğrudan karısına ve oğluna dönmedi. Yerel metresinin yanına gitti."

Elimi uzattım ve koluna dokundum, "Ah, tatlım" diye mırıldandım.

"Ama çiçek gönderdi," diye devam etti. "Ya da sekreteri gönderdi. Annem çiçekleri aldığı anda, kendini kaybetti. Vazoyu aldı ve bana vurdu. Kafamda kırıldı ve kenarı beni kesti. Derin bir kesik oldu. Her yer su içinde kaldı. Her yerde kırmızı güller, hepsi benim kanımla karışmıştı. Annem histerikti. Evimizde yaşayan Marjorie beni hastaneye götürdü ve babamın sekreterini aradı. Babam eve geldi. Eve. Beni hastanede değil. Evimize. Anneme. Onu sakinleştirerek, Marjorie beni geri getirdiğinde, onun ne kadar hassas olduğunu anlamamız gerektiğini söyledi. Kadınların olaylara farklı tepki verdiklerini. Annemi üzmemek için *ne kadar* iyi davranmamız gerektiğini."

Bu sefer kafamda uğultu yoktu.

Sanki damarlarım aside dönüşmüş gibi hissediyordum ve kendimi kaybetmemek için derin nefes alıyordum.

Ancak Remy sessizleşti ve hikaye zamanının bittiğini anladım. "Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Yedi."

Yedi.

Yedi yaşındaymış.

Tanrım.

Derin nefes almaya devam ettim, ama şimdi Phoenix'te bedenimin yok olmasını, NOLA'da yeniden ortaya çıkmasını istemiyordum, böylece ölen kadına bir tokat atabilirdim.

Sonra sesimdeki tüm suçlamayı silmeye çalışarak sordum: "Neden bana bu hikayeyi hiç anlatmadın?"

"Çünkü hayatımdaki kadınları üzmemek için çok, *çok* iyi olmayı öğrendim."

Sanki vurmuşlar gibi geriye yaslandım, ama o öne doğru eğildi. "Anlamıyorsun," dedi sert bir sesle.

Ve yüzü birdenbire, sözlerinin sertliğinden yüz kat daha kötü bir şekilde bozuldu.

"O zaman bana açıkla," diye nazıkçe cevap verdim.

"Tek bildiğim buydu. Dalga yaratma. İşleri yoluna koy. İyi ol." "Tamam," dedim.

"Onun için, peki ya benim için?"

"Tabii ki senin için. Onun için yapacağımdan daha çok senin için." Bu mantıklıydı.

Ama yine de *hiç* mantıklı gelmiyordu.

"Anlamak istiyorum Remy, gerçekten istiyorum, ama anladığımı söyleyemem."

"Seni seviyorum."

Sandalyeye hareketsizce oturup ona bakakaldım. "Hiçbir şey sana dokunmamalı," diye devam etti. Tanrım.

Konuşmaya devam etti.

"Sen acı hissetmezsin. Üzölmezsin. Hiçbir şey sana dokunmaz, Wyn. Ben bunu sağlamalıyım. Anlıyor musun?"

Tanrım.

"Hayat öyle değil, Remy. Bunu sağlamak imkansız." "Biliyorum.

Ben berbat durumdayım, ama aptal değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Sana acı çektirmediğimi söylüyorum. Seni üzmiyorum. Sana hiçbir şekilde zarar vermiyorum."

"Asla yapmazsın," diye güvence verdim, sonra ekledim, "Bunu biliyordum. Hiç şüphe etmedim."

"Kolumu kırdı. Bana beyin sarsıntısı yaşattı. Bir keresinde merdivenlerdeyken beni salladı, kontrolünü kaybetti ve ben düştüm. Yarım kat aşağı. Omzum çıktı."

İçimde o kadar güçlü bir güç yükseldi ki, taburemi geri itip ayağa kalktım.

Remy de benimle birlikte ayağa kalktı.

Kırık... Beyin

sarsıntısı...

Kontrolünü

kaybetti... Yarım

kat... Çıkık.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

Yüzümü işaret etti ve daha önce ifadesinin harap olduğunu düşünüyorsam, bu kelimenin anlamını anlamamıştım.

şimdi öyleydi. Ve

ben bunu hissettim.

Beni oluşturan her hücrede hissettim.

"İşte bu," diye homurdandı, parmağını tekrar yüzüme doğru sallayarak. "İşte bu yüzden sana söylemedim."

"Kocamın annesinin onu dövdiğünü bilmem gerekmez mi?"

"Bunu kesinlikle bilmemen *gerektiğini* düşünüyorum ve şu anda sana bunu söylemek beni çok seni *öldürüyor*."

"Remy," diye nefes aldım, bir anda çok fazla şey istedim.

Ona bağırarak, çığlık atarak, küfür etmek, öfkeye boğulmak, bana bu konuda asla güvenmediği için hissettiğim acıyı dindirmek için.

Ama daha büyük ihtiyaç, ona dokunmak, ellerimle onu okşamak, ne kadar sevildiğini hissettirmek, zamanda geriye gidip onu annesinden, lanet olası babasından, beni korumak için duyduğu sağlıksız ihtiyaçtan, beni ondan korumak için duyduğu ihtiyaçtan kurtarmak için bir yol bulmaktı.

Beni ondan korumak.

Sevdiğim adamdan beni korumak.

"Bütün bunları bilmem gerekiyordu," dedim.

"Bunu bilmen gerekmiyor, Wyn. Şu anda sana bakıyorum ve yüzünde bunun ne kadar gereksiz olduğu yazıyor."

"Senin her parçana ihtiyacım var." "Ona değil."

"Her parçan, Remy."

O kadar hızlı öne eğildi ki, geri çekilme şansım olmadı. "*O değil!*" diye yüzüme bağırdı.

Sessiz kaldım.

Sonra "Telefonunu ver" diye bağırdım. "Ne?"

"*Telefonunu ver!*" diye bağırdım.

Hareketleri sert bir şekilde arka cebine uzandı, telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

Telefonu inceledim ve ona "Aynı şifre mi?" diye sordum. "Ne yapıyorsun?"

Şifre aynıydı çünkü ben girmiştim, doğum tarihim (Tanrı aşkına!) ve girdim.

Kişilerine baktım.

"Wyn, ne yapıyorsun?" "Lanet olası babanı arıyorum."

Telefonu elimden aldı. Kafamı kaldırdım.

"Onu geri ver."

"İkimizin de nefes almaya, biraz şarap içmeye ve..." "Geri ver."

"Wyn, onu aramanın bir anlamı yok. İnan bana, umurunda bile değil."

Ellerimi göğsüne koydum ve sert göğüs kaslarına sertçe bastırdım.

Sonra parmaklarımı gömleğine geçirdim, çekip ittim.

Sonra onu bıraktım, etraftan dolaşıp mutfağından arka duvara doğru yürüdüm ve pencere duvara dayanarak, ışıklandırılmış, derin temizlik yapılmış havuzunun turkuaz rengini seyrettim.

Orada bir yemek takımı vardı: beyaz masa, beyaz kova sandalyeler. İkişerli, birbirine bakan dört beyaz kolçaksız sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı. Tabii ki, şezlongların bulunduğu iki başka oturma alanı da vardı.

Her santimetre kusursuzdu, her şeyi kaplayan ünlü Phoenix tozunun izi bile yoktu ve tahminimce, bunu kendisi bakıyordu.

Merdivenlerdeyken beni salladı, kontrolünü kaybetti ve ben düştüm.

Yarım kat.

Gözlerimi kapattım.

Yarım kat.

Yirmi dört yıl, bilmiyordum. Yirmi dört yıl.

Ve ben bilmiyordum.

Remy arkamdaydı ve şöyle dedi: "O ölüyor ve onu görmem gerekiyor. Ayrıca çocuklarımızla konuşmam, onlara gitmek isteyip istemediklerine kendileri karar vermelerine yardımcı olacak bilgileri vermem gerekiyor."

Gözlerimi açtım. "Bu bilgiler, büyükannelerinin babalarına fiziksel şiddet uyguladığını ve büyükbabalarının da oğlunu bu şiddetten sorumlu tutarak bu şiddeti iki katına çıkardığını öğrenmelerini de içeriyor mu?"

Remy cevap vermedi.

Dönüp ona baktım. "Bensiz o çakal yuvasına gitmeyeceksin."

Gövdesi geriye doğru sallandı ve kaşları yukarı kalktı.

"Ölmek üzere olabilir, ama bir kedi en savunmasız olduğu anda en tehlikeli halini alır. Hayatta olmaz... *Lanet olsun...* Ben olmadan o kaltağa karşı çıkamazsın."

Aramızda çok fazla mesafe yoktu, ama ben bunu söyledikten sonra Remy bana yaklaşıp bunu reddetti. Sonra yüzümdeki saçlarımı düzeltti ve başımı iki eliyle tuttu, sonra eğilip burnumuz burnumuza değecek şekilde yaklaştı.

"Bunu bilmeni istemiyorum," diye fısıldadı ve bu yalan değildi, bunu gözlerinde görebiliyordum.

Bu onu öldürüyordu.

"Bana söylemediğin için nefret ediyorum,"

diye karşılık verdim. "Neden söylemediğimi anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum Remy. Gerçekten anlamıyorum."

O uzaklaşmaya başladı, ama ben ellerimi kaldırıp bileklerini tuttum ve onu durdurdum.

"*Sakin* benden uzaklaşma," diye bağırdım. "Bunu bir kez yaptın ve bir daha olmayacak."

Hareketsizce durdu.

"Çocuklarımıza söyleyeceğiz ve hepsi gelecek. Oraya döndüğünde tüm ailen seninle olacak, Remy."

"Bu onların kararı olmalı."

"Onlar da geliyor."

Bir saniye düşündükten sonra kabul etti, "Tamam. Çocuklara söyleyebiliriz, ama Manon asla öğrenmesin."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "O öğrenecek."

"Olmaz, bebeğim."

"Biz o değiliz, Remy. Manon ve ben, hafif bir dokunuşla parçalanan ve kenarlarıyla seni kesen porselen bebekler değiliz. Biz öyle değiliz. Bize öyle davranmayı bırak."

"Başka bir yol bilmiyorum, Wyn" dediğinde acı çekiyor gibi görünüyordu. "O zaman öğrenmenin zamanı geldi."

Bir saniye daha düşündü ve sonra, "Fiona'yı listenin en başına alacağım," dedi.
Tanrım.

Bu adam.

Başımın üzerindeki ellerini iterek yüzümü göğsüne gömdüm.

Beni kollarıyla sardı ve saçımın yanından nefesini hissettim.

Kollarında durdum ve anlamadığım ezici ağırlığı üstlendim
bilgim olmadığını anladım, ama bu, *on yıllardır* kocamın oldukça önemli şeytanlarla
savaşlığını anlamadığım anlamına gelmiyordu.

Annesi onu merdivenlerden aşağı itmişti, o da kafasında bunu, benim için her şey
olması gerektiği şeklinde çarpıtmıştı (tabii ki Manon için de). Ben de Bea'nın
çirkinliğinden şikayet edip, onun hakkında söylediği kötü şeyleri ona anlatmışım.

Bana söylemeliydi. Ama bir

şeyi biliyordum.

Gastineau ailesi görünüşte ustaydı.

Ve Remy'nin bu konuda usta olduğunu yeni

öğrenmiştim. Bu beni öfkelenendirmedi.

Hayır.

Ne kadar çok şey kaybetmiş

olsam da. Hayır.

Görüyorsunuz, Indiana'nın küçük bir kasabasındaki küçük bir çiftlik evinde
yaşayan sevgi dolu bir aileden
bir kasabada küçük bir çiftlikte küçük bir evde yaşıyordum.

Hayır, yapmadım.

Bir şeyi istersem, onu elde

ederdim. Kocamı geri istiyordum.

Onun tamamını.

Ve Tanrı şahidimdir ki, istediğimi elde edecektim.

"Lisa mı yoksa Noel mi hazırlıkları yapsın?" diye göğsüne sordum.

Kollarını sıktı. "Lisa halledebilir."

"Aile toplantısını ben mi düzenleyeyim, yoksa sen mi düzenlemek istersin?"

"Manon'un orada olması konusunu daha ayrıntılı olarak tartışmak istiyorum."

Başımı geriye eğdim. "Hayır, Remy. Bundan sonra, Yves'in eşcinsel olmasından senin çocukluğunu atlatmana kadar, bu ailede artık saklanacak bir şey yok."

"Her konuda babasına güvenebileceğini bilmeli."

"Ve sen de bunu anlamalısın, *o zaten biliyor.*" Kafamı salladım. "Ne kadar mükemmel olman gerekiyor, Remy?"

"İşin patladığında seni terk ettim ve bir daha bana hiçbir konuda güvenmemen gerektiğini anladım. Ne kadar mükemmel olmam gerektiğini düşünüyorsun, Wyn?"

Tanrım. Bu

adam.

Ellerimi aramıza soktum ve kaldırıp çenesini okşadım. "her şeyde sana güvendim."

"Öyle olsaydı, bir kadeh şarabı çöpe atabileceğini bilirdin, çünkü onun geldiği yerde daha fazlası var ve eğer istediğin buysa, her zaman öyle olmasını sağlamak için kendimi paralamaya hazırdım."

Oh.

Tanrım.

Tanrım.

Gözlerimi kapattım, parmaklarımı saçlarına soktum ve alnını alnıma doğru çektim.

"Bilmem gerek," dedi, sesi kalınlaşmıştı ve ben gözlerimi açtım. "Neyi bilmem gerek?"

"Göründüğü gibi mi? Bizim için çalışıyor muyuz?" diye sordu.

"Evet," dedim hemen.

O anda, beni kendine doğru çekince kollarım ikimizin arasında sıkıştı.

Yüzü boynumdaydı, bu yüzden kulağına "Hadi yemek yiyelim. Konuşalım" dedim. günlerimiz hakkında. Çocuklarıyla, ailenle bu durumu atlatmana yardım edelim, sonra

geri kalan her şeyi halledebiliriz."

"Tamam," dedi boynuma.

"Bu arada, Fiona'yı arayıp doğru insanları tanımak ne kadar iyi olduğunu söyleyeceğim."

Beni o kadar güçlü bir şekilde sıktı ki, neredeyse çığlık atacaktım.

Sonra başını kaldırdı ve gözlerinde sıcaklık ve mizahla karışık bir çatışma gördüm.

Bu, kocam bana bir tane daha vermeden önce verdiği hediye idi ve gülümsedi.

BÖLÜM 14
GERÇEKTEN
Wyn

"Ben de gidiyorum," dedi Noel, ben masamın önüne yaslanıp onu izlerken ofisimde volta atarak.

"Noel, sana bunu kesinlikle gizli kalması gereken bir bilgi olarak söyledim," diye sertçe hatırlattım. "Ve zaten, burada kalıp kaleyi savunman gerekiyor."

Yürümekten vazgeçip bana öfkeyle baktı.

"Onunla tanıştım. Onu sevdim. Harika biriydi. Bir katil kraliçe. O kaltak, eski moda sigara tutucularla sigara içiyordu, sigara iğrenç bir şey ama o bunu çok iyi yapıyordu."

Noel'e... Remy's'te önceki gece olanların hemen hemen hepsini anlatmıştım. Ve açıkça, Noel onun bir canavar olduğu ortaya çıktığı için kişisel olarak aldatılmış hissediyordu.

Ayrıca, Colette'in çoktan sigarayı bırakması gerektiği de açıktı. Son olarak, ben bile onun muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Kesinlikle bir katil kraliçe.

"Bunu sana söylemekten üzüntü duyuyorum, ama ikinizin sadece Remy'nin ilgisini çekmek için rekabet ettiğinizi sanıyordum," diye devam etti. "Böyle şeyler olur."

"Ailemin bir parçası olduğunu hissetmeni çok seviyorum," dedim.

Noel duygusal davranmayı sevmediği için bu yorumu eliyle savuşturdu.

"Onu bu kadar önemsemeni seviyorum," diye devam ettim.

"İkinizin sorunlarınızı çözmeye çalışmanızı seviyorum," diye cevapladı. "Ama neden geceyi onunla geçirmediğini anlamıyorum. Onun teselliye ihtiyacı var."

Tanrım.

"Sorunları çözmekle sorunların çözülmesi aynı şey değil," dedim. "Çok şey oluyor ve fiziksel yaklaşarak durumu daha da karmaşık hale getirmemeliyiz."

"Fiziksel yakınlaşmanın sorunları çözmeye büyük katkı sağlayabileceğini düşündün mü?" diye sordu.

"Annesinin ölüm döşeğinde olduğunu söylediği gece ona atlayamam, hem de evet, annesi ve babası hayatı boyunca ona fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak istismar etmişler."

Yine de, tüm bu şoku atlattıktan sonra, Remy ile baş başa kalıp, onun muhteşem evinde onunla vakit geçirdikten sonra, bu seçeneğin aklımda ön plana çıktığını itiraf etmeliyim.

Ve itiraf etmeliyim ki, Noel ile bu konuyu konuşmak istemiyordum, çünkü bu düşünce *hala* aklımda ön plandaydı.

Remy ile sorunları çözmeye karar vermiştim.

Ve kocamla da *ilişkimizi düzeltmeye* istekli olduğumu söyleyebiliriz. O zamandan beri birbirimize dokunmamıştık...

Yaklaşık bir buçuk yıl önce kavga etmek için geldiğinden beri, ikimiz de kontrolümüzü kaybetmiş ve sonunda benim evimin girişinde duvara yaslanarak seks yapmıştık.

O, seks yaptığım son zamandı.

O boşanma davası açtıktan sonra, birkaç kişiyle çıktım ve Remy'den sonra iki sevgilim oldu.

Ama girişteki o olaydan sonra, her şey bitti. Tekrar bir araya geleceğimizi düşündüğüm için değil.

Sadece bilinçsizce ona tutunuyordum ve bunun hatırlatılması... Öyleydik, bu çok saçmaydı, ama cidden... Remy beni diğer tüm erkekler için mahvetti.

Şimdi, sorunlarımızı çözmeye çalışıyorduk.

Ve ben kocamı geri kazanmaya kararlıydım... ve ikimize de *o* geri vermek niyetindeydim.

Ancak, o birçok şeyle uğraşıyordu ve tartışmalardan sonra cinsel olarak sorunları çözmeye geçmişimiz olsa da, Remy duygusal olduğunda sevgiye ihtiyaç duyuyordu.

Hatta, annem ve babam öldüğünde, Remy ve ben saatlerce sarılmakla geçirdik (gerçekten *saatlerce*). Ya da piyano çalardı ve ne kadar işim olursa olsun, her şeyi bir kenara bırakıp yanına oturur, okurdum, sırf beni görebilsin diye.

Bunun nedeni, annesi ve babasının nasıl insanlar olduklarını bildiğim için bana da anlaşılır geliyordu.

Artık annesi ve babasının nasıl insanlar olduğunu gerçekten bildiğim için, ona zamanımı, ilgimi ve sevgimi vermem gerektiğini, ama onu... şey, *performans göstermeye* zorlamam gerektiğini hissettim.

"Uh, evet yapabilirsin," diye karşılık verdi Noel. "Erkekler tam olarak iki şeyden rahatlık duyarlar. Onlara en sevdikleri yemekleri pişirmen ve onlara orgazm yaşatman."

Tavana baktım. Cep telefonum çaldı.

Gözlerimi masama indirdim ve kızımın aradığını gördüm.

Telefonu kaldırıp cevap verdim, "Merhaba tatlım."

"Anne, seni seviyorum ve sen ve babamın, her ne kadar işler yolunda gitmezse diye duygularımızı incitmemek için dikkatli davranmaya çalışsanız da, kesinlikle yoluna girecek olmasına rağmen, *tamamen* yeniden bir araya gelmenizi *çok* seviyorum, ama tüm bu aile draması sosyal hayatımı *mahvediyor*."

Tabii ki, aile toplantısını mesajla çağırdım ve çocuklara o akşam saat yediye kadar babalarının evinde olmalarını, babalarının hazırlayacağı biftek tacoları ve tartışma için istedim.

Bunun mümkün olduğunu biliyordum çünkü onların programlarını biliyordum. Telefonlarımızda bir aile takvimi vardı ve evet, bu da benim gülünç bir şekilde kör olduğumu ve kocamın beni uzaklaştırırken bile bana ulaşmaya çalıştığını tamamen gözden kaçırdığımı gösteren bir başka kanıttı, çünkü Noel ve Lisa, Remy ve benim bilgileri bu takvime eklemeyi bir an bile bırakmamışlardı.

Bu nedenle, Sabre ve Manon'un o gün öğleden sonra erken saatlerde derslerinin biteceğini biliyordum (Sabre'nin son dersi saat üçte bitiyordu). Bu, eşyalarını toplayıp arabayla gelmek için zamanları olduğu anlamına geliyordu.

"Çevreyi koruyun, bir kez olsun birlikte gidin," diye kızıma emrettim.

"Benji beni arabayla götürecektir. Birden fazla işi birden halledeceğiz ve ebeveynlerle tanışmayı da ekleyeceğiz," dedi.

Hayır, yapmayacaklardı.

Masadan kalktım. "Manon, Benji senin için önemliyse, onunla tanışmak isterim. Ama şimdi uygun zaman değil."

"Eğer ciddi bir ilişki olacaksa, Gastineau Ailesi Tiyatrosu'nu görmesi gerekir. Onun tepkisini değerlendirmem lazım ve bunun bir an önce olması gerektiğini düşünüyorum."

İşte buydu.

Reed yanılmamıştı.

Kadınlar da erkekleri "kalıcı" olarak nitelendiriyordu.

"Gerçekten, tatlım, şimdi bunun zamanı değil."

"Yves ile konuştum ve Theo'yu da getirecek. Ama bu muhtemelen babamın tacomalarıyla ilgili bir şey."

Kahretsin.

Ama muhtemelen öyleydi. Remy'nin biftek tacomaları basitti, ama muhteşemdi.

"Kardeşinle konuşacağım çünkü o Theo'yu getirmiyor."

"Önemli değil anne, hepimiz eninde sonunda tekrar bir araya geleceğinizi biliyorduk."

Nefes aldım.

Sonra dedim ki, "Tamam, evet, babanla konuşuyoruz. Ancak bu toplantı bununla ilgili değil ve Benji'nin orada olması uygun değil."

O bir şey söylemeye başladı.

Ama Noel oradaydı, telefonumu kulağımdan alıp kendi kulağına tuttuğu için onu duymadım.

"Bebeğim, Noel burada. Bu konuda annenle tartışma. Anladın mı?" Bir süre durakladı. "Mm-hmm." Bir süre durakladı ve "Mm-hmm." Son bir duraklama ve "Tamam. Brunch yapacağız. Hoşça kal."

Telefonu kulağından aldı, kızımıyla bağlantıyı kesti ve bana geri verdi.

"Sah'la iletişime geçecek. Birlikte gelecekler. Benji şimdilik yok."

"Sana minnettar olmak ve aynı zamanda sana kızmak hoş bir şey değil."

Sadece sırtıttı ve sonra sordu, "Theo'yu arayayım mı?"

Cevap veremeden, telefonum tekrar çaldı. Noel ve ben ikimiz de telefona baktık.

Ama yine Noel elime kaydırdı, telefonu aldı ve hoparlörü açtı.

"İkimizi de yakaladın, güzelim," dedi Kara'ya.

"Harika," dedi Kara hoparlörden. "Hastalar arasında birkaç dakikam var ve bu zaman kazandırıcı bir şey. Oyumu resmi olarak değiştiriyorum. Bea'yı hayaletliyorum. Dün gece aradı ve sözlü saldırıya geçti. Merak etme. Hayaletlemeyi umursamayacaktır çünkü telefonu "siktir git" diyerek kapattım."

Noel ve ben birbirimize baktık.

Gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Midem bulandı.

"Ve, tam olarak bir yan konu değil, ama şimdilik bir yan konu olmak zorunda çünkü Bernice'i de aramam gerekiyor ve sınav odasına gitmeden önce beş dakikam var, ama sıradaki Cock and Snacktails'e sen çıkacaksın, Wyn. Ve sırasında, Remy'nin salı gecesi geç saatlerde senin evinde olduğunu bize anlatacaksın," diye devam etti.

Çeviri: Bea, telefonumdan Remy'nin sesini duymuş ve Kara'yı arayarak benim ve Remy hakkında dedikodu yapmıştı.

O uğultu yine kafamda çınlamaya başladı.

"Olmaz kardeşim," diye Noel benim adıma konuştu. "O, Remy ve çocuklar, ölmek üzere olan Colette'e veda etmek için NOLA'ya gidiyorlar."

"Cadının ölmek üzere mi?" Kara heyecanla nefes aldı.

"Tanrıya şükür ben çocuk değilim ve sen de benim doktorum değilsin, çünkü empati yoksunu olduğundan korkuyorum," dedi Noel yavaşça.

Kara onu görmezden geldi ve "Wyn, sen de onlarla mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet, çünkü annesi ölmek üzere ve Remy ile ben bazı şeyleri konuşuyoruz."

"Ah-ha!" diye bağırды, sanki bir keşif yapmış çılgın bir bilim adamı gibi. "Tekrar bir araya geleceğinizi biliyordum. Şimdi hastama geç kalacağım

hastama geç kalacağım çünkü Reed'i de aramam gerekiyor. Çok heyecanlanacak. Muhtemelen mor kutuyu çıkaracak."

Oh, Tanrı aşkına.

"Mor kutu nedir?" diye sordu Noel. "Seks kutumuz," diye cevapladı Kara.

"Yeni kural!" diye bağırdı Noel. "*Detaylara* girecek vaktin olmadığında hastalar arasında telefonlaşmak yok."

Onların sohbetine müdahale ettim.

"Sen telefonlarını etmelisin, ben de en küçük oğlumla konuşup, büyükannesinin ölüm döşeğinde olduğunu öğreneceği ve veda etmek için New Orleans'a gitmemiz gerektiğini söylemeliyim. Ayrıca biraz işim de var. Noel'in de öyle. O yüzden şimdi vedalaşalım."

"Wyn?" Kara seslendi.

"Evet, tatlım?"

"Senin ve Remy'nin konuşuyor olmanız beni çok mutlu etti."

"Bence bunu seks kutusu sayesinde anladı," dedi Noel.

Ona bir bakış attım ve sonra telefona, "Ben de öyle" dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Tek kelimelik cevabımda çok fazla duygu vardı. "Gerçekten."

"Harika," diye fısıldadı. "Görüşürüz, canlarım."

Sonra kapattı.

O kapandığı anda Noel, "Bu mor kutuda ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Ona baktım ve sorusunu kaçınmak için değil (ünkü evet, biliyordum), "Seni seviyorum" dedim.

Omuz silkti. "Ben sevimliyim. Ve ben de seni seviyorum çünkü sen muhteşemsin. Ve bildiğin gibi, ben duygusal davranmam. Şimdi işime geri dönüyorum."

Bununla birlikte ofisimden ıktı. Onun gidişini izledim.

Sonra Yves'i aradım.

En küçük çocuğumla işleri hallettikten sonra, telefonum çalana kadar on beş dakika çalışabildim.

Remy'den bir mesaj gelmişti.

Eve giderken AJ'ye uğrayacağım. İstedğin zaman gel. Lisa anahtarı kuryayla gönderiyor. Güvenlik kodu 21209. Akşam görüşürüz. Seni seviyorum.

Yirmi bir, Manon'un doğum günüydü (Ekim). Yirmi,

Yves'in doğum günüydü (Ocak).

Dokuz, Sabre'nin doğum günüydü (Ağustos).

Bu beni etkiledi.

Remy bir anahtar gönderiyordu. Bu beni daha da etkiledi.

Ve daha da fazlası, Remy'nin AJ'yi vurmasıydı, ki bunu eskiden sık sık yapardı. Beni en çok etkileyen sonuncusuydu.

Telefonu alnıma dokundurdum ve bir saniye durup Remy'nin hayatımızı tam anlamıyla bir yük olarak omuzlarına yükleyip evimizden çıktığı görüntüsünü zihnimin derinliklerine itip bir saniye düşündüm. Sonra dün gece bana Frasher's satın alan ve kızımızın peçetelerini kullanarak yediğimiz Remy'yi hatırladım.

Sonra cevap yazdım: *Beş civarında işim biter. O zaman 5:30'da senin evinde olurum. Çok mu erken?*

Cevap geldi: *"Ben de o saatte orada olmaya çalışacağım."*

Durum belirsizdi.

Sadece asılı kalmıştı.

Ve ben bu durumu böyle bırakamazdım.

Çünkü bu Remy'di.

Ve benim kontrolüm yol boyunca kaymış olabilir. Ama ilk randevumuzdan beri o benimdi.

Bu yüzden asılı kalmasına izin vermedim.

Ve bu yüzden ona *"Görüşürüz. Ben de seni seviyorum"* diye mesaj attım. O cevap vermedi.

Ama bu çok doğru gelmişti, kendime beş dakika süre vermiş olsam da, belki bir dakika kadar bunun için endişelendim.

Sonra işime geri döndüm.

BÖLÜM 15

İSKOÇ KRALİYETİ

Sabre

Sabre son dersinden çıktığında iyi bir hisse kapılmamıştı, çünkü karşıda Myrna duruyordu.

Özellikle de babası onu oturup Myrna'nın ayrılığı pek iyi karşılamadığını, tuhaf şeyler yaptığını ve bu yüzden Sabre'nin dikkatli olması gerektiğini söyledikten sonra.

Babası onu suçlamadı, ama Sabre onun bu konuda rahatsız olduğunu anlayabilirdi. Ve şimdi, onu orada dururken gören Sabre de rahatsız olmuştu.

Ama Myrna babasının evinden ayrıldıktan sonra, babası onunla konuşmadan önce, ona bir mesaj atarak ilişkilerinin yürümediğine üzüldüğünü ve belki bir ara kahve içmeye gidebileceklerini söylemişti.

Bunu yaptı çünkü ondan hoşlanıyordu. Kız havalı biriydi. Babası yokken havuz başında esrar içiyordu, dağ bisikleti sürüyordu ve eski bir kamyoneti vardı çünkü "yapmamamız gereken şeyleri yapıyoruz ve bunun bedelini yakında ödeyeceğiz, Sabre, cidden." Bu, çevre gibi önemli konulara önem verdiği anlamına geliyordu.

Yani evet.

Havalı biriydi.

İyi bir insandı.

Sabre, babasının ona haksızlık ettiğini asla söylemezdi.

Ama Sabre'nin düşünce tarzına göre, bunu kendine itiraf etmek ne kadar zor olsa da, babası Myrna'ya haksızlık etmişti çünkü onun taşınmasına asla izin vermemeliydi.

Çünkü Remy'nin onu eve taşınmasına izin vermediği herkesin malumuydu. Garajdaki kamyoneti ve buzdolabındaki hindistan cevizi sütü dışında hiçbir eşyası yoktu. Ama kişisel bir şey yoktu. Anlamalı hiçbir şey yoktu.

Cidden, sanki sadece çok uzun süre kalıyormuş gibi hissediyordu.

Daha da önemlisi, babası ve annesi her zaman tekrar bir araya geleceklerdi.

Sabre, aralarında ne tür bir sorun olduğunu bilmiyordu, ama en başından beri, çok uzun sürmesine rağmen, Manon ve Yves gibi paniğe kapılmamıştı, çünkü bunun geçici bir sorun olduğunu biliyordu.

Yani, başından beri Myrna'nın geçici olduğunu biliyordu. Ve babası da ona öyle davranıyordu.

Kötü niyetli falan değildi.

Ama Myrna'ya asla annelerine davrandığı gibi davranmadı (buna yakın bile değildi).

Tanrım, ayrıldıklarında annelerine Myrna'ya davrandığından daha fazla ilgi gösteriyordu.

Myrna on altı yaşında değildi. O daha yaşlı bir kadındı. Belki de durumu biliyordu.

Ama Sah, kadınların bu tür şeyleri asla aşamayacaklarını, olayları olduğu gibi değil, görmek istedikleri gibi görececeklerini düşündü.

Sabre sadece yirmi iki yaşındaydı ve bu tür saçmalıkları birden fazla kez yaşamıştı.

Yani evet.

Onun Tucson'da, kampüste, dersinin dışında onu beklediğini hissetmiyordu çünkü o, okula onu ziyarete hiç gelmemişti, tek başına da, Remy geldiğinde de.

O, Arizona Üniversitesi'ne gidiyordu, bu yüzden bunu bulmak için çok fazla araştırma yapmasına gerek yoktu. Ama dersinin dışında beklemek?

Ne? Bir şekilde onun yaşadığı yeri öğrenip onu takip mi etti, yoksa ?

Yani, onu pusuya düşürmek için bir saat boyunca orada mı bekliyordu? Tamam, evet.

Babam haklıydı.

Sah ona selam bile vermemişti ve babasının olayı önemsizmiş gibi gösterdiğini biliyordu

.

Garip şeyler yapmıyordu.

Süper tuhaf şeyler yapıyordu.

Sah'ın hiç görmediği bir şekilde, sahte bir rahatlık ve kız gibi davranarak öne doğru atladı.

"Hey, Sah!" diye bağırdı.

Ona doğru yürüdü ve yaklaştığında, "Hey. Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Bir şeyler içmeye gidelim mi?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Üzgünüm. Hayır. Yani, eve döndüğümde, belki iletişimde kalmak için bir şeyler yapabiliriz." Bu asla olmayacaktı, en azından şu anda. "Ama yapmam gereken bir iş var."

Kız tuhaf, panik ya da başka bir şey gibi görünüyordu, ısrar etti: "Tamam. Ama şu anda, mesela on dakikan var mı? Konuşmamız önemli."

"Ne hakkında?" diye sordu adam tereddütle.

Kız yine tuhaf bir ifadeyle, sahte bir ciddiyetle "Baban" dedi.

İşte başlıyoruz.

Siktir.

"Babam ne olmuş?"

Kız sağa sola baktı, uzandı, elini tuttu ve onu kapıya doğru çekmeye başladı.

Özellikle de terk edilmiş bir kızıdan uzaklaşarak pislik gibi görünmek istemediği için, birkaç adım boyunca elini tutmasına izin verdi. Sonra elini çekip kapıyı açtı ve dışarı çıktılar.

Onu, çok fazla insanın olmadığı bir alana götürdü ve ona döndü.

"Tamam, ne oluyor?" diye sordu.

Kız etrafına bakındı ve "Bir yere gidip oturabilir miyiz?" diye sordu.

Bazen, babası geç saatlere kadar çalışırken veya iş için şehir dışındayken, Sabre onunla yalnız kalırdı, ama bu sadece aynı evde yaşadıkları için olurdu. Hiçbir zaman kasıtlı olarak birlikte zaman geçirmemişlerdi ve bir kez bile birlikte dışarı çıkmamışlardı.

Bu çok tuhaftı ve onu ürkütüyordu.

"Tamam, Myrna, pislik gibi görünmek istemiyorum ve seninle babamın ayrılmasının yeni olduğunu biliyorum, ama bu beni çok korkutuyor."

Kız tekrar ona doğru atladı ve o da kendini hazırladı. Kız onun pazılarını tutup sıktığında da kendini pek iyi hissetmedi.

Onun kendisine hiç dokunduğunu sanmıyordu.

Şimdi, elini tutarak, bunu iki kez yapmıştı.

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Ve tuhaf olduğu için üzgünüm," dedi içtenlikle. Ama adam bunun da sahte olduğunu hissetti. Her şeyin. Üzgün olması da dahil. "Ve durumun daha da kötüye gideceği için üzgünüm, ama bunu nereye götüreceğimi bilmiyorum."

"Nereye götüreceksin?"

"Hamileyim ve baban, ben bebeği istediğim için beni evden attı, o ise kürtaaj olmamı istiyor."

Sabre kıpırdamadı.

"Yani, bu doğru değil," dedi. "Bu bebeği birlikte yaptık. Ve ailemizi kurmak istediğimi *bilmiyor* değil. Ona söylemiştim. Sonra hamile kaldım ve sanki bunu bilmiyormuş gibi davranıyor, sinirleniyor ve bana bağıyor, Sah, ilişkimizi düzeltmek istedim. Ama pislik gibi davranmaya kararlı olsa bile, bana kendimi toparlamam için bir şans verebilirdi. Yani, sadece kendimi düşünmem gerekmiyor. Artık bir de bebeğimiz var. Sonunda, eşyalarımı arka bahçeye attı ve gelip almasını söyledi, yoksa Goodwill'i çağırıp götürteceğini söyledi."

"Baban eşyalarını arka bahçeye attı mı?" diye sorduğunda sesi garipti.

"Evet, her şey dağınıktı. Toplamak saatlerimi aldı. Bazıları havuza attığı için sırlıslık olmuştu."

"Ve sen hamilesin."

Ellerini onun kollarından aşağı kaydırarak ikisini de tuttu ve ona kocaman gülümsedi.

"Evet. Senin küçük erkek ya da kız kardeşini taşıyorum."

"Ve baban onu aldırmanı mı istiyor?"

Kaşlarını çatıp başını salladı.

"Ve son dersimden sonra beni pusuya düşürmek için Tucson'a kadar geldin ve babamın kocaman bir pislik olduğunu söyledin çünkü... neden?" diye sordu.

Kafasını salladı.

Sabre ellerini onunkilerden çekip bir adım geri attı. "Babam başka bir bebek istemeyebilir, ama sen onu aldırılmazsan ve seni evden atmazsa kızmaz. Ve asla eşyalarını arka bahçeye atmaz."

Ona doğru bir adım attı, ama o yine geri çekildi, bu yüzden durdu.

"Sah, babanı sevdiğini biliyorum, ama o bunu yaptı."

"Ve sen bana bunu, benim bu konuda bir şey yapabileceğimi düşündüğün için mi söylüyorsun?"

"Baban hoşlansın ya da hoşlanmasın, ben artık senin ailenin bir parçasıyım." "Bu yüzden şu anda buradasın, bana bunu söylemek için, babanın senden ayrılmasına kızdığın ve ondan intikam almak için intikam almak için çılgınca şeyler yapıyorsun."

Ağzını kapattı ve yüzü sertleşti. Tanrım.

Babasına öç almak için gerçekten çılgınca şeyler yapıyordu. "Hamile misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı, çok hızlı.

"Değilsin, değil mi?"

Çenesini kaldırdı. "Evet, öyleyim."

"Babamın mı?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve "Bana bunu sorduğuna *inanamıyorum*" diye tısladı.

"Myrna, hamile misin?" "Evet."

"Bana yalan söyleme," diye bağırdı. "Beni köşeye sıkıştırdın, babam hakkında kötü konuştun ve bu bok bir şekilde sonuçlanacak. Ya hamilesin ya da değilsin. Eğer hamilesin, ya babamın çocuğu ya da değil, ve değilse bunu öğrenmek çok kolay. Birkaç ay içinde oyun biter. Söyle bana, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Eşyalarımı arka bahçeye attı, Sabre." "Buna inanmıyorum."

"Kutulara konulmuştu, ama o onları oraya koydu ve..."
İşte oradaydı.

Kutulanmıştı.

Babam ona çıkmasını söylediğinde çıkmadı, o da onu dışarı attı. Bu tamamen farklı bir şey.

Başını salladı, bir adım daha uzaklaştı ve şöyle dedi: "Dinle, babamla ilgili senin sorunlarına karışmıyorum. Bu benimle hiçbir ilgisi yok, ayrıca gerçekten iğrenç bir şey. Onunla bir sorunun varsa, ona söyle. Ama aranız bittiyse, bitmiştir. Unut gitsin. Hayatına devam et. Sakın onu takip etmeye kalkma, lanet olsun."

"Baban, kadınların önünde böyle konuşmanı sevmez," dedi kız, burnunu çekerek.

"Oğlunun okuluna deli bir kızın gelip ona bir sürü iğrenç yalan söylemesinden daha çok hoşlanmayacağına eminim," diye cevap verdi.

Yüzü yine değişti, buruştu ve "Beni kullandı" dedi. "Bu konuşmayı bitiriyorum.

Hoşça kal, Myrna. Umarım hayatını düzene sokarsın."

O uzaklaşmaya başladı, ama kız onu takip etti, yanından yürümeye başladı. "Ben daha yeni ayrıldım, o da annenle yeniden bir araya geliyor. Dün gece annen onun evindeydi."

Sabre aniden durdu ve ona döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Orası *bir hafta* önce *benim* evimdi," dedi, deli gibi babasının evini gözetlediğini söylemek yerine.

"Orası hiçbir zaman senin evin olmadı, Myrna. Sen sadece orada yaşıyordun," diye işaret etti.

Yüzüne tokat yemiş gibi görünüyordu.

Ama lanet olsun, durumu anla artık.

"Babamın polis bir arkadaşı var," diye uyardı. "Ve bu saçmalığı babama anlatacağımdan emin olabilirsiniz. Onun arkadaşına da anlatacağım."

"Beni seks oyuncağı olarak kullanmamalıydı."

"Sana uyuşturucu verdiğini ya da seni eve kilitlediğini hatırlamıyorum," diye karşılık verdi Sabre. "Tanrım, benden uzak dur ve babamdan uzak dur."

Neyse ki, ondan bir adım uzaklaştı ve "Sen de onun gibisin" diye cevap verdi.

"Evet, öyleyim. Ve ders için teşekkürler. Çünkü artık, değer verdiğim bir kadından uzaklaşırsam ve her şey onun etrafında dönmesine rağmen durumu anlamaya karşı bağışık görünen biriyle birlikte olursam, o kadın çıldırmadan onu terk etmem gerekir."

Gözlerinde akıl sağlığının geri döndüğünü gösteren bir şey belirdi, ama yine de zayıf bir sesle mırıldandı, "Onu sevdiğimi biliyordu ve yine de beni kullandı."

"Biliyor musun? Eğer ona böyle davranıyorsan, benim yerimde olsam, eşyalarını havuza atardım."

O ırkildi — o çok sinirliydi ve umursamıyordu, bu da onu daha da sinirlendirdi, çünkü o ana kadar kızlara kötü davranmaktan hoşlanmadığını yeni öğrenmişti, o ana kadar bundan kaçınmıştı — sonra çok incinmiş bir sesle, "Siktir git, Sabre," dedi.

"Teşekkürler, hayır," diye cevapladı.

Kız ona yeni bir bakış attı. Adam bu bakışı anlamadı ve anlamaya da çalışmadı. Kız sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sabre, sekiz blokluk mesafeyi koşarak evine gitmeden önce kendini toparlamak için bir saniye bekledi.

blok uzaklıktaki dairesine koşmaya başladı.

Bazı eşyalarını topladı ve çantasını kamyonetine atıp Manon'un evine gidip onu almaya gitmeden önce, hazır olacağını söylediğinde, biraz kuru meyve karışımı yiyip su şişesini doldurmak için yeterli zamanı vardı.

Ama yukarı çıkıp kapıyı çaldığında, dışarıda çok uzun süre bekledi.

Ve Manon kapıyı açtığında, görünüşü ve yaşı dışında annesi gibi olan Manon, "Gecikeceğim. Biraz bekle. Hemen hazır olurum" dedi.

İçeri girdi ve Manon'un ev arkadaşlarının orada olmamasına sevindi, çünkü onlardan biriyle yatmıştı ve diğerini de yatmak istiyordu ve bu, şu anda hiç ihtiyacı olmayan bir dertti.

Bu da başka bir ders oldu.

GörünüŖe göre iŖaretler ona oyun oynamayı bırakıp kafasını kıcından çıkarmayı öğretiyordu, çünkü bunu yapmazsa Myrna gibi *ölümcül bir çekiciliğe sahip* bir orospuyla baş başa kalabilirdi.

Siktir.

Annesinin ve babasının yaşadığı tüm bu dramının, çocuklarına zaten bildikleri bir şeyi söylemekten ibaret olduğunu umuyordu: sonunda aralarını düzelteceklerdi. Bu, annesinin geceyi babasının evinde geçireceğı anlamına gelmiyordu.

Evet, elbette, annesinin babasına geri dönmesini istiyordu, her iki taraf için de mümkün olan her şekilde.

Ama Sah, Remy ile baş başa kalmak için zamana ihtiyacı vardı, böylece ona Myrna'nın kafasının biraz karışık olduğunu söyleyebilirdi.

Manon'un geç kalma saçmalığına tahammül edemiyordu ve Myrna'ya da oyununu bozduğu için yine kızdı.

Normalde, zamanı Myrna seçerse, onu almaya en az on dakika geç kalırdı, ya da zamanı kendisi seçerse, ona on beş dakika önceden haber verirdi.

Bu, Sah'ın lise yıllarında babasının Noel ile telefonda annesiyle bir konuyu hallederken yaptığı bir şeydi.

"Bu oyun neyin nesi? Neden zamanında hazır olmuyor?" Sah, Noel ile telefon görüşmesini bitirdiğinde Remy'ye sordu. "Geç kalmak kabalıktır. Annem *hiçbir konuda* kaba değildir. Her zaman geç kalması garip."

"Şunu unutma oğlum," babası, Sabre'nin her zaman dikkatini çeken ve özellikle önem verdiği bir ses tonuyla cevap vermeye başladı. "Bir kadın bulacaksın ve onda hiçbir anlamı olmayan şeyler olacak. Senin için anlamlı olduğunu düşüneceksin, ama öyle değil. Onları abartıp anlamlı hale getirme. Asla... asla... onun seni ezmesine izin verme. Daha da önemlisi, asla... asla... onu ezme. Ama bir şeyin gerçekten bir anlamı yoksa, bununla başa çıkmanın bir yolunu bul ve sonra unut gitsin."

Bu anıyı hatırlayarak, ailesinde bir şeyler ters gittiğini fark etmeliydi, çünkü birdenbire babası annesinin geç kalmasına sinirlenmeye başlamıştı.

Ayrıca bu anıyı hatırlayarak, Remy'nin Myrna'ya kürtaj yaptırtmasını söyleyeceğıne asla inanmazdı ve Myrna bunu yapmayınca, Remy onun eşyalarını havuza attı.

Tanrım.

Herkes için (tabii ki Myrna hariç) babası ve Myrna'nın aşk evliliği olmadığı ve bir gelecekleri olmadığı açıktı. Ama babası ona her zaman iyi davranmıştı. Sevgi doluydu. Özenliydi. Sadece Manon hakkında tuhaf davranmaya başladığında Remy soğuk davranırdı.

O öyle bir adam değildi.

Manon dışarı çıktı ve Remy'nin ilk yaptığı şey "Telefon şarj aletin yanında mı?" diye sormak oldu.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve odasına geri koştu.

Annesinin ve babasının evlerinde milyonlarca şarj aleti yoktu, ama Manon'un telefonunu kullanma şekliyle, muhtemelen Remy'nin kamyonetinde şarjı bitecekti. Manon sürekli şarj aletlerini çaldığı için, Remy artık kamyonetinde şarj aleti bulundurmuyordu, bu yüzden Manon'un başı dertteydi.

Su şişesini kendisi aldı ve doldurdu, çünkü Manon onu da unutacaktı ve sonra ona su almak için durmak zorunda kalacaklardı, bu da can sıkıcı olacaktı.

Onlar ayrıldığında, adam kadının çantasını alıp kendi kamyonetine attı. İkisi de kamyonete bindiklerinde, kadın alaycı bir şekilde, "Sen tam bir babasın," dedi.

Kızın, çantasını taşıdığını kastettiğini biliyordu.

"Ee?" diye sordu.

"Şövalyelik ölmemiş," dedi kız. Adam cevap vermedi.

Yola çıktıktan bir süre sonra, kızın "İyi misin?" diye sormasıyla, ne kadar tedirgin olduğunu saklamadığını fark etti.

"İyiyim."

"Garip bir havan var."

"İyiyim."

"Annemle babamın yeniden bir araya gelmesiyle mi ilgili?"

"Yeniden bir araya geldikleri için çok mutluyum," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Yani, tekrar *söylüyorum, iyiyim.*"

"Her neyse, tuhaf adam."

Bunu söylemesi, onun yalanlarına inanmadığını, ama ona alan tanıdığını gösteriyordu, bu da iyiydi çünkü onu bu karmaşaya sürüklemiyordu ve şu anda kendi alanına ihtiyacı vardı.

Babalarının evine vardıklarında, Manon Remy'nin üzerine atladı ve Sah annesine sarılmaya gitti.

Ama selamlaşmalardan sonra, daha da tuhaf bir durum ortaya çıktı, çünkü anne ve baba, sanki bunu milyonlarca kez yapmışlar gibi, babanın mutfağında birlikte yemek pişiriyorlardı.

Öyle de yapmışlardı.

Sadece babalarının mutfağında değil.

Annem soğanları turşu yapıyordu ve limonlu krema hazırlıyordu. Babam filetolara taco baharatı ekliyordu.

Babaları gergin görünüyordu.

Annem ise fazla gevşek davranıyordu. Tamam.

Bu onların bir araya gelmesiyle ilgili değildi, çünkü ilk olarak, zaten birlikteydiler ve ikincisi, öyle olsaydı tuhaf davranmazlardı.

Bu başka bir şeyle ilgiliydi.

Myrna onlara da bir numara mı çekmişti?

Bütün bunları anlamadan önce zar zor bir bira almıştı ve neler olduğunu öğrenmek için daha fazla gecikmedi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Yves yakında gelecek. O zaman konuşuruz," dedi Wyn.

"Sizler tuhaf davranıyorsunuz," diye suçladı.

"Garip davranmıyorlar," diye araya girdi Manon. "Her zamanki gibi davranıyorlar, sadece babamın evinde yapıyorlar. Garip davranan sensin."

"Son kez söylüyorum, ben tuhaf davranmıyorum," diye tersledi

Sabre. Bu da elbette babasının dikkatini çekti.

Remy, kız kardeşine kötü bir tonla konuştuğu için onu azarlamadı, ki bu babasının hoş görmediği bir şeydi (gerçekte, babaları Yves ve Sah tartışırken bile bunu hiç sevmezdi, ama Manon'a karşı kesinlikle hoşgörüsüz davranırdı).

Remy sadece onu inceledi.

Çok yakından.

"Sadece söyle bana," dedi babasına. "İkiniz de iyi misiniz?" "İkimiz de çok iyiyiz," dedi babası kararlı bir şekilde.

Evet.

Yeniden bir aradaydılar.

Babasına gülümsedi.

Remy de ona gülümsedi.

Sınıftan çıktığından beri ilk kez Sabre rahatladı. Yves geldi ve bu Sabre'yi neredeyse güldürdü.

Annem ve babam saat yediye kadar orada olun demişlerdi ve hepsi saat altından önce oradaydılar.

Bu, hepsinin ne olduğunu bildiği ve babasının tacularına hazır oldukları anlamına geliyordu, ki bu da görünüşe göre başka bir aile kutlamanın kısaltmasıydı.

Baba onlara içeceklerini alıp aile odasına değil, oturma odasına geçip "sohbet" etmelerini söyledikten sonra bu oldu.

Ve oraya gittikten sonra. Babası konuşmaya başladığında.

O anda, Sabre hayatında ilk kez, o ana kadar eline geçen fırsatlarla ne kadar ne kadar şanslı olduğunu fark etti.

Hayır, Tanrı'nın ona verdiği ebeveynlerle.

Büyükannesi kanserden ölmek üzereydi ama bu onu çok fazla etkilememişti.

Kötü niyetli gibi görünebilir, ama kadın pek de iyi biri değildi. Annesine çok kötü davranıyordu. Babasına karşı tuhaf, yapmacık ve iğrenç davranıyordu. Ve Manon'a uygun olmayan şeyler söylüyordu.

Bu, yaşlı bir kadın olmasıyla da ilgili değildi. Büyükannesi, annesinin annesi, her bakımdan tam tersiydi.

Colette Gastineau ise... biraz... psikopat gibiydi. Sorun, ondan sonra olanlardı.

Babasının ağzından çıkan sözler.

Çıkık omuz. Kırık kol.

Beyin sarsıntısı.

Babasının altı yaşından beri smokin giydiği haberi (ne lan bu? Ne kadar ürkütücüydü bu?).

Ve daha fazlası.

Anne babasının duruşu, sanki kenarları oturmalarına bile yetmeyecekmiş gibi.

Annesinin babasının elini tutuşu ve ona parmaklarından sevgi pompalıyor gibi elini sıkıca tuttuğu.

Manon'un sessizce ağlamaya başlaması ve Yves'in onu tutması ve bırakmaması.

"Peki," sonunda annesi sözü devraldı, ki bu iyi oldu, çünkü Sabre kulaklarının kanadığından emindi, "Okulu arayacağım Yves, senin için bir şeyler ayarlayacağım. Sah, Manon, hocalarınla konuşman gerekiyor. Perşembe günü sabahın ortasında uçacağız ve Pazartesi öğleden sonra döneceğiz. Salı günü derslere geri dönebilirsin."

"Tamam anne," dedi Yves.

Ama Sabre babasına bakıyordu.

"Bütün bu boktan şeyler olurken, baban ne yaptı?" diye sordu. "Babam çalışıyordu ve çoğu zaman evden uzaktaydı," diye cevapladı Remy.

"Yani, karısının oğlunu dövdüğünü bilmiyor muydu?" diye sordu Sabre.

Remy başını yana eğdi ve sessizce, "O biliyordu, Sah," dedi. Sabre annesine baktı.

Evet.

Annesinin yüzündeki ifade, onun kalbinde de vardı. O da öyle hissediyordu.

Kömür gibi siyah.

O kaltak bir kaltaktı.

Ama o adam? Büyükbabası? Bu bokun olacağını bilip de hiçbir şey yapmamak?

Ne halt yiyordun sen?

"Manon, tatlım, iyi misin?" Remy kız arkadaşına sordu.

"Evet, iyi, çünkü babası ona altın gibi davranıyor," diye Sabre kız kardeşi adına cevap verdi.

Remy'nin bakışları Sah'a kaydı, Wyn'in de öyle, ama Manon'un derisinin "tereyağı gibi" olduğunu söylediği babasının muhteşem koltuğundan kalktı.

"Ve ben iyiyim çünkü, siz New York'tayken her şeyi mahvettiğim ve o partiyi verdiğimde bana kızdınız, ama bana karşı iyi davrandınız," diye devam etti. "Yani, kolumu kırmadınız ya da beni merdivenlerden aşağı itmediniz falan."

"Sah..." diye başladı Remy.

"Yves de iyi çünkü, babası eşcinsel olduğu için değil, Yves eşcinsel olduğu için ona kızabileceğini düşündüğü için ona kızdı, bu yüzden şimdiye kadarki en tuhaf coming out'u yaşadı," diye devam etti Sabre.

"Oğlum..." Remy tekrar denedi.

"Ama *sen* hiç iyi olmadın çünkü baban bir orospu çocuğuydu ve annen bir kaltaktı," diye bitirdi Sabre.

"Büyükanne orospu deme," diye gürledi Remy.

"*O seni dövdü!*" diye bağırdı Sabre ve bağırdıktan sonra odanın sessizleşmesinden hoşlanmadı, ama henüz bitirmemişti. "Anneme çok kötü davranıyor. Manon'a hiç hoş olmayan şeyler söylüyor. Ve o kadın seni dövdü. Hayır. Hayır." Başını salladı. "Oraya veda etmeye gitmeyeceğim. Oraya gidip, onun ölmesine sevindiğimi söyleyeceğim, ama oraya, onun yaşayıp yaşamaması umurumda değilmiş gibi veda etmeye gitmeyeceğim."

"Öldüğüne sevindiğini söylemeyeceksin, ama oraya gideceksin, Sabre," dedi Wyn. "Çünkü babam oraya gittiğinde hepimiz *onun* yanında olacağız."

Bu, Sabre'yi susturdu.

"Sah, buraya gel kardeşim," diye seslendi Manon ve Sabre ona baktığında, elini ona doğru uzatmıştı.

"Evet, dostum, buraya gel," diye ısrar etti Yves.

O oraya gitmedi.

Babasına baktı.

"Nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bence babam yeterince anlattı," dedi Manon. "Lütfen, Sah?" Ama Remy, "Neyi yaptım?" diye sordu.

"O şey, miras kalması gereken bir şey. Nasıl yaptın? Bizimle öyle değildin."

"Anneni buldum," diye cevapladı Remy.

"O zaman neden onu terk ettin?" diye sordu Sabre. "Sabre!" diye bağırdı Manon.

"Tatlım, bence..." annesi başladı.

Ama babası cevap verdiğinde Sah hiç şaşırmadı.

"Çünkü çok küçük yaşlardan itibaren hayatımdaki kadınlara özel ilgi göstermem gerektiği konusunda şartlandırılmışım. Bu o kadar derinlere işlemişti ki, annenin kendi başının çaresine bakabileceğini fark edememişim. Bu, onun bana ihtiyacı olmadığı ya da benim ona ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez. Ama hayatımda gelişmiş, işlevsel, zihinsel ve duygusal olarak sağlıklı bir kadının olması için tamamen hazırlıksızdım. O evde çocuklara bakarken her şey yolundaydı, çünkü bu, anneniz de dahil olmak üzere hepimize benim baktığım anlamına geliyordu. Ve o kariyerine başladığında da her şey yolundaydı, çünkü ben daha fazla para kazanıyordum ve ona hak ettiği hayatı benim verdiğimi hissediyordum. Ve bu doğru değil, ama o başarılı olmaya başladığında bununla başa çıkamadım, beni gölgede bırakacağı ya da daha fazla para kazanacağı için değil. Ama bu, ona bakmadığım anlamına geliyordu. Bu çok karışık ve yanıltıcı, ama aklım oraya gitti. Ve bu yüzden ayrıldım."

"Ama konuşuyoruz," dedi Wyn çabucak. "Ve konuşacak daha çok şey var, ama şu anda, büyükannenle olanlar yüzünden, babanın yanında durmamız gerekiyor."

Annesi hiçbir şey söylememiş gibi, gözleri hala Sabre'ye kilitli olan babası, "Yanıltıcı, Sah. Ayrılmamalıydım. Bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar pişmanım," dedi.

Evet, tabii.

Bunu zaten biliyordu.

Babasının söyledikleri mantıklıydı, ama o bu konuda değildi.

Başka bir şeye takılmıştı.

"O çok kötü durumdaydı ve o seni öylece bıraktı."

Büyükbabası ve büyükannesinden bahsediyordu.

Remy bunu biliyordu.

"Evet, Sabre, öyle yaptı," dedi babası onaylayarak.

"Annem haklı, ben gidiyorum. Biz yanınızda olmadan onların yanında olamazsınız," diye karar verdi Sabre. "Ve onunla iyi geçinmek için elimden geleni yapacağım, çünkü yakında ölecek. Ama P  p   benden uzak dursun."

"Bu adil," diye mırıldandı Remy.

"Seni seviyorum, biliyorsun değil mi baba? Sen harika bir babasın."

Manon'un ağlama sesini duydu ve annesinin yaklaştığını hissetti, ama gözlerini babasından ayırmadı.

"Biliyorum, Sah."

"Ve uzun zaman sonra, sen öldüğünde, bu beni *mahvedecek*

beni

mahv

edec

ek."

boyununa yaslanmış, babasının eli boynunun arkasına dolanmış ve kolu sırtına sarılmıştı.

Remy'nin sesi sert çıkmıştı: "Biliyorum."

Sabre'nin sesi tamamen bozulmuştu: "Siktir et o pislikleri."

"Oğlum," diye mırıldandı

Remy.   kık omuz. Kırık

kol.

Beyin sarsıntısı.

Siktir.

Siktir.

Ağlayacaktı.

Babası ona yardım etti, kimsenin görmemesi için yüzünü babasının boynuna gömerek onu tuttu.

Diğerleri onlara zaman tanıdı, ama sonra hepsi üstüne çullandı, çünkü Gastineau ailesi böyleydi ve grup kucaklaşması yapıyorlardı.

Ama babası, babasıydı.

Bu yüzden Sabre'nin yüzünü boynuna dayamaya devam etti.

Sonra annesi otoriter bir şey söyledi, kız kardeşi aptalca bir şey söyledi ve Yves mangalı yakmaya çıkacağını söyledi (bu da aç olduğu anlamına geliyordu) ve hepsi uzaklaşarak Sabre'yi Remy ile baş başa bıraktılar.

O anda bildiği tek şey, babasına Myrna'dan bahsedemeyeceğiydi. Yani bununla kendisi başa çıkmak zorundaydı.

Bir şekilde.

O uzaklaştı, ama Remy onu çok uzağa gitmesine izin vermedi, elini Sah'ın boynunda tuttu.

"Bir erkeğin isteyebileceği en iyi oğul," diye fısıldadı

Remy. "Eminim sen daha iyiydin."

Remy'nin dudakları inceldi ve Sabre, o anda, ikisinin de ona verdiği Gastineau/Byrne'nin ateşli mizacını dizginlemesi ve ne zaman çenesini kapatması gerektiğini öğrenmesi gerektiğine karar verdi.

"Senin hayatının böyle olmasından nefret ediyorum, baba."

"Anladım, Sah. Ama başıma gelenlerin hiçbiri sana anlatmak kadar kötü değildi. Artık bitti. Taco yiyeceğiz. New Orleans'ta olanları bir aile olarak halledeceğiz. Ve geri döndüğümüzde, anneni iki evi birden korumaya ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Çünkü o banyoyu, dolabı veya mutfağı asla bırakmayacak ve ben de şarap ve poker odalarımı bırakmayacağım. Bu yüzden İskoç kraliyet ailesi gibi yazları bir evde geçirip, bir mil ötedeki diğer evde kışları geçireceğiz."

Sabre saatlerdir ilk kez gülüyordu. Daha da iyisi, babası da onunla birlikte gülüyordu.

"BANA ŞAKA MI YAPIYORSUN?" Yves neredeyse bağırdı. "Bebeğim, sakin ol," diye mırıldandı Theo.

Tacolar yenildi. Annesi ve Manon eve gitmişti. Babası yatmaya gitmişti. Yves kalmış ve Theo'yu davet etmişti.

Şimdi Sabre'nin odasındaydılar. Odada kendi banyosu ve küçük bir alanı vardı. Bu alanda vahşi, kavisli bir kanepede, uzay çağına ait kavisli bir sandalye ve yetmiş inçlik bir düz ekran televizyon vardı.

Theo ve Yves kanepede uzanmışlardı, bu da kanepenin kaliteli olduğunu kanıtlıyordu, çünkü ikisinin toplam ağırlığı kanepayı tamamen kaplıyordu ve kanepede çökmemişti.

Sah, uzay çağı sandalyesinde oturuyordu.

Hepsi bira içiyordu ve Remy içtiklerini bildiği için Theo'ya bir bakış attı ve "Çok içtiysen kalabilirsin, ama kanepede yatarsın" dedi.

Sanki ikisi de babaları yakınlarda iken oraya gideceklermiş gibi. Sah ile Tucson'da iken sarhoş olduklarında birbirlerine saldırmışlardı ve çok gürültücüydüler. Gürültücü olanlar kendileri olduğu için, bunun farkında olmaları gerekiyordu.

Şimdi, genelde çok rahat olan Yves ile uğraşmak zorundaydı. Eğer babasına benzemeseydi ve annesinden çıkmış gibi olsaydı, Sah onun doğumda değiştirilip değiştirilmediğini merak ederdi.

Ama Yves sinirlendiğinde cehennemi yaşayacağını unutmuştu.

"Hayır, değilim, ve sessiz ol dostum. Ciddiyim," diye tısladı Sabre. "Babamdan uzaktayız, ama onun babam gibi kulakları var, bunu sen de biliyorsun."

Yves'in sesi alçaldı ve "Babamın ona çocuğu aldırmasını söylediğini mi söyledi?" diye sordu.

"Evet, sana anlattığım her şeyi söyledi," diye onayladı Sabre. "Büyükanmem ölürken, babama söyleyemediğim için Bill'le konuşmam gerekiyor."

"Bill'le konuşamazsın çünkü o kesinlikle babama söyler," diye itiraz etti Yves.

"Babamın annesinin ölümünün üstesinden geldiğini söylersem söylemez," diye

cevapladı Sabre. "Söyler, Sah. Çünkü o bu evi izliyor ve bu durum çok ürkütücü," diye karşılık verdi Yves. "Ama bir şekilde senin programını öğrenip ve senin dersinin olduğu yere kadar Tucson'a kadar araba sürerek gelmesi ne

olacak?" "Bu tamamen yeni bir seviye," diye Theo araya girdi.

"Bill çıldırarak, sonra Bill babama söyleyecek, sonra Bill tamamen bunu unutacak," dedi Yves.

"Tamam o zaman, New Orleans'tan dönene kadar annemizi gözetim altında tutmalıyız," dedi Sabre.

"Tamam," dedi Theo.

"Myrna yine kafayı yerse diye Manon'u takip edeceğim, ama babam kendi başının çaresine bakabilir. O kadın anneme yaklaşamaz. Birincisi, çünkü o kadın kafayı yemiş. İkincisi, Myrna annemle uğraşmaya başlarsa babam kafayı yer," dedi Sabre.

"Sen annenle birlikteyken buraya uğrayacağım," dedi Theo, Yves'e bakarak. "Arabasında izliyor mu diye bakacağım. Onun fotoğraflarını çekeceğim. Saati not edeceğim. Koç sonunda polise başvurmak zorunda kalırsa, polisin ihtiyaç duyacağı bu tür şeyler."

"Teşekkürler bebeğim, harikasın," dedi Yves, Theo'ya.

"Babamın bir sapığı olsaydı, sen de benim için aynısını yapardın," diye cevapladı Theo. "Buna güvenebilirsiniz," diye onayladı Yves.

Sah'ın midesini bulandıran bir bakışlaşmaya girdiler ve önemli konuları hallettiklerine göre, ayağa kalkıp, "Ben ayak sürüyerek gidip bize bira alırken, siz ikiniz on beş dakika boyunca birbirinizi okşayabilirsiniz. Ama zaman tutacağım, o yüzden siz de bunu yapın. Çünkü geri geldiğimde görmemem gereken bir şey görürsem, bu teklifi bir daha yapmayacağım," dedi.

Theo, Yves'e baktı. "Senin en iyi ağabeyin var." Yves, Theo'ya bakmadı.

Gözlerini Sabre'den ayırmadan, "Git bira getir" diye emretti. Sah, küçük kardeşine sırtıttı.

Sonra ciddi bir şekilde ayaklarını sürüyerek bira almaya gitti, çünkü daha da ciddi bir şekilde, görmemesi gereken bir şeyi görmek istemiyordu.

Kahretsin, bir keresinde bir partide Manon'u bir adamla öpüşürken yakalamıştı ve bu onu en az bir hafta boyunca kızlardan soğutmuştu.

Ayrıca, en iyi ağabey olduğu için, telefon oyununa daldı. Ve onlara yirmi dakika verdi.

BÖLÜM 16

OYNA

Remy

Pazar akşamı, Remy piyanonun başında "Clair de lune" çalarken, Wyn kanepenin köşesinde kıvrılmış bir şekilde kitap okuyordu.

Bir yandan, bunu çok seviyordu. Huzur vericiydi ve Wyn'in onun çaldığı müziği, özellikle de bu parçayı ne kadar sevdiğini biliyordu. Bu, Wyn'in en sevdiği parçaydı.

Öte yandan, tüm çocukları evden ayrılmış, üst üste üçüncü aile yemeği yenilmiş ve Wyn hayatında ve evinde sağlam bir yer edinmişken, karısıyla başka şeyler yapmayı tercih ederdi.

Dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördü ve "Kitap güzel mi?" diye sordu. Kız ona baktı.

"Evet, ama ben *The Right Stuff*'ı hatırlıyordum."

Remy, o filmi de hatırlasa bile, hiçbir notayı kaçırmadı. Kızın bunu bildiğini biliyordu, ama yine de açıkladı.

"O filmi New York'taki evinde izlemiştik ve fan dansı sahnesinde ağlamaya başlamıştım. Sen benimle dalga geçmiştin. O şarkıyı hiç duymadığımı ve kulaklarımın duyduğu en güzel şarkı olduğunu söylemiştim. Film durdurup hemen ayağa kalkmış, piyanonun başına geçip hafızandan çalmıştın. O kadar etkilenmişim ki kendimi zor tutuyordum."

O, gülümseyerek çalmaya devam etti ve ona hatırlattı: "Anladım, çünkü ben bitirdiğimde bana saldırdın ve piyanonun altında seviştik."

Kadının yüzü yumuşadı. "Küçük bir çatı katın vardı. Bir yatak, bir kanepesi, bir televizyon. Bunların hepsi zar zor sığıyordu çünkü bir kuyruklu piyano vardı."

Öyleydi.

Çünkü annesi ona "Dikey piyanolar sıradan, Remy" diyerek onu satın almıştı.

Piyanoda hareket eden ellerine baktı.

Wyn anılarını anlatmaya devam etti. "Ben taşındığımda, tamamen sıkışmıştık."

Bu anı çok daha iyiydi.

Parçayı bitirdiğinde ona döndü ve bu sefer vücudunu tamamen ona dönük olacak şekilde bankta kaydıldı.

"Manon ve erkek arkadaşı ne durumda?" diye sordu ve konu değiştiğinde kadının başını salladığını gördü.

Ama kız onun akışına uydu, çünkü onun akışına uymaya kararlıydı, çünkü onun çocukluğunun nasıl geçtiğini öğrendikten sonra ona porselen gibi davranmaya kararlıydı.

Orada oturmasını seviyordu.

O, Manon onunla birlikte olmadan başka bir yerdeyken kanını akıtmaya hazırdı. Ama bu durum onu sinirlendirmeye başlamıştı.

"Dün gece randevularını yeniden ayarlamaya çalıştı, ama o bir işi olduğunu söyledi. Manon'a göre, o oyun oynuyor. Görünüşe göre, Manon'un cuma gecesi planlarını iptal etmesine kızmış. Manon, bu tangoyu iki kişi dans edebilir dedi. Dün eve gitmek yerine, bu sabaha kadar kaldılar, çünkü bu sabah için brunch planları da vardı."

Garip bir şekilde, Sabre ile birlikte kaldılar ve Wyn ve Manon'un dün alışverişe çıkmasına karışarak, "Yeni kot pantolon lazım" diyerek, Remy'nin en büyük oğlunun en son ne zaman alışveriş merkezine gittiğini hatırlayamadığı halde, onun planlarına hiç tereddüt etmeden uydu. Hatta kız kardeşine para ve alışveriş listesi verip Noel için alışveriş yapmasını istedi. Manon alışveriş merkezinde mutlu bir şekilde yaşayabileceğinden, onun isteklerini yerine getirmekte hiçbir sorun yaşamadı.

Sah gittiği için Yves de gitti.

Remy gitmedi. Onlara anneleriyle vakit geçirmeleri için zaman vermek istedi, evde olması gereken bir teslimatı vardı ve en büyük oğlu gibi o da alışveriş merkezinden nefret ediyordu.

Alışverişten değil, kalabalıktan hoşlanmıyordu. "Sah yeni kot pantolon aldı mı?" diye sordu Remy.

Wyn başını salladı.

"Manon'a bu adamı terk etmesi gerektiğini söyledin mi?" diye sordu.

Wyn'in dudakları yine yukarı kıvrıldı. "Kızının her erkeği terk etmesi gerektiğini düşünüyorsun."

"Sadece aptallarla çıktığında. Ve bu adam aptal, eğer kızının ailesiyle birlikte olması daha önemliyken sinirleniyorsa."

"Sana göre hepsi aptal." "Çünkü hepsi aptal." Gülümsemesi geri geldi.

"Sence Sabre tuhaf mı davranıyor?" diye sordu Remy.

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı.

"Evet. Sah için, o..." Sanki bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

O bulmadan önce, "Manon'a aşırı koruyucu davranıyorsun, oysa Manon sana olanları beklediğimden çok daha iyi idare ediyor."

"Bana bir şans veriyor, ya da öyle olduğunu düşünüyor." "Anlamadım?"

"Annemin ölümünü kabullenmem gerektiğini düşünüyor ve genellikle Manon'a Manon'u aşırı koruduğumu biliyor. Bu yüzden, bununla başa çıkmam ve kızım için endişelenmem için zamana ihtiyacım olduğunu düşündüğü için bu görevi üstleniyor. Ve bu görevi üstlendiğini bana açıkça belli etti."

"Çocuklarımız çok iyi, Remy," dedi yumuşak bir sesle.

"O dışarı çıktığı anda yeni yataklar aldım," diye duyurdu. "Sen ve çocuklar alışverişten dün teslim edildiler."

Bu, karısının kaçacakmış gibi görünmesine neden oldu.

O cevap vermediğinden, devam etti: "Öyle olsa bile, haftalardır o yatakta onunla yatmamıştım."

"Remy..."

"Onunla yattım diye, bir daha bana öyle dokunmayacak mısın, Wyn?"

"Bence bunu belki de..." "O, senden sonra ilk ve tek kızımdı."

Yüzü kızardı ve evet.

Adam sinirlenmeye başlamıştı.

En kötüsü neydi?

Buna hakkı yoktu.

Bu konuda değil.

Bunu kendine kendisi yapmıştı.

Ne yazık ki, bu onu daha az sinirlendirmemişti.

"Yani ilk kez oldu ama tek seferlik değildi," diye tahmin etti, bıçağın karnına saplandığını hissederek.

"Bence bu, ikimizin de unutulması gereken bir şey," diye önerdi.

O, onun önerisini kabul etmedi.

"Kaç tane vardı? Bir mi? İki mi? Beş mi?" diye ısrar etti. "Remy."

Bu sefer adı bir uyarıydı.

Birlikte geçirdikleri hayatlarında onun uyarılarına hiç kulak verdiğinden emin değildi.

O da onun uyarılarına hiç kulak asmamıştı.

Ve bu sefer de durum farklı değildi.

"Bunun benim suçum olduğunu biliyorum. Ölene kadar, senin başka bir adamı... ya da adamları seçmene neden olduğumu bilerek yaşamak zorunda kalacağım. Ama sen bunu yaptığın için, başka bir kadınla birlikte olduğum için bana bedel ödetmenin adil olduğunu düşünmüyorum."

"Bu adaletle ya da sana bedel ödetmekle ilgili değil, Remy. Onunla da ilgili değil. Diğerleriyle de ilgili değil."

Siktir.

Diğerler

i.

Çoğul.

Siktir.

"Bu benim seni görmemle ilgili," diye bitirdi. "Beni görmekle mi?" diye sordu.

"Sen acı çektiğinde... öyle acı çektiğinde... seks değil, sevgi istersin."

Ne demek istiyordu? "Anlamadım?"

"İncindiğinde, duyguların incindiğinde, hassaslaştığında veya duygusal olduğunda..."

Tanrım.

"...sarılmak ve kafanda benimle piyano çalmak istersin," diye bitirdi.

"Bu, sana ailemden bahsetmek istemememin en önemli nedenlerinden biri," diye homurdandı.

"Ne?" diye sordu kız.

"*Sarılmak* istemiyorum, Wyn. Debussy'ye gömülmektense sana gömülmeyi tercih ederim. *Sen* benim çalışımı seviyorsun. Sarılmayı seviyorsun. Ben bunu *senin için* yapıyorum."

"Çalmayı... sevmiyor musun? Sana... anneni mi hatırlatıyor?"

"Lanet olsun, Wyn!" diye bağırdı ve ayağa kalktı. "Annem berbat biriydi diye, benim de şımartman gereken kırılgan bir korkak değilim. Hayatımın her parçası onunla ilgili değil, benim her parçam onunla ilgili değil."

Kanepede bacaklarını düzelterek dik oturdu, ama ayağa kalkmadı

Ve yatıştırıcı bir şekilde, "Tamam, tatlım," dedi.

Bu, elbette, onu daha da kızdırdı. "Ve şimdi bunu yapma, lanet olsun

"Oğullarının küfür etmesine izin vermezken, sen çok küfür ediyorsun," dedi kadın.

Dikkatini başka yöne

çekme taktiği. Dikkatini

başka yöne çekmedi.

"Çünkü sen benim olduğum gibi olmamı istiyorsun ve benim ağzım bozuk, evet, belki de annem büyüdüğümde ve ona karşı gelmeye başladığımda beni tokatladığı içindir. Ama bu yine de benimle ilgili her şeyin onunla ilgili olduğu anlamına gelmez."

Kadın sarsılmış

görünüyordu. Bu onu

çok üzdü.

"O senin ağzını tokatlardı..."

"*Tanrı aşkına, bırak şunu Wyn!*" diye bağırdı.

Kız ağzını kapattı.

"Burada durduğumu görmüyor musun?" Sorusunu vurgulamak için elini göğsüne vurdu.

"Evet, Remy, seni görüyorum," dedi Wyn nazikçe.

Ağzında kötü bir tat bırakarak, "Benim bir şeyleri halledemeyeceğimi düşündüğün için uysal ve alçakgönüllü davranma," diye tükürdü.

Kadın yine sustu.

"Ben tam olarak 50 kiloluk bir zayıf değilim," diye işaret etti. "Hayır, değilsin," diye kabul etti.

"On üç yaşında bir büyüme atağı geçirdim, on beş yaşında vücudum gelişmeye başladı, ama

ondan önce, tüm bu şeyler durdu çünkü on bir yaşındayken beni duvara itti ve ben sinirlendim. Ben de onu ittim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aklını kaçırdı, sandalyeye çöktü, timsah gözyaşları dökerek ağladı, bana nasıl bir evlat yetiştirdiğini sordu ve babama ona el kaldırdığımı söylemekle tehdit etti. Benim cevabım, 'Lütfen anne, söyle' oldu. O tehdidi anladı, hemen sustu, bana iyice baktı ve o terör döneminin bittiğini fark etti."

"O dönem mi?"

"Algıladığın tüm sıkıntıları çocuğuna yansıtmaktan, işlevsel bir ebeveyn olmaya geçemezsin. Bana öfkesini yansıtmanın başka bir yolunu buldu ve ben onun asi oğlu oldum. Dinlemedim. Anneme saygı duymadım. Kibar davranmadım. Onu sevmedim ya da yeterince sevmedim. Bu acımasızdı. Ve bu neredeyse daha da kötüydü. Bazen, bana vurmaya geri dönmesini dilerdim, çünkü hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi görünüyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu mutlu edemiyordum. Onu sakinleştiremiyordum. Onu normal hale getirmek, beni sevmesini sağlamak için onun benden beklediği kişi olamıyordum."

Wyn artık solgun ve bakışları incinmişti.

Ama bunu istiyordu, buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve Remy artık bıktı. Bunun bitmesini, ikisinin de bunu geride bırakmasını istiyordu, bu yüzden ona vermek zorundaydı.

Hepsini.

Bu yüzden Remy durmadı.

"Büyüdükten sonra, onun beni kurtarmayacağını anladıktan sonra ve liseye başladığım için sonun yaklaştığını gördükten sonra, araba kullanabiliyordum ve ondan kaçmak için evden yapabileceğim şeyler vardı, benimle birlikte olabileceğim, beni normal hissettiren ve benim normal olduğumu, ama onun normal olmadığını fark etmemi sağlayan arkadaşlarım vardı, bu onun için kendini gerçekleştiren bir kehanet haline geldi. Ben dinlemedim. Ona saygı duymuyordum. Ve ona karşı kibar davranmıyordum. O benim annem olduğu için ona katlanıyordum

ama onu pek sevmiyordum ve sevmediğimi davranışlarımla saklamıyordum.

"Ama piyano çalmayı sever misin?" Hay
sikeyim.

"Çalmayı seviyorum," diye cevapladı. "Çocuklarımın çalmasını seviyorum. Oğullarımın benden daha iyi olmasını seviyorum. Müziği seviyorum. Ve karımın, her tür müziği sevmeme rağmen, seçim yapmam gerekirse rock dinlemek yerine klasik müzik dinlememi seksi bulmasını seviyorum."

"Tamam," dedi sessizce.

"Ben aptal değilim, Wyn."

Bu söz üzerine sırtı dikleşti.

Görünür şekilde.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi ve sesinde keskin bir ton vardı.

Sonunda.

"Arkadaşlarım vardı," diye devam etti. "Onların da ebeveynleri vardı. Ve elbette, onun sevgisini kazanmak için deli gibi çalıştım, sonra onun sevgi anlayışını değiştirip, incitmeyen bir sevgiye dönüştürmeye çalıştım. Babamın ihtiyaç duyduğu oğul olmaya çalışmak için de aynısını yaptım, böylece o gitmesin diye. Ama arkadaşlarımın nasıl olduğunu gördüm. Ebeveynlerinin nasıl olduğunu gördüm. Sonunda sahip olduğum şeyin bu olmadığını anladım. Sağlıklı olmadığını anlamasam da, normal olmadığını anladım ve bunun benimle ilgili olmadığını anladım. Açıkçası, aramızda olanlar, düşündüğümde daha derine işledi. Ama teorik olarak anladım."

"Doğru."

"Yani ben kırılgan değilim. Anlıyorum. Uzun zaman önce anladım."

"Doğru."

Bu pek ikna edici değildi.

Nedenini anlıyordu.

"Bizi mahvetmem bilinçli değildi, Wyn," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Ne yaptığımı bilseydim, bunu asla yapmazdım."

"Yani bunu aştın... ama tam olarak aşmadın mı?"

"Bunu asla aşamazsın."

"Remy, benim bunu anlayabileceğim bir durumda olmadığımı anlamalısın," dedi dikkatlice.

O, bu özelliğini çok seviyordu.

Ama bunu aşmaları gerekiyordu.

"Evlendiğin adamı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Tama

m.

Evet.

Hayır.

Artık kızgın değilim.

Öfkeliyim.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu.

O anda ayağa kalktı, çünkü o anda kendini kaybetti.

"Remy! *Üç gün önce*, her türlü şekilde ciddi şekilde istismara uğradığımı öğrendim. Ve ben *çeyrek asırdır* seninleyim."

"Evet, ve sana söylememek benim tercihimdi," diye cevapladı.

"Bu benim tercihimdi."

Ciddi miydi?

O başını salladı. "Hayır, değildi bebeğim." O, onun

sorusunu sordu. "Ciddi misin?"

"Bu benim kararım ve sadece benim verebileceğim bir karar. Ve şunu söylemeliyim ki, ben

Bunu hissedince, vermek zorunda kaldım. Özellikle şu anda." "Zorunda mı kaldın?" diye fısıldadı.

"Bu senin suçun değil," diye onu teselli etti. "Bu annemin suçu."

"Hiç mantıklı konuşmadığının farkında değilsin, ama inan bana, *hiç mantıklı konuşmuyorsun.*"

Sabrını zorlayarak açıkladı: "Onun saçmalıkları beni yapmamam gereken bir şey yapmaya zorlamamış olsaydı ve seninle yeniden bir araya gelirken o kadının ölmek üzere olduğunu öğrenmemiş olsaydım, bunu asla bilemezdim."

"Asla bilemezdim," diye fısıldadı. Yine incinmişti.

"Wyn, *sana söylediğimde, sana söylemek zorunda kaldığım için nefret ettiğimi söylemiştim.*" "İki," diye kesti sözünü.

"Ne?" diye sordu.

"İki. Senden sonra iki erkekle yattım." Remy tamamen hareketsiz kaldı.

"Bunu bilmeye hakkın yok mu, Remy?" diye sordu. "Benim hakkım, gerçekten istememişim, ama benim hakkım. Sana da söylemek istememişim. Ancak, bilmek istediğin için söyledim. Bu aynı şey mi?"

"Şu anda, benim yüzüme siktiğimi mi atıyorsun?" diye sordu aldatıcı bir sakinlikle.

"O seksleri yaptığım gerçeği senin suçun değil, tatlım, annenin suçu," diye cevapladı.

Tanrım, tartışmalarından nefret ediyordu ve annesi haklıydı.

"O benim evliliğimi bitirdi," diye devam etti Wyn. "Seni benden aldı. Ve sen benim nedenini bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sana söyledim," diye hatırlattı.

"Ama sen istemiyordun."

"*Bu seni incitiyor!*" diye bağırdı. "Tanrım, Wyn, *bunu nasıl anlamıyorsun? anlamıyorsun?*"

"Sen kırılgan değilsin, Remy. *Ben de değilim!*" diye bağırdı kadın.

"*Biliyorum!*" diye kükredi adam.

"*O zaman benim gibi davranmayı bırak!*" diye bağırdı kadın. "Ben o değilim!"

"*Bunu da biliyorum!*" diye bağırdı.

"O zaman seni tanımadığımı söylediğimde alınma, Remy. Tanrı aşkına, senin sarılmayı sevmediğini yeni öğrendim."

Tanrı aşkına.

Tavana baktı. "Şimdi ne var?"

diye tersledi.

O da ona baktı. "Sarılmayı severim, Wyn. Sana yakın olmayı seviyorum. Ama bir düşün."

"Bu da bir test mi?" diye tısladı. Evet, berbat bir durumdu, ama geçerli bir noktaydı.

"Bunu ne zaman yaptık ve birbirimize saldırmadan bitti?" diye sordu, ama ona cevap verdirmek için değil, çünkü hemen cevap verdi. "Baban öldüğünde ve iki yıl sonra annen de onu takip ettiğinde."

"Onları çok severdin."

"Evet, öyle. Ama sana yakın bir şekilde değil."

Işık doğdu, o da onu izledi.

"Beni teselli mi ediyordun?" diye sordu, sanki inanamıyormuş gibi.

"Bebeğim, *annenle baban öldü*. Yatak dışında ve çocuklarımızla ilgili her şey dışında, benim yaptığım en sevdiğin şey nedir?"

Bakışları piyanoya kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Çal," diye fısıldadı.

"Çal," diye kabul etti.

"Aman Tanrım, Noel haklıymış."

"Anlamadım?"

"Bana sana atlamam gerektiğini söylemişti."

Bu, Noel'e ondan bahsettiği anlamına geliyordu.

Remy bu konuda kızgın değildi. Noel'e her şeyi anlatmıştı. Bu yüzden bu konuya girmedi.

"Evet, haklıydı," diye onayladı.

Kız başını yana eğdi. "Sana saldırmamı ister misin, şey... *şimdi*?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Onları ayıran beş adımlık mesafeyi kat etti ve çenesinden yüzünü tuttu. "Hayır," diye tekrarladı.

Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Tanrı

m.

Evet.

Wyn.

Çok uzun zaman olmuştu ve onlar kendileriydiler, bu yüzden dudaklara dokunmaktan ciddi bir öpüşmeye, belki yirmi saniye içinde onun gömleğini yırtmasına kadar gitti.

Gömleği çıkarmak için geri çekildi, ama Wyn, "Yatak odan gerçekten çukur mu?" diye sorduğunda bunu yapmadı.

Remy cevap vermedi.

Sonunda ona evini tam olarak gezdirmeyi de aklına almadı.

Elini tutup yatak odasına sürükledi.

İki basamak aşağı indi, onu önünde döndürdü, yatağa doğru geri çekerek, sonra *üzerine* düşerek onu yatağa götürdü.

"Üzerine atlamak" konusunda bu kadar ileri gidebildi.

Wyn ağzı, elleri ve tırnaklarıyla devraldı ve sonunda onu sırt üstü çevirdi.

Bu, hassas ve duygusal bir dönemde ona ihtiyacı olanı verdiği için olabilir.

Öyleyse, onun umurunda bile değildi.

Karısı, dolgun vücudu, gür saçları, muhteşem yüzü, yetenekli ağzı ve elleri ve tırnaklarının acısıyla tam oradaydı.

O da bunu kabul etti.

Ama karısı ikisini de çıplak bırakıp sütyenine kadar soyduğunda ve kot pantolonunu çıkardığında, o da elini uzatıp kendi pantolonunu çıkardı.

Sonra karısı onun sert penisine tırmanmaya başladı.

O anda Remy devreye girdi, karısının kalçalarını tutup onu başka bir yere çekti.

Yıllardır ilk kez karısını dilinin üzerinde hisseden adam, onu yüzüne bastırdı.

Kadın da ona yardım etti, ona karşı sallanarak, düşük sesleri onun

Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun, ilk seferden son seferine kadar evlerinin girişinde birbirlerine saldırdıkları zamandan beri, o hep böyleydi.

Çıplaklığını saklamak için asla kendini örtmedi.

Onun yaptıklarından hoşlandığından emin olmak için asla gizlice bakışlar atmadı. Tamamen kendini vermişti.

Ona.

Onun

.

Onun yaptığı her şey onu tahrik ediyordu. Onun yaptığı her şey onu uçuruyordu.

Hiçbir zaman garip ve tereddütlü, alışkanlıkla yapılan, hareketler yapmamıştı.

Her zaman şu anda oldukları gibiydiler.

Onun tadıyla, amının hissiyle yaşayabilirdi.

Ve nefes almayı bırakana kadar onun yüzüne binip ya da onun sikini alabilirdi.

"Bebeğim, bebeğim," diye fısıldadı acil bir şekilde.

"Sen." Neredeyse oradaydı.

Onu çekip sırt üstü yatırdı ve üzerine yuvarlandı.

Saçları yatağının her yerine dağılmıştı... Siktir.

Siktir.

Her saniye duygusal olarak daha az incinmiş ve hassas hissediyordu.

Gözlerini onun gözlerine dikerek, kızın gözleri bulanık olsa da, bacaklarını açtı ve onun uyluklarına doladı.

Gözlerini ondan ayırmadan, penisini eline aldı ve kadına doğru yönlendirdi.

"Acele et," diye fısıldadı kadın.

O, içine girdi.

Kadın onu içine aldığı anda, adam gözlerini kapattı.

Wyn iki elini sırtında yukarı doğru kaydırarak saçlarına uzattı ve Remy her santimetresini takip ederek hafızasına kazıdı.

Gözlerini açtı.

"Seni özledim, Remy," diye fısıldadı.

Acıyı hissetti, gözleri yaşardı, ama bunu saklamak için onu öpmedi.

O onun içine girdi, o da onunla birlikte hareket etti. Nefesleri birlikte hızlanmaya başladı. Hareketleri birlikte daha acil hale gelmeye başladı. Birbirlerinin gözlerine bakarak devam ettiler ve o da onunla birlikte olmayı istedi, ama onu yemişti, bu yüzden o daha yakındı ve ondan önce oraya ulaştı.

Bu bir fedakarlık değildi, izleyebildi. Sonra ona aynısını verebildi.

Aşağı indiğinde, onu tekrar öptü.

Ve boynunu okşamaya başladığında çekilmedi. Penisi onu orada tutacak kadar sert kaldığı sürece içinde kalacaktı.

Kızın parfümünün kokusunu aldı.

Van Cleef & Arpels *Bois D'Iris*.

Burnuna sinmişti ve çarşaflarına da sinmiş olacaktı. Wyn'i geri kazanmıştı.

"Bu çok şey istemek olabilir, ama ben senin başka bir yerde uyumanı istemiyorum yanımda yatmanı istiyorum."

"Tekrar evlenecek miyiz?" diye sordu, sırtındaki deriye desenler çizerek.

Onun alaycı ses tonunu duydu, ama yine de başını kaldırdı ve bunun hiç komik olmadığını açıkça belli etti.

Kadın umursamadı.

"Günah içinde yaşamayı seviyorum."

"Yeniden evleneceğiz. Saçma sapan bir şatafat olacak, istediğin her şey olacak, tamamen iğrenç olacak ve eski yüzüklerini parmağına takacaksın, ama ben sana bir sonsuzluk yüzüğü daha alacağım. En son New York'ta gördüğün ve benden beğendiğini saklamaya çalıştığın Harry Winston yüzüğü. Zümrüt kesimli olan."

"Vay canına."

Eve döndüklerinde Lisa'ya fiyatını kontrol ettirmişti.

Yani...

"Evet, vay canına."

"Hayır, yani, evet, vay canına, Winston yüzüğüne ama aynı zamanda vay canına, her şeyi planlamışsın."

"Hiç dalga geçtim mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı. "Ama tatlım, ben de lüksü severim, ama beni yeterince tanıyorsun, asla iğrenç bir şeye bulaşmayacağımı bilirsin."

"Sadece, istediğini alacaksın diyorum." Ve daha önce almamış gibi değildi.

Ama ailesi her şeyi ödemekte ısrar etti ve bu yüzden Wyn, istediği şeyi onların karşılayabileceği miktara göre ayarladı.

Colette, domuz pisliklerini temizlememiş olabilecekleri ihtimaline karşı temkinli davranarak olayın içinden sıyrılmaya çalışsa da, güzel ve muhteşem bir gündü.

Ama o, karısını o zaman da şimdi de tanıyordu.

Eğer parası olsaydı, her şey çok farklı olurdu. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

O, konuyu daha ileriye götürdü. "O zaman düşünmeye başla, çünkü Sabre'nin mezuniyetine yaklaşmadan önce bunu yapmamız gerekecek. Onun şöhretini çalmak istemiyorum."

"Çok güzel bir orgazm yaşadıktan sonra her şeyi çok kolay kabul ediyorsun."

"Sadece çok güzel mi?"

"Evet, ama daha çok *çok* güzel gibiydi. Ancak, bir sonraki daha iyi olacakmış gibi bir his var içimde."

O, kükremeye çok benzeyen bir ses çıkardı, bu da karısının mırıldanarak karşılık verdiği anlamına geliyordu.

Evet, bir sonraki seferki gerçekten *harika* olacaktı. "Noel," dedi.

Gözleri büyüdü. "Yani, düğün için mi?" "Evet."

"Tabii ki Oscar de La Renta'da evlenmem gerekecek." Adam sırıttı. "Tabii ki."

"Aralık ayna kadar gelinlik hazır olması için küçük bir mucize gerekir."

"O zaman Yeni Yıl."

Gözleri kısıldı. "Remy, bu sadece bir hafta daha demek." "Pazartesi iş günü olduğu için iyi, böylece hemen başlayabilirsin."

Zihni dalmıştı, bunu yüzünden anlayabilirdi. "Bu Noel için mükemmel bir meydan okuma olurdu."

"Bebeğim, buradayım."

Kadın tekrar ona odaklandı.

"Yanımda uyumak mı?" diye sordu.

Ve o anda yüzünün yumuşadığını gördü, kız onun yanağını avuçladı ve fısıldadı, "Beni durdurmaya çalış da görelim."

Siktir.

Siktir.

Midesinin burkulduğunu, boğazının sıkıştığını hissetti ve sesi kısık çıkarken, "Geri dönebilsem..." dedi.

"Kes şunu, Remy."

"Seni incittiğim için
nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de nefret ediyorum ve bunun bir kısmı da senin bunu ne kadar nefret ettiğini bilmem.

. Ama bitti artık."

"Asla..."

Elini kaydırды, parmakları onun dudaklarının üzerindeydi.

"Hayatımın geri kalanını senin bunun için acı çekmeni izleyerek geçirmek zorunda kalırsam, bu acı asla geçmeyecek. *Bitti*, Remy. Çözülmesi gereken daha çok şey var, ama biz çözeceğiz. Şimdi," elini çekti, "ben temizlenmeye gitmeden önce beni öp."

"Seni seviyorum, Wyn."

"Ben de seni seviyorum, Remy."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Tabii ki biliyorum." Bunu söyledikten sonra onu öptü.

Ama Wyn temizlenmeye gitmedi.

Bunu yapmak için banyoya gidip bir bez aldı. Ve sonra, ikisinin de haklı olduğunu anladılar.

Bir sonraki deneme daha da iyiydi.

BÖLÜM 17

FRANSIZ

Wyn

"Pépé öldüğünde ve onun servetini miras aldığımızda, Kardashianlar gibi aile tatilleri yapabilmek için bir uçak alacağız," diye karar verdi Manon.

"Eğer Kardashianlar gibi bir şey yaparsam, beni vur, kardeşim," dedi Sabre.

"Sadece sen de bana aynı sözü verirsen," diye cevapladı Yves.

"Çift intihar olsun o zaman," diye kabul etti Sabre.

Kiralık Denali'mizin ön koltukları ile arkada iki büyük oğlumun kızımı sıkıştırdığı arka koltuklar arasında bakışlarımı gezdirdim ve yumruklarını çarpıştırarak anlaşmalarını pekiştirmelerini izledim.

Manon mirasını almadan önce soğukkanlılıkla harcıyor olması beni çok rahatsız etse de, komik davranıyorlardı.

Ancak Remy, New Orleans'taki ailesinin evinin arka bahçesine arabayla girmiş olduğu için, bunun büyüklüğü karşısında şaşımamıştı. 1910'larda tuğla ile döşenen bir yoldu bu. Remy'nin bana anlattığına göre, otomobillerin ortadan kalkmayacağı anlaşıldığında, eskiden orada bulunan çift şeritli yolu değiştiren bir yoldu.

Evde kalan sakinler ve misafirler bu girişi kullanıyorlardı ve eve girmek için yan taraftaki görkemli sütunlu kapıyı da kullanıyorlardı. Diğer misafirler ise yan tarafa açılan verandaya bakan ön kapıyı kullanıyorlardı. Garip bir düzenlemeydi bu, ben sorduğumda Remy açıklamıştı.

"Pencerelerle ilgili, bebeğim," demişti.

Ve bakış açımı değiştirdiğinde, haklı olduğunu gördüm.

Çünkü görkemli beyaz sütunların ötesinde, zarif asılı fenerin arkasında, süslü demir mobilyaların arasında verandayı süsleyen bakımlı, saksıdaki konik minyatür yaprak dökmeyen bitkiler dikkatinizi çekmezse, dar siyah panjurlarla çevrili 4,5 metrelik pencereler içerdeki zenginlikten fazlasını gösteriyordu.

Bu nedenle, ön verandası, üst balkonu ve siyah boyalı demir çitlerle çevrili, kuş banyoları ve özenle bakılmış yeşilliklerle süslenmiş geniş bahçesi olan bu büyük, iki katlı ev, *"İçerideki insanlar çok zengin!"* diye bağırmasa da, pencerelerden görünen manzara bunu yapıyordu.

Colette, iki tek çocuğun tek çocuğuydu. Bu nedenle, Colette ailesinin mirasını devralmıştı. Büyük büyükbabası, köle olarak çalışan insanları kaybettiği için artık sürdüremeyeceği plantasyonu terk ettiği 1883 yılında bile, onlar bu mirası biriktirmeyi başarmışlardı. Böylece, plantasyonu satıp şehre taşındı ve matbaacılıkta ikinci bir servet kazandı.

Ancak, Colette'in babası o küçükken çocuk felci nedeniyle öldüğünde bu servet kötüye gitti.

Colette çok küçük olduğu ve annesi işleri takip etme gereği duymadığı için matbaacılık işi kötüye gitti. Bunun nedeni, Bayan Cormier'in işi, ona ve şımartılmış kızına alıştıkları yaşam tarzını sürdürmek yerine, onlardan para sızdırmayı tercih eden erkeklerin ellerine bırakmasıydı.

Yıllar sürdü, ama sonunda işletme iflas etti.

Bu olay gerçekleştiğinde Colette reşit yaşıyordu ve Tulane Üniversitesi'nden İngilizce diploması vardı, ancak ikisi de ücretli bir iş bulmayı düşünmüyordu.

Bu nedenle, Guillaume hayatlarına girdiğinde Colette ve annesi zar zor geçiniyorlardı.

Neden Guillaume'un ailesinin geldiği ve ailesinin nakliye işinin hala sürdürüldüğü Toulouse yerine New Orleans'ı resmi evleri olarak seçtiklerini hiç anlamadım.

Tek bildiğim, Guillaume'un Colette Cormier'in hayatına bir kasırğa gibi girip onu uluslararası seyahatler, yat partileri, Monako'da kumar, Riviera'da eğlence gibi bir kasırganın içine sürüklediği ve güneyli güzelin düşüşteki servetini tersine çevirdiği, hatta ailesinin evini tamamen restore etmek için on binlerce dolar harcadığıydı.

İçerisi, benim bile itiraf etmem gereken, şeftali, krem, soluk sarı, yeşil, pembe ve mavi renklerin hakim olduğu, süslü mobilyalar, ağır, mükemmel bir şekilde asılmış perdeler ve Aubusson halılarıyla donatılmış bir rüyaydı.

Oturma odası (dışarıda en sevdiğim yerdı - itiraf etmek istemediğim bir başka şey de Colette ve Guillaume'un kusursuz yatak odasıydı) balerin pembesi bir duvara sahipti ve üzerinde elle boyanmış bir ağaçlık resmi vardı.

Remy'nin bu yerde nasıl büyüdüğünü, onun ebeveynlerinin ona nasıl davrandığını öğrenmeden önce bile hiç anlamamıştım.

Burası muhteşemdi.

Ama müze gibiydi.

Ayrıca, son zamanlarda öğrendiğim şeyden önce, Remy'nin büyüdüğü eve duygusal bir bağlılığı olmadığını ve evi kendisine ait olduğunda onunla ilgili planları olduğunu da biliyordum.

Yıllar önce bana evi satıp gelirini EJI'ye bağışlamayı planladığını söylemişti.

"Çok az, çok geç," diye mırıldanmıştı. "Ama bu para, o adamın o evi inşa etmesini sağlayan insanlara bakmak için kullanılmalı."

Tabii ki, güneydeki üst sınıf toplumda derin kökleri olduğunu bilen üç zeki çocuk, bu soruyu sormuşlardı ve Remy ile ben, onlara köle sahiplerinin torunları olduklarını açıklamak için rahatsız edici bir konuşma yapmıştık.

Tepkileri, Remy çocukluk evini, miraslarının bir parçasını satıp daha iyi bir miras olan adalete yatırdığında hiçbirinin sesini çıkarmayacağını gösterdi.

Ama şimdi, kafamı daha az rahatsız edici şeylere yöneltemem gerekiyordu. Yine de hoş şeyler değildi.

Bunun nedeni, Guillaume'un yan kapının önüne gelmiş olmasıydı.

Seksenli yaşlarında olmasına rağmen uzun boylu, dik duruşlu ve dikkat çekici derecede yakışıklıydı.

Ve sevdiğim üç kişiye bu kadar benzeyen bir adamdan bu kadar yoğun bir şekilde hoşlanmamak tuhaf bir duyguydu.

Ama durum böyleydi.

"İyi misin, Sah?" Remy kapıyı açmadan önce mırıldandı.

"Eğer sorduğun buysa, ona saldırıp yüzüne yumruk atmayacağım," diye cevapladı Sabre.

Gözlerim yine arkaya kaydı.

"O iyi biri, baba," diye araya girdi Manon, gözleri bana dikilmişti. Bana başını salladı.

Kardeşini hizada tutacaktı.

Ama ben yetiştirdiğim çocukları tanıyordum ve bunun gerekmeyeceğini biliyordum.

O adama top oynamayı teklif etmeyebilirdi, ama Sabre nazik davranacaktı.

Kızım babasına iyi davrandığı için ona tekrar başımı salladım.

Arabadan indik ve Guillaume merdivenlerden inip hepimize sevgi dolu bakışlarını yöneltti, ama kollarını sadece Remy'ye açtı.

Ellerimin yumruk haline geldiğini hissettim.

Remy o kollara doğru yürüdü ve o anda kızımın parmaklarının sıkıca yumruklanmış ellerimi kavradığını hissettim.

Onun elini tutmak için yer değiştirdim.

Remy'nin babasının sırtını okşamaktan başka bir şey yapmadığını fark eden Guillaume, seyircilerin önünde onu zorlamayacaktı, bu yüzden onu bıraktı ve bana döndü.

"*Ma belle Wyn,*" diye mırıldandı, sesi boğuk, gözleri ıslaklık parıltısıyla yumuşak, Remy ve benim yeniden bir araya gelmemizden açıkça ve utanmadan etkilenmişti.

"Guillaume," diye cevap verdim, kızımı bırakıp ona doğru yürüdüm.

Yanağına öptüm ve kendi kucaklaşmamı kabul ettim.

Sonra Sabre ve Yves orada durmuyormuş gibi doğrudan Manon'a döndü ve ona hayal edilebilecek en büyük gülümsemeyi gösterdi.

"Dünyanın en güzel kızı nasıl?" diye sordu.

"İyiyim, P  p  ," diye mırıldandı, ona hızlıca sarılmak ve yanağına bir öpücük kondurmak için öne atladı.

Onu d  zelitti  inde gerildim, çünkü bunu yaptığında her zaman canımı sıkardı.

"*Je vais bien,*" dedi. "*O     a va, merci, P  p  , et toi?*"

O, tüm çocuklara (özellikle Manon'a) sürekli Fransızca konuşmalarını söylüyordu, çünkü babaları Fransızca konuşuyordu ve biz de sık sık Fransa'ya gidiyorduk, bu yüzden hepsi de Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşuyorlardı.

"*Ça va,*" diye zorla çıkardı, zorladığını belli etmemeye çalışarak. "*Et toi?*"

"*Bien, ma chérie. Surtout maintenant que tu es là,*" diye cevapladı. (İyi, sevgilim. Özellikle şimdi sen buradasın.) Sonra erkek çocuklara döndü. "*Mes beaux petit-fils!*" diye bağırdı.

"Pépé," diye selamladı Yves, öne çıkıp kısa bir kucaklaşma aldıktan sonra geri çekildi.

"Büyükbaba," dedi Sabre ve Guillaume'un kafası takıldı çünkü Pépé olarak anılmaya çok önem veriyordu, ya da gerekirse, ama tercih edilmeyen Grand-père olarak.

Kucaklaşmaları hızlı ve garipti ve bittiğinde Guillaume'un bakışları Remy'nin üzerindeydi.

"Uzun bir uçuş geçirdik. İçeri girip yerleşmemiz lazım, baba," dedi Remy, oğlunun davranışını açıklamaya çalışarak.

Ama şimdi Guillaume'un torunlarından kendisine hitap ederken kendi ana dilini, yani onların ana dili olmayan dili kullanmalarını neden istediğini anlıyordum. Remy ise kararlı bir şekilde ona "baba" diyordu.

Bu, Sabre'nin az önce gösterdiği küstahlığın aynısıydı.

Remy'nin ona hiç Père veya Papa dediğini merak ettim.

"*Bien sûr,*" diye mırıldandı Guillaume. "Sürpriz yok. Çocuklar Velvet'te kalacak. Sen ve Wyn Silk'te kalacaksınız. Ve sen, canım," diye Manon'a döndü, "*Matelassé*'de kalacaksın."

Dişlerimi sıktım çünkü Velvet Odası, kral boyutu bir yatağın bulunduğu büyük bir odaydı ve evin tek karanlık, açıkça erkeksi odasıydı.

Oda Remy'ye aitti ve titizlikle işlenmiş, mor ve parıldayan şampanya rengiyle kaplı duvarlar, yeşil parıltılı, kilometrelerce uzunluğunda yanardöner mor saten perdeler gibi muhteşemdi. Koltuklar parlak mavi-mor kadifeyle kaplıydı ve yatak da aynı kumaştan siyah renkteydi.

Ama sadece bir yatak vardı.

Ve oğullarım artık çocuk değillerdi. Hatırladığım kadarıyla, tek haneli yaşlarda olduklarından beri aynı yatakta yatmamış yetişkin erkeklerdi.

Muhtemelen bunu umursamayacaklardı.

Ama artık çocuk değillerdi ve öyle muamele görmemeleri gerekiyordu.

"Teşekkürler, P    ," diye cevapladı Manon.

"  ocuklar, çantaları alın, tamam mı?" diye emretti Remy, anahtarlığın düğmesine basarak kamyonetin arkasını açtı.

Çocuklar arabaya doğru yürüdüler ve Guillaume Remy'ye baktı.

"Saat geç oluyor ve anneniz pek iyi hissetmiyor. Ama sizi görmek istiyor ve siz dinlendikten sonra duvar resimleri odasında sizi bekliyor."

Remy başını salladı ve Sabre ile Yves yaklaşırken, "  inizden biri Altın Oda'yı alsın," dedi.

"Remy, bu oda hazırlanmadı," dedi Guillaume.

"Hazır değilse, yatağa çarşaf sererim baba. Oğullarım da serer. Ama oğullarım büyüdü ve aynı yatağı paylaşmıyorlar."

"Onlar kardeşler," diye hatırlattı Guillaume.

"Onlar *yetişkin erkekler* ve birbirlerini seviyorlar, ama lanet olası bir yatağı paylaşmalarını istemek hoş değil," diye karşılık verdi Remy. " ki yetişkin kızım olsaydı, onlardan da aynı yatağı paylaşmalarını istemezdim. Yer varsa, kendi alanlarına sahip olmalarını isterdim. Ve yer var. Şu anda, Luc amcanla aynı yatağı paylaşır mıydın?"

"Tabii ki hayır," diye tısladı Guillaume.

"Ee?" diye sordu Remy.

Guillaume'un yanağında bir kas seğirdi, baba ve oğul birbirlerine bakıştılar ve ben de izlerken, hiç anlamadığım başka bir şeyi fark ettim.

Remy ve Guillaume sık sık bu tür çatışmalar yaşıyordu.

Bunu, alfa bir baba ile alfa bir oğlunun  atı ması olarak yorumlamı tım, yaşlı olan kontrolü nezaketle bırakmayı reddediyordu.

Bunun beni her zaman rahatsız etmesinin nedeni, Remy ile yetişkin olduğunda tanışmış olmamdı ve bir şekilde bu her zaman oluyordu, bu yüzden

Guillaume'un neden benim erkeğimi alakasız şekillerde sınamaya devam ettiğini anlamıyordum. Guillaume'un, ona yerini hatırlatacak önemsiz şeyler yapmak yerine, bu kadar güçlü ve başarılı bir oğul yetiştirdiği için mutlu olması gerektiğini düşünüyordum.

Artık Guillaume'un Remy ile rolünü belirlemesi gerektiğini anlıyordum.

Evim, evliliğim, karım, oğlum... Kendine gel.

Artık bunun en önemli parçalarının *karısı* ve *oğlu* olduğunu biliyordum ve karısının oğluna ne yapmış olursa olsun, Colette için gerekli olanı sağlamak Remy'nin göreviydi.

Remy'nin bana anlattıklarına göre, aile işinden ayrılıp mimar olmak için okula gitmeden önce bile, babasının izinden nadiren gitmiş.

Artık onun çocukken çok ezildiğini ve içgüdüsel olarak bir daha asla ikisi tarafından da baskı altında tutulmak istemediğini biliyordum.

Guillaume bunu denese bile, Remy bunu biliyordu. Bu nedenle, her zamanki gibi, Guillaume'un pes etmesi şaşırtıcı değildi.

Ama öğrendiklerimden sonra, adamın hala denemeye devam etmesinin beni ne kadar öfkeliendirdiğini kontrol altına almam gerekiyordu.

"Melisande'den Yves için Altın Oda'yı hazırlamasını isteyeceğim." "Harika," dedi Remy kısaca.

Kollarımı açarak hepimizi kucakladım. "Hadi girelim. Uçaktaki kıyafetlerimi değiştirmem lazım ve bir kadeh şarap içmek isterim."

"Aşağı indiğinde, bir kadeh hazırlayacağım, *chérie*," dedi Guillaume hemen.

"Çok isterim, Guillaume, teşekkürler," diye cevap verdim, ona belki biraz fazla mutlu bir gülümsemeyle, Remy kolunu belime dolayarak beni merdivenlere doğru itti.

Kolunu belimden çekti ama elimi sıkıca tutarak beni içeriye, merdivenlerden yukarı ve yorgan kılıflarında ve beyaz duvarların panellerinde soluk adaçayı renginde uyumlu ipek jakarlı bir odaya çekti.

Bu, en önemli parça değildi.

Odanın ortasında asılı duran altın ve kristal avize

Öyle

olan Burası misafir odasıydı ve içinde cennet gibi bir banyo ve şey

sokağa bakan pencerelerden birinin köşesinde büyüleyici bir kahvaltı masası vardı. Ve bu pencereler sokağa baktığı için, bu oda balkonlu odaydı.

"İyi misin?" diye sordum tam da telefonum çalarken.

"Yarın şehre gidip bir cep şişesi alacağım," diye mırıldandı.

Şaka yapıyordu, yani hayatının en güzel günlerini yaşamıyor olabilirdi, ama iyiydi.

Gülümsememeye çalıştım.

Sabre, Remy'nin çantasını omzuna alıp benim çantamı tekerlekleri üzerinde muhtemelen paha biçilmez bir halının üzerinde sürükleyerek içeri girdi. Bunu yaparken, şöminenin iki yanında duran krem rengi, düğmeli sırtlı, altın çerçeveli iki regency sandalyenin birine çarptı. Muhtemelen onlar da aynı derecede paha biçilmezdi.

"Yves ve ben bara baskın yapıyoruz, ne istersin?" diye babasına sordu.

Ben kahkahayı bastım.

Telefonum çalmayı kesmişti, ama tekrar çalmaya başladı.

Çantamı omzumdan indirip içinden çıkardım.

"En pahalı görünen ne varsa, bana büyük bir bardak doldur," diye emretti Remy.

"Anlaşıldı," dedi Sabre, Remy'nin yıpranmış deri çantasını ipek jakar üzerine attı.

Telefonuma bakmadan önce bu manzaraya yüzümü buruşturdum. "Noel," dedim Remy'ye.

"Cevap ver," dedi.

Telefonu

aldım.

"Merhaba."

"Sen *Şeytansın*," dedi Noel. "İlk olarak, ödül sezonunda Fiona karşılığında ödül sezonunda Fiona ile takas edilebilir."

"Fiona kendi seçimlerini yapar. Ama ona Oscar'ı sunacağım."

"*De la Renta ile yeniden evlenmek ister misin?*" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki, telefonu kulağımdan almak zorunda kaldım.

Remy'nin kaşları kalktı.

Telefonu tekrar kulağıma dayadım ve yatıştırıcı bir sesle, "Fi ile konuşacağım," dedim.

"Peki. Ama bu lanet şehirde Noel arifesinde boş olan lanet bir mekan yok."

"Belki arka bahçede yapabiliriz," diye önerdim.

"Kafan mı *güzel?*" diye sordu Noel. "Bana 1 Ocak'ı ver. *deli* gibi bir yerim var. Bu *bir mucize* gibi." "Şey..."

Daha fazla bir şey söyleyemedim çünkü bu konuyu konuştuktan sonra Remy, yeniden evlenme törenimizi Noel arifesinde yapmaya kararlıydı.

"Aman Tanrım, lanet olası *kocanı* öldüreceğim," diye tehdit etti Noel, çünkü bunun için Remy'nin emirleri altında hareket ettiğini biliyordu.

"Bunu yaratıcı bir meydan okuma olarak düşün," dedim.

"Hoşça kal," diye cevapladı ve telefonu kapattı.

"Tahmin edeyim, mekan konusunda şansın yok," dedi Remy, ben telefonumu ve çantamı yatağa atarken.

"O bir yolunu bulur," diye güvence verdim. Noel çıldırıyor olabilir, ama bunu gizlice seviyordu ve bir yolunu bulacaktı. "Yine de, 1 Ocak için umut verici bir şey olduğunu söyledi. Ne dersin? Yeni yıl? Yeni başlangıç? Yeni evlilik?"

"Aynı evlilik, ve Yeni Yıl'da Eyfel Kulesi'nin üzerindeki havai fişekleri izleyeceğiz çünkü balayımız için hala orada olacağız. Rezervasyon yapıldı. Ve o odayı ismim ve bir iptal sayesinde aldım. Değiştirmeyeceğim."

Her zaman Yeni Yıl'da Eyfel Kulesi'nin üzerindeki havai fişekleri görmek istemiştım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Valizime doğru yürüdüm.

"Yapma," diye homurdandı

Remy. Durdum.

Sonra valizime doğru yürüdü, onu kanepeye kadar sürükleyebileceğim bir metre kadar uzağa götürdü, kaldırdı ve açtı.

Onun böyle olduğunu unutmuştum, ama aslında unutmamıştım.

Bea çılgına dönerdi, kocam çantamı kanepeye iki adım sürmeme izin vermezdi.

Ama Bea gitsin de tükürsün.

"Onu görmeye gittiğinde benim de gelmemi ister misin?" diye sorarken valizimi boşaltmaya başladım.

"Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Pijamalarımı ütülerken durdum ve ona baktım. "Seninle birlikte gitmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Ben de başımı salladım.

Manon içeri girdi ve hemen yatağın kenarına, korsesi çok sıkı olan solmuş bir menekşe gibi yığıldı.

"Burası bu kadar *sıkıcı* bir yer olduğunu hep unutuyorum," diye şikayet etti.

"Burası muhteşem, ama bir rehberin tur grubuyla gelmesinden korktuğum için rahatlayamıyorum."

Kıkırdamayı bastırıp pijamalarımı çekmeceye koydum.

"Kardeşlerin katledilmeye karar verdiler, sen de onlara katılmaya ne dersin?" diye önerdi Remy.

"Bir baba olarak pek iyi değildi, ama P  p   harika kokteyller yapar," diye cevapladı.

"Bir şeyde iyi olması iyi," diye fısıldadım. "Aman Tanrım, anne, Sah ve sana göz kulak olmam mı gerekiyor?"

"Ben iyiyim," diye güvence verdim, tuvalet çantamı alıp banyoya doğru ilerledim. banyoya doğru ilerledim.

Manon'un "Anlamıyorum baba.

Durum böyleyken neden bize Fransızca isimler verdin?" diye sorduğunu duydum. Onun cevabını duymadım.

Ama Manon'un "Baba?" dediğini duydum.

Bu yüzden   antalarımı bırakıp banyodan   ıktım. Ben dışarıdayken Remy çantasının fermuarını a mı tı.

Ama çantanın üzerinde hareketsiz durmuş, kızına bakıyordu.

"Remy?" diye seslendim.

Sarsıldı ve bana sadece yarı odaklandı.

"İyi misin?" diye nazikçe sordum.

"Neden böyle yaptım?" diye sordu. Olamaz.

Bu soruya cevap veremediğim için ona baktım.

Üç çocuğumuzun da isimlerini o koymuştu. İsimler konusunda çok kararlıydı. İsimlerin Fransızca olması konusunda çok kararlıydı.

Ben isimleri beğendim, (bana göre) sıradışı ve (bence herkese göre) havalıydılar, bu yüzden itiraz etmedim. Ve şimdi memnunum (ben Joshua, Emily ve Matthew isimlerini seçerdim, ama onlar Josh, Em ve Matt *gibi değillerdi*, bu hiç komik değildi).

"Onun için yaptım," dedi. Ve sonra sessiz bir patlama oldu, Manon bu patlamanın şiddetiyle yatakta dizlerinin üzerine çöktü. "*Siktir!*"

"Manon," diye mırıldandım.

Yataktan atladı ve odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Sonra kocama doğru yürüdüm.

Elimi göğsüne koydum ve "Remy, bana bak" diye emrettim. Hâlâ dikkati dağınık görünüyordu, ama hemen bana odaklandı.

"Nedeni önemli değil," dedim. "Onlar Sabre, Manon ve Yves, ve bu isimlere sahip kişiler olmaları gerekiyordu." "Evet, ama bunu onun için yaptım, Wyn. *Kahretsin.*"

"Ama bunun önemi yok."

"O Amerikalıları sevmiyor bile, biliyor muydun?" Ağzımı kapattım çünkü ben birçok şeyim. Bunların arasında gururlu bir Amerikalıyım.

"Amerikalıların telaşlı, kültürsüz ve doların tapınağında ibadet eden insanlar olduğunu düşünüyor. Ve kendini üst orta sınıfa ve bir ülke kulübü üyeliğine sokma ihtimalini içeren kalıcı Amerikan rüyasını acınası buluyor."

Ağzımı kapalı tuttum.

Sonra ağzımı açıp, "Tabii ki proletaryayı hor görür, Remy. Ailesi son üç yüzyıldır burjuvazidir. Ve unutmayalım ki, o para tapınağında ibadet etmek için oğlunu istismarcı bir anneye bıraktı."

"Bazen. Geri kalan zamanlarda ise, istediği gibi yaşamak için, seks hayatı da dahil. Burada bir kadını vardı, muhtemelen hep vardı. Paris'te ve ülkede ziyaret ettiği kadınlar vardı. Yirmi yaşındaki o yazdan sana bahsettiğimi hatırlıyor musun? O ve ben, Toulouse'daki evin bahçesindeydik. Sigara içiyor, brendi içiyor ve oğluna erkek olmanın inceliklerini anlatıyordu. Metreslerini mutlu etmenin, ama karını daha mutlu etmenin ne kadar önemli olduğunu da anlatıyordu, böylece karın metreslerin hakkında soru sormazdı."

O hikayeyi hatırlamama rağmen yüzümü buruşturdum.

"Evet," dedi yüzümdeki ifadeye karşılık olarak. "Ve çocuklarımızı onun mutlu olacağını bildiğim için o isimlerle adlandırdım. Neden bunu yaptığımı hiç düşünmedim. Tıpkı seni neden terk ettiğimi düşünmediğim gibi."

"Remy, baban kim olduğu için sen bir Fransız-Amerikalı adamsın. Çifte vatandaşlığın var. Çocukların da öyle olmasını sağladın."

Yüzü buruştu çünkü bunu babası için de yaptığını düşünüyordu. Bu durdurulmalıydı.

Bu yüzden ona yaklaştım, elimi boynuna kaldırdım, kolumu doladım ve sıkmaya başladım.

"Remy, Fransa harika bir yer. Orayı seviyorsun. Baban kim olduğu, ama sen Luc amcanı, Francesca teyzeni seviyorsun. Büyükbabam ve büyükbabama tapıyordun, onlar da sana tapıyordu. Tanrı aşkına, balayımız için Paris'i seçtin, çünkü orasının dünyanın en güzel şehri olduğunu düşünüyorsun ve benim de öyle düşündüğümü biliyorsun. Babanla gurur duymuyor olabilirsin, ama Fransız olmaktan gurur duyuyorsun. O yüzden kes şunu. Öyle değildi. Sen sensin. Sen Amerikalısın. Ama aynı zamanda *Fransız*sın ve bunu çocuklarımıza da aktardın, ve ben bunun çok güzel bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Onları Fransızca konuşmaya zorlamasından nefret ediyorum. Onların Fransızca konuşmasını istiyorum, ama birinin seni bir şeyi yapmaya zorlamasının nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Bunu biliyordu.

Oh, çok iyi biliyordu.

Ben buna odaklanmadım.

"Gördün mü?" diye fısıldadım. "Kim olduğunla gurur duyuyorsun ve bu tamamen mirasınla ilgili ve sen bunu onlara verdin. Ve ben bunu seviyorum. Kendim için. Çocuklarımız için. Ve senin için. Ve bu yüzden onlara verdin, tatlım. Bunu baban için yapmadın. Onlara *kendini* verdin."

Bir an düşündü ve sonra homurdandı: "Kahretsin, şimdi de sen değil, benim her tepkimin, yaptığım her anlamlı şeyin onlarla bir ilgisi olup olmadığını merak eden benim."

Kolumu boynuna doladım, diğer kolumu da aynı şekilde doladım ve ona yaslandım, "Ben bunun için buradayım, mantıklı düşünmene yardım etmek için."

Ellerini kalçalarımın üzerinden kaydırarak popomun hemen üstüne koydu, parmakları bana dokunarak, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Onun ellerinin tam da orada olmasını, o sırtını, hayatımda Remy ile yeniden bu tür bir yakınlık olmasını ne kadar sevdiğimi düşünmek istedim.

İstemediğim şey ise, söylemem gereken şeyi söylemekti.

Ama o anda, bu gerçek ve mantıktı ve ben bunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

"Ve sana hatırlatmak için, onlar senin ailen. Bundan kaçış yok. Seni sen yapan onlar, ya onlar sayesinde ya da onlara rağmen. Ve her ikisinde de iyi bir yan bulmak benim için zor olsa da, biliyorum ki, az da olsa, o iyi yan vardı, çünkü seni onlar yarattı."

Remy'nin buna tek bir cevabı vardı.

Başını eğdi ve beni derin, ıslak ve güzel bir şekilde öptü. Öpüşmeyi bitirdiğinde, dudakları benimkine fısıldayarak, "Çantalarımızı boşaltalım."

"Tamam, tatlım."

Ağzımı onun ağzına değdirdim, ona sıkıca sarıldım ve sonra eşimin kollarından kurtulup valizimi boşaltmaya başladım.

Çünkü bunu hallettikten sonra, bir sonraki işe geçebilecektik. Ve bunu hallettikten sonra, bir sonrakine.

Ve sonunda, onu buradan uzaklaştırmış olacaktım.

Ve güvende olacaktık.

Evimizde olacaktık.

BÖLÜM 18 ÜÇ BUÇUK

Wyn

Remy ve ben valizlerimizi boşaltıp, yıkanıp, uçak kokmayan kıyafetler giydikten sonra aşağıya indik.

Ve bizim aşağı indiğimizi duyan çocuklarımız, askeri bir disiplinle ön salondan çıktılar ve Sabre, Remy'ye buzlu viski gibi görünen dolu bir bardak uzattıktan sonra, biz duvar resmi odasına doğru yönelmeden önce etrafımızda bir düzen oluşturdular.

Bunu nasıl yaptıklarını düşününce, onlara geri çekilmelerini istememenin en iyisi olduğuna karar verdim.

Remy tek kelime etmedi.

Guillaume da bizim geldiğimizi duymuş, gittiğimiz odadan çıkmış ve Gastineau ailesi saldırıya geçiyormuş gibi yaklaşırken merakla izlemişti.

Kocamın zarar verdiği kadınla yüzleşmeye hazırlanırken, yine kahkahayı bastırmak zorunda kaldım, bu seferki daha da histerikti.

Ben onun karısıyım.

Bir anneydim ve bu yüzden onun alması gereken ama almadığı şefkati biliyordum.

Ve onun tacizi neredeyse evliliğimi mahvediyordu. Bu yüzden tabii ki sinirlerim bozuktı.

Ama ölmek üzere olan bir kadına saldırıp yüzüne yumruk atmam mümkün değildi, bu yüzden kendimi toparlamam gerekiyordu.

Hepimiz Guillaume'un bulunduğu odanın önünde durduk, koridorda durup kapıdan içeriye bile göremezdik.

"Hepinizin Colette'i görmek istemesi beni çok mutlu ediyor," diye nazikçe mırıldandı. "Ama herkesin ziyaretine hazır olduğunu sanmıyorum. O da sizi görmek için sabırsızlanıyor. Ama sabahları kendini daha iyi hissettiği için

daha iyi hissettiği sabah saatlerinde görmeyi tercih ediyor. O yüzden, sizler için uygunsa, şimdilik sadece Remy ve Wyn gelsin, *mes petits-enfants*."

Çocuklara sorun olmadığını söylemek için ağzımı açtım.

Ama Sabre benden önce konuştu.

"Babamla birlikte gireceğiz."

"*Mon chéri*, bu..."

"Biz... babamla... içeri gireceğiz," diye tekrarladı Sabre.

Başka bir alfa ile yüzleşirken, görünmez bir sopa Guillaume'un sırtına indi, bakışları daraldı ve sonra torunlarının bu evde babalarına ne olduğunu anlatacak kadar büyüdüklerini fark ettiğinde, ben de acı bir hayranlıkla onu izledim.

Bunu hissetmek istemiyordum, ama ben bir insandım ve onun yüzünü kaplayan ve salonu saran acının şiddetinden kaçınmak mümkün değildi.

Remy'nin üzerine aktığını hissettim ve ona yaklaştım.

Parmakları benimkileri aradı ve bulduğunda acı verici bir şekilde sıkı.

Ben sesimi çıkarmadım.

"O zaman babanın yanında olacaksın," diye fısıldadı Guillaume.

Remy'ye baktım ve yüzünün taştan oyulmuş gibi olduğunu gördüm.

Babasının acısına, suçluluk duygusuna karşı tepkisini gizliyordu.

Ve...

Harika.

Bu zaten yeterince zor olacaktı. Tövbe eden bir Guillaume'a ihtiyacımız yoktu.

"Onlara hepinizin geleceğini haber vereyim. Bir dakika," dedi Guillaume ve odaya girdi.

Remy çocuklara döndü. "Bence..." "Hayır,"

Sabre sözünü kesti.

Evet, kocamın yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Ama oğlumunki granitten oyulmuştu.

Manon ağabeyine yaslandı ve elini tuttu.

"Seni çok seviyorum, Sabre," dedim yumuşak bir sesle, sonra diğer ikisini de kucakladım. "Hepinizi."

Yves'in gırtlığı titredi.

Manon elini kullanmadan bana bir öpücük gönderdi.

Tamam.

Hepimizin gergin olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Guillaume'un bize katıldığını hissettiğimde arkama döndüm. "O hazır."

İçeri girmeye başladık, ama Guillaume bana soğuk bir kadeh roze şarap uzattığında durduk.

"Şimdilik hafif ve ferahlatıcı bir şey," dedi. "Akşam yemeğinde tadını çıkarabilmeniz için bir şişe kırmızı şarap açtım."

Benim düşünceme göre, Remy'ye olanlardan Colette'ten çok Guillaume sorumluydu, çünkü bunu durdurmayarak ihmalkar davranmaktan öte, suç ortağı olmuştu.

Sevdiğim adamı sevdiğim bir adam haline getirmede büyük rol oynayan Guillaume'un yanında olmaya hazır değildim.

"Teşekkür ederim," dedim.

O başını eğdi ve hepimiz içeri girmeye devam ettik.

Keşke telefonum olsaydı da Noel için bir fotoğraf çekebilseydim, çünkü o bir canavar olabilir, ama inkar edilemezdi ki, yaşına ve durumuna rağmen hala muhteşemdi.

Bunu önümüzdeki manzara kanıtlıyordu.

Colette, yanmış sienna rengine bir çift saten pantolonla kanepede uzanmıştı.

Üstünde ince örgülü krem rengi kaşmir bir hırka vardı ve altında ne olduğunu bilmiyordum, çünkü boynunda Dior marka altın rengi ipek bir fular vardı.

Ayakları, sivri burunlu yeşil süet terliklerle kaplıydı, üstünde uyumlu bir ponpon vardı, ama tabanı, yanlarından tüyler çıkan yumuşak bej renkli kürkle kaplıydı.

Saçları çenesinin altında kıvrılan düz bir bob kesimdi ve ilk tanıştığımızda olduğu gibi karamel tonlarında koyu renkteydi.

Yüzünde çok az çizgi vardı, bunlar sadece ağzının kenarlarında ve hafif makyajlıydı. Tonunu eşitlemek için fondöten, parlaklığı gidermek için pudra, gözleri kaldırmak için göz kapağından kaşlara kadar nötr bir baz ve hafif bir kedi gözü efekti veren ince bir sıvı siyah eyeliner. Maskara. Biraz şeftali rengi nötr allık.

Ve dudaklarında, mükemmel bir şekilde çizilmiş ve doldurulmuş, onun imzası olan flamenko kırmızısı vardı.

Zayıflamış denecek kadar zayıftı, ama bu bir sorun değildi. Anladığım kadarıyla, hayatı boyunca titizlikle zayıf kalmak için çalışmıştı ve ben onu o anki halinden başka bir şekilde tanımamıştım. Gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse, kaybetmeyi göze alamayacağı kadar kilo vermiş gibi görünüyordu.

Oda serin değildi, ama pembe, kırmızı, fildişi ve yanık kahverengi tonlarında, kenarlarında inanılmaz uzun saçakları olan karmaşık desenli bir örtü, sanki bir yapım asistanı sahneyi hazırlamış gibi yosun yeşili kadife kanepenin üzerine atılmıştı.

Ancak, biz gelmeden önce onun üzerinde olduğu açıktı, ancak onu örtmeye devam ederse, kıyafetini göremezdik.

Önündeki ince şarap masasında, cesur millefleur desenli zarif bir çay fincanı ve tabağı duruyordu.

Yıllardır görmediğiniz ailenizin ziyareti, ciddi şekilde hasta olsanız bile sizi fazladan çaba sarf etmeye itebilir, bunu anlayabiliyordum, ama o hiçbir şekilde yorgun ya da keyifsiz görünmüyordu.

Colette'e benziyordu.

Belki dışarı çıkıp at yarışı bahisleri oynamayacaktı, ama o zaten asla böyle bir şey yapmazdı.

Ama Melisande'ye bir şişe şampanya, peynir ve kraker getirmesini söyleyip bir iki saat misafirlerini ağırlayacağını kolayca tahmin edebiliyordum.

Gözleri oğluna kilitlenmişti. Ve açılış cümlesinde başarısız oldu.

Başını oğlunun elindeki bardağa eğerek, "Lütfen bana evlilik sorunların seni alkol sorununa sürüklediğini söyle." "Seni ne kadar özlediğimi anlatamam" demedi.

"Seni görmek kalbimi mutlu ediyor" değil.

"Yakışıklı oğlum" değil.

"Merhaba" bile değil.

Onun yanına yaklaştım.

"Selam, büyükanne," dedi Sabre alaycı bir coşkuyla ve onun ses tonu beni o kadar şaşırttı ki, Colette'in büyükanne olarak çağrılmasına verdiği tepkiyi neredeyse kaçıırıyordum.

O, büyükanne ya da tercih edildiği şekilde (ama çocuklarımla hiçbirini bunu kullanmazdı) büyük anne idi.

Asla *büyükanne* değil.

Isırmak üzereymiş gibi kızgın
görünüyordu. Hayır.

Bu kadın drama ve sempati peşindeydi.

Ölmek üzere olabilir, ama henüz ölmemişti.

Sabre konuşmaya devam ederken, oğlumun sözlerine verdiği tepki karşısında gülümsememi saklamak için çenemi eğdim.

"Sen, bilirsin, iyi değilsin ve ben senin durumunla ilgili araştırma yaptım ve bağışıklık sisteminin muhtemelen bozuk olduğunu öğrendim. Mikroplarla dolu bir uçaktan yeni indiğimiz için, sana çok yaklaştırmamalıyız." Bunu iyice sindirmesini bekledikten sonra, "Hiçbirimiz sana sarılmayacağız diye yanlış anlama, bilirsin, burada olduğumuz süre boyunca."

Kızımın, Remy'ye bakarken daha önce yuttuğum sesi çıkardığını duydum.

Dudakları titriyordu.

Bunu görünce aklıma tek bir şey geldi.

Tanrım, oğlumu çok seviyordum.

"Duş alacağız ve her şeyi yapacağız," diye Sabre tekrar konuşmaya başladı. "Ama bir hafta falan burada kalıp, hiçbir şey kapmadığımızdan emin olmadıkça, ki o kadar uzun kalmayacağız, muhtemelen mesafemizi korumalıyız." Bir süre durakladıktan sonra, "Ama gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedi.

Colette çabucak toparlandı ve cevap verdi: "Sabre, aşkım, benim durumumu araştırıp bana bu kadar değer verdiğin için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin..."

durumumu araştırıp bana bakmak için harekete geçmen benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Şey, haberleri duyduk ve hepimiz senin için çok endişelendik," diye cevapladı.

"Evet, büyükanne, hepimiz endişeliyiz," diye Manon da söze karıştı. Bakışları Manon'un üzerinden Yves'e kaydı. "Sana bir bakayım, Yves," diye seslendi.

Yves yanına geldi.

Ona sevgiyle baktı, ki bu şaşırtıcı değildi. O her zaman onun en sevdiği çocuktü. Kusmamak için şarabımdan bir yudum aldım.

"Senin yaşında babanın görüntüsü," dedi. "Evet," diye homurdandı ve ben dikkatimi ona çevirdim.

En küçüğümün ne kadar uysal olduğunu görünce, onun da üzülebileceğini veya sinirlenebileceğini unutmak kolaydı.

Şu anda öfkeliydi.

Sabre'nin tuhaf davranışlarına rağmen, "evlilik ilişkileri" yorumunu unutamamıştı.

Ya da çocukken büyükannesinin babasının kolunu kırması.

"Bu, senin de güzel bir kadın bulacağın anlamına gelir..." Duraklama önemliydi, sonra "annen gibi" diye ekledi.

"Bu zor olacak, çünkü ben eşcinselim," diye cevapladı

Yves. Ben hareketsiz kaldım.

Kızımın inlediğini duydum, bu sefer gülmemek için çok çaba sarf etmişti.

Sabre eğlenerek "Tanrım, kardeşim" diye mırıldandı.

Guillaume, Colette'in başının yanındaki kanepenin arkasına döndü, gözleri torununa kilitlenmişti.

Colette hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

"Ama endişelenme endişelenme büyükanne, ben buldum buldum bir süper uygun, harika bir adam buldum," diye devam etti Yves.

"Yves," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu.

Cevap veremedim.

"Ben... şey... bilirsin..." Colette elini önünde salladı. "Erkekler deneme eğilimindedir."

"Ben deneme yapmıyorum," dedi Yves. "Ben... *gerçekten* eşcinselim."

"Yves, bence bunu büyükannenle büyükbabanla konuşsan iyi olur," dedim.

"Tabii," diye kabul etti.

"Bunu biliyor musun, Remy?" diye sordu Colette oğluna.

"Merhaba anne. Sabre haklı, gerçekten iyi görünüyorsun. Buna sevindim," diye cevapladı Remy. "Ve evet, Yves'i biliyorum."

"Ve bununla bir sorunun yok mu?" diye sordu.

"Onun nefes almaya devam etmesiyle aynı derecede sorunun yok, ki bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin edebileceğinden eminim, ama senin bunun aynı şey olduğunu fark etmediğini hissediyorum," dedi Remy yumuşak bir sesle.

Colette ağzını açtı, ama Guillaume kanepenin etrafından dolaşarak, "Melisande sizin için güzel bir akşam yemeği hazırladı. Büyükannenizin yorgun olduğunu biliyorum ve onu yukarıda görmek ve rahat olduğundan emin olmak zorundayım, bu yüzden ne yazık ki size katılamayacağım. Ama ona yemeğin hazır olduğunu söyleyeceğim. Büyükannenize iyi geceler demek ve yemek odasına geçmek ister misiniz?" dedi.

"Harika, teşekkürler P  p  , oraya gidiyoruz. Yarın görüşürüz büyükanne," dedi Sabre, kız kardeşinin elini tuttu, kardeşine bir bakış attı ve diğer ikisi de iyi geceler mırıldanarak odadan   ıktılar.

"Colette," dedi Guillaume, "*elimi tut da seni yukarıya kadar eşlik edeyim*" demeden bir tonla.

Bu ses tonu, "*Bunu konuşmuştuk*" diyordu.

Kadın inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı, bu da onu daha inatçı göstermişti.

Sonra, "Hepinizi gördüğüme çok sevindim..." dedi.

Guillaume yerinden kıpırdadı.

"  zellikle ikinizi," diye devam etti, ama son kelimeyi neredeyse tükürdü. "Birlikte."

"Te  ekk  rl  r anne," dedi Remy sıkılmış bir ses tonuyla.

Bana yukarıdan aşağıya doğru baktı ve bana, beni aşağılamaya çalıştığını pek de gizlemeden gösterdiği çabasını tebrik etmek için bir şeyler söylememi bekledi, ama o anda kibar bir şey söyleyecek aklıma gelmediğinden tek kelime etmedim.

Sonra kocasına baktı ve elini ona uzattı. Guillaume, son derece nazik bir şekilde elini tuttu.

"Sabah görüşürüz," dedi Remy, bizi döndürüp kapıya yönlendirdi. kapıya yönlendirdi.

Remy boğa gibi homurdandığında koridorda bulunuyorduk.

Bu sesin iki anlamı vardı, bu yüzden hangisi olduğunu anlamak için ona baktım.

Gülmemeye çalışmakta zorlandığını ifade eden anlamdı. Ona gülümsedim.

"Yves'in büyükannesine, sanki...
" dedim.

Gülmeye başladım.

Bana baktı.

Ve beni ne kadar iyi tanıdığını kanıtladı. "Üç
buçuk gün kaldı, bebeğim."

Yemek odasına döndük ve ben de "Üç buçuk gün daha" diye cevap verdim.

BÖLÜM 19 GELENEK

Remy

Ertesi sabah, Remy sırtını başlığa dayamış, karısı ise onun penisini süratle sikiyordu.

Sabre mantıklı düşünceler kurabildiğinden beri, ses çıkarmadan sevişme sanatını pratik ediyorlardı.

Bu nedenle, Wyn onun penisini vücuduyla emmek istercesine alıyor olsa da, şimdi de bunu yapıyorlardı.

"Bebeğim," diye mırıldandı, meme ucunu çimdikleyerek.

Kadın elini geriye kaydırıp ve bir avuç dolusu saçını tuttu.

Yumuşak bir uyarı sesi duydu, orgazmının iniltisini yutmak için ağzını kapattı ve kadın orgazmdan kurtulduktan sonra, sanki daha önce ciddi değilmiş gibi, onu becermek için gözünü ona dikti.

Onu çok uzun süre bekletmedi.

Her şey bittikten sonra, kız yüzünü onun boynuna dayayarak penisinin üzerine oturdu. "Bir saat daha uyumam lazım," diye fısıldadı.

Onların saat diliminde, öyle de oldu.

Adam onu sevişmek için uyandırmıştı.

Ama Wyn her gece yedi ila sekiz saat uykuya ihtiyaç duyarken, Remy beş ila altı saatle yetinen insanlardandı.

Bu yüzden uyanıktı.

"Seni temizleyeceğim, sonra kahve bulmaya gideceğim," diye cevapladı. Kız başını salladı, saçları onun omzuna değdi.

Fiziksel olarak yeniden bir araya gelmelerini hayatlarının geri kalanına eklediklerinden beri yaptığı gibi önemli hissettiren rastgele şeyleri ezberledi, çünkü onlar önemliydi.

Ve böylece, saçlarının teninde bıraktığı hissi de ezberledi. Kız onun üstünden indi ve yorganın altına kıvrıldı.

Omzunu öptü ve yorganın neredeyse hiç bozulmadığından emin olarak yataktan çıktı.

Yüzünü yıkadı ve kız, işlerini halletmesi için ona izin verdi, sonra da onu tembelce öptü ve yatağa kıvrıldı.

Adam doğrulurken, kadın "Seni seviyorum" diye mırıldandı.

Ama o, kadını ipek ve kuş tüyü ile kaplı, binlerce iplik sayısına sahip çarşafların arasına aldı, gözlerini odanın içinde gezdirdi ve sonra kadına dönerek, "Sen tam da buraya aitmişsin," dedi.

Kız, yastıkta başını biraz çevirerek ona göz kırptı. "Anlamadım?"

"Bu ev sana yakışıyor. Sen Mısır ipeklerinin altında yatmak için yaratılmışsın." her yerde bolluk içinde pamuk. "Bu sadece beni sevdiğin için."

"Bu senin kim olduğunla ilgili, yani kendini yarattığın kişiyle. Ama yemin ederim, seninle tanıştığımda da öyle bir kadındın Wyn, sadece henüz olacağın kişi olmak için gerekli imkanlara sahip değildin."

Burnunu kırıstırdı ve cevap verdi: "Bir zamanlar çiftçi kızıysan, sonsuza kadar çiftçi kızdırsın."

"Sen de öylesin," diye cevapladı. "Ama pahalı çarşaflarda uyuyan bir çiftçi kız."

Kız başını yastığa gömdü ve "Git buradan. Senin bu kadar harika olman, uyumak dışında başka şeyler yapmak istememe neden oluyor, ama üç tane aşırı koruyucu çocuğu idare etmek için zihnim açık olmalı. Ayrıca, gözlerimin altında morluklarla güne başlamayacağım."

Onun söylediklerini önemsememesinden pek hoşnut olmasa da, uyumasını sağlamak için ve kızın göz ucuyla ona baktığını fark edince, gülümsedi ve eğilip kızın şakağına bir öpücük kondurdu.

Sonra onu yalnız bıraktı, duş aldı ve tıraş oldu.

Remy banyodan çıktığında karısı uyuyordu, bu yüzden sessizce giyinip koridora çıktı.

Eski odasının kapısı hariç tüm odaların kapıları kapalıydı ve Remy bunu araştırmadı.

Çocukları anneleriyle aynı saat dilimindeydiler ve Manon ile Yves annelerinin uyku ihtiyaçlarını miras almışlardı.

Sabre ise Remy'nin uyku alışkanlığını miras almıştı.

Salonda takılma ihtimali düşüktü, daha çok koşuya çıkmış olabilirdi.

Remy o nemde koşmaya niyetli değildi. Eskiden bunu hissetmezdi.

Peki ya şimdi?

Hayatta olmaz.

Bunun yerine, kahve aramak için mutfığa gitti ve Melisande'yi, ailesinin hizmetçisini buldu.

Neredeyse yedi yıldır onlarla birlikteydi, garajın karşısındaki evinde yaşıyordu ve temizlik, çamaşır yıkama, yemek pişirme ve ayak işleri gibi her şeyi yapıyordu.

Her zaman evlerinde bir hizmetçi çalıştırmışlardı ve Guillaume'un bildiği kadarıyla, Guillaume sadece bir tanesiyle yatmıştı. Adı Angela'ydı. Çok kısa bir süre çalışmıştı ve ondan önce ve sonra gelenler çok daha yaşlıydı ve geleneksel anlamda güzel değillerdi.

Ancak Melisande farklıydı.

Muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı. Güzel bir vücudu vardı. Ve çekiciydi.

Aynı zamanda, annesinin ve babasının zihinsel olarak gerilediğinin kanıtıydı, çünkü Melisande'nin mantıklı kişiliği nedeniyle, Remy, Melisande'nin Guillaume'un kendisine dokunmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Bu yüzden o kadar uzun süre dayanabilmişti.

"Günaydın, Remy," diye selamladı.

"Günaydın, Melly."

"İyi uyudun mu?" diye

sordu. Remy başını salladı.

"Kahve ve kahvaltı ister misin?" diye sordu.

Remy yine başını salladı.

"Baban masada. Kahve de hazır. Geleneksel güney usulü mü? Fransız tostı mu? Ev usulü mü?" diye kahvaltıda ne istediğini sordu.

Ona gülümsedi. "The House."

Kadın da gülümsedi, çünkü onun cevabının bu olacağını biliyordu ve Remy yemek odasına geçti.

Torunlarının bu evde olanları çok iyi bildiklerine dair haberlere babasının tepkisi çok taze olduğundan, Remy Guillaume'u yemek masasında görmek için hazırlıklı değildi.

Soyunun son temsilcisi, mutfakta yaşayan ve sipariş üzerine kahvaltı hazırlayan biriyle masada oturmuş, 19. yüzyılda Paris'te yapılmış olmasına rağmen hala kullanılan gümüş bir demlikte kahvesini yudumlarken, gerçek bir gazete okuyordu.

Remy'yi rahatsız eden şey gazeteydi. Colette her zaman geç saatlere kadar uyurdu.

Ama Guillaume, Remy gibi uykuya ihtiyaç duyuyordu.

Bu yüzden, babası evde olduğunda, Remy'yi okula hazırlanması için uyandıran ev hizmetçisi olsa bile, Guillaume sabahları Remy'den önce masada otururdu.

Ve her seferinde, oğlunu gördüğü anda okumayı bırakır ve doğrudan komik sayfalara geçerdi. Remy küçükken ona bu sayfaları okutur, büyüdüğünde ise spor bölümünü okuturdu.

Guillaume, küçük bir çocukken bile, babası gibi olabilmesi için Remy'ye bir fincan kahve ikram ederdi.

Bu, *sütlü kahveydi* ve her zaman kahveden çok buharlı süt vardı. Kafeinli mi, kafeinsiz mi, bunu hiç bilmiyordu. Sadece içtiğinde, babası gibi yetişkin gibi hissettiğini biliyordu.

Remy, kahvesi, gazetesi ve babasıyla kahvaltı masasında otururken ne kadar önemli hissettiğini asla unutmadı.

Küçük bir çocukken bile, babası evdeyse, bunu yapmak için erken kalkardı.

Ve ergenlik çağında, gerçek kahve içip gazete okurken, babasıyla paylaştığı o sessiz, sabah, erkek erkeğe dostluk hissini hiç kaybetmedi.

Şimdi, Guillaume'un gözleri Remy'ye takıldığında, babası gazeteyi kapatıp sandalyesinde daha dik oturarak, "Bizimle geçirdiğin zamanı haberlerden uzak bir tatil olarak görmeni öneririm. Hiç de hoş bir şey değil" dediğinde, Remy çok şey hissetti.

"*Comme c'est le cas ces jours-ci,*" diye cevapladı Remy (bu günlerde olduğu gibi), masaya doğru yönelip kahveyi aldı.

Böylece, babasının Fransızca konuştuğu için yüzünde beliren sıcaklığı görmezden gelebilirdi.

Remy kahvesini doldurdu ve masanın başına değil, yanına oturan babasının karşısına oturdu.

Ve Remy, bunun oğluyla olan bir başka erkek erkeğe meselesi olduğunu ancak o anda fark etti.

Colette yanlarında olduğunda, o baş köşeye oturur, Colette onun sağ tarafına oturur ve Remy de olduğu yerde, sol ortada otururdu.

Anne ve babasından ayrı.

Daha doğrusu, Colette'den uzakta.

Ama Guillaume, sadece kendisi ve Remy'nin olacağını öğrendiğinde, karşıya oturdu.

Evin reisi değil.

Konuşurken birbirlerine doğrudan bakabilecekleri ve hiçbirisi diğerine üstünlük kurmayacakları bir konumda.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Guillaume, gazeteyi bir kenara koyarak.

Remy, uyandıktan sonra yaptıklarını düşünerek cevap verdi: "Çok iyi." "İyi," dedi babası sessizce. Sonra boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Yves hakkında..."

Remy, içtiği kahveyi yuttu ve babasının sözünü kesti. "Bu bir sorun değil ve ben bunu bir sorun haline getirmeyeceğim."

Daha söyleyecekleri vardı, ama Guillaume onu şaşırtacak sözlerle konuştu.

"Tabii ki sorun değil." "Sen..."

"Remy, bu kadar Amerikalı gibi davranmayı bırak," dedi Guillaume, Remy ise kendini boynu gerildi. "Okuldayken, erkeklerin yarısı diğer erkeklerle bir şeyler yapıyordu

Çoğu, annenin dediği gibi, deneme amaçlıydı. Ama bazıları sadece erkeklerden hoşlandıkları için yapıyordu. Bazı erkekler erkeklerle birlikte olmayı sevmiş, bazı kadınlar kadınlarla birlikte olmayı sevmiş ve bazıları da zamanın başlangıcından beri istedikleri kişiyle birlikte olmayı sevmişken, bir ölümlü insanın Tanrı'nın sözlerini yanlış olarak yorumlaması son derece tutucu bir düşüncedir. Bence, tarih kaydedilmeye başladığından beri her zaman böyle olduğu düşünülürse, bu oldukça doğal *bir durumdur*. Ve Tanrı bizi bu şekilde yarattığına göre, söylenecek tek şey bu, sence de öyle değil mi?"

Düşündü. Ancak...

"Annem..."

Yine sözü kesildi ve Guillaume'un söylediklerine itirazı olmasa da, sözünü bitirememesi canını sıkıyordu.

"Annenle konuştum. Hazırlıksız yakalandı, ama bu konularda nasıl olduğunu bilirsin. Çok gelenekseldir. İkimiz de hazırlıksız yakalandığımız için sinirlenmiştik, tahmin edebileceğin gibi. Bu yüzden bu konuyu açtım. Yves olduğu gibi, bizim torunumuz olacak ve biz ondan gurur duyacağız. Ama belki gelecekte biraz daha düşünceli davranabiliriz?"

"Annem onunla gurur duyacak mı?" diye şüpheyle sordu Remy.

"O hepinizle gurur duyuyor, *fiston*. Evet, Wyn de dahil."

Remy sandalyesine yaslandı ve kahvesinden bir yudum aldı, babasının Wyn hakkında söylediklerine inanmadığını belli etti.

Guillaume'un sesi keskinleşti ve şöyle sordu: "O sözleri söyledikten sonra ikimiz de seni üç yıl boyunca kaybettik ve ben yaptığım şeyi yaptım. Annene ve bana uzun uzun konuşmalar yaptığımızı düşünmüyor musun?"

Remy cevap vermedi.

"Wyn'i tanıdığımdan beri ona hayranım," diye devam etti Guillaume. "Eğer konuşmasaydı ve ben sadece onu ve davranışlarını izleseydim, onun Fransız olduğunu düşünürdüm."

Remy iç geçirdi.

"Anneni tanıyorsun. Mantıklı olmasa bile rekabetçi davranır."

Remy boğazından, "*Neden böyle olduğunu merak ediyorum*"

"

Guillaume, Remy'nin arkasındaki, büyük büyükannesinin şezlongda koluna yaslanmış, koltuğun koluna ellerini dayamış bir portresinin asılı olduğu soluk mavi-yeşil duvarın ötesine baktı. Büyük büyükannesi, uzun fildişi eldivenler gi duvarın soluk, soluk mavi-yeşil rengini izledi. Duvarda, büyük büyükannesi şezlongda kalçasını kaldırmış, koltuğun koluna kollarını dayamış bir şekilde uzanırken resmedilmiş bir portre asılıydı. Portresinde uzun fildişi eldivenler ve fildişi dantelle süslenmiş tereyağı sarısı bir gece elbisesi giymişti.

Saçları ortadan ayrılmış ve ensesinde toka ile tutturulmuştu. Annesi, büyükannesinin boynuna takılı olan çok sayıda inciden oluşan kolyeyi hâlâ saklıyordu.

Bir gün karısı o incileri alacaktı. Ve onları kızlarına verecekti.

Guillaume ona dönüp, "Hatalar yaptım..." diye başladı.

Remy sandalyesinde doğruldu. "Bunu yapmayalım."

"Sen hayatımda yaptığım en iyi şeysin." Bu beklenmedik sözler karşısında Remy donakaldı.

"Sana, çocuklarına, karına, kurduğun aileye bakıyorum. Oğlumun benim sahip olmadığım her şeye sahip olduğunu görmek bana acı vermiyor mu sanıyorsun?" diye sordu babası. "Acı, benim... benim... benim..."

"Baba, dediğim gibi, *bunu yapmayalım*," diye kesti Remy.

"Wyn'i neden terk ettin?"

"Tamam, bunu yapmayacağım." "O olağanüstü bir kadın." "Biliyorum."

"Seni kendinden bile daha çok seviyor." "Bunu da biliyorum."

Babasının yüzü sertleşti. "Sana babalık yapmaya çalışıyorum, Remy."

"Çok geç," diye cevapladı Remy yumuşak bir sesle ve kahvesinden bir yudum daha aldı, babasının sanki yumruk yemiş gibi görüldüğünü görmezden geldi.

Sonra Guillaume sordu: "Wyn annen gibi olsaydı ne yapardın?"

"Annem gibi bir kadınla asla evlenmem." "Ben varsayımlardan bahsediyorum."

"Öyle olsa bile, cevap vermek imkansız çünkü varsayımsal olarak bile böyle bir şey asla olmaz."

"Bir kadını her şeyden çok sevseydin," diye ısrar etti babası, "ve o... normal olmasaydı?"

"Onu daha da... normal olmayan biri haline getirmek için onu aldatmazdım," diye karşılık verdi Remy.

Babasının omuzları gözle görülür şekilde gerildi. "Bu Fransız tarzı." "Bu çok saçma."

"Remy..."

"Bunu yapmayalım baba."

"Sana yaptıklarını bana bin kat daha fazla yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Remy yine donakaldı.

Guillaume konuşmaya devam etti.

"Büyükannen sıkıcı bir kadındı.

Kızının ölümünü diledi, kocasının değil. Ve bunu kocasına olan sevgisinden değil, her akşam hangi etkinliğe hangi elbiseyi giyeceğini seçmekten başka hiçbir sorumluluk istemediği için diledi. Bir çocuk, bir ev ve kendi başına bakması gereken bir iş yükü altında ezildiğinden öfkeliydi. Ve bu nedenle, senin de fark ettiğin gibi, hepsine *çok kötü* bakıyordu.

Remy'nin söyleyecek bir şeyi yoktu, ama olsa bile Guillaume henüz bitirmemişti.

"Annenize bir bakış attım ve kurtarılması gereken olağanüstü güzel bir kadın gördüm ve kendimi kaybettim. Gençtim ve bu romantik düşünceyi görmezden gelemezdim. Ona aşık oldum ve onu kurtarmaya karar verdim. Çok sonra, zararın çoktan verildiğini fark ettim. Ama ona hala aşıktım, hatta o zamana kadar daha da çok aşık olmuştum. Ne yaptım? Ben bir erkeğim ve küçük bir adam değilim. O bana tokat attığında, ben de ona tokat attım mı? Bana tırnaklarını kullandığında, onu bağlayıp tırnaklarını kökünden kestim mi? Öfke nöbetleri komşuları uyandırdığında, onu susturdum mu?"

"Sadece ortadan kaybolup çocuğunun bununla başa çıkmasına izin vermeyi seçtiğin için tebrikler," diye cevapladı Remy.

"Onu dört kez terk ettik, hatırlamıyor musun?" Remy, kanının damarlarında yavaşladığını hissetti.

Ve cevap verirken dudakları hareket etmiyor gibiydi: "Hayır, hatırlamıyorum hatırlamıyorum."

"Onsuz Fransa'daydık." Siktir.

Bunu hatırlıyordu.

Belki dört yaşındayken. Kesinlikle altı yaşındayken. Babası onu o zaman okula bile yazdırmıştı. Ve yedi yaşında yine. Son olarak, çok geçmeden, sekiz yaşındayken.

Sırasıyla pompa, fırça, vazodan kesilen parça ve kırık kol.

Annesi onlarla birlikte değildi, ama onun annesini bıraktıklarını bilmiyordu. Sadece gittiklerini biliyordu.

"Beni geri getirmek için, *bizi* geri getirmek için, söz verdi," diye devam etti Guillaume. Remy hiçbir şey söylemedi.

"Yalan söyledi," diye bitirdi

Guillaume. "Peki neden...?"

"Wyn, sen onu terk ettiğinde neden seni geri aldı? Onu seviyorum. Ve sonunda, ona bir şans daha vermeyeceğimi söylediğimde, bu durum sona erdi."

"Sona ermedi, baba."

"Hizmetçilerimize rapor ettirdim." Öyle mi yaptı?

"Bitmedi, baba."

Guillaume o anda donakaldı.

"On bir yaşına kadar devam etti. O beni itti, ben de onu ittim. Ona dedim ki..."

Tanrım.

Ona babasına söylemesini söyledi.

Ve babasına söylemek, ikisi de biliyordu ki, babasının onun sırf zevk için itmediğini anlayacağı anlamına geliyordu.

Ona itti çünkü bıktığı için karşılık vermişti.

Artık biliyordu ki, babasına söyleseydi...

"Ona ne söyledin?" diye sordu Guillaume.

"O, sana yaptıklarımı anlatmakla tehdit etti. Ben de ona bunu yapmasını istediğimi söyledim.

Ondan sonra fiziksel şeyler sona erdi."

Aniden, Remy'nin zorlukla tanık olabileceği korkunç bir ifadeyle Guillaume sandalyesinden kalkmaya başladı, ancak Melisande gelip Remy'nin önüne mısır ununda kızartılmış istiridye ve hollandaise soslu, kreol baharatlı poşe yumurta ile jambon ve bisküvi dolu bir tabak koyduğunda durdu ve yerine oturdu.

"Ev", ya da Cormier erkeklerinin yüz yıldan fazla bir süredir o evde yedikleri kahvaltı.

Kadınlar değil.

Onlar bir yumurta, yarım bisküvi, jambon ve sos alıyorlardı, ama kızartılmış hiçbir şey yoktu ve bunu bitiremeyecekleri varsayılıyordu.

Wyn istiridye olmadan sipariş etti, yani bir yerine iki yumurta ve tam bir bisküvi.

Manon ise olduğu gibi yedi ve her lokmayı bitirdi.

"Teşekkürler," dedi.

"Başka bir şey ister misin, Remy?" diye sordu Melisande.

"Hayır, teşekkürler."

"Sizin için, Bay Gastineau?" diye babasına sordu.

Remy baktı ve babasının yüzündeki ifadeyi yumuşattığını gördü.

"Diğerleri yakında uyanacaklar, canım, belki taze kahve istersiniz?" diye sipariş verdi Guillaume.

Kadın başını salladı ve kahve fincanına uzandı. Sonra odadan çıktı.

O sırada Guillaume kalktı ve pencerenin önüne geçip dışarıya baktı.

Remy babasının sırtına bakarak, kendini bu kadar sıkı tutarken, bu baskı fazla gelip parçalanmayacağını merak etti.

"Baba?" diye seslendi.

"Şimdi ne yapacağım?" diye pencereye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladı Remy. "Bitti. Yapacak bir şey yok."

Guillaume döndü. "Karımla, oğlumuza kötü davranmayı bırakacağına dair bir anlaşma yaptık, ama o anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmedi, ben de hiçbir şey yapmayacak mıyım?"

"Bu kırk yıl önceydi ve o kadın ölmek üzere."

Guillaume çenesini öne doğru çıkardı ve sertçe, "Yüz yıl önce olsa bile umurumda değil, *sana zarar vermeyi bırakacağına söz vermişti.*" dedi.

Şey...

Siktir.

"Çocukların beignetleri ne kadar sevdiğini unutmuşum," dedi Guillaume aniden. "Onlara almak için Café Du Monde'a gidiyorum."

Tartışmalı bir konuydu, ama Melisande'nin beignetleri CDM'inkilerden daha iyi olabilirdi. Remy buna itiraz etmedi.

Tartışmaya açık değildi, ama New Orleans'taki aile evlerinde geçirdikleri ilk sabah, hepsi House'u tercih etti. İkinci sabah CDM'ye beignet yemeye gittiler.

O da bundan bahsetmedi.

Kararlı bir şekilde, "Lütfen dikkatli olun" dedi.

"*Mais bien sûr,*" diye cevapladı Guillaume ve odadan çıktı. Remy yemeğine baktı, ama yemedi.

Sonra mutfaktan bir ses duydu ve zihni darmadağın olmasına rağmen, Melly'den kahvaltısını hazırlamasını isteyip sonra yememek gibi bir şey yapmayacaktı.

Bu nedenle, yemeğe başladı.

Melly taze bir kahve demliği ile geri geldi ve yaklaşık beş dakika sonra, her ikisi de yüzleri ve vücutları terden sıırıslılam olan oğulları, muhtemelen Melisande'den aldıkları taze meyve suyu bardaklarıyla mutfaktan gelip yemek masasına oturdular.

"Burada kimse yok, bu yüzden yüzyılın başında yapılmış yemek sandalyelerine terinizle saldırmamız rahatsız edici değil," dedi Remy.

Yves meyve suyunu bir dikişte içti.

Sabre, "Her neyse. Yemek masasında oturmak için neredeyse smokin giymek zorunda olduğun sandalyeler kimde var ki?" dedi.

Remy bu soruyu geiştirip, "İşler yolunda mı?" diye sordu.

"şimdi beni dinle, sonra da sözümü tutmamı bekle, *hayatım boyunca* nemli bir yerde asla yaşamayacağım," diye ilan etti Yves.

"Söz, kardeşim," diye onayladı Sah.

"Belki meyve suyunu içip duş almalısın?" diye önerdi Remy. "İyi misin?" diye sordu Sah, onu dikkatle izleyerek.

"İyiyim," diye yalan söyledi Remy.

"Buraya tek başına mı geldin?" diye sordu Yves, bakışları masadaki katlanmış kağıda kayarken.

"Annen ve kız kardeşin hala uyuyor." Kafasını Yves'e çevirdi. "Senin uyanık olmana şaşırdım."

"Sabre beni dışarı çıkardı, büyükannemin işlerine karışmaktansa koşmam gerektiğini söyledi."

"Ama bu *gerçekten efsaneydi*," dedi Sah, kahveye uzanarak. "şimdi beni dinle, sonra bana lafını tutma, kardeşin akıllı biri," diye Remy Yves'e şaka yaptı.

İkisi de ona gülümsedi.

Sonra Sabre'nin gözleri tekrar kağıda döndü.

Babasına döndü. "Pépé burada mıydı?" "Sizlere beignet almaya gitti."

"Yves hakkında sana laf attı mı?"

"Hayır," dedi Remy ve Yves'e tekrar baktı. "Eşcinselliğın tarihin başlangıcından beri var olduğunu, bu yüzden tamamen doğal olduğunu söyledi."

Yves şaşkınlığını gizlemedi, hatta bunu açıkça dile getirdi. "Vay canına."

"O ve ben hala büyükannene sataşmamamı istiyoruz," diye devam etti Remy.

"Evlilik meselesi şakası hiç komik değildi," dedi Yves keskin bir sesle.

"O, rujunun arkasına saklanan ölmek üzere olan bir kadın. Sen ise önünde koca bir hayat olan genç bir adamsın ve annen orada duruyordu."

Brad Pitt ile bir sonraki sahnesini çekmek üzere çağrılacakmış gibi görünüyordu. Belki ona biraz müsamaha gösterir misin?" diye sordu Remy.

"Sen Brad Pitt'ten çok daha yakışıklısın baba," dedi Yves. "Bunu bilgili bir görüş olarak kabul edeceğim," diye espri yaptı Remy.

Yves kahkahayı bastı.

"Pépé ile başka ne konuştunuz?" diye Sabre araya girdi.

Remy, eğlenmediğini gördüğü en büyük oğluna gözlerini dikti.

Bir an onu süzdükten sonra, "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye sordu.

"İlk gün evi aldığımızı biliyor. Neden beignet alıyor?" diye ısrar etti Sabre.

Evet.

Çok akıllı.

"Bana bilmediğim bir şey söyledi. Annemi dört kez terk ettiğimizi, onun yaptıklarını durdurmak için çabaladığını söyledi. Onunla Fransa'da olduğumuzu hatırlıyorum, annem bizimle değildi. Neden orada olduğumuzu anlayamayacak kadar küçüktüm. Hayatım boyunca oraya sık sık giderdik, bu yüzden tamamen normal dışı bir durum değildi. Yine de, birinci sınıftayken orada birkaç ay okula gittiğimi hatırlıyorum, bu normal değildi. Son sefer birkaç yıl sonraydı. Bardağı taşıran son damla oldu ve bunu açıkça belirtti. Annem bırakacağına söz verdi. Sonra ona bilmediği bir şeyi söyledim, annem bırakmamıştı. Anlaşılır bir şekilde sinirlendi ve sakinleşmek için arabayla gezintiye çıktı."

"Seni de yanında götürdü mü?" diye sordu Yves.

Remy kahve fincanını uzattı ve kendine bir fincan daha doldurdu. "Görünüşe göre."

"Kahretsin," diye mırıldandı Yves.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Sabre.

Fincanını dolduran Remy, demliğı yerine koydu. "Fransa'da olduğumu çok net hatırlıyorum. Bu aklıma gelince, büyükannem ve büyükbabamın orada olduğunu ve bana çok ilgi gösterdiklerini hatırlıyorum. Luc amca ve Francesca teyze sık sık ziyarete gelirdi. Luc amcamla ve bir anlamda Francesca teyzemle de yakın olduğumu biliyorum, çünkü biz aileyiz ve onlar harika insanlar, ama aynı zamanda Luc amcam anneme pek sabır göstermezdi. Francesca teyze ise annemden kaçınırdı, ama beni

Annem etrafta olduğuunda, beni birçok geziye götürürlerdi, onu kasten geride bırakarak. Ama Luc amca..."

Başını salladı, iki oğlunun da onu dikkatle izlediğini ve her kelimesini dinlediğini fark etti, ikisinin de ne kadar harika çocuklar olduğunu kendine itiraf etmek için bir an durdu, sonra devam etti.

"Geriyeye dönüp bakınca, onu aktif olarak sevmiyordu ve yüzüne karşı kötü konuşuyordu. Çoğunlukla Fransızca konuşuyordu, annem biraz Fransızca biliyordu ama babam her zaman ona tercüme ettiği için hiç akıcı konuşmadı. Ama ben ne dediğini anlıyordum."

"O adamı hep sevmişimdir," diye mırıldandı Yves.

"Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu Sabre.

Remy son istiridyelerinden birini yemeden önce, "Bunu düşünmem lazım," dedi.

"O seni seviyor, baba," dedi Sabre.

Remy yutkundu ve oğluna daha da fazla dikkatini verdi.

"Biliyorum," diye cevapladı.

"Hayır, sanırım ona bu yüzden bu kadar kızmıştım," dedi Sabre.

"Çünkü, bilirsin, bazen sana bakıyor ve göğsü şişiyor. Ve sanki... sanki... ben gol attıktan sonra kenara bakarsam ya da önemli bir pas verdikten sonra seni görürsem, sen de bana öyle bakıyorsun. Ve P  p  nin yaptığı şeyin saçmalık olduğunu düşündüm, çünkü birini sevip ona..."

Sabre cümlesini bitirmedi.

Remy, "Biliyorum," dedi.

"Ama, bilirsin, eğer o seni elinden alırsa. Eğer o düşünürse... Bilmiyorum. O da onu seviyor. Hem de çok. Ama onu terk etti ve bu beni çok korkutuyor çünkü o her zaman baş belasıydı ve o buna katlanıyordu. Ama onu terk etti. Senin için."

  yle yaptı.

Dört kez.

"Ve her zaman beignet sevdiğimizi hatırlar," dedi Yves sessizce. "Bu gelenek. İlk gün, House. İkinci gün, P  p   bizi CDM'ye götürüyor." "Gelenek," diye onayladı Sabre. "    nk   bizim beignet sevdiğimizi biliyor." Remy pencereye baktı.

"Bu konuyu kapat, Sah," diye mırıldandı Yves.

Onlara bir bakış attı ve "Ben iyiyim" diye güvence verdi. "Emin misin?" diye sordu Yves.

Remy gülümsedi ve en küçük çocuğuna başını salladı.

"Belki de onun... *denediğini* bilmek iyi hissettirir," diye önerdi Sabre.

"Tanrım, Sah, *bu konuyu kapat*," diye kesti Yves. "Ben iyiyim ve evet, belki de öyle olacak, Sabre," dedi Remy.

"Artık susacağım," dedi Sabre, kahvesiyle arkalarına yaslanarak.

"Melly kahvaltınızı getirmeden önce duş alıp, soyunma odası gibi kokmayan temiz giysiler giyebilirsiniz, ikinize ya da birinize elli dolar veririm," diye meydan okudu Remy.

Yves'in sandalyesi neredeyse devriliyordu ve Sabre, oğulları masadan fırlayıp giderken yanında getirdiği kahveyi bir damla bile dökmedi.

Sonra Remy, kendi kahvaltısının ve kahvesinin kalıntılarıyla oturdu ve büyük büyükannesinin görmeyen gözleri ensesine bakarken pencereye bakakaldı.

Ve kendine bir dakika zaman tanıdı, derin bir düşünceye daldı: Evet.

Denedim.

BÖLÜM 20

ZAMAN TÜKENİYOR

Wyn

Kocam yatakta oturuyordu, ben ise bornoz giymiş, makyajımı yapmış, saçlarım ıslak ve geriye taranmış, fönle kurutulmayı bekleyen bir halde, onun arasında duruyordum ve kahvaltı masasında geçirdiği hareketli zamanları anlatmasını dinliyordum.

Bunu yaparken, Remy'yi bu lanet evde bir daha tek başına bırakmamaya dikkat ettim.

Elleri kalçalarımda, gözleri karnımda idi.

Ben de ellerimi omuzlarına koymuş, bakışlarımı yüzüne kilitlemiştim.

"Anlamadığım şey," dedi özetini bitirince

ve sonunda yüzünü bana çevirdiğinde, "Neden bana söylemediğini anlamıyorum."

"Küçük bir çocuğa 'Annen sana zarar verdiği için onu terk ediyoruz' nasıl söylenir, bilmiyorum," diye cevap verdim. "Daha çok, 'Çocuğumu tehlikeden uzaklaştırmalıyım' düşüncesiyle tüketiliyorsun ve sonra onu o tehlikeden uzaklaştırıyorsun."

"Çocuklarımız var Wyn, ve sekiz yaşındayken, hepsi 'eğer sana tekrar zarar verirlerse, ne olursa olsun bana söyle, ben bunu durduracağım' gibi bir şeyi anlayacak kadar olgunlardı. O, bunu hizmetçilere bildirmeyi bıraktığını söyledi. Bunu düşündüm ve o da bunu anlamış olmalı. Fransa'dan son kez döndükten sonra, beyin sarsıntısı dışında dramatik bir şey yapmadı ve ondan sonra beni hastaneye kendisi götürdü. Fiziksel şiddet içermeyen bir öfke nöbeti olmadığı sürece, artık bağırıp çağırmıyordu. Kan yoktu. Kırık kemik yoktu. Bunu saklıyordu. Eğer o öğrenirse, her şeyin biteceğini biliyordu. İkimizi de kaybedecekti. Bu berbat bir aşktı, ama o beni seviyordu. Bununla birlikte, onu taparcasına seviyordu. Onsuz hayatta kalabileceğinden emin değilim. Yani, onu kaybederse, bunu gerçekleştirecektir.

"Yani, intihar mı ederdi?" diye

fısıldadım. O başını salladı.

Hâlâ fısıldayarak, "Remy," dedim.

"Cidden Wyn, karının çocuğuna kötü davranmasını engellemek için onunla ne tür bir *anlaşma* yaparsın? Ne...?"

Konuşmayı kesti ve koridorun birkaç oda ötesinden gelen bağırısları duyduğumuzda ikimiz de sessizleştik.

"*Bana yalan söyledin!*"

Guillaume'dan hiçbir şey ve sonra daha fazlası.

"*Söz verdiğin bu değildi! Birlikte gittik. Ben orada değildim, sen de öylece bırakmaya mı karar verdin?*"

Ve şimdi Colette, çılgık atarak.

"*Bana bağıırken İngilizce konuş!*"

"*Bon sang! Elli dört yıldır bir Fransızla evlisin!*" "Dedi ki," Remy sessizce tercüme etti, "Ben burada değildim, sen sadece bıraktın mı?" "Neyi bıraktım?" diye sordum, cevabını bilemeyeceği bir soru.

Guillaume devam etti.

"*Sonunda, benim dilimi öğrenerek bana şeref ver!*"

"Sonunda, benim dilimi öğrenerek bana şeref ver," diye mırıldandı Remy.

"*İngilizce konuş!*" diye bağırdı Colette.

Guillaume kabul etti.

"*Durman gerekiyordu! Seanslara devam etmen gerekiyordu! Ve ikisini de yapmadın!*"

"*Her şey yolundaydı!*"

Sonraki cümle o kadar yüksek sesle bağııldı ki, duvarların sallanmaması şaşırtıcıydı. "*ÖYLE DEĞİLDİ!*"

Bundan sonra bir kapı çarptı, koridorda ve sonra merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu ve Remy ile ben birbirimize bakakaldık.

Sessizliği aptalca bir espriyle bozdum.

"Sanırım onun dürtüsü pek yardımcı olmadı." Remy gülümsedi.

Sonra öne doğru eğildi ve yüzünü karnıma gömdü. Saçlarını geriye doğru düzelttim.

Ona bir saniye zaman verdim, sonra tahmin ettim, "Seanslar mı? Sence danışmanlık mı demek istedi?"

Yüzünü karnımdan kaldırdı ve bana baktı. "Muhtemelen." "Anlaşma buydu," diye düşündüm. "Sadece hizmetçiler değildi. gözünü dört açmak. O da onunla birlikte gitmişti, ama o ortada yokken, devam etmesi gerekiyordu, ama o devam etmedi.

Remy telefonu aldı. "Ve onun bildiği kadarıyla, başka bir şey olmamıştı, bu yüzden kızın iyileştiğini düşündü. Sonra birkaç yıl sonra, ben kendim buna son verdim."

Başımı çevirip duvara baktım, koridorun sonunda ana yatak odası vardı.

"O kadınlarla birlikteyken kızın huysuzluk yapıyordu."

Remy'nin bu sözleri beni tekrar ona bakmaya itti.

"Aldatmayı savunmayacağım, ama bu onun sorunu, tatlım. Onun yaptıklarının mazereti olamaz," diye nazikçe belirttim.

"Onu bulmam lazım, iyi olduğundan emin olmalıyım," dedi. "Kesinlikle arabasına binmeyeceğim."

Başımı salladım.

Ayağa kalktı ve bana yaslandığı için ben kıpırdamadım.

Başımı geriye eğdim ve hızla, çünkü onun uzaklaşmak isteyeceğini biliyordum, parmak uçlarımda yükseldi.

Onu öpmek istedim, ama o beni öptü. Sonra odadan çıkıp babasını görmeye gitti.

"HİKAYEDE BEKLENMEDİK BİR DÖNÜŞ," dedi Noel kulağıma.

Ön verandada, güzel ama pratikte kullanılamayan ferforje sandalyeyi pek rahat hale getirmeyen kalın siyah-beyaz çizgili bir minder üzerinde oturuyordum.

Bu benim evim olsaydı, ön tarafına hasır mobilyalar koyardım. Güzel, uygun ve rahat olurdu (ayrıca eğrelti otları da koyardım, daha yumuşak ve sıcak bir hava verirlerdi).

Ama ferforje kesinlikle daha estetikti. Bu da Colette Gastineau'ya çok yakışıyordu.

Güzel ve uygun görünüyordu.

Ama sert ve çeşitli yerlerde cildinize batıyordu. "Evet," diye Noel'e katıldım.

Tabii ki ona her şeyi anlatmıştım.

"Şimdi ne oluyor?" diye sordu.

"Şu anda Remy babasıyla konuştu. Oğlanlar ve o, Guillaume ile bir yere gittiler. Ne yaptıklarını bilmiyorum, ama onu ondan uzak tutuyorlar ve benim aramamı bekliyorlar. Manon hazırlanıyor. Hazır olduğunda, bizi almaya gelecekler ve hep birlikte şehre gidip alışveriş yapıp öğle yemeği yiyeceğiz."

"Peki Colette?"

"Guillaume, Colette'in bugün 'dinlenmesi' gerektiği konusunda bize kesin talimatlar verdi. Anlaşılan, bu akşam özel bir akşam yemeği planlamışlar, bu yüzden Guillaume bize gündelik olmayan kıyafetler getirmemizi istedi."

Noel gülererek, "Sanki hiç *gündelik olmayan* bir kıyafet giymeden bir yere gidermişsin gibi" dedi.

Bu konuda çok haklıydı.

Mizahını kaybedip devam etti, "Dikkatli ol, Wyn. Güneyin kötü cadısı geri çekildi ve bir cadıyı köşeye sıkıştırmak tehlikelidir."

"Bu yüzden Remy de burada değil. Bir yere gitmeleri benim fikrimdi. Ben burada, Manon'u evde kolluyorum."

"Tanrım, Remy'nin ölmek üzere olan annesini ziyaret etmek için yaptığı bu yolculuğun savaşa gitmek gibi olması çok üzücü."

Benim de bundan nefret ettiğimi söylememe gerek yoktu.

Nefret ettiğim için, o tartışmayı bırakıp düğün çiçekleri hakkında çok daha iyi bir tartışmaya geçtim (düğünün yapıldığı mevsimden dolayı, ama aynı zamanda benim en sevdiğim çiçekler olduğu için, tamamen beyaz güller ve biraz da yaprak dökmeyen çiçekler olmasını kararlaştırmıştım) tam o sırada ön kapıda bir ses duydum.

Manon olduğunu umarak o tarafa baktım. Ama

Colette'ti.

Noel'in okaliptüs ilavesi hakkında söylediklerini keserek, "Gitmem gerek," dedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

O kapıdan çıkmadan önce sadece "Colette" diyebildim.

"Tamam, beni haberdar et. Yüzünü seviyorum, aileni seviyorum, bunu atlatacağsın. Hoşça kal."

Sonra Noel kapattı. Colette yaklaştı.

Kırmızı pantolon giymişti. Siyah balıkçı yaka kazak. Kırmızı, krem ve sarı renkli ipek bir fular, yanılmıyorsa Prada markaydı, boğazının dibinde düğümlemişti ve omuzlarına dökülüyordu. Siyah ve krem rengi Chanel babetler. Saçları sağlıklı parlıyordu. Ve bugün, tam makyajlıydı.

Bununla birlikte, onu ayakta, fular ve uzun tozluk olmadan görünce, kilo verdiği çok daha belirgindi. Her zamanki maskesini ve zırhını takmamış olsaydı, zayıf görünecekti.

"Günaydın Wyn," diye selamladı ve oturduğum küçük masaya doğru süzülerek karşımdaki sandalyenin minderine oturdu.

Renk paletine uyum sağlamıştı.

"Günaydın, Colette," diye cevap verdim.

"Ev oldukça sessiz," dedi, bir saat önce kocasına bağırışını duyan ama bunu görmezden gelmeye kararlı olan bir kadının demir iradesiyle. "Herkes nereye gitti?"

"Erkekler erkek işlerini yapmaya çıktılar. Manon hazırlanıyor," diye cevap verdim.

"Sabahın onunda mı?"

"Bizim saatle sekiz."

"Ah." Sokağa bakarken, "Sen ve oğlum artık evli olmasanız da, evlilik yüzüklerinizi taktığınızı görmekten memnunum," dedi.

Yaklaşan yeniden evliliğimizden bahsetmeye niyetim yoktu.

Remy onların bilmesini isterse, Remy onlara söylerdi.

Yine de "Remy bana onları geri koymamı istedi" demek güvenli olur diye düşündüm.

"

dem "Onun bu konudaki duygularını önemsemen çok hoş."

ek Ama ben ısırdım.

güve

nli

olur

diye

düşü

ndü

m.

Ama ısırdım.

"Bir kez tekrar bir araya geldiğimizde, bunu kendim yapardım. O sadece benden önce sordu."

Bana döndü. "Tabii ki, onu çok seviyorsun." Tamam.

Denedim.

Ama bunu onunla yapmayacaktım. Onun zehrini yöneltecek başka kimse yokken onun hedefi olmak istemiyordum.

"Colette..."

"Oğlumla konuşman lazım, onun da babasıyla konuşması lazım." Hayatta olmaz.

Onun için de savaşmayacaktım.

Ağzımı tekrar açtım.

Ama o, "Remy'nin suçları babasının omuzlarında değil," dedi. Ne demek istediğini anlamadığım için ağzımı kapattım.

"Guillaume üç yıldır acı içinde yaşıyor," diye devam etti. "Kocamın kendisine ait olmayan bir yükü omuzladığını bilerek ölemeyeceğim."

"Üzgünüm, neden bahsettiğinizi anlamadım" dediğimde doğruyu söylüyordum.

Bakışları benimkini delip geçti. "Üzgünüm, eminim biliyorsunuzdur." Tamam.

Bu kadınla da tahmin oyunu oynamayacaktım.

"Belki birbirimizin evliliklerine karışmamak konusunda anlaşabiliriz," diye önerdim.

"Oğlum, *babasının* izinden giderek sevgili karısını terk ettiğinden, buna katılamam," diye karşılık verdi.

Bu konuda (bazı açılardan) haklı olmasına rağmen, şaşkınlığımı gösteren kaşlarımın kalktığını hissettim.

"Erkekler bu tür şeyler yapmalı," diye devam etti. "Bunu fark ettiğine sevindim."

"Ne tür şeyler?"

"Söylememi istemezsin."

"Aslında, ne diyeceğini bilmediğim için, biliyorum."

Colette kurnazca kaşlarını kaldırdı. "O kadın onun yanına taşındı, değil mi?"

Remy'ye göre, üç yıldır konuşmamışlardı. Bunu nereden biliyordu?

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum, dudaklarım gergin bir şekilde.

"Remy zeki ve kültürlü bir çocuktü. Arkadaşlarıyla takılmaktansa resim yapmayı veya piyano çalmayı tercih ederdi. Ama bir arkadaş edindiğinde, o arkadaş ömür boyu kalırdı. Ve bazı arkadaşlarının ebeveynleri *bizim* arkadaşlarımız."

Harika.

Bu, Remy'nin Beau veya Jason'a Myrna'dan bahsettiğı ve bu iki aptaldan birinin de ailelerine anlattığı anlamına geliyordu.

"Biz boşandık," diye hatırlattım ona.

"O daha önce onun değildi? Ya da belki başka birinin?" Aman Tanrım.

"Remy beni aldatmıyordu." "Ben de kendime öyle söylüyorum, canım."

Doğru.

Onun istediğı kadar onun hayatını yaşamadım. Ben de bitmişim.

Ayağı kalktım ve ona baktım. "Kocam beni aldatmıyordu, Colette. Ve evliliğimiz seni ilgilendirmez. Şimdi, gerçekten, senin durumun için üzgünüm. Lütfen, bunu içten ve samimi bir şekilde söylediğimi kabul et, bu ziyareti çirkinleştirme. Başka bir konuya getir. Ve *gerçekten*, başka bir konuya getirmen gerekiyor. Seni ziyarete gelen beş kişi var ve yakında ellerinde sadece anılar kalacak. Onlara güzel anılar bırakmanı öneririm."

Bunun üzerine, kapıya ulaşmak için onun önünden geçmeye başladım.

Manon hazırlığını bitirirken onun odasında bekleyebilirdim, böylece ona acele etmesi için daha iyi dırdır edebilir ve hepimiz o evden ve bu kadından kurtulabilirdik.

"O sana hayran, biliyorsun," dedi Colette, ben geçerken.

Adımımı kesmeden, "Biliyorum," dedim.

"Remy'den bahsetmiyorum. Guillaume'dan bahsediyorum." Bu sözler beni durdurdu ve geri döndüm. "Onu da biliyorum."

"Tabii ki kendini suçluyor. Bu onu asit gibi yiyip bitiriyor."

"Neyin için kendini suçluyor?"

"Remy'nin seni başka bir kadın için terk ettiği için." Kusursuz bir şekilde kesilmiş, lekesiz bir tonla boyanmış tırnaklarını elinde oynattı. "Elma ağacından uzağa düşmez falan."

"Guillaume öyle mi düşünüyor...?" Cümleyi tamamlayamadım. Çünkü artık Guillaume'un ne düşündüğünü biliyordum.

Remy'nin Guillaume'un her zaman yaptığı şeyi yaptığını ve bu yüzden ayrıldığımızı düşünüyordu.

Ve oğlunu, beni, çocuklarımızı, ailemizi sevdiği için, verdiği örneğin onu bu kadar acıttığını düşünüyordu.

Oysa durum öyle değildi. Colette'ti.

Ve o kocasını seviyordu.

Yani, kendi tarzında, benimle konuşmak için ortaya çıkmıştı, böylece ben de o işkenceye son verebilirdim.

"Başka bir kadınla ilgisi yoktu, Colette," dedim yumuşak bir sesle. "Tamam, canım," dedi inanamayan bir sesle.

Çünkü bu Remy'nin annesiydi ve kesin olarak bilmesi gerekiyordu, tekrar ettim, "Başka bir kadın yüzünden değildi. O senin için acı çekti. O kadar çok acı çekti ki, bana asla böyle bir şey yapmazdı. Başka bir kadınla birlikte olmadan iki yıl önce boşanmıştık."

Gözünün yanındaki deri seğirdi. Bu konuda ona verebileceğim tek şey buydu.

Ama onun ve Guillaume için, "Remy ile konuşup babasıyla oturup konuşmasını teşvik edeceğim" dedim.

"Onu tüm kalbimle seviyorum, biliyorsun." Nazikçe nefes aldı ve "Remy" diye açıkladı.

Başımı diğer tarafa kaydırdım, sanki diğer taraftaki kasımı gevşetir gibi, sonra tekrar düzelttim ve ona veda etmeye başladım.

"Remy'nin anlattıklarını biliyorum..." Sözleri söyleyemedi. "Ama onu gerçekten seviyorum."

"Colette, bu konuyu konuşmayalım."

"Sen biliyorsun."

"Biliyorum."

Yastığını çevirerek bana tam olarak dönmüştü. "Guillaume'un ailesi çok yakındı. Ailesi onun yanlış bir şey yapamayacağını düşünüyordu. O onların gözbebeği. Gökyüzündeki en parlak yıldızdı. Benim sahip olmadığım şeye onun sahip olması beni çok mutlu ediyordu. Ailen çok sevimliydi. İzledim. Gördüm. Seni çok seviyorlardı. *Sevmek* kelimesinin anlamını biliyor musun?"

"Lütfen, ben..."

"Guillaume'a sahip olana kadar, ben de buna sahip değildim. Guillaume'a sahip olduğumda bile, gerçekten buna sahip değildim. Kendimde olmayan bir şeyi nasıl verebilirdim ki?"

"Sağlığının çok iyi farkındayım ve şu anda hissettiğim şey..." "Tek bildiğim buydu," diye tısladı.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Şu anda sana bakıyorum ve daha iyisini bildiğini biliyorum."

Ağzını açtı.

Ama bu sefer, ondan önce davrandım.

"Konuşmamız bitti, Colette. Telafi etmen gereken bir şey varsa, o bana değil, kocama karşıdır."

"Torunlarım..." Evet, tabii.

Dün gece o da boş geçmemişti.

"Onlara da," diye devam ettim. "Daha önce de söyledim, ama sen anlamadın, o yüzden daha açık konuşayım, önemli işlerini halletmek için iki buçuk günün var. Tanrı şahidimdir, umarım bu zamanı iyi değerlendirirsin, belki o zaman iki buçuk günden fazlasını kazanırsın. Çünkü senin için ne kadar korkunç olursa olsun, nasıl bakarsan bak, zamanın doluyor."

Bunun üzerine, onu demir sandalyesinde mükemmel bir şekilde bırakıp eve koştum ve kızımın yanına gittim.

BÖLÜM 21

BASTİLYE SALDIRISI

Wyn

"Bu gece ne olursa olsun, birinin beni sandalyeye bağlayıp dişlerimi çekmesini istiyorum," diye mırıldandı Remy, banyoda yanımda dururken, kalçası tezgaha yaslanmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş, aynaya bakıp dudaklarıma ruj sürerken beni izliyordu.

Cevap verme fırsatım olmadı.

Kapımız çalındı, kapının açıldığını duyduk ve Sabre, "Hazır mısınız?" diye seslendi.

"Evet," diye cevapladı Remy, lavabodan kalkıp kapıya doğru döndü.

Yatak odasına baktım ve çocuklarımın içeri girdiğini gördüm.

Ve ne kadar muhteşem olduklarını görünce kalbim gerçekten çarptı.

Sabre, kendisine mükemmel uyan, sanki onun için özel dikilmiş gibi görünen gri pantolon, üzerine lacivert yelek giymiş parlak beyaz gömlek ve ayak bilekleri görünen siyah mokasen ayakkabılar giyyordu, yani ya çorap giymemişti ya da (annesini ona daha iyisini öğretmişti) ayak parmakları açık çorap giymişti.

Yves, koyu gri pantolon, siyah gömlek, dirseklerine kadar kıvrılmış manşetler ve parlak deri botlar giyyordu.

Manon ise yüksek, yuvarlak yakalı, uzun kollu, mor şifon bir maksi elbise giymişti. Elbise, pembe, mor ve sarı renkli büyük çiçekler ve yeşil saplar ve yapraklarla işlenmişti. Elbisenin arkası tamamen açık olduğunu biliyordum (çünkü onu ona ben almıştım). Parlak saçları yana doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Remy mavi ve gri giyinmişti. Mavi pantolon ve hafif gri bir kazak giymişti, üzerine de uyumlu gri bir spor ceket giymişti.

Ben ise, dramatik kolları olan, ortası hoş bir şekilde bol kesimli ve en güzel özelliğimi, uzun bacaklarımı ortaya çıkaran kısa etekli, kuş üzümü kırmızısı, önü bükümlü bir kimono elbise giymiştim. Saçlarım

geniş, kadifemsi bir topuz şeklinde toplanmıştı. Ayaklarımdaysa Rene Caovilla marka, altın rengi, mücevherlerle süslenmiş, işlemeli dantelli, arkası açık topuklu ayakkabılar vardı.

Ve evet.

Ailem savaşa girecekse, bunun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi, bu benim seçeceğim zırhtı.

"Sen söylemeden önce, lanet Kardashianlar gibi göründüğümüzü biliyoruz," diye homurdandı Yves. "Sah ve ben çoktan kustuk."

"Kusmadım. Bu kıyafetlerle ortalığı kasıp kavuruyorum," diye cevapladı Sabre. Ben gülmeye başladım.

Manon öne doğru ilerledi ve kapı çerçevesini kullanarak banyoya yaslandı. "Ve bir plan yaptık baba. İşler tuhaflaşır, epileptik nöbet geçiriyormuş gibi yapacağım."

"Ve büyükannem huysuzlaşır, Yves Theo'nun ne kadar iri ve kaslı olduğunu anlatmaya başlayacak," diye ekledi Sabre.

"Bu konuda üç saat boyunca konuşabilirim," dedi Yves. "O da fena değil, ama bence ben ondan daha uzun süre dayanabilirim."

O kadar komik ve muhteşemlerdi ki, tüm dikkatimi çektiler.

Bu yüzden Remy sert bir şekilde "Hepiniz buraya gelin" dediğinde çok şaşırdım.

Daha önce de söylediğim gibi, banyo cennetten bir köşeydi.

Ancak, çok büyük değildi.

Ama çocuklar aramıza sıkıştığında hepimizin bir araya toplanmasının tek nedeni bu değildi.

Remy'nin uzun kolları neredeyse hepimizi sarmıştı, ama Sabre ve Yves'in kolları da aynı derecede uzun olduğu için, Remy "Yaşamak için her şey kollarımda" dediğinde hepimiz korunmuştuk.

Şakalar bir kenara, Manon bir ses çıkardı ve ben kendi duygularımı kontrol ederken onun gözlerine baktım.

"Ben her şeyi mahvettim, ama sen benimle birlikte bu dalgayı aştın," diye devam etti Remy. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem."

Tamam.

Hayır.

Bunu aşması gerekiyordu.

Ona baktım. "Tatlım..."
diye başladım.

"Ama şu anda," Remy sözümü keserek, "sana hatırlatmam gerek, büyükbaban sevdiği kadını kaybediyor, bu yüzden ona bakmanı rica etmek zorundayım. Bu senin için zor olabilir, ama bugün hepimiz bir şeyler öğrendik, az önce bana verdiğin şey, hepimizin ona vermesi gereken şey. Yakında, ona kalan tek şey biz olacağız."

Manon, sabahki gelişmeler hakkında bilgilendirilmişti (ama o da bizim gibi, dedesi ve büyükannesinin kavgasını kaçırmamıştı).

Ben de Remy'ye verandada annesiyle yaptığım konuşmayı anlattım.

"Yani, sahte epilepsi nöbetleri yok. Anladın mı?" diye sordu. "Anladım baba," dedi Sabre hemen.

"Kesinlikle," diye ekledi Manon.

"Her zaman, baba," dedi Yves.

"Tamam," diye mırıldandı Remy ve kollarını sıkarak hepimizin kollarımızı sıktı. "Yani Tom Ford ve Stella McCartney giysileriyle Bastille'i basmaya hazır gibi görünmeyelim..."

"Bu Stella değil, baba, bu..."

Manon cümlesini bitiremeden Yves ona kalçasını çarptı, bu da hepimizin kalçalarına çarptığı anlamına geliyordu.

"Gelişmelerimizi farklı zamanlara yaymaya ne dersiniz?" Remy'nin bakışları oğulları arasında gidip geldi, "Ama biriniz Manon'a eşlik etsin."

"Ben kesinlikle tek başıma gideceğim. Kıyafetim harika ve Manon'un benim büyük girişimi çalmasını istemiyorum," dedi Sabre.

"Eşcinsel olmadığından emin misin?" diye alay etti Yves.

"Bu kadar yakışıklı olduğuma göre olabilirim," diye cevapladı Sabre.

"Karar verildi. Yves, Manon'la gidecek," diye araya girdi Remy. Sonra hepimizin birbirimizden ayrılmamızı sağlayacak şekilde hareket etti, ama sadece birbirimize sarılmayı bırakmamız için. Hareket edecek yer olmadığı için hala banyoda birbirimize yakın duruyorduk. "Anneniz hazır değil, çıkın artık."

"Siz önce gidin," dedi Sabre, Manon ve Yves'e. "Siz önce gidin," diye cevapladı Manon.

"Aşağıda kimse var mı bilmiyorum," diye karşılık verdi Sah. "Kimse görmeyecekse giriş yapamazsın."

"Aman Tanrım, sen heteroseksüelsin ama yine de benden daha eşcinselsin," dedi Yves.

"Dostum, iyice bak, ben *buyum*," diye karşılık verdi Sabre.

"Beyler, çenenizi kapatın ve çıkın," diye emretti Remy.

"Hadi Manon, içkiler aşağıda," diye mırıldandı Yves, kız kardeşinin elini tutup odadan çekerek, bu da benim için iyi oldu, nefes alabileceğim bir alan açıldı.

Ama Sabre, alkolün nerede olduğunu ve nasıl alacağını önceden düşünmemişti. Onlar uzaklaşırken hatasını fark ettiğini görebiliyordum.

En küçük iki çocuğumuz aşağı indi ve Sabre odamıza girip yatağımıza atladı.

Aynaya dönüp lekeyi değerlendirdim ve parlaklık ekledim.

Bunu Remy'ye yan gözle bakarak yaptım ve "En küçüğümüzle ilk birayı paylaştıktan sonra ne olduğunu göreceksin" diye alay ettim.

"Manon reşit mi?" diye sordu.

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme attım.

"Louisiana'da reşit." O homurdandı.

Ciddi bir ifadeyle, "Sen iyi olacak mısın?" dedim.

"Nasıl ve ne zaman olacağını düşünmeye çalışıyorum, ama daha çok babama nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum: 'Biliyorsun, annemi aldatman evliliğimin bitmesinin sebebi değildi. En azından, senin düşündüğün gibi değildi. Beni istemedi onun bakımını üstlenmek zorunda bırakman sebebi oldu,'" diye cevapladı.

Parlaklığı bitirip ona döndüm. "Onunla konuşsam nasıl olur?" "Ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum, onunla konuştuğumda karar veririm."

"Bugün bu konuyu düşündüm ve babamın söylediklerine göre, bu ziyaretin iyileştirici olmasını istiyorum. En azından onun ve benim için."

Başımı salladım. "Senin çocuklarımızdan istediğin şey aklıma geldi." "Demek istediğim, söylenecek her şey benden gelmeli."

Haklıydı ve ben de ona sadece bunu değil, geri çekileceğimi de belirtmek için küçük bir gülümseme attım.

"Bütün gün çok kötüydü," dedi. Guillaume öyleydi.

Başkalarına göre, o her zamanki gibi yakışıklı ve kendinden emin görünüyordu.

Ama hiçbirimiz (özellikle Remy) onun sessiz ve içine kapanık olduğunu fark etmemiştik ve ona bakmak acı vericiydi çünkü gözleri sık sık Remy'ye takılıyordu ve gözleri ürkekti.

"Tüm bunlar onun hastalığıyla daha da kötüleşiyor," dedim ve ona daha yakın oturdum. "Ve o da bu durumun ortasında dayanılmaz derecede ağır bir şeyle karşı karşıya kaldı. Onu kaybediyor ve ona haklı olarak öfkeli. Hayal bile edemiyorum. Ama bildiğim bir şey var, bebeğim, böyle bir acıyı dindirebilecek tek şey sevgidir. Sen ve baban bunu hissediyor olabilirsiniz, ama bizde bolca var ve onu her yönden saracak."

Remy cevap veremedi, Sabre banyo kapısına geldi.

"Spoiler uyarısı. Az önce Jason ve Clare'in yan kapıdan içeri girdiğini gördüm. Nat ne zaman bu kadar çekici oldu?"

"Kahretsin," diye fısıldadı Remy, ama nedenini anlamadım.

Gizemli özel akşam yemeği çözüldü, Guillaume ve Colette oğullarının çocukluk arkadaşıyla bir akşam yemeği partisi düzenlemişlerdi.

O Jason'la yakındı, ben Clare'le yakındım ve çocuklar Nat'le birlikte büyümüştü.

Belki de en eski arkadaşlarından biri olsa bile, kalabalık içinde her şey yolundaymış gibi davranmak istememişti.

Belki de oğlunun en eski arkadaşının kızına asılmasını istememişti.

Remy bir sonraki cümlesiyle durumu açıklığa kavuşturdu.

"O öldürücü cazibeni bir kenara bırak, evlat. Jason ve ben eski dostuz. Seni vurmaması için onu ikna etmeme gerek yok."

"Ayaklarıma kapanırlarsa elimden bir şey gelmez."

Gülümsedim ve dönüp çift tüp rujumu ve parlatıcımı, daha önce içine koyduğum pudra, dudak kalemi ve nane şekerleriyle birlikte küçük altın çantama koydum, çünkü burası New Orleans ve Melly'ydi. Akşam yemeği

harika olacaktı, ama hoş olmayan bir nefes kokusuna yol açabilirdi. Ev partisi olduğu için çantayı yanıma alıp, taşımak zorunda kalmamak için bir yere koyacaktım, ama makyajımı tazelemek ve nefesimi tazelemek için merdivenleri koşarak çıkmaktan daha yakın olacaktı.

"Sah," diye uyardı Remy.

"Tamam, tamam, daha az harika olmaya çalışacağım. Zor olacak, ama senin için yapacağım."

"Tanrım," diye mırıldandı Remy, ama sesinden eğlendiği belliydi.

Arkanı dönüp sordum, "Yani, iki refakatçim mi olacak?"

Buna iki cevap aldım. Kocam:

"Kesinlikle." Oğlum: "Tabii ki."

BÖLÜM 22

ALFA KORUYUCUSUNUN MANTOSU

Wyn

Sabre, annesinin yanında olmak için büyük girişini feda etti ve aşağı kata indiğimizde Manon, Yves ve Guillaume'u sadece Jason, Clare ve Natalya ile değil, aynı zamanda Beau, eşi Katy ve iki oğulları Julien ve Louis ile de sohbet ederken bulduk.

Sabre'nin sadece ortamı neşeli tutmaya çalıştığını biliyordum, ama onun görünüşü ve grubumuzun belirli bir üyesinin nasıl geliştiği konusunda haklı olduğu gözden kaçamazdı.

Bu nedenle, vardığımızda Nat, hatırladığım kadarıyla en son on altı yaşında gördüğü genç adama bir bakış attı ve o bakış onun tümünü içine aldı ve uzun süre kaldı. Ben de en son on üç yaşında gördüğüm, o zamanlar soluk tenli, çilli, tombul yanaklı ve koyu saçlı olan, ama şimdi Anne Hathaway'e tıpatıp benzeyen bir kıza baktım.

Ve belirsiz bir gece daha da belirsiz hale geldi.

Çünkü sadece bununla uğraşmak zorunda kalmadık, Julien ve Louis, Manon'a öyle bir bakıyorlardı ki, Yves ve Sabre dişlerini boğazlarına sokmak istiyor gibiydiler.

Ve Colette gelmemiştir.

Ama yine de, kimse Colette'in şöhretini çalmadı.

Sabre bile.

Kesinlikle ben değilim.

Yetişkinler yeniden tanışırken, gençler savaş alanlarını seçtiler. Jules ve Lou, Sah ve Yves ile her zaman çok yakın olsalar da, Jules Sah'tan bir yaş büyük, Lou ise iki yaş küçüktü.

Ama Manon da büyümüştü.

İlginçtir ki, bu Sabre'nin dikkatinden kaçmadı. Nat'in seçtiği pozisyon, krem rengi duvarlar ve damask kumaştan perdelerle bütünleşmek gibi imkansız bir girişimde bulunmaktı.

ve damask kumaştan perdelerin bir parçası olmaya çalışmaktı.

Bu da elbette (yıllar geçse de, bir kadın böyle şeyleri asla unutmaz) avcıya kokuyu bildirir.

Ve Sabre'nin koku alma duyusu mükemmeldi.

Bu düşünceyle, onun benim için hazırladığı martiniyle Guillaume'a geri döndüm ve kayınpederime *fısıldayarak* sordum: "New Orleans'ta hala şafak vakti düello yapılıyor mu?"

Benim için büyük bir zevk olan, kibar tavrıyla kahkahayı patlattı.

"*Ma chérie*," diye başladı, kahkahasını kontrol altına aldıktan sonra. "En azından Sabre, Manon'un onurunu korumak için bir yardımcısı var. Zavallı Jason, Beau'ya başvurmak zorunda kalacak. Ve Beau, Jason ile Remy arasında kalacak."

"Manon'un bir erkek arkadaşı var," diye onu temin ettim. "Sabre'nin sevgilisi yok mu?"

Kafamı salladım.

"Yakında olacak," dedi Guillaume.

Bir yudum aldım ve oğlumun, kız kardeşinin korumasını küçük kardeşine bırakıp, güzel olduğunun farkında olmayan çekingen bir güzelliğe yaklaşmasını izledim, sonra o güzelliğin kaçmaya çalışırken oyulmuş cam bir vazoyu neredeyse devirmesini izledim.

"Annesi ve ben, Remy'nin rahat olduğu insanlarla birlikte olmasını istiyorduk," diye mırıldandı Guillaume, yan sepetine. "Bu akşamki eğlenceye ne güzel bir bonus oldu."

Bakışlarımı, Sabre'ye değil, kızını inceleyen Jules ve Lou'ya odaklanmış olan Remy'ye kaydırdım, ama o benim dikkatimi hissetti ve bana baktı.

Babacan bir teslimiyetle başını salladı.

Martini'mi yudumlarken kıkırdamamı bastırdım.

Guillaume yanımda tuhaf bir ses çıkardı, ben de ona döndüm.

Ve kalbim sıkıştı.

Gözlerimi ona diktiğimi fark edince, "Söylemeye gerek yok, yaşadığın sorunların çözülmüş olmasına çok sevindim" dedi.

"Kocam ve babası da bu seyahatte aynı şeyi yaparsa çok mutlu olurum."

Sözlerim onu o kadar şaşırttı ki, ilk başta bunu gizlemedi. Sonra,

"Hepimiz Colette için buradayız" dedi.

"Hayır," diye sessizce itiraz ettim. "Hepimiz ikiniz için buradayız."

"Eminim o da aynı şeyi paylaşmıştır," dedi aynı sessizlikle (tahminimce, kahvaltı masasında olanları kastederek), içkisini bir yudum daha içip sözlerini bitirdi, "Ve daha önceki davranışım için özür dilemeliyim. Çok kaba davrandım." Bu kesinlikle Colette'e bağırmasını kastediyordu.

"İnsan olmaya hakkın var," diye cevap verdim.

"Öyle mi?" diye tekrar içkisine doğru konuştu.

Vay

canına.

Kahrets

in.

Çünkü... evet.

Bu iyi bir soruydu.

Her ebeveynin hayatının bir noktasında kendine sorduğu bir soru.

"Remy adına konuşamam," dedim dikkatlice. "O da benim konuşmamı istemiyor, ama ben seni düşünmeye teşvik edeceğim, Guillaume."

Gözlerini odanın diğer ucundaki hiçbir şeyin olmadığı bir noktaya sabitleyip, nazikçe sordu: "Sence ben bunu on yıllardır yapmıyorum mu?"

"Bence odaklandığın düşünceler, oğlunun tam orada durduğu gerçeğini görmeni engelliyor."

Vücudu hafifçe sarsıldı ve dikkati bana kaydı. Ben de konuşmaya devam ettim.

"Ayrıca oğlunu tanıdığını da düşünüyorum. Yani biliyorsun ki, eğer umursamıyor olsaydı, sadece kendisi değil, karısı ve çocukları da burada olmazdı. Guillaume, düşünmen gereken şey bu."

Bunun üzerine ona yaklaştım, yanağına bir öpücük kondurdum ve uzaklaşırken kızımın gözlerine baktım.

O beni anladı, döndü ve Yves'e bir şey söyledi, ikisi de hemen dedelerinin yanına gittiler.

Remy, Beau ve Jason kendi aralarında küçük bir grup oluşturdıkları için, ben de Clare ve Katy'nin yanına gittim.

"O bacakların için senden nefret ediyorum," dedi minyon Clare.

"O saçları için ondan nefret ediyorum," dedi harika saçları olan Katy.

"Nefretimizi bir kenara bırakmalıyız kızlar, çünkü bu odada çok fazla gençlik testosteronu dolaşıyor, işler kaçınılmaz olarak değişecek ve birinin elbisesi yırtılabilir," diye şaka yaptım, normalde yapacağım şeyin yerine. Kelimelerin türünü neşeli kıskançlıktan uzaklaştırmanın bir yolunu bul, bu kıskançlık, aynı anda başkalarını övsen bile, kendini küçümsemeyi gizlemeyen olumsuzlukları içeriyordu.

Harika bacaklarım ve harika saçlarım vardı.

Clare'in harika bir poposu ve saçları vardı ve şeker gibi tatlıydı.

Katy'nin harika göğüsleri, harika saçları ve muhteşem bir havası vardı. Hepimiz muhteşemdik.

"Nefret" kelimesi buraya hiçbir şekilde girmemeliydi.

Ama ne kadar eğlenceli bir sohbet başlatma taktiği olduğunu düşünsem de, yanlış bir şey söylemişim.

Clare, Katy'ye bir bakış attı, sonra bana sıkı bir gülümsemeyle baktı. "Bir içki daha istiyorum. Sen de ister misin?"

Kafamı salladım ve bardağının yarısı dolu olduğunu belirtmedim.

Guillaume'un yanına doğru gitti.

Katy'ye döndüm. "Yanlış bir şey mi söyledim?" "Ah, kahretsin," diye cevapladı.

Yanlış bir şey söylemişim.

"Ne dedim?" diye sordum.

Görünürde zihinsel bir mücadeleye girdi, sonra yanıma yaklaşıp, "Benim yerim değil, sen bilmiyordun ve Clare bunu anlıyor. Senin de harika çocukların var, ama Sabre aşık olduğunu saklamaya çalışmadığına göre, bunu bilmen gerekiyor. Nat saldırıya uğradı."

Boğazım düğümlendi.

"Eminim hatırlıyorsundur, eskiden çok dışa dönük, tam bir extrovert idi. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, artık erkekler onu çok korkutuyor," dedi Katy.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, çünkü bunu hatırlıyordum. Sadece onun büyüdüğünü, Sabre'nin büyüdüğünü ve dışa dönük olsan bile, çekici bulduğun birinin yanında utangaç olabileceğini düşünmüştüm.

"Evet," diye onayladı. "Jason kafayı yedi. Beau, Clare onun aptalca bir şey yapacağından korktuğu için birkaç gece onun evinde kalmak zorunda kaldı. Bu... bir olaydı."

"Bu ne zaman oldu?" diye fısıldadım. "Bir yıl önce."

"Remy biliyor mu?"

Bana tuhaf bir bakış attı, sonra Remy ve benim bir yıl önce birlikte olmadığımızı hatırladı ve "Eminim biliyordur. Remy neredeyse bir kıta uzakta olsa bile, o çocuklar hala lisedeymiş gibi davranıyorlar." dedi.

Tabii ki.

Ve olan biten her şeyin içinde, Remy'nin aklına "Bu arada, Nat saldırıya uğradı" demek gelmezdi.

Bakışlarım Sabre'ye kaydı. "Oğlumla konuşmam lazım."

"Bence konuşmamalısın," dedi ve ben ona baktım. "Sah iyi bir çocuk. Asla, asla yapmaz ve onun da böyle erkekler olduğunu hatırlaması gerekiyor. Ayrıca güzel olduğunu ve erkeklerin onu güzel bulmasının normal olduğunu, hepsinin canavar olmadığını da hatırlaması gerekiyor. Ama daha da önemlisi, çekici olmanın iyi bir şey olduğunu, onun komik, tatlı ve güzel olduğunu ve bunu çekmenin sağlıklı olduğunu bilmesi gerekiyor. Ama bence sen de konuşmalısın, çünkü Jason bir şey sezerse, gece gergin geçebilir. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyor, ama her zaman koruyucu olmuştur."

Başımı salladım.

Gözleri benden öteye kaydı ve "Oh tanrım, reverans yapmaya hazırlan" diye mırıldandı.

Döndüm ve Colette'in kırklı yılların tarzında, anahtar deliği yakalı yeşil bir elbise ve Dior'un imzası olan yan kurdeleli, noktalı dantelli kedi topuklu ayakkabılarla yürüyüşünü izledim.

Sade bir elbiseydi, ama onun gibi kadınların yapmaya alışkın olduğu gibi, onu muhteşem hale getirmişti.

Ve sonra, kimsenin onun geldiğini umursamadığını görmek gerçekten acı vericiydi.

Bir yandan, yıllardır tanıdığınız herkese sırayla kraliçe gibi ve kedi gibi davranıp, onların ayaklarınızı öpmeye devam etmelerini bekleyemezsiniz. Bu tür bir taç her zaman lekelenir ve insanlar pençelerin saldırısından kaçınmayı öğrenirler.

Öte yandan, burası onun eviydi, onun partisiydi ve bu kadının hayatını yiyip bitiren kanser vardı.

Ben de Sabre'ye bir bakış attım, ama bilmeliydim.

Oğlum fark etmeden, Remy annesine yaklaşıyordu.

"Sizin tekrar bir araya geldiğinize ne kadar sevindiğimizi anlatamam," dedi Katy ve ben dikkatimi, annesini kocasına, torunlarına ve içki dolabına götüren kocamdan ayırdım. "Ve alınmayın ama, Remy şehre gelip onu ve sizi görmeseydi Beau çok kızardı. Ve ben sizi deli gibi özledim. Hepinizin geri dönmesinin zamanı gelmişti. Ama bu resmi davet neyin nesi? Hepimiz, sizin aranızdaki sorunların çözülmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyorduk. Bir çift yeniden bir araya geldiğinde, eski nesil bir parti vermek gibi bir geleneği mi var?"

"Öncelikle, Phoenix Aralık ayında çok güzeldir, evden uzakta ailece Noel geçirmek için mükemmel bir yerdir, ayrıca Noel arifesinde arkadaşlarınızın muhteşem yeniden evlilik törenine de katılabilirsiniz," diye ima ettim. O gülümsedi, sonra ona biraz daha haber verdim. "Ama Remy de ailesinden uzaklaşmıştı ve onlar telafi etmeye çalışıyorlar, bu yüzden ona arkadaşlarıyla 'rahat' bir gece yaşatmak istiyorlar."

"Sadece Colette, Remy'nin arkadaşlarıyla 'rahat bir gece' geçirmem için bana topuklu ayakkabı giydirmeyi düşünebilir."

"Ayrıca o da ölümcül kanser hastası."

"Vay canına," diye fısıldadı Katy, bakışları Colette'e kaydı.

Martini'mi kaldırıp bir yudum almadan önce başımı salladım ve devam ettim, "Bu onun için bir nevi son kutlama olmalı, ama onun iyiliği için, umarım daha fazlasını yaşayabilir..." Cümlemi bitirmedim.

"Evet," diye Katy de aynı fikirde olduğunu belirtti.

Clare yaklaştı ve hemen, "Çok üzgünüm Wyn, seni garip hissettirdim. Sadece..." dedi.

"Ben de paylaştım, bebeğim, sorun değil," diye mırıldandı Katy. Clare rahatlamış görünüyordu.

"Özür dilemesi gereken benim. Ağzımdan kaçırdım," dedim.

"Bilmiyordun," diye cevapladı Clare.

"Bilmiyordum ve bilmen gerek, hepiniz için bundan nefret ediyorum," diye cevap verdim. O da mırıldanarak başını salladı, "Teşekkürler tatlım."

"Bu bana, en büyük çocuğumla konuşmam gerektiğini hatırlattı," dedim.

Clare elimi tuttu, böylece uzaklaşamadım. "Gerçekten bilmiyordun. Sadece..."

"bunu bir kızım var tatlım, bu yüzden ben bilmiyorum bilmiyorum, ama eğer bir şey olursa..."

İkimiz de sözlerimizi tamamlamadık. İkimiz de anladık.

Ve sadece kızım ile ilgili olarak bunu düşünmek istemediğimden değil, Onun kendi durumu hakkında daha fazla düşünmesini gerçekten istemiyordum. Ama daha da önemlisi, onun bu konuyu çok daha az düşünmek istediğinden şüpheleniyordum.

Elini sıktım, bıraktım ve istesem de ona sarılmadım ya da Nat'e bu konuyu konuştuğumuzu belli edecek herhangi bir şey yapmadım. Bunun yerine, ikisine de gülümsedim, sonra arkanı döndüm ve Sabre'ye doğru yürürken kendimi güçlendirmek için bir yudum daha aldım.

Görünüşe göre, Katy ile konuşmam sırasında bir uzlaşma oluşmuştu, çünkü o Julien ile sohbet ediyordu.

"Oğlumu alabilir miyim?" diye sordum Jules'a.

"Tabii, Wyn," diye cevapladı Julien, sonra Manon, Yves ve Lou'nun birlikte konuşmakta olduğu yere doğru yola çıktı.

"Babamı büyükanneden kurtarmamı mı istiyorsun?" diye sordu

Sabre. "Natalya'dan uzak durmanı istiyorum."

O anda, onun bu kadar sinirlenmesinden, onun gerçekten aşık olduğunu anladım.

"O bir arkadaşım, anne."

"Bu bilgiyi kesinlikle uygun şekilde kullan, Sabre," diye sessizce istedim. "Ama bir yıl önce bazı sorunlar yaşadı ve bu yüzden erkeklerin yanında çekingen davranıyor."

"Ne tür bir...?"

Gözlerini yavaşça kırptı, sonra odanın diğer ucuna doğru bakarak Nat'e odaklandı.

Sonra, gurur ve hayal kırıklığıyla, oğlumun alfa koruyucunun rolünü kararlılıkla üstlendiğini izledim.

Tamam.

Belki de Remy bazen çok iyi bir öğretmen olmuştu. "Sabre," dedim uyarıcı bir sesle.

Dikkatini bana çevirdi.

"Bir adam onu incitti mi?" diye sordu. "Bu bizi ilgilendirmez, sen sadece..."

"O her zaman çok eğlenceliydi. Erkekler gibi. Küçük bir çocukken bile etrafta olması eğlenceliydi. Ve bu gece, *kimseye tek kelime bile etmedi.*"

"Sah..."

"Yani bir pislik *ona sataştı mı?*" diye homurdandı.

Eyvah.

"*Sabre,*" dedim alçak sesle ama keskin bir şekilde.

"Ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu Manon, küçük kardeşini ve babasını da yanına alarak bize doğru geldi.

Bir bakış attım ve Katy, Beau ve Guillaume'un şimdi Colette'in yanında olduğunu gördüm.

Sabre, "Bir pislik Nat'e saldırdı," dediğinde dikkatim gecenin ikinci aile toplantısına geri döndü.

"*Sabre,*" diye tısladım. "Uygun davranmak konusunda ne demiştin?" "Aman Tanrım," diye fısıldadı Manon.

"Dalga mı geçiyorsun?" Yves'in sesi biraz yüksekti.

"Çocuklar," diye bağırdım.

"Kapatın. *Hemen,*" diye gürledi Remy ve her zamanki gibi o ses tonunu kullandığında, *hemen* kapattılar. "Sah, geri çekil. Manon, sen de şuna bak. Yves, kardeşini kontrol altında tut. Şimdi, bu konuda fısıldaşmayacağız. *Karışın.*"

Ve bununla birlikte, elimi tutup beni uzaklaştırdı.

"Biliyor muydun?" diye sordum, giderken ağzımın kenarından. "Beau söyledi. Jason kendini kaybetti. Beau benim uçmam gerekebileceğini düşündü. Ama Clare, Jason'a Nat'in babasına ihtiyacı olduğunu, bu yüzden kafasını kafasını kışından çıkarmalıydı. Bu ona değil, Nat'e olmuştu. Tanrı şahidimdir, nasıl başardığını bilmiyorum çünkü onun acısını hissettim, ama kafasını kışından çıkardı."

"Ne kadar kötüydü?" diye sordum. "Kötüydü," diye cevapladı.

Kahretsin.

Natalya'ya bakmadım.

Sabre ve Yves'in gençlerle bir araya gelmelerini izledim.

Sonra Manon'un Natalya'ya yaklaşırken rahat davranışını izledim. "Bize haber verebilirdin," diye azarladım.

"Sabre'nin ilgileneneğini nereden bilebilirdim? O benim kardeşim gibidir gibi."

"Ama o kardeşi değil. Anne Hathaway'e benzeyen genç bir kadın."

"Küçükken de güzeldi, ama o fark etmedi," diye işaret etti Remy.

"Bir erkek on altı, bir kız on üç yaşındayken fark etmezsin. Bir erkek yirmi iki, genç bir kadın on dokuz yaşındayken fark ederler."

"Benim hatam," diye homurdandı, çünkü bunları benden daha iyi biliyordu.

"Annen nasıl?"

"Geldiğinde kimse onun güzelliği karşısında bayılınca çok üzüldü, ama o benim annem. Bunu atlattı."

"Sen nasılsın?"

"Hepimizin Bacchanal'ın avlusunda şarap içip, canlı müzik eşliğinde sohbet etmesini tercih ederdim. Ama nasıl olursa olsun onları görmek güzel."

"Annen ve baban, arkadaşlarıyla rahat bir gece geçirmeni istediler."

"Eh, bunu başardılar, tabii Sah ve Yves'in Jules ve Lou'yu New Orleans'ı didik didik aramaya çıkarmalarını engelleyebilirsek. Bonus" —bana baktı—"sen o elbiseyle."

"Beğendin mi?" diye sırtarak sordum, kalçalarımı

sallayarak. "Gördüğüm her şeyi seviyorum."

Ciddi bir şekilde kaşlarımı çattım. "Dur. Yukarı çıkamayız. Saçıma bozarsın." saçımı bozarsın."

"Dizlerimin üstüne çökersem bozmam."

Bu, dizlerimin titremesine neden oldu, ama kendimi zorladım ve "Benim niyetim dizlerimin üzerine çökmektir" diye karşılık verdim.

"Evet," diye onayladı. "Bu saçını bozardı." Gerçekten de öyle.

O, her konuda, özellikle de bu konuda çok baskındı. Ben ona oral seks yaparken, kafama dokunmamak onun için imkansızdı.

Yine de, bir meydan okuma olarak...

"Erkekleri özlüyorum," dedi, beni ilginç düşüncelerimden kopararak. "Birkaç yıl önce Vegas'ta fantezi futbol maçının başlangıcında tanıştığımдан beri onları görmedim. Ama umarım bu şey erken biter."

"Bitmeyecek," diye uyardım.

"Neyse ki sen bir gece

kuşusun." "Çok şanslısın."

"Biliyorum."

Tanrım, bu adamı seviyordum.

Başımı daha da geriye eğdim. Ve Remy

davetimi kabul etti.

Başını Beau'ya doğru kaldırdı ve Beau, "Belki de biraz ara vermeliyiz biraz ara vermeliyiz, bebeğim. Büyüyü geri getirmeliyiz."

Açıkçası, Katy ile birlikte, biz konuşurken birbirlerine yakınlaşmışlardı. Remy yanımda sertleşti.

Katy, Beau'nun karnına bir tokat attı. "Tanrım, sen tam bir aptalsın. Ve *merhaba*. Onlar her zaman birbirlerinin peşindeydiler." Bize baktı. "Kocamdan özür dilerim.

Sosyal becerileri bir panda kadar. Hep oyun, hiç beyin yok."

"Neden beni aşağıladığında heyecanlanıyorum?" Beau, Remy'ye sordu.

"Çünkü haklı ve akıllı kadınlar çekicidir?" diye Remy Beau'ya sordu.

"Doğru, bu yüzden," diye mırıldandı

Beau. Birbirlerine güldüler.

Katy ve ben de onlarla birlikte güldük.

Ama bunu yaparken, bakışlarım Guillaume ve Colette'e kaydı. Keşke öyle olmasaydı.

Guillaume, oğlunun iyi vakit geçirmesinden memnun ve hatta mutlu görüldüğü için değil.

Colette'in de öyle görünmesinden dolayı.

BÖLÜM 23

AY

Remy

Gece sona ermişti ve Remy sinirliydi.

Çünkü arkadaşları gitmiş ve aile üyeleri yatmadan önce son bir içki içmek için duvar resimli odada toplanmıştı ve bu aileye annesi de dahildi, ama Remy'nin sinirli olmasının sebebi bu değildi.

Sinirliydi çünkü o aileye Sabre dahil değildi.

Akşam yemeğinden sonra, gençler yemek masasından kalkıp oyun odasına geçtikten sonra, Sabre Remy'ye gelip kiralık dairenin anahtarlarını istemişti. Jules ve Lou ile takıldığı için Remy anahtarları ona vermişti, burası NOLA'ydı, gençlerdi, cuma gecesi idi, belli ki şehre gideceklerdi.

Onun yaşında, o da öyle yapardı. Ama hayır.

Ayrılmadan önce, Clare umut dolu bir sesle ve Jason fırtına gibi onun gözünde, Sah'ın "Nat'i eve götürdüğünü" onlara bildirmişti. Bu,

Remy'nin Sah'ın yapacağını düşündüğü son şeydi.

Çünkü ona yapmamasını söylediği tek şey buydu.

"Remy," Wyn kanepenin yanında fısıldadı, bacağının üzerinde tuttuğu elini sıktı.
"Sakin ol."

"Ona söyledim," diye mırıldandı Remy.

"Remy."

O, onun adını öyle bir şekilde söyledi ki, Remy halıya bakarak somurtmayı bıraktı ve bakışlarını ona çevirdi.

"O adamı sen yetiştirdin, ne olacağını sanıyorsun?" diye sordu.

Kahretsin.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Onları araştırdım ve yarın gece hayalet turuna çıkmak istiyorum," dedi Manon odaya. "Gitmek ister misin P  p  ?"

"Bilmiyorum, *ma belle*," diye cevapladı babası tereddütle. "Mala birlikte uzun bir gün olacak."

Beau onlara bilet bulmuştu, bu yüzden Tulane'nin ev sahibi olduğu maa gitmeden önce bir tailgate partisine katılacaklardı.

Guillaume ve Colette maa gitmeyeceklerdi, ama ma öncesi partisine katılacaklardı.

"Hiç tailgate partisine gittin mi?" diye sordu Manon dedesine.

"Tabii ki hayır," diye alaycı bir şekilde cevapladı Colette, kocasının bu kadar sıradan bir şey yapabileceği düşüncesinden açıkça rahatsız olmuştu.

Wyn'in parmakları onun parmaklarını sıkıttı. "Neden gitmedin?" diye karşılık verdi Manon.

"Turistler yapar bunu, canım," Guillaume nazik bir gülümsemeyle araya girdi. "Ve biz turist değiliz."

"Nerede olursam olayım, orada yaşıyor olsam bile her şeyi yapacağım," diye ilan etti Manon. "New York'a gidersem, Noel'de Rockettes'i izleyeceğim. Londra'ya gidersem, Harry Potter'ın çekildiği stüdyoya gideceğim. Sidney'e gidersem, opera binasının her köşesini öğreneceğim."

"Seni hiç göremeyecek miyiz?" diye alay etti Wyn.

"Tabii ki,   nk   tüm bu yerlerde sizin için keşif görevlisi olarak çalışacağım," diye cevapladı Manon şakacı bir şekilde. Sonra dedesine döndü. "P  p  , bizimle gelmelisin. Büyükanne, eğer istemiyorsan anlarım. Ama sen gelmelisin P  p  . Eğlenceli olacak, bizimle birlikte olacaksın ve akşam yemeği partilerinde anlatacak yeni anekdotların olacak."

"Düşüneceğim, *mon bijou*," diye cevapladı Guillaume.

"G  r  şt  ğ  n bu genç adamı tanımalıyım," diye araya girdi Colette, Yves'e yönelik olarak.

Remy yine gerildi.

"Ne bilmek istiyorsun, büyükanne?" diye sordu Yves dikkatlice.

"Bir şey bilmek istediğimden emin değilim," diye cevapladı. "Ama şunu istiyorum hayatın zevklerini tatman gerektiğini bilmen gerekir. Bu kişiye hayran görünüyorsun

ama sen daha on yedi yaşındasın. Başka birine hayran olmadan, gerçekten hayran olup olmadığını bilemezsin.

Yves ona gülümsedi ve bu gülümseme samimiydi. "Evlenmiyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz. Ben lisedeyim."

"Ona hayran mısın?" diye sordu Colette. "Oldukça büyüleyici," diye mırıldandı Yves.

"Büyükannenin sözünü dinle, Yves. Sen aşırı derecede çekici bir genç adamsın. Daha da yakışıklı olacaksın. Babanı bir bak."

Remy'nin parmakları Wyn'in parmaklarında seğirdi.

"Ve babanın yaptığını yap," diye devam etti. "Hayatının tadını çıkar, ama yerleşme. Doğru kişiyi bekle."

Oda tamamen sessizleşti.

Colette, Remy için Wyn'i onayladığını ilk kez kamuoyuna açıkladığı bombayı attığını bilmiyormuş gibi davranarak, karşısındaki koltukta oturan Guillaume'a döndü. "Yarın akşam onlarla gitmelisin, canım. Ben yapamayacağım, ama çocukların okula dönmesi gerekiyor. Bu ziyaret kısa sürecek. En iyi şekilde değerlendirmelisin."

"Gideceğim," diye mırıldandı, ona bakmadan.

Misafirler gitmişti, artık görünüşü korumak gerekmiyordu. O acımasız ya da kaba davranmıyordu, ama Remy'nin babası da bunu kabul etmiyordu. Wyn hakkında nazik ama önemsiz şeyler söylemek, aralarında kurduğu duvarı yıkmaya yetmeyecekti.

Annesi engellendiğini anladı ve Manon'a döndü. Remy yine gerginleşti.

"Akşam yemeğinde, görüştüğün birinden bahsettin," dedi. "Evet, Benji," diye onayladı Manon dikkatlice.

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Colette.

"Ormancılık okuyan bir yüksek lisans öğrencisi."

"Böyle bir diplomayla bir erkek ne yapabilir ki?" diye sordu Colette. "Çok şey, ama ne yaptığı önemli değil," diye cevapladı Manon. "Ne yapacağımı biliyorum. Ne yapacağımı biliyorum. Annemin izinden gideceğim ve bu doğru olanı yapacağım."

"Akıllı kız," dedi Colette, odada bir kez daha şaşkınlık dalgası yaratarak. "O yoldan sapma ve büyükannenin yolunu takip etme. Beni yanlış anlama, hayatımın en mutlu günü her zaman senin büyükbabanı ilk gördüğüm gün olacak. Aynı zamanda en şanslı günümdü. O benim için mükemmeldi. Ama ondan önce, iz bırakmam gereken zamanda zamanımı boşa harcadım. *Kendimi* tanımak için. Büyükannenin sözünü dinle, Manon. Kendini birine vermeden önce kim olduğunu gerçekten öğren. Ya da daha da önemlisi, bir aile kur."

Onun yaşında, babasının çenesi eskisi kadar sağlam değildi, ama o anda o kadar sağlamdı ki, annesinin attığı hiçbir el bombası onu sarsamazdı.

Colette koltuğunun ucuna kaydı ve oğluna baktı. Harika.

Sıra ondaydı.

"Bu gece eğlendin mi, Remy?" diye sordu.

"Evet, anne. Ekiple vakit geçirmek her zaman harikadır. Düzenlediğin için teşekkürler," diye cevapladı Remy.

"Benim için zevkti," dedi sessizce, sonra onu rahat bıraktı, ya da kasıtlı olarak onu bu konuda kışkırtmadı ve Guillaume'a döndü. "Yorgunum, hayatım."

Guillaume porto şarabından bir yudum aldı ve "O zaman yukarı çıktığımda görüşürüz," diye cevap verdi.

Colette'in yüzü dondu ve Remy, Manon'un annesine şaşkın şaşkın baktığını fark etti.

Ama o oğluna döndü. "Büyükanneni yukarıya sen götürsen nasıl olur?"

"Tabii," dedi Yves hemen kabul ederek sandalyesinden kalkıp Colette'e doğru yürüdü, kolunu uzattı ve abartılı bir centilmenlikle hafifçe eğilerek "Hanımefendi" dedi.

Annesi koltuğun kenarına oturdu, torununa bakarak, Remy, üst dudağı titremeye başlayınca göğsünün sıkıştığını hissetti.

Kendini topladı, parmaklarını oğlunun koluna doladı ve "Nazik beyefendi."

"Büyükanne mi gördükten sonra yukarıda kalacağım. Bu sabah yataktan sürüklenip New Orleans'ta dolaştırıldıktan sonra, uyumam lazım," dedi Yves, büyükannesini sandalyesinden kaldırıp kapıya doğru yönlendirirken.

Wyn oğullarına bir şey söylediğinde Remy yine gerginleşti.

Bunu gizlemeye çalışıyordu, ama annesi yavaş yürüyordu, sert görünüyordu ve kolayca üstesinden gelip kulüplerine gidip bir içki içebileceği bir gece, onu açıkça yormuştu.

"Herkes iyi geceler. Eğlenceli parti için teşekkürler, P   ," dedi Yves.

"*Ravi que   a t'aie plu*, Yves," diye cevapladı Guillaume.

(Beğendiğine çok sevindim.)

"Hadi bakalım!" Manon, onlar odadan çıktıktan sonra, şöminenin önündeki yerde kalçasının üzerinde uzanarak zarif bir hareketle dizlerinin üzerine   kt  . "Kimse beni sabahın k  r  nde yataktan kaldırıp koşuya çıkarmamış olsa da, ben de yukarı çıkacağım. İyi bir uyku çekmeden bu kadar harika g  r  nemezsin. Harika bir geceydi, P   . Sen en iyisisin."

Annesi gibi, o da herhangi bir pozisyondan diğerine geçmekte hiçbir sorun yaşamıyordu, o uzun elbiseyle bile, ki   yle de yaptı, ayaklarını kaldırarak.

Sonra hemen büyükbabasının yanına gidip yanağına öpücük kondurdu ve Remy, kızları anne ve babasının yanına gelip aynı şeyi yapmadan önce Guillaume'un boğazında hissettiği hayranlık dolu ifadeyi fark etti.

"Bekle tatlım, ben de bu gecelik bu kadar yeter," dedi Wyn, Manon ortadan kaybolmadan önce.

Harekete geçerek ona döndü ve "Ben..." diye başladı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi fısıltıyla, gözleri Guillaume'a kaydı ve sonra tekrar Remy'ye döndü.

Remy i   geçirdi, Manon'un   p  c    n   kabul etti ve Manon yanından kalkıp Guillaume'a doğru gidip babasının yanağına öpücük kondurdu  unu izledi.

"İyi geceler beyler," diye seslendi çıkarken, kızlarının koluna girip erkeklere geniş bir gülümsemeyle. "Sabah kahvaltıda görüşürüz. Beignet'lerle karnımızı doyururuz. Bu sabah evi özledim, yarın hepsini yapacağım."

Zarif bir el hareketi yaptı ve kızlarıyla birlikte kapıdan   ıktı.

Remy babasına döndü. "Bir içki daha?"

Guillaume onun gözlerinin içine baktı. "Ne yaptığını biliyorum ve beni neşelendirmek senin işin değil, *fiston*."

"Wyn'i başka bir kadın için terk etmedim," dedi Remy.

Pürüzsüz bir açıklama değildi, ama Guillaume o kadar hızlı bir şekilde çenesini kapattı ki, Remy dişlerinin takırdandığını duyduğunu hissetti.

"Büyürken yaşadığım bazı sorunları gömdüğümü inkar edemem, bunlar beni ve evliliğimizi o kadar etkiledi ki, akılsızca ve aptalca bir şey yaptım. Ama bunun başka bir kadınla ilgisi yoktu."

"Ama... senin biriyle yaşadığını duymuştuk ve sen de bana başka biri olduğunu söylemiştin."

Remy başını salladı. "Evet. Aptalca davranışlarım üç yıl sürdü ve Myrna da bunun bir parçasıydı. Birçok nedenden dolayı pişmanım. Ben aynı şekilde hissetmediğimi açıkça belirtmeme rağmen, o daha fazlası olabileceğini düşünüyordu. Kafam o kadar meşguldü ki, onun bu fikri asla bırakmayacağını fark etmedim. İşler karıştı. Bu onun suçu, ama benim de suçum var. Bana taşınmak istediğini söyledi, ben de evet dememeliydim. Onun taşınmasına izin vermek, benim yapmak istemediğim bir açıklamaydı. Ve şimdi onun bunu nasıl yanlış yorumlayabileceğini anlıyorum."

Guillaume bir süre düşündükten sonra sordu: "Neden evet dediğini şimdi anlıyorsun?"

Remy çenesini kaldırıp indirdi. "Evet ve hayır. Yalnız olduğumu biliyorum. Kaybolmuştum. İçgüdülerimle her şeyi mahvettiğimi biliyordum, ama bu o kadar derine gömülmüştü ki, sorunlarımı çözmek aklıma gelmedi. Ama başka birini daha bu işe karıştırmamalıyım. Zaten ailemi incitmişim, başka birini de bu işe karıştırmam gerekmiyordu. O yüzden son yaptığım şeyi tam olarak anlamıyorum. Sadece bittiğini biliyorum."

"Şimdi her şeyi kontrol altına almış gibisin," dedi Guillaume.

Remy omuz silkti. "Biri Wyn'i inciten bir şey söyledi. Aile toplantısına geldi ve ağladığını gördüm. Ondan sonra her şey çok daha netleşti."

Guillaume dikkatini kadehine çevirdi ve porto şarabına gülümsedi. "*J' imagine que oui*."

(Sanırım öyle.)

Bir yudum aldı ve oğluna sordu, "Wyn'i kim incitti?"

"Arkadaşlarından biri. Hoş bir kadın değil. Ben Wyn'den ayrılmadan önce bile benden nefret ediyordu ve bunu Wyn'e de söyledi."

Guillaume'ın kaşları birleşti. "Senden nefret mi ediyordu? Ama neden?"

"Birçok nedeni vardı ve bunları Wyn ile de paylaştı."

"Elbette Wyn bu çılgınlığı durdurdu," dedi Guillaume emin bir şekilde.

Buna Remy başını salladı. "Hayır, o sadece kadının söyleyecekleri hakkında bana sızlandı."

Guillaume sandalyesinde gerildi. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü beni çok seviyordu. Ve bu yüzden, insanların benim hakkımda kötü konuşmasına tahammül edebileceğimi düşünüyordu. Karıma benim de bir insan olduğumu kanıtlayan, benim aptallığımdı."

"Sen ayın etrafında dönüyorsun,

Remy." Remy sertleşti.

"Onun için, çocukların için... benim için," diye devam etti Guillaume.

"Baba..."

"Sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Guillaume.

"Ben öyle düşünmüyorum. Kimse öyle düşünmüyor."

"Sen yapıyorsun."

"Baba..."

Remy'nin vücudu, babası aniden ayağa fırlayınca bir sarsıntı geçirdi. "*Sen yaparsın.*"

Babasının tepkisine şaşırılmış ve endişelenmiş olan Remy,
"Lütfen otur, baba."

"Bir ebeveyn sana zarar verdiğinde, tek düşünebildiğin şey, bunu hak etmek için ne yanlış yaptığın olur."

Doğru.

İşte buydu.

"Baba, otur da sana başka bir şarap getireyim."

Guillaume oturdu, ama "Bunu bilmen önemli." dedi. "Ben mükemmel değilim."

"Benim için öylesin. Wyn için. Çocukların için."

"Wyn ve çocuklar için artık değil. Ailemizi parçaladım."

"O zaman sen düzelttin," diye karşılık verdi Guillaume. "Mükemmellik *mükemmel* değildir, Remy. *Mon Dieu*. Yanlışları düzeltmek mükemmelliktir. Yanlış bir yola sapıp kendini beklenmedik ama güzel bir yolculukta bulmak mükemmelliktir. O yolculukta acı olsa bile, seni olması gereken yere götürüyorsa, bu onu daha az mükemmel kılmaz. Yemeğin yarısını sana yaslanarak geçiren, yanında oturan kadın, senin gece gökyüzünü aydınlattığını düşünüyor. Senin için nöbetçi gibi davranan çocuklar, başka bir dünya bilmiyorlar çünkü onlara verdiğin tek şey bu." Başını salladı. "Kendine karşı hep çok sert davrandın. Şimdi nedenini anlıyorum."

Remy sessizce, "İkimiz de onu her şey için suçlayamayız," diye azarladı.

"Suçlayamayız mı?" diye sordu Guillaume.

"Baba, o artık bizimle çok uzun süre birlikte olmayacak."

"Annen hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Guillaume. Remy'nin dudakları inceldi.

Colette hakkında konuşmak istemese de, babası konuyu kapatmamıştı.

"Senin de dediğin gibi, işleri berbat ederek çocuklarına da aynı şeyi yapma izni verdiğin hiç aklına geldi mi? Her zaman mükemmel olman gerekmediğini anlamakta da bir mükemmellik vardır," diye iddia etti Guillaume.

Remy, babasını bir anlığına inceledi, çünkü bu kesinlikle dikkate alınması gereken bir noktaydı.

Ama kendisiyle ilgili değil.

Sonra ona, "Hepsini incittim," diye hatırlattı.

"Acı çekmeden yaşamak imkansız, Remy," diye karşılık verdi Guillaume. "Bunu en iyi sen bilirsin. Bunu çok erken öğrendin."

Ve bu kendini suçlamaktı. Ama cevap verme şansı yoktu.

O sırada Sabre içeri girerek, "Selam. Hâlâ ayaktasınız." diye selam verdi.

Guillaume ve Remy Sah'a baktılar, ama konuşan Remy oldu.

"Seni seviyorum evlat, ama sana Nat'le oraya gitmemeni açıkça söylemiştim."

Guillaume "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sorduğunda Sabre'nin yüzü sertleşti.

"Son zamanlarda zor bir dönem geçiriyor," dedi Remy babasına.

"Yakışıklı bir erkek ona ilgi gösterdiğinde, zamanın zor geçmediğini düşünen tek bir kadın bile tanımadım."

"Bazen öyle olur," diye cevapladı Remy. "*Saçmalık*," diye karşılık verdi Guillaume.

"Bazen *öyle* olur baba," dedi Remy.

Guillaume'un yüzünün solması bir saniye sürdü.

Sonra bakışları Sabre'ye kaydı. "Ona iyi davrandın mı, *fiston*?" "Evet, Pépé," diye güvence verdi Sabre.

"Onu eve getirdiğine göre, artık bırak onu," diye emretti Remy.

"Zor olacak, çünkü onu gelecek dönem U of A'ya transfer olmaya ikna ettiğimi düşünüyorum," diye karşılık verdi Sabre.

Tanrım.

"Sah, bunu neden yaptın?" diye sordu Remy. "Çünkü ona bakacak birine ihtiyacı var."

"Bir dönem orada kalıp sonra gideceksin, Sah. O ise "O zaman Yves gelecek yıl orada olacak."

"O zaman Yves gelecek yıl orada olacak."

"Ya Theo'ya yakın olmak için ASU'ya giderse?"

"ASU'ya giderse, onunla bir daha asla konuşmam. Ama Nat buradan uzaklaşmalı."

"Bu onu ailesinden uzaklaştıracak, Sabre," diye işaret etti Guillaume. "Evet. Ve onu Loyola'dan da uzaklaştıracak, onu tecavüz eden adamın da bulunduğu yerden," diye karşılık verdi Remy.

Remy karşılık verdi.

Guillaume acı dolu bir ses çıkardı. Remy şaşkına dönmüştü.

"Sana bunu o mu söyledi?" diye sordu.

"Evet," diye homurdandı Sabre.

"Neden o hala...?" diye başladı Remy.

"Dinle baba, bu onun kararı. Tamamen onun kararı. İsteddiği gibi halletme hakkı var. Tamam mı?" Sabre sertçe konuştu.

"Ne kadar konuştunuz?" diye sordu Remy sessizce.

"Biraz uğraştım ama sonunda açıldı. Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil."

Belki de değil, ama o gece orada olan utangaç kızın başına gelenleri anlatması için oğlunun yarı mucizevi biri olması gerekiyordu.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan..." diye başladı Remy.

"Biliyorsun, o tecavüze uğradı," diye keskin bir sesle konuştu Sabre. "Bu, onun kirli, uygunsuz ya da sonsuza kadar kırılmış olduğu anlamına gelmez."

"Bunu çok iyi biliyorum, Sah. Ve bunu derinden hissettiğini görüyorum. Ama bu odada iki müttefikin var. Sakin ol," diye homurdandı Remy.

Baba ve oğul birbirlerine baktılar.

Sonra Sabre, "Onu bulmak istiyorum ve..." dedi. "Biliyorum."

"O pisliğin hiçbir şey olmamış gibi kampüste dolaştığına inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum. Ama dediğin gibi, bu onun sorunu."

"Sanırım bundan sonra Manon'u her dersine kadar götüreceğim ve evinin önünde bir çadırda uyuyacağım."

Remy rahatladı.

"Onu nasıl... dünyada bırakabilirsin?" diye sordu Sabre.

"Seni bu dünyada bırakabildiğim gibi," diye cevapladı Remy. "Hayatın sana yüzüne tekme atmanın yollarını bulacağını anlıyorum. Ama iyi, güçlü, zeki çocuklar yetiştirdiğimi ve onların hayatlarına devam edeceklerini biliyorum. Ve eğer yapamazlarsa, her zaman benden yardım isteyebileceklerini biliyorlar. Nat'in de sahip olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Onun Arizona'ya gelmesini istiyorum," dedi Sabre.

"Onu sevdiğin için mi?"

"Evet, ama sadece o yüzden değil. Buradan uzaklaşması gerekiyor. Yeni bir başlangıca ihtiyacı var. Ama aynı zamanda... *evet*. O çok güzel, çok tatlı ve o Nat. Ve bu gece eve getirdiğim Nat, benimle uzun mesafeli bir ilişki yaşayamayacak. Ben artık öyle olmak istemediğim halde, her zaman güvенеbileceği ağabeyi olacağım. Ve bunun Arizona'da olması gerekiyor."

"New Orleans'a taşınabilirsin," dedi Guillaume nazikçe. "Bunu yapamam ve babam için çalışamam, Pépé," diye cevapladı Sabre.

"Je vois," dedi Guillaume, küçük bir gülümsemeyle son yudumunu içti.

Ama Sabre'yi ve az önce söylediği sözleri ne kadar sevse de, Remy çelişkiliydi.

Oğlunun şirketinde onunla çalışmak istiyordu.

Ayrıca çocuklarının da dışarı çıkıp keşfetmelerini istiyordu.

Çünkü bunu yaptığında, onların annesiyle tanışmıştı.

Ve Remy'nin annesinin haklı olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Nat'i seviyordu ve ona olanlardan nefret ediyordu.

Ama ikisi de şu anda hissettikleri duygulara kapılmak için çok gençti. Çünkü Remy, Sabre'nin şimdi büyük kardeş gibi hissedebileceğini, ama Nat'in ona öyle bakmadığını çok iyi biliyordu.

"Git kendine bir içki al, evlat," diye emretti. "Bir tane daha ister misin?" diye sordu Sah.

"Nat yüzünden yatmaya gidemeyecek kadar heyecanlı mısın?" "Kesinlikle."

"O zaman tabii," diye cevapladı Remy. İsteddiği şey yatakta karısıyla buluşmak olsa da

eş iyle yatakta buluşmak istese de, oğluyla bir içki içip konuşmak ve Sabre'nin kendini heyecanlandırıp öfkeliendirecek yollar bulup Loyola kampüsüne gitmesini engellemek istiyordu.

"Pépé?" diye sordu Sabre, Remy'nin bardağını almaya gelerek. "Bu gecelik bu kadar yeter, *teşekkürler* Sabre."

"Tamam. Geri gel," diye mırıldandı Sabre ve odadan çıktı.

O çıkınca Guillaume ayağa kalktı.

"Bunların hepsi benim için," dedi.

"Tamam, baba. İyi uykular," diye cevapladı Remy.

Guillaume başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

Kapının hemen ötesinde durdu, Remy'ye döndü, sonra yanına, koridorun sonundaki ön salona baktı; Sabre şüphesiz içki dolabının başındaydı.

Sonra tekrar Remy'ye baktı.

"Bunu ona bırak," diye tavsiye etti.

"Onlar çok genç," diye itiraz etti Remy. "Ve o çok kırılgan."

"Ah, ama görüyorsun, hayat anlardan ibarettir. Fransızlar bunu bilir. Fransızlar anların yaşanması gerektiğini bilir. Geleceğe çok fazla bakarsan, Remy, önündeki şeyi göremezsin." Başını koridora doğru eğdi. "Şimdi onların zamanı. İnsanlar gençliğin gençler tarafından boşa harcandığını söylediğinde bunu hiç anlamadım. Gençler anları yaşarlar. Bana göre ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar. Sabre ve Natalya'nın şimdi zamana ihtiyacı var, özellikle Natalya'nın. Ama genç oldukları için, hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorlar. Sadece *şu an* var. Ve eğer doğruysa, eğer kaderinde varsa, yol oraya çıkar. Her zaman kaderinde olana çıkar. Bunu herkesten iyi bilirsin, değil mi?"

Wyn yukarıda yatakta onu bekliyordu. Yani o, her şeyden önce bunu biliyordu.

"Haklısın baba," diye itiraf etti Remy.

O anda babası veda sözlerini söyledi.

Koridora bir kez daha baktıktan sonra Remy'ye dönerek sordu: "*Et mon fils*, kendini çok önemli sanmıyorsun, değil mi?"

Tsk diye bir ses çıkardı. Ve gözden kayboldu.

BÖLÜM 24

MÜKEMMEL ÇOCUK

Wyn

Ağzımda Remy'nin penisiyle yaptığım şeyden başımı kaldırdım, ama daha iyi biliyordum.

Uzun vücuduna doğru bakışlarım, düz karnına, geniş, hafif tüylü göğsüne, kaslı boynuna, sakallı çenesine takıldı ve karanlık gözlerinin bana baktığını gördüm.

Evet.

Remy'yi emdiğim sırada ona bakmak her zaman bir hataydı.

Elmacık kemiklerinde kızarıklık vardı ve bakışlarında kesinlikle bir ateş vardı. Ama o ve iri vücudu önümde uzanmış, başı başlığa yaslanmış, omuzlarının altında yastıklar, bir bacağı düz, diğeri bükülmüş ve yana doğru düşmüş, sanki rahatlamış ve ben onun sikini yalarken o sadece takılıyormuş gibi.

Bunu kaç kez yapmış olursam olayım, her seferinde beni etkiliyordu. Ve bu sefer de bir istisna değildi.

Göz teması kurarak onu derinlemesine aldım, sonra onu dışarı kaydırırken sertçe emdim.

O sırtıttı.

Gerçekten mi?

Kirli oynamak zamanı.

Bunu yaptım, onu tekrar içeri kaydırıp testislerini kavradım ve biraz çektim.

O homurdandı, sonra kendimi onun vücudunda yukarı doğru sürüklenirken buldum. Bizi yuvarladı. Diziyle bacaklarımdan birini kenara itti, kalçalarını kullanarak nişan aldı ve sonra içeri kaydı.

Güzel.

Nefesimi dışarı verdim.

"Evde beş kişi olmadığında, üçü benim bebeklerim olmadığında, çok yaramaz oluyoruz," diye kulağıma homurdandı ve kaymaktan beni sikkmeye başladı.

Tamam, kocam yetişkin çocuklarına "bebeklerim" dediğinde olanlardan daha ateşli miydi?

Cevap verme zahmetine
girme. Cevabı biliyordum.

Evet, öyleydi.

"Sanırım pislik bize iki tane bebek kazandırdı," diye kulaklarına nefes nefese fısıldadım, ellerim onun kıkına kayarken.

Başını kaldırdı, daha hızlı ve daha sert hareketler yapmaya başladı ve "Wyn" diye uyardı.

"İki evimiz var, seks kutumuzu ikiye katlamamız lazım, bebeğim," dedim ona.

Bir başka homurtu, bu sefer sözsüz, şimdi kesinlikle beni sikiyordu, ağzımı alıp dilini içeri soktu.

Ona doğru eğildim ve tırnaklarımı kıkına geçirdim.

Bana sertçe vurmaya başladı.

Şimdi konuşuyorduk.

Öpüşmeyi bıraktı ve durdu, ben de durdum, Colette'in "*Onu bu eve taşıyacağını sakın düşünme!*" diye bağırdığını duyduğumuzda ev de durdu. Guillaume'un cevabını beklemek için bir duraklama oldu, sonra "*Cesedimi çiğnemededen olmaz! Her şeyi Remy'ye bırakıyorum! O orospu kapıdan içeri adımını atamayacak, oğlum bunu sağlayacak.*"

O kelime mi?

Vay canına.

Bir kapı çarptı ve ben elimi Remy'nin çenesine kaldırdım.

Bana odaklanmaya başladı, ama Colette'den daha fazla şey duyduğumuzda gözleri kapıya kaydı.

Ama bu sefer ses koridordan geliyordu.

"*Benden uzaklaşma! Kötü adam ben miyim? Ben mi? Onlar benim bu hikayenin kötü adamı olduğumu düşünüyorlar, oysa onların değerli dedeleri hareket eden her şeyi sikti!*"

Remy çekildi, yuvarlandı, üzerime battaniyeyi attı ve kot pantolonunu aldı.

Bu sırada Guillaume'un "Odana geri dön" diye emrettiği duyuldu.

Colette ise "Orası *bizim* odamız, Guillaume, sen Remy kot pantolonunu giyyordu, ben ise yataktan kalkıp bornozumu giyyordum.

Remy kot pantolonunu giyyordu, ben de yataktan kalkıp bornozumu almaya uzanıyordum.

"Şimdi zamanı değil," dedi Guillaume.

"Ne zaman uygun, aşkım? Hepsi burada ve ben *ölüyorum*. Remy, sen ve *fahişelerin akbaba* gibi etrafımda dolaşırken, öldükten sonra ne yapılacağına dair açıkça ifade ettiğim isteklerimi bilmeli," diye cevapladı Colette.

Ben bornozumun kemerini bağlarken, Remy hala tişörtünü giymeye çalışıyordu ve kapıyı açtı.

"Burada olmaz, şimdi olmaz," diye emretti ve koridora çıktı. "Anne, odana geri dön. Baba, sen ve ben..."

"Sen ve baban, sen ve baban, *sen ve baban!*" Colette, ben Remy'nin arkasına gelip ona yaklaşırken çığlık attı.

Gözleri oğlunda idi ve koridorun ortasında, çıplak ayakla, pembe bir sabahlık takımı giymiş duruyordu.

"Peki ya *ben*, Remy?" diye sordu. "Her zamanki gibi gidip babanı teselli edeceksin, peki ya *ben? Ölen* benim."

"*Je m'en occupe*, Remy," diye mırıldandı Guillaume.

Emin değildim, ama "Ben hallederim" dediğini sandım.

"Baba..." diye başladı Remy.

"Beni dinle, Remy," diye emretti Colette. "Anneni iyi dinle. Estelle'i hiçbir şekilde yakınlarına yaklaştırma," diye göğsüne bir el vurdu, "*evime*," nakışlı cüppesini çekti, "*eşyalarım*. Burası *senin* evin, *büyükbabanın* evi, *büyük büyükbabanın* evi. Senin *mirasın*. Ve onun," Guillaume'a doğru elini salladı, "*pisliği* ile lekelenmemeli. Bana bunu yapacağına söz veremezsen, her şeyi *Yves'e* bırakacağım."

Ama Remy, onun söylediği başka bir şeye takılmıştı, vücudunu tutuşundan bunu anlayabiliyordum.

"*On ira parler*," dedi Guillaume, Remy'ye acil bir şekilde.

Bunun bir kısmını biliyordum: Konuşmaya gideceğiz.

"Estelle?" diye sordu Remy inanamayan bir şekilde. Ve patlama.

Onun bu soruyu soruş şeklinden, Remy'nin geçen hafta bana söylediği şeyi hatırladım.

Bu, yıllar önce babasının sevgilisiydi. Remy'ye tanıttığı kişi.

Hâlâ...

Hâlâ birlikte miydiler?

Guillaume da aynı aciliyetle, "*Laisse-moi t'expliquer. S'il te plait.*" Kesinlikle, izin ver açıklayayım. Lütfen.

Remy annesine baktı. "Anne, yatağına dön."

Colette'in yüzü buruştu ve çığlık attığında, ben onun sırtına daha da yaklaştım. "*Biliyordum! Sen hep onun tarafını tutuyorsun! Beni hiç sevmedin. Sen ve baban, sen ve baban. SEN VE BABAN!*"

"Colette, sakın ol ve kendine bak," diye emretti Guillaume, ona yaklaşıarak.

Ama o, Remy'den gözlerini ayırmadan geri çekildi, ben de kolumu onun beline doladım ve koridordaki diğer kapıların açık olduğunu görünce kalbim biraz sıkıştı.

Zaten duyamadıkları için değil, ama çocuklarımız açıkça dinliyorlardı.

Babalarının hayatının, koridorda bir drama olarak sergilenmesini dinliyorlardı.

"Ve tıpkı baban gibi, karın evde *çocuklarını büyütürken*, sen *başka kadınlarla yatıyorsun*," diye suçladı.

Remy geri çekilmeye başladı, beni odamıza itmek için, "Çocuklar, kapıları kapatın!" diye bağırdı.

"Bilmeleri gerek, sence de öyle değil mi?" diye sordu Colette. Sonra bağırdı, "*Benden uzaklaşma, Remy Jacques Gastineau!*"

"Anne, sen..." diye başladı Remy.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. Aniden bana baktı. "Sen!"

Remy daha sert itti ve ben odaya girdim.

O kapıyı kapatırken, annem "*Onu gitmesine izin verdin! Ne biçim bir eşsin sen? Onu gitmesine izin verdin!*" diye bağırdı.

Bana döndü.

Yüzünü ellerimle çerçeveledim ve hemen emrettim, "Tatlım, bana bak." "*Bana dokunma!*" diye bağırdı Colette. "*Onun yüzüklerini takıyor! Onun gitmesine izin verdi!*"

Onu bırakıp onun yüzüklerini takıyor! Sakın bana dokunma!

Sesi koridordan geliyordu ve sonra kapı tekrar çarptı.

Aklı oradaydı, bunu görebiliyordum, bu yüzden tekrar ettim, "Bana bak, Remy." Yüksek bir çarpma sesi duyduk.

Ve Remy kapıdan çıkıp gitti. Onun peşinden koştum.

"Odalarınıza dönün," diye koridorda duran çocuklara bağırdı.

Diğer uçtaki kapıdan içeri girdi, ben de peşinden girdim ve birden durdum.

Colette elinde ağır bir cam küre tutarak duruyordu.

Guillaume, çenesini tutarken, zorlukla yerden kalkmaya çalışıyordu.

Remy babasının yanına çömeldi, ama annesine baktı. "Ona vurdun mu?"

Colette saçlarını salladı ve soğuk bir sesle "Odadan çıkın" dedi.

Remy ve Guillaume'a doğru koştum. Colette bana doğru hamle yaptı, onu kolayca atlattım, ama aniden Remy onunla benim aramda durdu.

Elinden küreyi sertçe çekti, ama ona zarar vermedi. Yine de annesi, sanki ona saldırmış gibi bağırdı.

"Benimle mutfığa gel," diye Guillaume'a ve zaten şişmeye başlayan çenesine fısıldadım. "Biraz buz getirelim."

"Bana zarar veriyordu," dedi Colette.

"Lütfen benimle gel," diye Guillaume'a tekrarladım.

"Hadi, P  p  ." Sah oradaydı, benden daha güçlüydü ve büyükbabasına dikkatlice yardım ediyordu.

"Oh, o çok *nazik*. Çok *  ekici*. Hepiniz onun büyüsüne kapıldınız," diye alay etti Colette, Manon Guillaume'un diğer tarafına yaklaşıp kolunu onun omzuna atarken, Guillaume çenesini tutuyordu. Sabre onun ağırlığını aldı ve dedelerini kapıya doğru yürümeye başladılar. "O hissi bilirim. Çok güzeldir. Ta ki o *seni aldatana kadar*."

"Büyükanne, konuşalım, tamam mı?" Yves, babasının yanında durarak, onu Guillaume, Sah, Manon ve benden ayırarak ısrar etti. "Giyin. Dışarı   ıkalım. Hindiba kahvesi içelim."

"*Bana dokundu*, Yves," diye somurtarak dedi.

"Kahve yapıp yukarı getireyim," dedi Yves.

"Melisande m  kemm  l kahve yapar," dedi kız burnunu çekerek. "Ben gidip biraz alayım, yukarı getireyim," diye ısrar etti Yves.

"Benim m  kemm  l oğlum," diye yarı fısıldayarak, yarı da yalakalık yaparak guru rla. *Benim m  kemm  l oğlum.*

Omurgamdan bir ürperti geçti, acı parçaları yayarak damarlarımda kanımı dondurdu.

Bunu daha önce Yves'e de söylemişti.

O iyi davranıp, onun çılgın ihtiyaçlarını kar  şılarken, Remy'ye de bunu söylemiş miydi?

Tanrım.

Eğer karşılaştığı şey *buysa*, onun m  kemm  l olma ihtiyacını şimdi anlıyordum.

Bu onun hayatıydı.

Bu onun *  ocuklu  *uydu.

Kalbim paramparça olduğu için nasıl ayakta durduğumu bilmiyordum.

"Oğlum..." Remy başladı.

"Ben hallederim baba," diye mırıldandı Yves.

"Oğlum..."

Yves babasına döndü. "Anladım."

Kocamı ondan uzaklaştırma ihtiyacımı bastıramadım, yanlarına gittim, Remy'nin elini tuttum ve çektim.

Bana baktı.

Ve yüzündeki ifade beni mahvetti. Evet.

O, onun için mükemmel bir erkek olmaya çalışmıştı. Kahretsin.

Onu öldürmek istediğim için ölmesi çok kötüydü.

Colette konuştu.

"Çok üzgünüm Wyn, bilmiyorum..." Colette'e döndüm, göğsünde bornozunu tutuyordu, sersemlemiş gibi etrafına bakınıyordu, nerede olduğunu bilmiyor gibiydi, kurnaz, çılgın, *sürtük suratlı* tilki, "...bana ne oldu bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemedim, sadece oğluma baktım ve babasını kapıya doğru çektim. "Sorun yok anne," dedi Yves. "Hemen aşağı inip kahve alacağım." Onu dikkatle inceledim.

Bunu halledebileceğini gördüm.

"Çok dikkatli ol," diye

uyardım. Bana çenesini uzattı.

Ben de başımı salladım ve Remy'yi kapıdan dışarı çektim.

Koridora adımını atar atmaz bana tekrar baktı, elimi bıraktı ve uzun bacaklarıyla merdivenlere doğru koştu.

Arkasından koştum.

Onu yakalayamadım, ama mutfığa girdiğinde sadece birkaç adım gerideydim.

Manon, Guillaume'un çenesine buz dolu bir bulaşık bezi tutuyordu. Sabre, bir kedi gibi mutfakta dolaşıyordu. Guillaume, kimse yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Melisande ise kahvaltı tepsisini hazırlamakla uğraşıyordu.

Yüzü öfkeden gergindi, ama hareketleri ekonomik ve pratikti.

Remy'nin gözlerine baktı ve tereddüt etmeden, "Bunu o yapıyor," dedi. Bir ara verdi ve, "Çok sık yapıyor," diye ekledi.

"Melly," diye mırıldandı Guillaume.

"O senin oğlun, bilmesi gerekir," diye karşılık verdi Melisande.

Guillaume sustu.

"Onu sakinleştirebilirim," dedi Melisande Remy'ye.

"Onunla güvende misin?" diye sordu Remy.

"O bunu sadece kocasına yapıyor," diye tükürdü Melly.

"Yves yukarıda," diye cevapladı Remy.

Melly başını salladı, tepsiyi aldı ve dışarı çıktı.

"Ben hallederim, *ma belle*," dedi Guillaume Manon'a, elinden buzu almaya çalışarak.

"Ben hallederim, P  p  ," diye güvence verdi.

"Kızım..." Guillaume tekrar denedi.

"O senin yanından ayrılmayacak, baba. Onu zorlama," diye homurdandı Remy.

Kocama sarıldım ve kollarımı onun boynuna doladım. O da kolunu omuzlarıma doladı.

"*Si bien*," diye mırıldandı Guillaume. Gözlerini Remy'ye   virdi. "Ne diyebilirim ki? Ona aşık oldum."

"Anne?" diye sordu Remy.

Guillaume omuz silkti. "  kisine de."   kisine de.

Colette ve... Estelle.

"Ve onunla tanıştım... neden?" diye sordu Remy.

Guillaume'un bakışları daldı. "Gidecektim, anlarsın ya. O seninle... bitirmişti. En azından ben   yle sanıyordum. Ama onunla bitirmemişti..." Guillaume cümlesini tamamlamadı, ama Manon onun çenesini öptüğü için hepimiz ne demek istediğini anladık.

Remy'yi dövmeyi bıraktığını sanıyordu.

Ama Guillaume'u dövmeyi bırakmamıştı.

"Ve o, diğeri, *benim* diğeri." Estelle'den bahsederken sesinden sevgiyi çıkaramadı. "O beni sevdi."

"Ve o sana kocaman cam bilyeyle vurmadı," diye homurdandı Sabre. "Sah," dedim yumuşak bir sesle.

"Peki beni onu görmeye götürdün çünkü..." diye sordu Remy.

"Onu sevip sevmediğini görmek istedim. Hepimiz Fransa'ya taşınacaktık."

"Ben oradayken, sen onunla yatak odasına gittin," diye hatırlattı Remy.

Çocuklarımız birbirlerine baktılar.

"Tabii ki üzüldü," dedi Guillaume. "Ne?" diye sordu Remy.

"Senin için özel bir dondurma hazırladı, ama sen beğenmemişsin gibi görünüyordu. Senin onu sevmeni istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, seni onunla tanıştırmadan önce günlerce bu konuda endişelendi. Ona senin dondurmayı sevdiğini söyledim ve senin için hazırlayacağı dondurmayı seçmeden önce on farklı dondurmayı denemiş olmalı. Senin onu sevmediğini düşündüğünde üzüldü. Ben de onu geri götürdüm ve sana biraz zaman tanınmasını önerdim, her şey bir anda olmaz. Sonra dışarı çıktım ve eve gittik."

"Orada sonsuza kadar kalacağını sandım."

"Sen küçüktün, her şey sonsuza kadar sürer gibi gelir, özellikle de sıkılmış ve yapacak bir şeyin yoksa. Belki on dakika kadar dışarıda kaldık. O kadar bile değil."

Remy mutfak penceresinden dışarı baktı.

Guillaume için kalbim parçalanıyor olsa da ona sarıldım. "Neden gitmedin?" diye sordu Remy pencereye.

"Aklım başıma geldi." Remy ona baktı.

"Eğer gidersem, annene kim bakacak?" diye açıkladı Guillaume.

"Ah, Pépé," diye fısıldadı Manon, hala buzları çenesine tutarken başını omzuna yasladı.

"Ama Estelle... o hala hayatında mı?" Remy ısrarla sordu. "O beni seviyor," dedi Guillaume yumuşak bir sesle.

"*Ah P  p  *," diye inledi Manon, hala buz tutarken, başını onun omzuna yaslayarak, şimdi de büyükbabasına dönerek kolunu onun omzuna doladı.

Remy bir saniye hareketsiz kaldı.

Sonra arka kapıdan çıktı, evin yan tarafındaki merdivenlerden aşağı indi ve ben de onu takip ettim, Sah da peşimden geldi.

Remy durdu, hala tuttuğu küreyi sağ eline aldı ve acımasız bir yan kol atışı ve ölümcül bir isabetle onu bir kuş banyosuna fırlattı, küre çarpma anında parçalandı.

" ok sinirlendiğini biliyorum, ama bu harikaydı," dedi Sah.

"Mutlu olma şansı vardı ve ona iyi baktı," dedi Remy. Yaklaştım ve "Tatlım," diye mırıldandım.

"Bu lanet olası karmaşadan kurtulma şansı vardı, ama onunla kaldı onunla kaldı."

Sah yaklaştı ve "Baba" dedi.

Remy oğluna baktı. " enesi kırılmış mı?"

"Melisande, bu arada, çok havalı bir kız, Manon buz getirirken biraz hissetmiş. Sorun yokmuş. Ama cidden baba, o şey beton bir kuş banyosunu kırdı. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Remy başını salladı, çıplak ayağıyla döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Sah onu takip etmek için kalktı, ama ben onun elini tuttum. "Sen onlarla git. Manon'u da g  t  r. Ben Yves'le burada kalacağım." Ve Colette.

"O deli karının yanına yaklaşma," diye emretti Sabre. "Biz iyi oluruz."

"Anne, bana söz vermeden hiçbir yere gitmiyorum lanet olasıca kadına yaklaşmayacağına dair bana söz verene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Kahretsin.

Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Oğluma baktım.

"Ona yaklaşmayacağım," diye söz verdim.

Yüzümü inceledi.

Sonra çıplak ayakla dönüp babasının peşinden koştu.

BÖLÜM 25

AİLENİN BİR PARÇASI

Wyn

Tabii ki, tailgate partisi iptal oldu.

Onlar hastaneye gittikten sonra, Katy'yi arayarak o gün futbol maçına neden katılamayacağımızı açıkladım ve bu açıklamada hiç çekinmedim.

Bunu sadece Beau bizim için bilet almak için çok uğraşmış olduğu ve neden onlara katılamayacağımızı bilmeleri gerektiği için değil, aynı zamanda Colette ve Guillaume'un yakınında, New Orleans'ta yaşamadığımız için de yaptım.

Ve o sahne, ne kadar korkunç olsa da, açıkça olağandışı bir durum değildi.

Diğer bir deyişle, Guillaume için endişeleniyordum ve bir kıta uzakta yaşadığımız için yedek planlara ihtiyacımız olabilirdi.

O sabah olanları (Estelle kısmını hariç, ama bu tek hariç tuttuğum kısımdı) ve Remy, Manon ve Sabre'nin Guillaume ile hastanede olduklarını anlattıktan sonra Katy, "Kulaklarıma inanamıyorum" diye fısıldadı.

"Ben de kulaklarıma ve gözlerime inanmadım. Ne kadar süreceğimi bilmiyorum, ama geri döndüklerinde kimsenin futbol izleyecek havada olacağını sanmıyorum. Çok üzgünüm Katy. Beau'nun yaptığı çok nazikti..."

"Kes şunu, bugün endişeleneceğimiz son şey bu," diye sözümü kesti Katy. "Hâlâ orada mısın? Evde mi?"

"Evet, Yves ile birlikte, o da büyükannesinin yanında, onu sakinleştirmeye çalışıyor."

Koridorda bir ses duydum, bu yüzden (en azından) iç çamaşırı giymek için kaçtığım yatak odamızın kapısına gittim ve kapıyı açtığımda Melly'nin boş bir tepsiyi merdivenlere taşıdığını gördüm.

Bana dudaklarını sıkı sıkı kapatarak başını salladı.

Ben de ona selam verdim, o merdivenlere doğru ilerledi ve ben de koridora bakarak Colette'in odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm.

Kendi kapımı kapattım ve bu sırada Katy, "Gelip sana yardım edeyim mi? Beau da gelebilir. Jason'ı da arayabilirim. Remy'nin çocuklarına ihtiyacı var mı?" diye sordu.

"Bunu Remy'ye sormam lazım, ama şu anda onu rahatsız etmek istemiyorum," diye cevap verdim.

"Tabii ki. Evet, tabii ki," diye mırıldandı.

"Senle irtibat halinde olacağım, ama planlarını değiştirme. Bunun Remy'yi üzeceğini biliyorum. Yine de, bu gece acil bir durum olabilir."

"Beau futbolu sever Wyn, ama Remy'yi daha çok sever. Yani o saatten önce olsa bile, biz oradayız."

Bunu çok sevdim, tabii ki.

"Teşekkürler, Katy. Seni haberdar ederim, tamam mı?"

"Tamam, bebeğim. Kendine iyi bak. Remy yokken o kadından uzak dur." Sesi alçaldı ve ekledi: "Tanrım. Zavallı Guillaume."

"Öyle yapacağım. Dinlediğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, ve mutlaka bize haber ver. Beau endişelenecek, değil mi?" Sesinden, onun da endişeleneceğini anlayabiliyordum.

"Evet."

Vedalaştık ve hala bornozumla olmama rağmen, aşağıya, mutfığa indim.

Odaya zar zor girmiştik ki, lavaboda bulaşık yıkayan Melly, "Bana hiçbir şey söylememem için söz verdirdi," dedi.

Eminim öyle yapmıştır.

Ona yaklaştım ve bir bulaşık bezi aldım.

"Oğlunu araması gerektiğini söyledim. Ona yardım edilmesi gerekiyor," diye devam etti Melly. "Kimsenin, özellikle de Remy'nin bilmesini istemediğini söyledi. Bunun kişisel bir mesele olduğunu söyledi. Onu savunuyor. Onun çok gergin olduğunu söylüyor. Çocukluğu zor geçmiş." Lavabodan bana baktı. "Çocukluğu zor geçmiş," diye neredeyse tükürdü. "Sanki otuz yaşında ve kendini keşfediyor gibi. Seksen yaşında ve kesinlikle daha iyi bilmesi gereken biri gibi değil."

Onaylayıcı bir ses çıkardım.

"Ama bir şey söylemeliydim," diye bitirdi.

"Artık biliyoruz," diye cevap verdim yumuşak bir sesle, sesimde suçlama yoktu, çünkü bu onun suçu değildi. Onlar onun işverenleriydi. Ama vücudunun duruşundan hala gergin olduğunu görebiliyordum. "Ve Guillaume sana söylememeni istemişse, bu senin için çok zor olmuştur. Ona sadık olmak ve paylaşırsan sadakatsiz hissetmek."

"Biliyorum Estelle," dedi.

Ondan bir karıştırma kabını aldım, içinde ne yaptığını merak ederek, ve onu kurulamaya başladım, ona bakarak sessizce devam etmesini işaret ettim.

"Düşüp bileğini kırdı, evde bazı işleri yapmakta zorlanıyordu ve Bay Gastineau ona yardım etmek için sık sık gidiyordu. Bayan Gastineau bunu fark etti ve her zamanki gibi sinir krizi geçirdi, evet, çoğul olarak. Bu yüzden o gidemedi. Bu onu çok üzdü. Onunla telefonda konuştuğunu duydum. Ben gideceğimi söyledim. Ve yaklaşık bir ay boyunca haftada birkaç gün gittim."

Bir süredir tahta kaşığı su altında ovuyordu, durdu, durulamak için değil, bana bakmak için, ve konuşmaya devam etti.

"O çok sevimli. Bayan Gastineau'nun tam zıttı. Arkadaş olduk. İki kızlı bir akşam yemeği kulübü kurmaya karar verdik. Ayda bir kez birlikte yemeğe çıkıyoruz, o seçiyor, sonra ben seçiyorum. Beni götürdüğü bazı restoranlara onlarca yıldır gidiyor ve herkes onu seviyor. *Herkes* onu seviyor Wyn. Çünkü o öyle bir kadın."

"Tamam," dedim yumuşak bir sesle, başka ne söyleyeceğimi bilemeden ve Melly'nin Estelle hakkında söylediklerini dinlerken kalbimin ne kadar ağırlaştığını düşünerek.

"Buradan taşınması, onun yanına taşınması gerekiyor. Bayan Gastineau'ya ben bakabilirim. Buradan gitmesi gerekiyor."

Buna ne cevap vereceğimi

biliyordum. Ya da en azından

ne soracağımı.

Ve sorduğumda sesim endişeyle yükseldi: "Bu ne sıklıkla böyle oluyor?"

Melly başını salladı, kaşıkla ne yaptığını fark etti, kaşığı yıkadı ve bana uzattı. "Çok sık değil, ama yine de çok fazla. Bağırışlar. Kapıların çarpılması. Ona söylenen çirkin sözler." Bana tekrar baktı. "O her zaman böyle miydi?"

"Hiç sıcakkanlı bir kadın olmadı, çocuklara bile, ama Guillaume'a olan sevgisini saklamadı, yani hayır, hiç böyle olmadı. Aslında dün olduğu gibi kavga ettiklerini hiç duymadım, bugün de kesinlikle duymadım."

Kısa bir baş sallama ile onayladı. "Her türlü istismar vardır, eminim biliyorsundur. Ona vuruyor, itiyor ve tırmalıyor. Ama ona *söylediği* şeyler... Korkunç, Wyn. Neden Estelle ile birlikte olduğunu tamamen anlıyorum. Anlamadığım şey, neden Bayan Gastineau ile birlikte kaldığı."

"O sana karşı... uygun davranıyor mu?" diye dikkatlice sordum.

"Beni müttefiki olarak görüyor ve itiraf etmeliyim ki, ben de öyle olmasını sağlıyorum. Bay Gastineau hakkında şikayet ettiğinde ona katılmıyorum, ama başımı sallayıp, onun öyle yorumlayabileceği sesler çıkarıyorum. Bunu, bana derdini anlatırsa, ona daha nazik davranacağını umarak yapıyorum. Ya da onun, benim ona bakabileceğimi, onunla başa çıkabileceğimi göreceğini ve biraz mutluluk bulabileceğini umarak yapıyorum."

Lavabodan doğruldu, bana doğru döndü ve ben bir şey söylemeden devam etti.

"Biliyorsun, o da sonsuza kadar hayatta olmayacak. Estelle ondan daha genç. O, sadece süs olarak yanında duran bir kadın değil. Altmışlı yaşlarının sonlarında. Ama zamanı var... *Mutlu olmak* için zamanları olabilir. Çünkü bildiğim bir şey var, onunla olmak için hayatının yarısını feda etti, onu elde etmek ve kaybetmek için, çünkü onu, Remy'nin seni sevdiği kadar, kimsenin kimseyi sevdiğini görmediğim kadar çok seviyor."

Remy'nin seni sevdiği kadar sevdiği hariç.

Estelle, Remy'nin beni sevdiği gibi Guillaume'u sevdi.

Henüz sarmaya vakit bulamadığım kalbim, bunu duyunca daha da acıdı.

"Ve açıkça söylemek gerekirse, ben kalacağım," diye devam etti. "Son kanser hastalığında ona bakmaya yardım ettim. Bu sefer de yardım edeceğim. Bana güveniyor. Beni seviyor. Asla farklı düşünmesine izin vermeyeceğim. Yani bana güvenebilirsiniz. Sen ve Remy. Ama Bay Gastineau..."

Tereddüt etti, sonra devam etti.

"Durum gittikçe kötüleşiyor. Ve *daha* da kötüleşecek. Belki de her şeyin kesin ve net olduğu bir dünyada, sevdiği iki kadına sahip olmasının yanlış bir şey olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama öyle değil. Bu durumda öyle değil. Çünkü... evet, Bayan Gastineau'nun, kim olduğuna bakmaksızın onu sevecek, tam da onun gibi birine ihtiyacı var. Ve Bay Gastineau'nun, onu olduğu gibi seven Estelle gibi birine ihtiyacı var."

Gözlerim doldu ve Melly beni izlerken, onun da gözlerinin dolduğunu gördüm.

Onu rahatlatmak için, biraz boğuk bir sesle, "Tabii ki, buradayken bu konuyu halletmemiz gerekecek. Ve seni yüzde yüz bilgilendireceğim. Ama sana teşekkür ederim, hem benim için hem de Remy için. Onlara gösterdiğin ilgiden dolayı teşekkür ederim. İkisine de. Bu senin için gerçekten zor bir sınav olmalı ve onlara sadık kaldığın için sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Gerçekten Melly, sana minnettarız. Kalbimizin derinliklerinden."

Kafasını sarsarak başını salladı, yutkundü ve bir bulaşık bezi kaparak, "Kahvaltı ister misin?" diye mırıldandı.

Konuşmanın yönünü değiştirerek sordum: "Ne yaptın?"

"Taze çörekler ve sos var, ya da waffle."

"Belki de buraya taşınıp size yardım etmeliyiz," diye mırıldandım.

Buna gülümsedi, bu da beni en azından biraz rahatlatmıştı.

"Waffle yiyeceğim," diye karar verdim. "Ama önce Yves'i kontrol edip giyineceğim. Tamam mı?"

O da başını salladı.

Kapıya doğru yürüdüm.

Melly adımı çağırdığında geri döndüm. "Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum," dedi.

"Ne?" diye sordum, Guillaume, Colette ve Estelle hakkında daha fazla bilgi almak için gerildim.

"Remy ile senin ayrılığın."

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

"Sen onun hayatısın," diye devam etti. "Onun için çok endişelendim. Babası da öyle, hatta Bayan Gastineau bile. Sensiz nefes alabilir, ama sensiz *nefes* alamaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nefes almakta zorlanarak başımı salladım.

"Sen de aynı şekilde hissediyorsun," dedi. "Bu yüzden hepimiz senin için de endişelendik, sanırım Bayan Gastineau bile."

"Cehennem gibiydi," diye cevap verdim

yumuşak bir sesle. "Bittiği için çok mutluyum."

"Ben de, tatlım," dedim içtenlikle. "Ben de."

"Yves bisküvi isteyecek," dedi. Bizi çok iyi tanıyordu.

Ailenin bir parçasıydı.

"Sabre ve Remy için de bolca kalmasını sağlayacağım. Ve bir waffle. Manon için," diye bitirdi.

Evet.

Mükemmel.

Ona gülümsedim.

Ailenin bir parçası.

BÖLÜM 26

SOIT DIT EN PASSANT

Remy

Çocukluğunun geçtiği, zarif ve ezici güzellikteki malikanenin arka bahçesine arabasını sürerek girdiğinde ve durduğunda, personel hastanede babasını muayene ederken çocuklara planı anlatmıştı. Remy arabayı park etmeye daha yeni başlamıştı ki, Manon ve Sah hemen dışarı fırladılar.

Remy hemen yolcu koltuğundaki babasına döndü. "Bir saniye bekle, baba," dedi.

Guillaume elini kapı koluna koymuş, dışarı çıkmaya hazırdı, ama Remy'ye döndü, yüzünde hastanede verdikleri buz torbasını hala tutuyordu. Kırık kemik yoktu, o küre ve onun yaşında bu bir mucizeydi. Ama ona, dayanabildiği sürece o torbayı yüzünde tutmasını söylediler.

Görünüşe göre, babası ağrı eşiği çok yüksek biriydi, çünkü buz torbası çok soğuk olmalıydı, ama Manon'la mutfakta oturduğundan beri buz koymayı bırakmamıştı.

Remy dudaklarının incelendiğini hissetti.

Guillaume, Denali'nin arkasına baktı, çocukların çoktan gittiğini fark etti ve gözleri Remy'ye kaydı.

"Oğlum..."

"Sah'dan yolculuğumuzun geri kalanında Yves'le yatak paylaşmasını rica etmek istiyorum. Wyn ve ben benim eski odama taşınacağız. Seni de misafir odasına taşıyacağız."

Guillaume yüzündeki maskeyi çıkardı ve oğluna döndü. "Remy, lütfen..."

"Sana bunu yapmanı söylemiyorum, sadece düşünmeni istiyorum. Ve bunu söylerken, *lütfe*n bunu bir düşünmeni istiyorum demek istiyorum."

"Annen ve ben çok uzun zamandır birlikteyiz, *fiston*," dedi Guillaume sessizce.

"O, eylemlerinin sonuçları olduğunu öğrenemeyecek kadar yaşlı ya da hasta değil," diye cevapladı Remy.

Babasının yüzünde bir sıcaklık ve hüzün belirdi ve Remy'nin midesi düğümlendi.

"Biz buyuz, Remy," diye fısıldadı Guillaume.

"Onu koruyarak, seni benden aldı," dedi Remy. Guillaume'un vücudu titredi.

"Seni geri istiyorum," diye emretti Remy.

Babasının gözleri ıslak ve parıldıyordu, ve o anda Remy'nin boğazı düğümlendi.

Devam etmeden önce bunu açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Onu Phoenix'e taşıyacağız. Ona bakacağız. Arkadaşları olmasını sağlayacağız. Rahat olmasını sağlayacağız. Son günlerinde yalnız kalmayacak, sana söz veriyorum baba. Sana yemin ederim. Ziyaretine gelebilirsin. Zamanı geldiğinde onun yanında olabilirsin. Bu arada, hayatında mutluluğu bul. Ve gitmeden önce Estelle'i tekrar görmek istiyorum. Wyn'in onunla tanışmasını istiyorum. Eğer o da isterse, çocukların da. Ve birbirimizi daha sık görmek istiyorum. Çocuklarımdan dedelerini tanımalarını istiyorum. *Gerçek* dedelerini. Onun hali yüzünden olmak zorunda kaldığın kişiyi değil."

Guillaume cevap vermeden önce bir saniye bekledi ve boğazını temizledi.

"Biliyorsun ki, söylediklerin çok güzel olsa da, anneni bu şekilde terk edemem. Şimdi olmaz."

"Ben de seni o evde olanlara terk edemem," diye karşılık verdi Remy.

"Bugün kötü bir gündü. O çok üzgün. Kendinde değil. O ölüyor, Remy." "Daha

kötü bir şey yapmaması bir mucize, baba," diye karşılık verdi Remy

"O küreyi kuş banyosuna attım ve beton parçalandı.

seni iki santim yukarıdan vurmuş olsaydı, şakağını yakalamış

olsaydı..." Cümlesini bitiremedi.

"Dediğim gibi, bugün kötü bir gündü, Remy. Genelde çok daha dikkatliyim, böyle bir hasara yol açmaması için."

Yanlış bir sözdü.

Remy, öfkesinden konuşamayacak kadar kızgın olduğu için, bunu yapabileceği tek şekilde ifade etti ve homurdandı.

"Oğlum, ben iyiyim," diye güvence verdi Guillaume.

"Seni bu durumda bırakmayacağım," diye tekrarladı Remy.

Babası başını salladı. "Sen kendi hayatına dönmelisin. Karınla yeniden bir araya gelmelisin. Endişen beni çok etkiliyor, *evlat*, ama bu dramatik durum normal değil. Ben iyi olacağım. O da iyi olacak. *Her şey* yoluna girecek."

"O zaman daha sık geleceğiz."

Guillaume dudaklarını kıvırdı ve "Buna itirazım yok" diye cevap verdi.

Remy bir an babasının gözlerine baktı, bu konuyu ne kadar zorlayacağını düşündü ve daha fazla zorlamamaya karar verdi, çünkü muhtemelen bir sonuca varamayacaktı ve daha da önemlisi, babası o sabah annesi konusunda yeterince sinirlenmişti.

Bunun yerine, başka bir şey için ısrar edecekti. "Peki Estelle?" diye sordu.

Guillaume engelleyemeden, gözleri heyecanla parladı, ama ağzından "Annenin..."

"Bu annemle ilgili değil. Bu, sevdiğin kadınla ilgili."

Ve sonra Remy, babasının üst dudağının titrediğini şok içinde izledi. Babasının bu tür bir duyguya kapıldığını hiç görmemişti.

Bir kez bile.

Elli dört yıl boyunca.

Cevap vermeden önce kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Onu arayacağım" dedi.

"

"İyi," diye homurdandı Remy.

"Çocuklar da mı?" diye sordu Guillaume. "Emin misin?"

"Çocuklarımla, yıllardır babamı seven kadınla tanışmasını istediğimden

"

Guillaume şüpheli bir ifade takındı. "Belki de önce Wyn ile bu konuyu konuşmalısın."

Bunun üzerine Remy arka cebinden telefonunu çıkardı, mesajlarını açtı ve yüksek sesle okumadan önce şöyle dedi: "Wyn'den. İlk olarak, 'Melly'nin zam alması gerekiyor. ' Sonra, 'Ve onu resmi olmasa da evlat ediniyoruz. ' Ardından, 'Estelle ile tanışmak hakkında konuşmamız gerekiyor, hayatım. Sonra, 'Eminim Manon ve Sah onu bulup, biz halletmezsek

bunu biz halletmezsek." Babasına tekrar baktı. "Bu kadar yeter mi?"

"Seni tüm kalbimle seviyorum."

Remy'nin başı, yüzüne yumruk yemiş gibi birden geriye doğru savruldu. Ama Guillaume henüz bitirmemişti.

"Annenizi kaybediyoruz, ama ben öldüğümde mutlu olacağım, çünkü istediğim gibi bir erkek olan bir oğul yetiştirdiğimi biliyorum."

"Dur, baba," dedi Remy, sesi kısılmıştı. Babası durmadı.

"İkisine de sadık değildim. Sana bununla övündüğüm için ne kadar endişelendiğimi anlatamam, sen bunu içselleştirdin ve benim gibi oldun, bu yüzden Wyn'i kaybettin."

"Öyle değil baba, sana söyledim," diye fısıldadı Remy.

"Bunu bildiğini biliyorum Remy, senin de çocukların var, ama lütfen, bunu şu anda benden duyduğunu anla. Benim mutlu olmama gerek yok. Sadece senin mutlu olduğunu bilmem gerekiyor."

"Lanet olsun," diye bağırdı Remy, uzanıp babasını ensesinden yakaladı, onu kendine çekti ve sonra iki kolunu da onun etrafına doladı.

Guillaume da Remy'yi kucakladı.

Sarılmaya ve birbirlerine tutunmaya devam ettiler ve Remy'nin kendini toparlaması biraz zaman aldı. Babasından da aynı şeyi hissetti.

Ama ikisi de daha rahat nefes almaya başladıklarında, Remy dikkatlice babasını bıraktı. Guillaume başını eğdi ve mendilini çıkardı.

Remy, yanaklarından akan yaşları silerken bunu saklamadı.

"Acıktım ve eminim Melly kahvaltıyı ustaca brunch'a çevirmiştir. Öğle yemeğine çevirmek o kadar kolay değil. O yüzden içeri girmeliyiz," dedi babası.

Remy başını salladı, keskin bir şekilde burnunu çekti ve arabadan indi.

Bu çok önemliydi. Her şey demekti. Wyn'e bunu anlatmak için can atıyordu.

Ama o ve babasının, annesi her şeyi mahvetmeden bunu başaramayacaklarını bilmeliydi.

Annesi, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki babasının çenesini kırmak üzere olduğu için babasının yüzüne röntgen çekilmemiş gibi, ailenin geri kalanıyla birlikte yemek masasına oturdu.

Guillaume ve Remy odaya girer girmez, "*Sonunda*. Hepsinden biraz terbiyeli davranmalarını ve seni beklemelerini istedim. Ama *açlıktan* ölüyoruz" diyerek bunu yaptı.

Remy hareketsizce durdu.

Guillaume ona yaklaştı.

Wyn masadaki sandalyesinden kalkmaya başladı.

Sabre'nin yüzü kızardı.

Manon'un yüzü soldu.

Yves, sanki bu kontrolü yapması gerekiyormuş gibi ya da ellerinin ne yapacağını bilmiyormuş gibi iki elini avuç içleri aşağıya bakacak şekilde masanın üzerine koydu.

Sonra Remy babasına döndü, parmaklarından buz torbasını nazikçe çekti, ama onu masaya fırlattığında nazik davranmadı.

Buz torbası masada kayarak Waterford tuzluğu devirdi, karabiberi saçtı, tereyağını bulaştırdı, kahve fincanına çarptı ve annesinin yerinden yaklaşık 30 cm uzağında durdu.

"Hastanedeydik anne, sen babama saldırdıktan sonra çenesinin röntgenini çekirmek için, ve döndüğümüzde söyleyeceğin şey bu mu?" diye sordu Remy ölümcül bir sakinlikle.

O da biraz soldu, ama ağzını açtı. "Baban..."

O anda her şey bozuldu.

Yıllar...

Yıllarca zorlukla bir arada tutmaya çalıştım. Ama sonunda...

Kırıldı.

"*Kapa çeneni!*" diye bağırdı Remy.

Colette sandalyesinde geriye doğru sıçradı, eli Hermès fularlı boynuna gitti.

Wyn koltuğundan kalktı.

"Remy," diye mırıldandı Guillaume, mutfak kapısı açılıp Melly odaya girerken daha da yaklaştı.

"O senin sonuna kadar seninle olmak istiyor," dedi Remy. "Şu anda, bu onun kararı. Dün *ya da* bugün olanlar bir daha olursa, öyle olmayacak anne. Yani fiziksel ve sözlü şiddet. Bağırmlar. Ağzından çıkan küfürler. Kesinlikle ona *herhangi bir şeyle* vurman, elinle olsa bile. Eğer tekrar olursa, buradan uçup gelirim, seni alırım, Phoenix'e geri götürürüm, bir daireye yerleştiririm ve ölmeni beklerim."

"Hayatım," dedi Wyn acil bir sesle ve aynı aciliyetle ona doğru yürüdü. "Dışarı çıkalım."

Karısına bir bakış attı ve "Hayır" dedi. Sonra annesine döndü.

"Kendi evimde benimle bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim," dedi Colette.

"Burası benim de evim anne, babamın da, ve onun kemiklerini burada parçalamanı istemiyorum," diye karşılık verdi.

Colette yavaşça, asil bir şekilde ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden çekmek için kadınsı bir şekilde başını salladıktan sonra, "Havayollarını arayıp daha erken bir uçağa binebilir misin diye sorman gerektiğini düşünüyorum" dedi.

"Bence bu senin kararın değil," diye karşılık verdi

Remy. Colette babasına baktı.

"Guillaume."

Bu bir emirdi.

Bu işi hallet.

"*Je vais bien*," diye cevapladı

Guillaume. (Ben iyiyim.)

O bu kelimelerin anlamını biliyordu ve kocasına sert bir bakış attı. "*Soit dit en passant*," diye devam etti Guillaume.

(Bu arada.)

"Ve ben ailemi üç yıldır görmedim, aşkım, ve onlarla geçirebileceğimiz sadece bir günümüz kaldı. Bu yüzden, onları şimdi eve göndermeyeceğim

" diye devam etti. "Eğer Remy'ye nazik davranamıyorsan, belki Melly sana duvar resimli odaya yemek yiyebileceğin bir tepsi getirebilir."

"Remy'ye nazik *davranmak* mı?" diye sordu. "Oğlun az önce bana sesini yükseltti." Guillaume cevap vermedi.

Sözlü olarak değil.

Sandalyesine doğru yürüdü, sandalyeyi çekti, Melly'ye bakarak, "Gecikme için özür dilerim, *ma chérie*. Ama artık brunch için hazırız," dedi.

Sabre uzanıp tuzluğu düzeltti. Manon peçetesini kullanarak tereyağını sildi. Melly mutfağa gitti.

"Çenen için daha fazla buz ister misin, Pépé?" diye sordu Yves.

"İyiym Yves, ama teşekkürler," diye cevapladı Guillaume, peçetesini önünde çırparak kucağına koydu.

Colette tüm bu olaylar boyunca ayakta durdu ve kocasına öfkeyle baktı.

Wyn, Remy'nin elini tutup onu masadaki yerine götürdü, ortadaki koltukta oturan tek kişi oydu. Yves ve Sabre Colette'in yanına, Manon ve Wyn ise babasının yanına oturdu.

"Bana bir fincan kahve verir misin, Sah?" diye sordu Remy.

Remy, fincanını ve tabağını oğluna doğru kaydırırken Sabre tencereye uzandı.

"Ben yapamam..." diye başladı Colette, ama Melly ortaya çıkınca sözünü kesti ve "*Yatağımın başına* bir tepsi getir, Melisande. *Mümkün olduğunca çabuk*."

Sonra odadan fırlayarak çıktı.

Guillaume gergin görünüyordu ve endişesini gizleyemiyordu, ama onun gidişini izlemedi.

"Pépé, piknik iptal oldu, hayalet turu da muhtemelen iptal olacak, bu yüzden *Star Wars* film maratonu yapmaya karar verdik, sen de bize nereden başlayacağımızı söylemelisin. Orijinalleri izledin mi?" diye sordu Sabre.

"Hayır, Sabre, ben..." Guillaume başladı.

Manon büyükbabasına yaslanarak, "Bu *imkansız*, Pépé! Luke, Han, Leia ve Chewie ile tanışmadın mı?" diye haykırdı. Sonra dikkatini

kardeşlerine dönerek, "Aman Tanrım, şimdi izleyecek *yirmi* saatlik filmimiz var." dedi.

"Belki de *Star Trek'ten* bazı bölümleri seçmeliyiz," diye önerdi Yves.

"Belki de *Galaxy Quest'e* odaklanıp, giyinip Emeril'in restoranlarından birine akşam yemeğine gitmeliyiz," diye önerdi Sabre.

"Ben de ona oy veriyorum," diye ekledi Wyn.

"Giyecek başka şık kıyafet getirdin mi?" diye sordu Yves kardeşine.

"Ben annemin oğlu muyum?" diye karşılık verdi Sabre.

"Öylesin, ama bu beni dinlediğin anlamına gelmez," dedi Wyn. "Seksi görünmekten bahsettiğinde dinlerim," diye karşılık verdi Sabre.

Wyn güldü.

Manon da güldü.

Yves geniş bir gülümsemeyle sırttı.

Ama Remy babasına baktı.

Sabre'ye gülümsüyordu, yüzü belki rahat değildi ama mizahı samimiydi.

Oğlunun bakışlarını da hissetti, bu yüzden dikkatini Remy'ye çevirdi.

"Ne dersin baba? Bir bilim kurgu parodisi ve Delmonico'ya girebilir miyiz?" diye sordu Remy.

"Delmonico mu, Remy? Bu kadar geç bir tarihte rezervasyon yapmamız imkansız," dedi Wyn.

"*Ne t'en fais pas*, hepimizin keyif alacağı bir yer bulacağım," diye güvence verdi Guillaume, Melly kolları yiyeceklerle dolu olarak geri döndüğünde.

"Kahretsin, Melly, neden bir yığın yiyecek getireceğini söylemedin?" Sabre, sandalyesinden atlayarak ona yardım etmek için harekete geçerken tersledi.

"*Bu* benim işim, Sah," diye cevapladı Melly, Sabre'nin elinden kocaman sosisli soslu kaseyi alırken.

"Bu bir ton ağırlığında ve ben yüzümü içine sokmak üzereyim," dedi Sabre, kaseye bakarak.

"Bunu yaparsan, Sabre Gastineau, bir daha senin için yemek yapmam," diye uyardı Melly.

Sah irkildi ve "Tamam" diye mırıldandı ve kaseyi masanın üzerine koydu.

O anda Remy babasının kıkırdamasını duydu.

Yine o tarafa baktı.

Ve yine, babasının yüzünün pek de rahat olmadığını gördü.

Ama mizahı kesinlikle samimiydi.

Remy şimdilik bunu kabul edecekti.

Çünkü bu iyiydi.

Ve çünkü başka seçeneği yoktu.

BÖLÜM 27

HİÇBİR YERE GİTMİYOR

Remy

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldandı Wyn, Remy'nin birkaç dakika sonra annesiyle konuşmak için çıkacağı merdivenlere giden koridora açılan kapıya bakarak.

Çocuklar Guillaume ile birlikte oturma odasında kamp kurmuş, *Galaxy Quest*'i izlemeye hazırlanıyorlardı.

Ama Wyn onu kenara çekip Melly ile yaptığı konuşmayı ayrıntılı olarak anlatmıştı ve Remy onu evlat edinmek istemese de, babasıyla bu konuyu konuşmaya karar verdi, onun sadakatine minnettarlıklarını başka bir şekilde gösterebilmek için.

Şimdi, babasıyla konuşmuştu.

Annesiyle de konuşması gerekiyordu, bunu az önce karısına söylemişti.

Ama Wyn'in yüzündeki ifade, bu fikri hiç de beğenmediğini gösteriyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı.

"Ne derseniz deyin, o değişmeyecek," dedi Wyn. "O ölüyor," diye açıkça belirtti.

Wyn'in dudakları aşağı doğru gerildi, sonra kendini tuttu ve temizledi.

"En azından ona bir tür... *bir şey* yapmaya çalışmadan buradan ayrılamam," dedi, çok net olmasa da, elinden gelenin en iyisi buydu çünkü annesinden ne beklediğini bilmiyordu, sadece denemesi gerektiğini biliyordu. "Bu hafta sonu olanların devam edemeyeceğini açıkça belirtmeden buradan ayrılamam. O ölüyor, o onu kaybediyor, kafasını kışından çıkarmalı ve kalan zamanlarını *böyle geçirmemeliler*."

"Bunu daha önce de açıkça belirttin, tatlım," dedi Wyn.

"Söyledim ve söylemedim. Aşırı duygusal davranıyordum, bağırıyordum ve az önce bir buz torbası fırlatmıştım. Bu, ona ulaşmayacaktır. Ve bu mesajın ona ulaşması çok önemli."

"Bu konuda sana karşı çıkmayacağım," diye mırıldandı.

"Ben..." Telefonunda daha önce hiç duymadığı bir uyarı sesi duyunca konuşmayı kesti.

Şaşkınlıkla telefonunu çıkardı ve bildirime şaşkınlıkla baktı. Evdeki alarm uygulamasından gelmişti.

Onun evi değil.

Onların evinden.

Wyn ile paylaştığı ev, şimdi onun yaşadığı yer.

Telefonundan uygulamayı hiç silmemişti ve Wyn de onu hesaptan çıkarmak için hesabı güncellemediğini açıkça belli ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Wyn, o bildirimi açtığında. Arka yatak odasının pencere sensörü tetiklenmişti.

Arka yatak odası, ana yatak odasıydı.

Onun odası.

Onların odası.

"Ev alarmı hala polise gidiyor mu?" diye sordu. "Neden?" diye karşılık verdi.

Kahretsin, lanet olsun.

Endişelenecek başka bir şeye ihtiyaçları yoktu.

Ona baktı. "Görünüşe göre, alarmın yetkili kullanıcısı hala benim, bebeğim," dedi ve telefonunun ekranını ona çevirdi.

Gözleri ekrana kaydı ve tam o anda telefonu çaldı.

Bilinen bir numara değildi, ama olanları düşününce, telefonu açtı.

"Remy Gastineau ile mi görüşüyorum?" diye sordu arayan kişi.

Evet, hesapta değişiklik yapmamış olmasının yanı sıra, hala ilk irtibat noktasıydı.

"Evet," diye onayladı.

"Lütfen bana ev alarmınızın şifresini söyleyebilir misiniz?"

Siktir.

"Scrum."

"Teşekkürler. Evinizin arka penceresinde bir sensör ihlali var, Bay Gastineau, ve alarmı durdurmak için kod girilmedi. Bu siz misiniz, yoksa polisi göndermemizi ister misiniz?"

"Sensör ihlali ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Alarm devredeyken, biri o pencereyi açmış ya da kırmış," diye cevapladı temsilci.

"Şehir dışındayız. Polisi gönderin," diye emretti.

"Hemen ilgileneceğiz, Bay Gastineau. Lütfen telefonlara cevap verebilecek durumda olun."

"Teşekkürler," diye cevapladı ve telefonu kapattılar.

"Sensör ihlali mi?" diye sordu Wyn, ona yaklaşarak.

"Birisi pencereyi açmış ya da kırmış" dedi ve üniversite futbolu maçı olan bir cumartesi günü, belki de önemsiz bir şey için arkadaşı Bill'i aramayı düşündü.

"Harika," diye mırıldandı Wyn.

"Sorun yok, polisi gönderiyor," dedi ve sonra, çoğunu kendisinin verdiği mücevherlerini düşündü. Karısına hediye konusunda cimri bir adam değildi ve "Lütfen bana yeni dolabına duvar kasası koyduğunu söyle," dedi.

"Tabii ki koydum."

"Ve onu açık bırakmadın."

Gözlerini devirmeye devam etti. "Tabii ki bırakmadım."

"Ve değerli eşyalarını içine kilitledin."

"Hayatım," diye uzattı ve o, sorularıyla sabrını yitirdiğini anladı, bu yüzden dudakları kıvrıldı çünkü o, küstahlaştığında çok sevimli oluyordu ve Remy'nin şu anda onun sevimliliğine ve küstahlığına kesinlikle ihtiyacı vardı. "Ben aptal değilim, ama o dolapta on binlerce dolarlık çanta ve ayakkabı var ve hayır... bunların hiçbiri kasada kilitli değil."

Gülümsemesi kayboldu.

"Kapının arkasında kilitli mi?" diye sordu.

Kız başını salladı.

"Wyn," diye homurdandı. "Ciddi misin?" "Alarmımız var," diye karşılık verdi.

"Ve dört günlüğüne şehir dışındayız, ama sen işte olsan bile, O dolap, davetsiz misafirlere karşı bir başka savunma hattı olarak kapatılmalı ve kilitlenmelidir.

"Bunu yapsaydım ve her zamanki gibi eve gelip, yine her zamanki gibi muhteşem banyoma girip, yine her zamanki gibi ışığı açsaydım ve tüm o muhteşem ihtişamı, her zamanki gibi çeşitli emeklerimin meyvelerinin çarpıcı bir görüntüsü olarak tüm ihtişamıyla karşımda duruyor olsaydı, dolabın kapısını kapatsaydım bu olmazdı."

"O görüntüyü, o görüntüyü oluşturan şeylerden daha mı çok mu ihtiyacın var?" diye sordu.

Kadının yüzü buruştu ve karşılık verdi: "Görseli ortadan kaldırıyorsa alarmin ne anlamı var?"

Kahretsin.

Onun aynı anda hem çok sevimli hem de çok sinir bozucu olabileceğini unutmuştu.

"Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum," diye cevapladı.

"Hey," diye Yves kapıdan seslendi. "Bizimle oturup film izleyecek misiniz, yoksa bir saat boyunca burada durup sohbet mi edeceksiniz?"

"Evde bir ihlal oldu," dedi Remy.

"Remy!" Wyn, bu haberi oğullarıyla paylaşmaktan hoşnut olmadığı için sertçe çıkıştı, çünkü bu haberin tüm çocuklarıyla paylaşılmasına yol açacaktı.

Ama Remy, bir kez olsun, karısını umursamadı.

Oğluna bakıyordu.

"Yves," dedi, kararlı ve net bir ses tonuyla. Remy'nin ses tonu, Yves'in yüzündeki o panik ifadenin ardında ne olduğunu açıklaması gerektiğini ima ediyordu. "Hangi ev?" diye sordu Yves.

"Benimki. Bizimki. Aile evi... ilk evimiz. *Her neyse*," diye geveledi Wyn. "Önemli değil. Endişelenecek bir şey yok. Polis yolda."

"Bizim evimiz." Yves, bunu onlara yapmıyormuş gibi konuşuyordu.

"Yves." Bu sefer, Remy'nin ağzından çıkan oğlunun adı bir uyarıydı. Yves babasına odaklandı. "Bu ihlalin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Arka yatak odası," dedi Remy.

"Annemin odası mı?" Um.

Hayır.

Remy bundan hoşlanmadı.

Bu yüzden tekrar homurdanmaya başladı. "Evet. Ne...?"

Remy cümlesini bitiremedi, çünkü Wyn onu kesip tekrarlamaya başladı: "Endişelenecek bir şey yok. Polis kontrol etmek için yolda."

Ama oğlu koridora baktı, sonra Yves salona girdi ve "Anne, babamla biraz yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu.

Bu durumdan daha da hoşlanmadı.

Remy Wyn'e baktığında, onun Yves'in davranışını fark ettiğini ve şimdi oğluna gözlerini kısarak baktığını gördü.

"Neden bunu yapman gerekiyor?" diye sordu.

Yves isteğini değiştirdi: "Ya da, belki, benim için Sah'ı getirebilir misin? Sonra aile odasında kalır mısın?"

Şimdi Wyn ona bir uyarıda bulunuyordu, "Yves."

"Lütfen anne, sorma. Lütfen Sah'ı getirir misin, biz de babamla biraz konuşalım?" diye yalvardı Yves.

Ve bu bir yalvarıştı çünkü kesinlikle bir şeyden rahatsızdı ve bu sadece hırsızlık olabileceği gerçeği değildi.

Başka bir şeydi. Ya da

daha fazlası...

"Tatlım, git hadi," diye ısrar etti Remy. Wyn ona baktığında, alçak sesle söz verdi, "Sana anlatacağım. Biliyorsun, sana anlatacağım."

Yves'in yüzünü inceledi, ama ona söyleyeceğini biliyordu. Bu yüzden başını salladı, oğluna bir bakış attı ve dışarı çıktı.

Yves odanın içine doğru ilerledi ve Remy, Wyn'in aile odasına girip kaybolduğunu görene kadar bekledi, sonra oğluna şöyle dedi: "Ben böyle olmayacağım, değil mi?"

bunu sevmeyeceğim, değil mi?"

Yves babasına baktı ve dudaklarını sıktı.

Koridordaki hareket Remy'nin dikkatini oraya çekti ve Sabre'nin yavaşça yürümek yerine salona doğru aceleyle gittiğini gördü.

Kahretsin.

Sabre kapıyı arkasında kapattı ve hemen Yves'e sordu: "Biri evimize mi girdi?"

"Sabre, ben. Benimle konuşuyorsun," diye sordu Remy. Sah,

Remy'ye baktı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Remy.

"Tamam, baba, şey, bak, aslında... mesele şu ki, her şey biraz..." Sabre cümlesini bitirmeden tekrar Yves'e döndü. "Theo'yu aradın mı? Yani, her şey yolunda mı?"

Yves cevap veremeden Remy, "Biz yokken arkadaşlarına evimizi kullanmalarına izin verirsen..." dedi.

Sabre sözünü kesti.

"Hayır, sorun Myrna."

Remy göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Tamam, bak, senin büyükannemden bahsettiğin gün," dedi Sabre hızlıca, "Manon ve ben Tucson'dan ayrılmadan önce, son dersimin bitmesini dışarıda bekliyordu."

Remy kıpırdamadı.

"Baba," Sabre artık çok yumuşak bir sesle konuşuyordu, "Bugün olan tüm bu boktan olaylardan dolayı nefret ediyorum..."

"Bana ne olduğunu anlatmak için bir dakika daha gecikirsen, Sah, yemin ederim ki..."

Remy cümleyi yarım bıraktı.

Sabre hemen tekrar konuşmaya başladı.

"Bana konuşmamız gerektiğini söyledi ve bana bir sürü yalan söyledi, baba. Tamamen yalanlar. Saçma sapan yalanlar. *Aklını kaçırmış* gibi."

Yüzünü tavana çevirdikten sonra Remy derin bir nefes aldı.

"Tabii ki," diye devam etti Sah, "ona inanmadım, bunu söyledim ve geri çekilmesini söyledim."

Remy dikkatini oğluna çevirdi ve odayı parçalamasına en az neden olabilecek soruyu sordu.

"Theo'nun bununla ne ilgisi var?" Yves
sohbete katıldı.

"Sen bize senin, şey... geçmişini anlattıktan sonra, Sah bana olanları anlattı. Theo oradaydı ve biz de sana Myrna meselesinde biraz nefes alman için zaman tanımaya karar verdik, böylece sen de büyükannenle ilgilenebilirdin. Ve o, Sah'a bazı şeyler söyledi ki, biz de onun seni *takip ettiğini* düşündük. Ben anneme, Sah da Manon'a göz kulak olurken, Theo da... diğer şeylere göz kulak olacaktı."

Sabre ve Yves'in geçen hafta sonu Wyn ve Manon'la alışverişe gitmelerinin nedeni buydu.

Remy, çocuklarını kucaklayacak mı yoksa onlara bağırarak mı
bilemedi. İkisini de yapmadı.

"Onun beni takip ettiğini düşünmene neden olan ne dedi?" diye sordu. "Annemin senin evine gittiğini biliyordu," dedi Sabre.

Remy dikkatlice ve derin bir nefes aldı.

"Theo'yu arayıp... bilirsin, bir şey fark edip etmediğini sorabilir miyim?" diye dikkatlice sordu Yves.

"Evet, arayabilirsin. Sonra ona, onu yapmaya ikna ettiğin her neyse, onu yapmayı bırakmasını söyle," diye cevapladı Remy.

"O gönüllü oldu, baba," dedi Yves gururla. Theo iyi biriydi.

Hâlâ genç bir adamdı ve Remy'nin Myrna'nın ne kadar berbat durumda olduğunu hafife aldığı açıktı.

Myrna'nın ne kadar berbat durumda olduğunu hafife aldığı açıktı.

Bu bilgi, öfkenin endişeye dönüşmesiyle, kalıcı ve şiddetli bir şekilde içini kemirmeye başladı.

Çünkü şimdi, Wyn'in alanına izinsiz girip onu rahatsız ediyor olabilirdi.

"Theo'yu ara," diye emretti Remy. "Ama yine de ona geri çekilmesini söyle. Ben Bill'i arıyorum."

Yves başını salladı ve pencereye doğru yürüdü.

Remy, Sabre'nin ifadesinden Sah'ın da o sıcak, sert duyguyu hissettiğini anladı ve Bill'in numarasını aradı.

Ama sonra aklına bir şey geldi ve Sah'a sordu, "Kampüste seni nerede bulacağını nasıl biliyordu?"

Sabre omuz silkti. "Sormadım. Sana saldırmaya başladı ve tamamen saçmalıktı, ben de çabucak bitirip ondan uzaklaştım."

"Bana ne yapmaya çalışıyordu?"

Sabre'nin başı sanki boynunda bir ağrı varmış gibi hareket etti. Kahretsin.

"Ne dedi, Sah?" diye sordu Remy sessizce.

Sah bir saniye düşündü, sonra şöyle dedi: "Senin onu hamile bıraktığını, bebeği aldırmasını söylediğini, kabul etmediğinde sinirlendiğini ve onu evden attığını söyledi. Tüm eşyalarını havuza attığını da ekledi."

Remy yine hareketsiz kaldı.

"Başından beri ona inanmadım, baba," diye Sabre hemen güvence verdi. "Konuşmaya devam etmeden önce bile tamamen yalan söylediğini biliyordum ve tamamen yalan söylediği çok açıktı."

Lanet olsun.

Onlar buradaydı ve Remy'nin bunu ilerletmekten başka seçeneği yoktu.

Bu konuyu kapatmak için Remy gecikmedi.

"Hamile kalmaya çalışarak beni tuzağa düşürmeye çalıştı," diye açıkladı Remy.

"Dalga mı geçiyorsun lan," diye fısıldadı Sabre, yanakları öfkeyle kızararak Remy başını salladı. "Bu yüzden ayrıldık. Ama sonunda, annenle bir hata yaptığımı ve hepimizin olması

Remy başını salladı. "Bu yüzden ayrıldık. Yine de, sonunda annenle bir hata yaptığımı anlayıp hepimizi olması gereken yere taşıyacaktım. Ama Myrna çok çirkin bir oyun oynayarak bunu hızlandırdı."

"O lanet olası *kaltak*," diye tısladı Sabre.

"Sakin olmalısın, Sah," diye uyardı Remy. "Ben de Bill'i aramalıyım. Onunla bu konuyu zaten konuşmuştuk, ama durum daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Yves onlara katıldığında Remy durakladı ve babasına Theo ile işleri hallettiğini belirten bir baş hareketiyle işaret etti. Remy devam etti ve sonraki sözleriyle ikisini de kapsadı.

"Neden böyle davrandığını anlıyorum. Ama yine de bunu yapmamalıydın. Bunun olduğunu bilmem gerekiyordu." Sabre'ye odaklandı. "Seni seviyorum. Ruhumun derinliklerinden seni seviyorum, Sabre. Ve tekrar söylüyorum, bunu benden saklamamı anlıyorum. Ama bunu paylaşman sadece Myrna'ya olanları tam olarak anlamam için önemli değildi, aynı zamanda onun nazikçe çekip gitmeyeceğini anlamam için de çok önemliydi. Ben senin babanım. Biri seni böyle bir duruma soktuğunda, seni, oğlumu, kanımı ve ailemi koruyabilmem için bu bilgiye sahip olmam gerekir. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Sabre başını salladı. "Evet, baba. Özür dilerim."

"Açık konuşmak istiyorum. Özür dilemene gerek yok. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Sen de aileni korumaya çalışıyordun. Sadece bu durumda, doğru nedenlerle yanlış bir hamle yaptın. Bunu da anlıyor musun?"

Sabre tekrar başını salladı.

"Anneme söyleyecek misin?" diye sordu Yves.

Söylemek istemiyordu.

Ama o bunu yapacaktı. Bu yüzden başını salladı.

Ama şöyle dedi: "Bu hırsızlığın Myrna'nın işi olup olmadığını bilmiyoruz. Bu hırsızlık olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ama Myrna ile bir ilgisi olmasa bile, bana anlattıklarına göre, hem annen hem de Manon, Myrna'nın dengesiz davrandığını anlamalı."

İki oğlu da onu dinlediklerini belirttiklerinde, Remy iki telefon görüşmesinden ilkinin yaptı.

Bill'e olanları kısaca anlattı, çünkü Bill olayı çabucak kavradı ve arabasına binip eve gitmek istedi.

Ardından oğullarına, "İkiniz de oturma odasına gidip annenizden geri gelip kız kardeşiniz ve büyükbabanızla orada kalmasını isteyebilir misiniz?" diye sordu.

Oğulları yine başlarını salladılar, odadan çıktılar ve koridorda iyice uzaklaştıklarında Remy ikinci telefon görüşmesini yaptı.

Myrna'nın sesli mesajını almaya şaşırmadı.

"Sabre, dersin ardından ona yaklaştığını ve evimi izlediğini ima ettiğini söyledi. Bu, seninle son konuşmam olacak, Myrna. Davranışını polise bildireceğim. Başka bir şey olursa, uzaklaştırma emri için dilekçe vereceğim. Şimdi, bunun bittiğini, ilişkimizin bittiğini hatırlatıyorum ve bunu unutmanı tavsiye ediyorum. Lütfen hayatına devam et ve benim de hayatıma devam etmeme izin ver."

Sesli mesajı bırakmayı bitirene kadar Wyn'in odaya yaklaşmasını izledi ve telefonu kapattı.

Wyn kapıyı arkasında kapattı.

"Tamam, söyle bana," diye talep etti, odanın diğer ucunda durarak.

Bunu yapmaktan nefret ediyordu, midesindeki his giderek yoğunlaşıyordu, ama yine de gecikmedi.

Ona olanları anlattı.

Anlatmayı bitirdikten sonra, bir an için kadın hiçbir şey söylemedi.

Sonra sordu: "Şu anda evde olanların onun işi olduğunu düşünüyor musun?"

"Bence bu ihtimal yüksek" demek zorunda kalmaktan da nefret ediyordu.

Wyn kapının önündeki yerinden kıpırdamadı, ama onun arkasındaki pencereye doğru baktı. Aslında bakmadığı için hiçbir şey görmediğini biliyordu.

O tepki gösteriyordu.

"Tatlım, çok üzgünüm..."

Gözleri ona döndüğünde cümlesini bitiremedi.

"Bunun için hiçbir sorumluluğun yok," dedi kısa bir cümle ile. "Onu hayatıma ben soktum. Evime. Çocuklarımızın hayatına."

"Bunu yaptığında, onun takipçi eğilimleri olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Wyn.

Dudakları neredeyse seğirdi ve "Hayır" diye cevap verdi.

"Öyleyse onun eylemlerinden nasıl sorumlu olabilirsin?"

"Sen de benim hissettiğim gibi hissederdin," diye işaret etti.

"Evet, öyle hissedirdim. Ve ben de sana öyle hissettiğimi söylediğimde, *sen* de çok mantıklı ve kararlı bir şekilde, başka bir kişinin çılgın eylemlerinden benim sorumlu olmadığımı söyledin," diye karşılık verdi.

Remy buna cevap veremedi.

Bu yüzden Wyn, "Neden orada duruyorsun?" diye sordu. "Sen neden orada duruyorsun?" diye karşılık verdi.

O hemen ona doğru yürüdü.

Ve midesindeki o sıcak his azaldı.

Ellerini omuzlarına koydu ve bastırdı, sonra ellerini boynunun iki yanına doladı ve ona yaslandı.

Remy kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. "Bunu atlatacağız," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Tamam," diye mırıldandı.

Ona sıkıca sarıldı. "Öyle yapacağız."

Ve yine, ona hatırlatmak zorunda kaldığı için pek de mutlu değildi. "Sah'ı buldu."

"Oğlumuz on yaşında değil ve kendini idare edemeyecek durumda değil. Kendini ve onu idare etti. Yves biliyor. Manon'la da paylaşacağız." Remy'nin içi burkuldu. Wyn devam etti, "Onlar tetikte olacaklar ve biz de iletişimi açık tutmaya özen göstereceğiz. O da yoluna devam edecek."

"Eğer senin evine girmişse..." "O zaman dava açarız."

"Bebeğim..."

Yüzü gerildi. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve ikinizin ilişkisi bitti. O benim için bir şey ifade etmek istese de, olumsuz bir şey olsa da, ve senin hayatında kalmak istese de, sağlıksız bir şekilde olsa bile, ona izin vermeyeceğiz. Bu ona bir şekilde iletilecek. Ve bu kadar, Remy. Bitti."

"Sence bu kadar kolay olacak mı?" diye sordu.

"Eğer bu kadar kolay yaparsak, evet," diye cevapladı Wyn.

Remy, karısının yüzüne bakmaya başladı.

Gözlerinin kahverengiden çok yeşil olduğunu fark etti.

Kızgındı.

Ama o da onun kollarındaydı ve hiçbir yere gitmiyordu. "O zaman öyle olsun," diye kabul etti.

Biraz zorlama bir cevap olsa da, onun sözlerini duyunca kız gülümsedi. Remy sonra söylemekten nefret ettiği başka bir şey daha söyledi.

"Bunu halledelim, tüm çocukları buraya getirip onlarla konuşalım, Manon da dahil." "Baban mı?"

"Sah'ı almaya gittiğinde ona söyledin, bunu babam ve Manon'un duyacağı şekilde mi yaptın?"

"Hayır, Guillaume ve Manon onun Disney Plus'ını kuruyorlardı. Henüz yok. Görünüşe göre ne o ne de Colette çok fazla televizyon izlemiyorlar, ki bu oldukça takdire şayan. Ama konudan saptım. Duymadılar."

Bu cevabı alınca Remy başını salladı. "O zaman hayır. Onun bu konuda endişelenmesini istemiyorum. Onu meşgul edecek bir şey bulabilir misin, ya da ben çocuklarla konuşurken onunla kalabilir misin?"

Wyn başını salladı, parmak uçlarına yükseldi ve ağzını onun ağzına sıkıca değdirdi.

"Hemen dönerim," dedi ve uzaklaşmaya başladı. O da onu bırakmadı.

Bunun sadece "o" olmayacağını anlayacaktı. Bu sadece "son" olmayacaktı son" olmayacaktı. Çocuklarla konuştuktan sonra, planlarını sürdürmek için aile odasına giderken Bill'den bir telefon aldı.

Hırsızlık Myrna'nın işiydi. Polis onu Wyn'in dolabında yakalamıştı.

Oraya vardıklarında, Wyn'in ayakkabıları ve çantalarını üç çöp torbasına doldurmuştu, onlarla ne yapmayı planladığını henüz söylememişti.

Bill, Remy'nin ne yapmasını istediğini sordu.

Remy, Bill'e suç duyurusunda bulunmasını söyledi.

Bill, Remy'ye bununla ilgileneceğini söyledi ve ardından, "Annen, baban, Wyn ve çocuklarla birlikte ol. Pazartesi günü eve döneceksin. Bu kadının saçmalıklarıyla ilgilenmek için yeterince yakın bir zaman." dedi.

Babasının endişeli bakışlarını gören Remy, aptal bir adam olmadığı için bir şeyler olduğunu anladı, yüzüne bir gülümseme yaptırdı ve bu tavsiyeyi dinlemeye karar verdi.

BÖLÜM 28
Tavşan Kaynatma
Wyn

"Bu çok eğlenceli. Kokteyl ve atıştırma olmasın, fiziksel olarak bir arada olmadan ve *benim* de katılmadığım Cock and Snacktails gibi. Ve ben Cock and Snacktails'e hiç gidemiyorum," dedi Manon, Kara, Bernice ve Noel'in her birinin kendi karesi olduğu, Manon ve benim ise bir kareyi paylaştığımız bilgisayar ekranına bakarak.

Guillaume bize akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştı. Geç olmuştu, ama uzun zamandır denemek istediğim Herbsaint restoranıydı.

Hazırlanmamız gerekiyordu, ama Manon beni bu Zoom toplantısına zorla soktu ve Colette ile ilgili ne yapacağımızı, Colette ile ilgili bir şey yapmak için çok az zamanımız kaldığı halde, ekiple konuşmak için.

Manon, Myrna'ya olanları kararlı bir şekilde görmezden geliyordu. Remy bunu paylaştığında, sadece "Kaltaklığını pek iyi saklayamadı, ama görünüşe göre psikopatlığını *çok* iyi saklamış" dedi.

Remy, bunun beni ve çocukları etkilediğini görünce yıkılmış gibiydi, ben de ona bir bakış attım ve o da çenesini kapattı.

Ve görünüşte bu konuya verdiği tek tepki buydu. Daha sonra bu konuyla ilgili onun nabzını yoklamam gerekecekti.

Remy bana (ama çocuklara değil) hırsızlığın gerçekten Myrna'nın işi olduğunu ve benim bebeklerimden bazılarıyla bir şeyler yapmaya hazırlandığını söyledi. Ne olduğunu belki de asla bilemeyeceğiz. Ama The RealReal'da bir dizi ilan olacağını düşünüyordum, çünkü o kadının dokunduğu hiçbir şeyi sevebileceğimi sanmıyordum.

Bu konudaki duygularımın yükünü Remy ile paylaşmıyordum.

O kadar uyum sağlamak istiyordum ki, bunu onun verdiği bir zarar olarak bir kenara bırakıp, şu anda uğraştığımız şeyle, daha da olumlu bir şekilde, Remy ile barışmamızla devam edebilmek istiyordum.

Ama o kadın *evime* girmişti. *Eşyalarım*a dokunmuştu.

Kimsenin *o kadar* uyum sağlayabileceğinden emin değildim. Ama bu başka bir zamana kalmıştı.

Şimdi, mesele Colette ile olan dramaydı.

"Seni seviyorum, ama Reed'le seks gecesi ve tıraş olmam lazım. Ne var ne yok?" Kara konuşmaya başladı.

"Seks gecen mi var?" diye sordu Noel.

"Hafta içi hayat devam ediyor. İşler erteleniyor," diye cevapladı Kara. "Bu iş çığırından çıkabilir. Annenin orgazma ihtiyacı var, duşta hızlıca kendi kendine yaptığı orgazmlar değil, ki bu arada, bu Reed'i her zaman rahatsız ediyor. Bir şekilde, orgazmlarım üzerinde hakimiyet kurduğunu iddia ediyor. Kendime orgazm verdiğim her seferinde büyük bir bebek gibi davranıyor. Bu yüzden birkaç yıl önce, cumartesi gecelerinin seks gecesi olduğuna karar verdik, mazeret yok, tartışmaya açık değil. Ve böylece, cumartesi geceleri haftanın en *güzel* geceleri oldu."

"Seks kutusu da ortaya çıkıyor mu?" diye sordu Noel.

"Bazen. Bazen ben hemşireyi, o da doktoru oynarız," dedi Kara. "Ama bu gece, onun yaramaz bir çocuk olduğuna karar verdim. Sadece henüz bunun farkında değil..."

"Wyn'den daha fazla bir kadına tapacağımı hiç düşünmemiştim, ama Wyn'in rakibi çıktı," dedi Noel.

"Kara ve Reed'in seks gecesini zaten bildiğime göre, neden hepimizin bu Zoom'da olduğunu konuşabilir miyiz?" diye ısrar etti Bernice. "Bu Cor ve benim seks gecemiz değil, ama öyle olacağına karar verdim, bu yüzden işleri yoluna koymamızın bir sakıncası var mı?"

Cor'un asla yaramaz bir çocuk olmadığını söylemesine gerek yoktu. Ama Bernice yaramaz bir kız olabilirdi.

"Tanrım, sizi seviyorum kızlar," diye mırıldandı Noel.

"Büyükanнем P  p  nin yüzüne kocaman bir cam bilyeyle vurdu ve biz onun çenesini kırmış olabileceğini düşündük, bu yüzden onu hastaneye götürmek zorunda kaldık," dedi Manon. Ben arkadaşlarımla çeşitli tepkilerini izlerken, gözleri büyüdü, yüzleri soldu, kaşları sa  çizgisine kadar yükseldi. "Ve görünüşe göre, bu bir şey. O sanki... kocasını d  ven bir kadın gibi."

"Vay canına," diye fısıldadı Kara.

"Yani, babam onunla konuşmak istiyor falan," diye devam etti Manon. "Ama annem ve ben, onunla ilişkisini bitirmesi gerektiğini ve

Estelle'e, P  p  'nin kız arkadaşına odaklanmalıyız." "Onun... ne?" diye sordu Bernice.

"Görünüşe göre Guillaume'un bir karısı ve uzun süredir bir metresi varmış," dedim. "Yani Estelle on yıllardır onun hayatında. Remy   ocukken onunla tanışmış bile."

Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından Noel, "Bu tür şeylerin, Nolan Miller giyen insanların televizyonda rol yapmasını izlerken kesinlikle *  ok eğlenceli* olduğunı söyleyebilirim. Cumartesi günü Zoom görüşmesinde, değer verdiğin insanlarla konuşurken bu kadar eğlenceli gelmiyor." dedi.

Bernice gülümsedi.

Kara güldü.

Noel'in bunu tekrar söyleyebileceğini düşündüm.

"Ne demek Remy onunla konuşmak istiyor?" diye sordu Bernice, neyse ki konuşmayı Colette'e geri döndürdü.

"Bilmiyorum, o da bilmiyor," dedim onlara. "Ama sanırım Guillaume'a kötü davranmasını engelleyebileceğini düşünüyor."

"Yapabileceğini mi düşünüyor, yoksa yapabileceğini mi umuyor?" diye sordu Kara.

"Umuyor," diye açıkladım. "Bu... bir durum. Tek seferlik bir şey değil. Ben... onun... yapmasını istemiyorum..." Onun ne yapmasını istemediğimi bilmiyordum.

Colette'e yaklaşmasını mı? Evet.

Ona daha fazla zaman ayırmasını mı?

Tamam.

Ona daha fazla duygusal destek vermesi?

Ve yine.

Tamam.

"Ke    e P  p  'yi alıp gidebilsek," dedi Manon.

Ben de   yle istedim.

"Estelle ile buluşmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Bernice.

"Kesinlikle," diye cevapladı Manon.

Ben sadece başımı salladım.

"Tamam, bu bana biraz garip geliyor," dedi Bernice.

"Yalnız değilsin," diye cevapladı Kara.

"O onu seviyor. O da onu seviyor. *Yıllar önce* babamı alıp gün batımına doğru yola çıkmaları gerekiyordu," dedi Manon onlara. "Ama büyükannem... *büyükannem olduğu* için araya girdi."

Kimse bunu sindirirken konuşmadı. Ben konuştum.

"Colette umutsuz vaka ve bu Remy için zaman ve duygu kaybı olur. Ayrıca o da ölüyor ve bunun Remy için zaman ve duygu kaybı olacağı gerçeği, onunla paylaşacağı son anılardan biri olacak."

"O onun annesi, Wyn," dedi Bernice.

Bunu çok iyi bildiğimi, ne kadar hoşuma gitmese de

"Annen annen," diye devam etti Bernice. "Ne kadar bazıları bunu hak etmese de, Colette gerçekten hak etmiyor gibi görünse de, onlardan asla vazgeçmemelisin. Remy, hiçbir sonuç çıkmasa bile, bunun zaman ve duygu kaybı olduğunu asla düşünmeyecek ve denediğini hatırlayacak. Hazır olduğunda, kendi yöntemiyle bunu yapması gerekiyor ve *senin* yapabileceğin tek şey, her şey bittiğinde onun yanında olmak."

Bununla birlikte, Cock and Snacktails gecelerini neden bu kadar çok sevdiğimi hatırladım.

Arkadaşlarım benim *hayatımdı*.

"Vay canına, bu çok bilgece bir söz," dedi Manon saygıyla fısıldayarak. "Bundan sonra Cock and Snacktails'e gelebilir miyim?"

Ve bu da hayattı, kızımın büyüklerinin bilgilerini özümsemesini, bunlara karşı çıkmak yerine saygı duymasını izlemek.

Sorusuna, aynı anda üç evet ve bir hayır cevabı aldı, hayır cevabı benden geldi, ama sadece okula gittiği ve C&S çağrısı her yapıldığında araba kullanması gerekmediği için.

Bunun üzerine bana büyük gözlerle bakarak, "*Anne!*" diye haykırdı.

"Mezun olana kadar," diye ekledim. "Ama evdeysen gelebilirsin."

Yüzü aydınlandı ve gülümsedi. "Oh, tamam o zaman."

Zoom görüşmesindeki diğer *Brady Bunch* bloklarında da gülümsemeler vardı, ama küçük karelerinden bile, NOLA'da karşı karşıya olduğumuz kargaşaya ilişkin endişelerini görebiliyordum.

"İyi olacağız," diye onları teselli ettim.

"Ve burada olacağız," diye cevapladı

Kara. Evet, arkadaşlarım benim hayatımdı.

Kara için seks gecesi, Bernice için spontane seks gecesi olduğu ve Manon ile benim akşam yemeği için hazırlanmamız gerektiği için, o andan sonra oyalanmadık. Böylece hepimiz kendi yollarımıza gittik.

Yüzümü banyo aynasına yaklaştırmış, kıcımlı öne doğru eğmiş, külot ve sütyen giymiş, kanatlı eyelinerimin ucunu mükemmelleştirmeye çalışıyordum ki Remy, banyo kapısında omzuna yaslanarak kendini destekledi.

Başımı ona doğru çevirdim.

Akşam yemeği için çoktan giyinmişti, bej pantolon ve tamamen içine sokulmuş siyah düğmeli gömlek giymişti, bu da rahat kombinasyonu akşam yemeği için gerekli olan biraz daha resmi hale getiriyordu.

Ama geniş omuzları, kaslı uylukları ve parmaklarıyla düzelttiği kalın saçları, ona aşırı derecede seksapel bir görünüm kazandırıyor.

O çok yakışıklıydı. Mükemmel olmayabilir, ama mükemmelliğe çok yakındı.

Ve o benimdi.

Konuşmadan önce bu gerçeği iyice kafama yerleştirdim.

"Neredeydin?" diye nazikçe sordum.

"Babamla takılıyordum. Melly ile sohbet ediyordum. Bill ile Myrna'nın geleceği hakkında konuşuyordum. Lisa'ya, bugün kırdığım kuş banyosunun yerine yenisini alması için mesaj bırakıyordum."

Bu Remy'nin tarzıydı, asla boş durmaz ya da işleri savsaklamazdı.

"Tamam."

"Ve bazı kararlar alıyorum." Oh, hayır.

Ona tamamen döndüm, gözleri beni baştan aşağı süzdü ve gerçekten, kocamın bana olan ilgisinin bittiğine kendimi nasıl ikna ettiğimi bilmiyordum

. Zorlu birkaç hafta geçirmiştik, son birkaç gün en zorluydu, ama yine de, o anda yüzündeki ifade bunun bir yalan olduğunu haykırıyordu.

"Hayatım," diye seslendim, o benim kalçalarıma bakmaya dalmış gibi görüldüğünde.

Gözleri benimkilere doğru yükseldi.

"Annemle konuşacağım ve eve döndüğümüzde Myrna ile konuşacağım. Myrna ile konuşacağım."

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için değil, başka nedenlerden dolayı da hiçbir şey söylememeye karar verdim.

"Annemle nasıl olacağını ya da ondan ne istediğimi bilmiyorum, ama bu olmalı," dedi.

"Evet," diye onayladım.

"Myrna'ya gelince, onun yaptıklarından bir miktar sorumluyum ve bunu duyması gerekiyor."

Hayatta olmaz.

Dikleştım ve ağzımı açtım, ama bir şey söyleyemedim Remy devam etti.

"Çocukluğumda başıma gelenleri bahane olarak kullanabilirim. Evliliğimize yaptıklarım için bunu yapabilirim. Myrna'ya davranışlarım için bunu yapabilirim. Ama Wyn, bebeğim, annemle oturup onun benim için ne ifade ettiğini, bana yaptıklarını, babama hala yaptıklarını, uzun zaman önce bunun yanlış olduğunu bildiği halde sevdiği insanları incitmekten kendini alıkoyacak bir yol bulamadığını nasıl konuşabilirim? Ve şimdi, ölmek üzereyken, bize ulaşmanın bir yolunu bulup, tüm ailesinin hayatını mahvettiği için suçluluk duymayı kabul edip, benim hayatımda yaptıklarım için suçluluk duymayı kabul etmemesi nasıl mümkün olabilir?

Bu konuda haklıydı.

Henüz bitirmemişti.

"Myrna'yı hiç sevmedim, ama o da duyguları olan bir insan ve eylemler konuşur. Onun yanıma taşınmasına izin verdim. Ona söz vermiş olmayabilirim, ama onunla bir ilişkim vardı ve onun bunun gelişmesini beklediğini anlayabiliyorum, çünkü böyle olur."

"Bazı durumlarda," diye karşılık verdim. "Bazı durumlarda ise öyle olmaz. İnsanlar ayrılır, Remy. Ve ayrıldıklarında, diğer kişinin çocuğunu takip etmezler ya da

eşinin evine girmezler."

"Onun yaptıklarını mazur göstermiyorum. Benim payımı kabul ediyorum."

Neden bu kadar olgun olmak zorundaydı?

Peki, bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

"Haklısın, eylemler de sözler gibi konuşur," diye cevap verdim. "Ona sözlü bir vaat vermedin. Üstelik, ona taşınmasını sen istemediğini, onun istediğini ve onun zor durumda olduğu için izin verdiğini söyledin. Ve sonunda, onun taşınmasına *hiç* izin vermedin. Bütün bunlar bir şey ifade ediyor, ama o bunu duymak istemedi."

"Başka birini incitmekten sorumluluk almayan bir erkek ister miydin? O kişi ne yapmış olursa olsun, nasıl davranmış olursa olsun, durumdaki kendi payını değerlendirmeyen ve kendi hatasını kabul etmeyen bir erkek ister miydin?" diye sordu.

Kahretsin.

"Hayır," diye
mırıldandım.

Dudakları seğirdi.

Bunu yapmayı bıraktı ve yumuşak bir sesle, "Herkes tavşan haşlamadan bahsediyor.

tavşan kaynatma hakkında konuşuyor. Ama kimse, yapmaması gereken bir şey yapıp bir kadınla ilişkiye başlayan evli adam hakkında tek kelime etmiyor. Tavşan kaynatmayı da mazur görmüyorum. Ama bu anlatı değişmeli ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ve ben bu anlatının değişmemesine ortak olmak istemiyorum."

"Bazen ne kadar harika olduğun nefret uyandırıcı," dedim.

O sırttı ve "Buraya gelip siyah iç çamaşırınla seksi görünce de öyle söyle" diye cevap verdi.

"Aramızda bir metre mesafe var ve senin bacakların daha uzun," diye işaret ettim.

Remy benim sözlerimi düşünmeye zaman ayırmadı, cevap da vermedi.

O sadece boşluğu sildi ve ben rujumu sürmediğim için mutluydum, çünkü bana verdiği öpücük, rujumu tekrar sürmem gerektiği anlamına gelirdi.

O gece REMY ve ben karanlıkta yatakta sırt üstü yatıyorduk, ikimiz de tavana bakıyorduk ve el ele tutuşuyorduk.

"Eh, berbat bir geceydi," dedi.

O akşamki yemekten, ortamdan veya arkadaşlarımızdan bahsetmiyordu.

O, havadan ve hepimizin aslında olduğu kadar berbat olmadığını göstermeye çalışmasından bahsediyordu.

"Evet," diye onayladım. "Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bunu atlatacağız." Derin bir nefes aldı.

"Yani, senin yetişkin ve sorumluluk sahibi olman, benim öyle olmadığımı fark etmemi sağlıyor."

Bu sözlerim üzerine bana döndü, hala elimi tutuyordu, ama diğer elini uzatıp karnıma koydu.

"Myrna'nın baş belası olduğu için ona kızgın olmaya hakkın var," dedi ve sonra bana hatırlattı, "Sen ona hiçbir şey yapmadın."

"Hayır, Bea'yı kastediyorum."

Hava etrafımızda yoğunlaştı.

"Bu konuda arkadaşlarımın arkasına saklanamam," dedim ona. "Onunla yüzleşmem gerek. Ben. Şahsen. Sana en kötü davranan o. Onu önemsiyorum. O benim arkadaşım. Ama sen benim kocamsın. O, incitici davrandığını ve hala da öyle davrandığını bilmeli ve ben de bunu neden yaptığını anlatmak için söyleyeceklerini dinlemeliyim."

"Hayatımda, özellikle de bugünden sonra bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama şimdi ikimizin de buradan ayrılıp eve gitmesini istemiyorum."

Bu sözler beni ona döndürdü, yanına yaklaştım, ona daha da yakınlaştım ve tekrarladım, "Bunu atlatacağız."

Kollarını bana doladı ve "Evet" diye homurdandı. "Biz birlikteyiz ve seni seviyorum."

Beni daha da kendine çekti ve bu seferki "Evet" mırıldanması çok tatlıydı

Sarıldık.

İkimiz de uykuya dalmakta zorlandık. Ama sonunda uyuduk, bu da iyiydi.

Çünkü New Orleans'ta bir günümüz daha vardı ve bundan kaçış yoktu.

İyi bir şey olmayacaktı.

BÖLÜM 29 ASLA DEĞİŞME

Remy

Ertesi sabah, aile babasıyla birlikte kahvaltıya oturdu, ama annesi yoktu. Melly tüm hünerlerini sergiledi (evet, The House ya da bisküvi ve soslarından bile daha fantastikti). Ama kahve ve mimosa içerek vakit geçirirken, Remy izin isteyerek masadan kalktı.

Bunu annesini bulmak için yaptı.

Uzaklara gitmesine gerek yoktu.

Bulaşıklarını lavaboya bıraktıktan sonra, Melly'nin dışarıdan içeri girdiğini gördü. dışarıdan geldiğini gördü.

Ona bir bakış attı ve "Bahçede" dedi.

Remy başını salladı, zayıf olduğunu bildiği bir gülümsemeyle ona karşılık verdi, o da aynı şekilde karşılık verdi ve Remy dışarı çıktı.

Ancak, annesini yemyeşil bitkilerin arasında, çiçeklerle dolu büyük saksılar, etrafa serpiştirilmiş zarif heykeller ve hafifçe şırıldayan sade bir çeşmenin arasında otururken görünce aniden durdu.

Omuzlarına bal rengi bir balıkçı yaka kazak giymiş, üzerine şeftali rengi bir paşmina sarmıştı, oysa hava sıcaklığı yetmiş derecenin üzerindeydi. Narin bir kahve fincanını tabağından tutuyor, diğer elinin parmaklarıyla fincanın sapını kavırıyor, başını eğip bir yudum alıyordu.

Onu donduran şey, Colette'in bahçesinde güneşin altında otururken bu kadar sıkı giyinmiş olması değildi, bu sadece onun sürekli zayıf olduğunu değil, aynı zamanda hasta olduğunu da gösteriyordu.

Aynı zamanda, büyükannesini son gördüğünde de aynı pozisyonda, aynı bahçede olduğunu, ancak o zaman öğleden sonraydı, yaz mevsimiydi, hava daha da sıcaktı ve büyükannesi hastalığı (ve zayıflığı) nedeniyle hala şal takıyordu. Ve tatlı çay içiyordu.

Hatırladığı kadarıyla, o ziyaretinden birkaç hafta sonra uykusunda huzur içinde vefat etmişti.

Ama huzurluydu çünkü ilaç verilmişti, çünkü o da meme kanserinden ölmüştü.

Remy'nin büyükannesi Lucette, onu hiç rahat hissettirmeyen yapışkan bir tatlılıkla severdi.

Bu durum, annesini de her zaman kızdırırdı ve fırsat bulduğunda Remy'ye sonuçlarını yaşatırdı.

Lucette'in Remy dört yaşına kadar onlarla birlikte yaşadığı gerçeği göz önüne alındığında, bu durum Remy'nin küçük yaşlarında olumlu bir etki yaratmamıştı. Guillaume daha sonra onu beş mil uzaklıktaki zarif bir bungalova taşıdı, ama durum daha iyiye gitmedi, sadece farklı nedenlerden dolayı daha da kötüleşti.

Yine de, bu şartlanma, on dokuz yaşındayken büyükannesi öldüğünde onda kafa karıştırıcı bir rahatlama hissi uyandırdı.

Artık bir yetişkin olarak, Lucette'in aşırı sevgisinin Colette için bir tokat gibi olduğunu anlıyordu.

Annesinden sevgi görmeyen biri olarak, onun sevgi görmesini izlemek ona acı vermiş olmalıydı.

Anlamadığı şey, kızının neden kendi acısını kullanarak ona da aynı acıyı yaşattığıydı.

Aklında tüm bunlar vardı. Ve dahası da vardı.

O an, Remy'nin annesinin ölümle yüzleştiği ilk andı.

O ve ailesi oradayken, annesi en kötü haliyle ortaya çıkmıştı. Onun tanıdığı, ama ailesinin yeni tanıştığı hali. Ve annesinin durumunun farkında olmasına rağmen, davranışları bunu gizlemişti.

O anda, bahçedeki kadının ölmek üzere olduğunu anladı. Annesi ölmek üzereydi.

Ve o rahatlamış hissetmiyordu, ama yine de hissettiği şey kafa karıştırıcıydı.

Colette, "Kuş banyomu kıran sen miydin, yoksa Sabre mi?" diye seslenerek onu düşüncelerinden çıkardığında, başını çevirip ona bakmadı.

Melly bunu kimseyle paylaşmazdı, babası da öyle, bu yüzden muhtemelen cam küreyi bahçede bulmuştu ya da o bunu yaptığında pencereden dışarı bakıyordu.

Remy kendini topladı ve ona doğru yürüdü.

Yanındaki kalın, armut yeşili minderli, ağır, siyah ferforje sandalyeye oturana kadar cevap vermedi.

Koltuk geniş ve onun için rahattı.

Melly, sandalyesinde otururken neredeyse çocuk gibi görünüyordu, o kadar zayıftı ki, o koltuğa üç tane Melly sığabilirdi.

"Ben yaptım," dedi ona.

"Sanırım onu değiştireceksin," dedi kız.

Konuşmaya, onun soğuk havaya uygun giyinmiş olduğunu sorarak başlayacak, ardından kendini iyi hissedip hissetmediğini soracak ve tartışmanın özüne geçmeden önce bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorarak bitirecekti.

Ne yazık ki, annesi son derece sinir bozucu konuşma girişleri yapma konusunda ustaydı.

"Lisa'ya e-posta gönderdim, o halledecektir," diye güvence verdi.

Colette, porselen fincanını ve tabağını yanındaki masaya dikkatlice koyduktan sonra, sonunda başını Remy'ye çevirdi.

"Wyn seni aldatırsa ne yapardın?" diye sordu, sesinde bir parça saldırganlık vardı.

Demek bu konuyu nazikçe ele almayacaklardı.

Peki.

O da buna uyum sağlayacaktı.

"Ben olsam kağıt ağırlığıyla onun çenesini kırmaya kalkışmazdım," diye cevapladı.

Kadın burnunu çekip başka yere baktı ve "Tabii ki yapmazsın. Sen erkeksin. Erkekler artık böyle şeyleri yapamazlar" diye mırıldandı.

Tanrım.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Remy.

Kadın tekrar ona döndü, ama bir şey söylemeden önce Remy konuştu. "Bu dünyada en çok sevdiğim beş kişiyi bir masada

birlikte bir olağandışı bir durumda bir düzen gerekli bir bir konuşma

konuşma yapmak için buraya geldim, ama sen bana kuş banyosu hakkında laf atıp aile içi şiddet hakkında iğrenç şeyler söylüyorsun?"

"Yani ben senin dünyada en çok sevdiğin insanlardan biri değil miyim?" diye sordu.

O bu soruya kendini açmıştı. Soruyu geçiştirdi.

"Sen bizimle kahvaltı yapmamayı seçtin, ama ben buradayım."

Adamın ilk hamlesini ustaca atlattığı için kızın gözleri öfkeyle parladı.

"Kalkanımı kaldırdığım için beni suçlayamazsın," diye karşılık verdi. "Tabii ki savunmacı olacağım. Ziyaretin pek de sevgi dolu sayılmazdı."

"Evet, seni suçlayabilirim çünkü sen benim annemsin. Benimleyken asla kalkanına ihtiyaç duymamalısın. Ve bu ziyaretin nasıl geçtiği konusunda sana aynı şeyi dört kat daha fazla söyleyebilirim, çünkü karım ve çocuklarım da benimle birlikte buna katlandılar."

Bakışları sertleşti. Ama o ısrar etti.

"Kalkanına ihtiyaç duymamanın sebebi benim yaptığım bir şey değil, tam tersi."

"Babanı tüm kalbimle seviyorum," diye karşılık verdi. "Bu da şu soruyu akla getiriyor anne, *neden onu incittin?*"

Derin bir nefes aldı ve kız cevap vermediğinde, onu

"Ve ben."

Gözlerini kaçırdı. Doğru...

Hayır.

"Bunu konuşmamız gerek. Yarın gidiyoruz ve daha önce de dediğim gibi, babamı seninle bırakma fikri beni pek heyecanlandırmıyor." Söylemek istediği şeyi bitirmesi biraz zaman aldı, ama sonunda başardı. "Ve ben bazı cevapları hak ediyorum."

"Sen bunu anlayamazsın. Wyn sana tapıyor. Sen her zaman onun sevgilisi oldun..." Söylemek üzere olduğu şeyi yarım bıraktı, paşminasının kenarını oynadı ve bunun yerine şöyle dedi: "Onunla tanıştığın andan itibaren, onun dünyası oldun. Sana asla böyle bir şey yapmaz."

Remy, yakın zamana kadar karısının onu ne kadar takdir ettiğini anlamamış olabilir, ama onun kendisini terk edeceğinden hiç endişelenmemişti.

Yani Colette'in söylediği doğrudu.

Bunu anlayamazdı.

Ama ikisi de bunun zayıf bir bahane olduğunu biliyordu. Yoksa bilmiyor muydu?

"Anne," dedi dikkatlice, "Babamın aldatmasını onaylamıyorum, ama ona yaptığın şey doğru değil ve bana yaptığın şey de gerçekten doğru değildi."

Annesinin sesi kesildi.

Remy pes etmedi. "Anlamak istediğim için buradayım." "Ölüyorum, Remy. Bu, beni nefes alırken gördüğün son an olabilir ve sen bunu mu konuşmak istiyorsun?" Kafasını onun yönüne çevirdi.

"Gerçekten mi? Bu, senin ziyaretin sırasında, belki de *son* ziyaretin sırasında, *tek çocuğumla* geçirdiğim tek özel an ve sen bunu mu konuşmak istiyorsun?"

"Bu, *beni* son kez görmen de olabilir," diye cevapladı.

"Evet, aynen öyle," diye tükürdü, hafifçe ona doğru eğilerek, yüzündeki ifade içini burktu, bu ifadeye çok aşınaydı ve bunun getirebileceği uzun zamandır hatırladığı dehşeti *çok iyi* biliyordu. "Ve ben başka bir şeyi konuşmayı tercih ederim."

Sinirlendiğini belli etmedi, ama onun taleplerine boyun eğmedi.

"Peki, o zaman son üç yıldır babamın, evliliğimin bozulmasının sebebinin kendisi olduğunu düşündüğü için kendine kızdığını söyleyeyim, oysa asıl sebep sendin."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesini tuttu.

"Bunu konuşmak ister misin?" diye ısrar etti. "Çünkü, senin için mükemmel olmam gerekiyordu... Hayır, bu doğru değil. Senin için mükemmel olmam gerekiyordu, senin için her şey olmam gerekiyordu ve ben bunu o kadar uzun süre yaşadım ki, bunu içselleştirdim. Bu da Wyn için de mükemmel olmam gerektiği anlamına geliyordu. Onun için her şey olmam gerekiyordu. Ve onun her şey için bana ihtiyacı olmadığı, kendi parasını kazanabildiği, ailemize, hayatımıza katkıda bulunabildiği, benim seviyemde başarılı olduğu ortaya çıktığında, bununla başa çıkamadım. Ona bakmıyorsam kim olacağımı bilmiyordum. *Nasıl* olacağımı bilmiyordum."

“Neden mecbur olmadığı halde işe geri döndüğünü asla anlayamayacağım,” diye mırıldandı Colette.

Tanrım, hiç değişmemişti.

“Lanet olsun anne. Ciddi misin?” diye bağırdı.

Gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Son günlerimde bana bu kadar acımasız davrandığına *inanamıyorum*.”

Lanet olsun.

Remy sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi, sonra ısrarla, "Lütfen anne, beni, babamı, torunlarını, aileni, bıraktığın mirası düşün, bu lanet olası dramayı bırak ve *benimle konuş*. *Anlamak istediğim* için burada oturuyorum," dedi.

Gözleri ona dikildi ve "Annenin yanında ağzından çıkanlara dikkat et" diye bağırdı.

Remy ona baktı.

Sonra içini çekti, arkasına yaslandı ve yeşil ve mor renkli yoğun bitkilerle dolu bir vazoya baktı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama Sah'ın dışarı çıkıp ona söyleyebilmesinden çok gurur duyuyordu.

"Dün sabahki performansından sonra vasiyetimi değiştirmeye karar verdim. Her şeyi Yves'e bırakacağım," dedi.

"Peki," diye cevapladı Remy.

"Fazla bir şey olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama ne kadar zor durumda olursak olalım, annem Cormier mücevherlerini özenle korudu. Bunlar yüzbinlerce dolar değerinde. Ayrıca babana ait olmayan başka aile yadigarları da var. Heykeller. Tablolar."

"Anne, ben çok para kazanıyorum. Müşterilerimin benim kişisel tasarımlarıma erişebilmesi için iki yıllık bir bekleme listem var. Otuz kişi çalıştırıyorum. Beni affedilemez bir şey yaptığım için bile affedecek kadar seven bir eşim ve akıllı, sağlıklı, eğlenceli, nazık, güzel üç çocuğum var. Ben zenginim. Mücevherler ve tablolar umurumda bile değil."

"Sen bir sanatçısın ve sanatla ilgilenmiyor musun?"

Remy başını eğdi.

İşte oradaydı.

Hiç değişmemişti.

Bu kadar olacaktı.

Bu, annesiyle yapacağı son gerçek konuşma olacaktı. Kahretsin, o bahçeye hiç çıkmamalıydı.

Ama yine de, çıkmasaydı, dünkü olaylar annesiyle geçirdiği son anları olurdu. Bu iyi gitmemişti, ama en azından o kadar da kötü değildi.

Annesi ile olan ilişkisi hakkında.

Yapacak bir şey olmadığı için başını kaldırdı.

Ve küle, daha önce işe yarayan bir taktik kullandı. Mükemmel işe yaramamıştı, ama işe yaramıştı.

"Melly ile konuştum. Ona ek maaş ödemesi ayarlayacağım. Ondan, babama bir daha fiziksel olarak zarar verdiğinde değil, sözlü olarak da kötü davrandığında bana haber vermesini istedim. O da bizim için bunu yapmayı kabul etti. Benim sana bunu bildireceğimi biliyor ve o da bunu kabul etti. Beau ve Jason'dan da uğrayıp babamın güvende olduğundan emin olmalarını isteyeceğim. Sana tüm şansları verdim. Dün de söylediğim gibi, ona zarar verdiğini duyduğum anda, oraya uçup seni alacağım ve son günlerini benimle ve Wyn ile çölde geçireceksin. Bu konuda pazarlık yok."

"Beni kaçıramazsın, Remy." Hayır, kaçıramazdı.

"Gelmeyi reddedersen, babamı gelmesi için ikna ederim ve yalnız başına ölürsün."

Bu sözün ardından tam bir sessizlik oldu, o kadar tamdı ki, kızın onun az önce söylediği şeyin ne kadar ciddi olduğunu anladığını hissetti.

İyi.

Ve konuşmaları bitmişti.

Ayağa kalktı ve başını geriye eğip ona bakan annesine baktı, ölmek üzere olan bir kadın, gözlerinde meydan okuyan bir bakışla.

Saçları, makyajı ve kıyafeti mükemmeldi. Yaklaşık on kilo alması gerekiyordu.

Ama çok güzeldi.

Seksen yaşındaydı ve ölmek üzereydi, ama yine de büyüleyiciydi.

Elli altı yıl boyunca, onu çok seven, ama aynı zamanda müzmin bir zampara olan bir kocası vardı.

Ama dünyayı gezmişti. Lüks içinde yaşamıştı. İpek ve kürk giymek onun için olağan bir şeydi. Elmasları, incileri ve bunların arasındaki her şeyi vardı.

Eğer bir şey isterse, ona verilir. Ayrıca sağlıklı bir oğlu vardı.

Wyn, bu işi yapmaya başlamadan önce bile, giyim konusunda her zaman olağanüstü ve pahalı bir zevke sahipti.

Remy karısını seviyordu ve onun yaptığı her şeyle ilgileniyordu, bu yüzden annesinin o anda makyaj ve mücevherler hariç yaklaşık dört bin dolarlık kıyafet giydiğinin farkındaydı. Mücevherler muhtemelen en az yirmi bin dolar daha ekliyordu, belki de sadece elmas saatinden dolayı.

Bazı insanların bir yılda kazandığından daha fazlasını giyiyordu.

Colette'in kocası onu aldatmıştı, ama o hayatına girdiğinden beri, dünyada önemli olan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Mortgage ödemesi, sağlık sigortası, kendisi veya oğlunu besleme konusunda endişelenmiyordu. Hiçbir zaman bir işte çalışmamıştı. Kocasının sürekli sadakatsizliğini biliyordu, ama onunla kalmak kendi tercihiydi.

Bütün bunlar yüzünden bu seçimi yapmıştı.

Yol boyunca çok kötü idare ettiği bazı engeller vardı, ama bu gerçekleri değiştirmiyordu.

O, güzel bir hayat yaşamış güzel bir kadındı.

"Seni böyle hatırlayacağım," dedi sessizce. "Boş kısmını değil. Kötü kısmını değil. Bencil kısmını değil. Duyarsız ve kalpsiz kısmını değil. Ama ne kadar güzel olduğunu. Bu bahçede otururken ne kadar mükemmel göründüğünü. Ben bunu hatırlayacağım, anne."

Dudaklarının titrediğini gördü, sonra çenesinin kalktığını gördü. Ama tek kelime etmedi.

Çünkü o Colette Louise Cormier Gastineau'ydu.

Ve o asla değişmeyecekti. Remy eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

Sonra arkasını döndü ve geriye bakmadan uzaklaştı.

Konservatuarın penceresinden babasının onları izlediğini gördü, bu yüzden arka kapıdan girmek yerine o tarafa yöneldi.

Guillaume, "O nasıl?" diye sormadan önce, seranın kapısı arkasından kapandı.

O sabah kahvaltıda yaptığı gibi, Remy babasının çenesindeki derin renk değişikliğinin içini yakmasına izin vermemeye çalıştı.

Ve o sabah kahvaltıda olduğu gibi, yine başaramadı.

Bu yüzden belki de "İnatçı, dramatik ve huysuz. Başka bir deyişle, her zamanki gibi" diye cevap verdi.

Guillaume, hayal kırıklığına uğramış bir babanın yüzünü takınarak, "Remy," diye azarladı.

Kızın onları duyamayacağını bildiği için, bir sonraki soruyu sormasının güvenli olduğunu biliyordu, çünkü o, iyi ve kötü yanlarıyla birlikte yetiştirildikleri adamdı.

"Estelle ile konuştun mu?"

Babası derin bir nefes aldı ve "Evet. Seninle, Wyn'le ve çocuklarla çok görüşmek istiyor, ama bu ziyaret sırasında bunu nazikçe reddediyor. Bunun annenle ilgili olması gerektiğini düşünüyor" dedi.

Bu, Estelle'in nasıl bir kadın olduğunu çok iyi anlatıyordu.

"Bu onun tercihi," dedi Remy. "Ama lütfen onu mümkün olduğunca çabuk ziyarete getirmeyi düşün. Wyn ve çocuklar onunla tanışmak istiyorlar ve torunların bir kez olsun dedelerini mutlu görmek hak ediyorlar."

Babasının yanağında bir kas seğirdi.

Ama bunu görmezden geldi ve şöyle dedi: "Beau ve Katy aradılar. Bizi kerevit yemeği ve futbol izlemeye davet ettiler. Wyn ve çocuklar gitmek istiyorlar."

Remy, hepsinin heyecanlanacak bir şeyleri olduğu için rahatlayarak başını salladı. Elini uzatıp babasının kolunu sıktı, sonra bırakıp uzaklaşmaya başladı.

"Remy," diye seslendi Guillaume.

Durdu ve babasına baktı.

"Ben kaynamaya gitmeyeceğim ve muhtemelen annen de gelemeyecektir."

Doğru.

Kimsenin yüzündeki kocaman morluğu görmesi ya da ona bunu yapan kadının etrafta dolaşp, insanlar nehir kereviti, karides ve patatesleri yiyip, gazete kağıtlarıyla kaplı piknik masasında mısırları kemirip, Katy'nin meşhur ekmek pudingini boğazlarına tıktırmadan önce surat asması iyi olmazdı.

Remy, annesi ve babasının aynı nedenle kaç kez gelemeyeceğini düşündü. Sonra bunu düşünmemeye karar verdi. Annesine yaptığı numara işe yararsa, hayatlarının o kısmı sona ermiş olacaktı.

"Uzun kalmayacağız," diye güvence verdi Remy.

Guillaume başını salladı ve Remy, Wyn'i aramak için tekrar ayrılmak üzereyken babası tekrar konuştu.

"Birkaç dakikanı ayırabilirsen, dünden beri seni rahatsız eden şeyi, annenle ilgili olmayan kısmı benimle paylaşırsan çok sevinirim."

Ve...

Kahrets

in.

Bu ziyaret sırasında iki şey kesinleşmişti:

Annesi her zaman annesi olmuştu... Ve babası her zaman babası olmuştu.

"Evde bir sorun var," dedi Remy. "Çözülüyor ve döndüğümüzde halledeceğim."

"Bu sorun ne olabilir?" diye sordu Guillaume. Remy tereddüt etti.

Annesi her zaman annesi olmuştu ve bu nedenle, onunla önemli ve uzun zamandır ertelenmiş bir konuşma yapmaya çalışması önemli ve uzun zamandır ertelenmiş bir konuşma yapma girişimi, beklenen sonucu vermişti.

Ama babası her zaman babası olmuştu, bu ziyaret onun için en kötüsü olmuştu ve Remy, Wyn'e en azından NOLA'da geçirdikleri zamandan itibaren babasıyla aralarındaki sorunları çözmek istediğini söylemişti.

Bu sorunu çözmenin zamanı gelmişti.

"Wyn'den ayrıldıktan sonra onu tekrar bulana kadar birlikte olduğum kadın sorun çıkarıyor. Sah'ı hedef aldı ve dün evimize girip Wyn'in dolabında polis tarafından yakalandı, çöp torbalarını eşyalarıyla dolduruyordu."

Guillaume'ın yüzü soldu.

"Yakalandı, baba," dedi Remy nazikçe. "Polis olan bir arkadaşım yardım ediyor ve eve döndüğümde bu sorunu çözmek için bir planım var."

Babasının artık Remy'ye değil, Myrna'ya kızgın olduğunu görebiliyordu. "Planın nedir?" diye sordu.

"Onunla konuşacağım. Onu incittiğim ve onunla iyi iletişim kurmadığım için sorumluluğumu kabul edeceğim ve bizi rahat bırakmasını isteyeceğim."

"Sence bu işe yarayacak mı?" Guillaume açıkça inanmaz bir şekilde sordu. "Onun davranışlarının aşırı olduğunu sana söylememe gerek yok, *fiston*."

"Hiçbir fikrim yok. Sadece bunun doğru şey olduğunu biliyorum." "Sabre'ye ne yaptı?"

Bunu diğerinden daha az paylaşmak istedi, ama babasına vermeden önce tereddüt etmedi.

babasına vermeden önce tereddüt etmedi.

"Sah onu, Manon ve Yves'ten daha çok seviyordu, ikisi de onun büyük hayranı değildi. O da bunu biliyordu, bu yüzden onu buldu ve ona, onu hamile bıraktığımı ve kürtaj yaptırmadığı için onu evden attığımı söyledi, tabii ki bunların hiçbiri doğru değildi."

"*Mon Dieu!*" Artık

kesinlikle sinirlenmişti.

"Baba, bu iş bir şekilde halledilecek."

Guillaume başını salladı. "Bu dünyanın ne hale geldiğini anlamıyorum."

Bu, babasının hiçbir metresinin bu kadar kötü davranmadığı ya da denedikleri takdirde kolayca idare edilebilecekleri anlamına geliyordu.

Remy bu konuya girmedi.

"Senden bir şey ister misin?" diye sordu Guillaume. Kafasını salladı. "Hayır, baba. Ama teşekkürler."

Guillaume başını
salladı. Remy
kararını verdi.

"Kötü bir seçim yaptım," diye itiraf etti.

Guillaume başını eğdi, bakışları yumuşadı ve şöyle cevap verdi: "*Fiston*, hiçbirimiz ruhu rahatsız eden şeytanları tanımıyoruz. Onların amacı gizli kalmak ve ev sahibini en çok sevenlere zarar vermektir. Bence sen, ben ve Wyn, hepimiz bunu biliyoruz."

Remy'nin omzuna elini koydu ve devam etmeden önce orada bıraktı.

"Şimdi bu kadının şeytanlarını gördün ve onu, bir şekilde görünmez şeytanlar tarafından zarar vermeye itilen bizler gibi davranmaya karar verdin. Ve ona şefkat göstermeyi planlıyorsun." Remy'nin omzunu sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, sen ve Wyn'in barıştığını öğrendiğim an hariç, hiç bu kadar gurur duymamıştım. Ve oğlum, yıllar boyunca bana gurur duymam için birçok neden verdin."

Remy babasının bakışlarını karşıladı, annesiyle yaptığı son konuşmayı, Myrna ile olan tüm sorunları, ailesinin de onunla birlikte bu duruma sürüklendiğini bir kenara itti ve o ana odaklandı.

Gözleri oğluna kilitlenmiş olan Guillaume, Remy'yi omzundan tutmayı bırakıp yerine oğlunu kollarına alıp farklı bir şekilde sarılmanın tam zamanını biliyordu.

Remy, çok kısa bir süre önce, duygularının onu alt üst ettiği sırada Sah'ı da aynı şekilde kucakladığını unutmamıştı.

Hayatında ilk kez Sah'ın hissettiklerini hissetti. Ve lanet olsun.

Bu çok güzeldi.

BÖLÜM 30 HAK EDİLEN YENİLGİ

Wyn

"Bu her şeyin boka sardığı bir durum." Bu

Sabre'ydi.

"Yarın o uyanmadan önce buradan ayrılacağız, Sah." Bu da

Yves'in sözleriydi.

"Evet, çünkü *dünyadaki* büyükbabaların yüzde 99,9'unun aksine, o, biz gitmeden ve, bilirsin, *ölmeden* önce tek oğlu, gelini ve torunlarına veda etmek için yataktan kalkmaya tenezzül etmeyecek."

Ve bu da benim dramatik kızımdı.

"Yatmadan önce duvar resimleri odasında buluşmamızı istedi, hepimiz bunun muhtemelen onu son kez göreceğimiz an olacağını biliyoruz, bu yüzden büyükannenizin isteğini yerine getireceğiz ve duvar resimleri odasında onunla buluşacağız," dedim.

"Kim 'yatmaya' diyor?" diye homurdandı Sah.

Colette söyledi. Beau ve Katy'nin partisinde döndükten sonra Guillaume'u dondurma yemeye götürdüğümüzde, koridorda bizimle karşılaştığında söylediği sözler bunlardı.

Gelato yemeye uzun süre

takıldık. Saat geç olmuştu.

Ertesi sabah saat sekizde havaalanına gitmek için ayrılacaktık. O, tedavi edilemez bir kanser hastasıydı.

Yatması gerekiyordu, bizim de öyle.

Çocuklarımdan hiçbiri kıpırdamayınca, "Kalkın bakalım" dedim.

Remy ve benim yatağımızda uzanıyorlardı. Colette ile buluşmadan önce tuvalete gidip kendilerini tazelemek bahanesiyle yataklara atlamışlardı, ama bunun yerine hepimiz buraya gelip doğaçlama bir aile toplantısı yaptık.

Ancak, benim emrimde bile, çocuklarım kalkıp harekete geçmediler. Artık bana hiç dikkat etmedikleri için, yanımda duran babalarına döndüm. Hepsi de onu izliyordu.

Gözleri yatağa dikilmişti ve yüzündeki ifade kalbimin ağzıma gelmesine neden oldu.

"Remy?" diye seslendim.

O çocuklarımızı izlemeye devam etti ve ben onun düşüncelere dalmış mı, yoksa onları net bir şekilde görüp orada mı olduğunu bilemedim.

Parmaklarımla onun parmaklarını kavradım ve "Remy" diye fısıldadım. Cevap vermedi.

Çocuklarımıza, "Ne kadar harika olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu.

Aman Tanrım.

Bu, sorunun cevabını vermişti.

Onları net bir şekilde görüyordu.

Yanına yaklaştım.

"Evet, baba," diye cevapladı Manon hemen.

"Akıllı, eğlenceli, nazik ve sadıksınız," diye devam etti Remy. Elini sıkıca tuttum.

"Ve annemizden de harika bir stil miras aldık." Sah biraz neşe katmaya çalıştı.

"Sanki babamız stil konusunda çok başarılı değilmiş gibi." Yves yardım etmeye çalıştı. Ama Manon ortamı okuyordu.

"Sen de harikasın baba," dedi.

Remy boğazını temizledi, elimi sıktı ve "Bunu bilmeni istiyorum. Böyle düşündüğümü ve bunun doğru olduğunu bil. Asla unutma," dedi.

Manon bana baktı.

Sabre bakışlarını babasından ayırmadı. Yves ayağa kalktı ve babasına sarıldı.

Çocuklar Remy'nin ailesiyle yaptığı konuşmaların ayrıntılarını bilmiyorlardı, ama ben biliyordum, bu yüzden olanlara şaşırmadım, ancak duygulandım.

Bazen insanların bizim hissettiklerimizi hissettiğini ve düşündüklerimizi düşündüğünü varsayarız. Sevgimizin ve onu hissetmemizin nedeninin anlaşılmasını umarız.

Ama sonunda, bazen bunu söylememiz gerekir.

Remy, annesini kaybettiğinde, onun ne hissettiğini tam olarak bilmeden yaşamaya devam edecekti.

Onun çocuklarıyla paylaştığı şeyi neden paylaşması gerektiğini tamamen anlıyordum.

Remy'ye iki kez daha sarıldılar ve çocuklar taşındılar.

Ama ben onun elini tekrar tuttum ve o çocukları takip etmek için hareket ederken sıkıca tuttum. Bana dönüp baktı.

"İyi misin?" aptalca bir soru sordum.

"Beş yıldır hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve şimdi parçalanıyorum. Tamamen zıt duygular tuhaf ama durumum bu."

Dürüstlüğüne sevdim ama bulunduğu durumdan pek memnun değildim. Bu da yapabileceğim tek şeyi yapmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Başımı salladım ve "Anlıyorum"

dedim. "Ve gurur duyuyorum" diye devam etti.

Ona gülümsedim. "Harika çocuklarımız var."

"Hayır," dedi. "Yani, evet, öyle. Demek istediğim, kendimle gurur duyuyorum. Yol boyunca tökezledim, ama döngüyü kırdım." Başını kapıya doğru çevirdi. "Bu sabah annem kızdığına hissettiğim o sıkıntıyı asla hissetmeyecekler. Ve hayatları boyunca, öncelikli olduklarını bildiler. Sağlıklarının, gelişimlerinin, eğitimlerinin ve duygularının önemli olduğunu bildiler."

"Sevildiklerini biliyorlardı," diye fısıldadım.

Yutkundüğunda damarlı boğazının hareketini izledim. Sonra başını salladı.

Elimi uzattım ve dudaklarımla onun dudaklarına dokundum.

"Sen de öyle" dediğimde çok uzaklaşmadım. O anda Remy dudaklarına dudaklarımı değdirdi.

Dışarı çıktık ve kocamın hala zıt duygular yaşadığını biliyordum. zıt duygular yaşadığını biliyordum.

Ben ise, sadece bir tanesini yaşıyordum.

Bu, *annemin sinirlendiğini gördüğümde hissettiğim o gerginlik* kelimeleri beynimde yankılanırken, cinayet niyetlerini bastırmak gibiydi.

Duvar resmi odasına girdiğimizde sahnenin hazır olması şaşırtıcı değildi, çocuklar zaten oradaydı, Guillaume da öyle.

Colette de oradaydı.

Bu veda şarkısının sempati toplamak için çalınmayacağını hemen anladım.

Oh hayır.

Ve bunu tahmin edebilirdim.

Colette öylece gitmeyecekti. Son anımız öyle olmayacaktı.

Hayır, o, eşofmanının kenarları ve kolları narin toz pembe dantelle süslenmiş, adaçayı rengi kadife pijamalarıyla kanepenin ortasında oturuyordu. uyumlu bornozunun kenarları ve kolları ise narin toz pembe dantelle süslenmişti. Saçları ensesinde sıkıca toplanmıştı ve yüzünün ne kadar zayıf olduğunu ilk kez ortaya çıkarmıştı. Ama yine de makyajını silmemişti, hatta makyajını tazelemiş gibi görünüyordu, bu yüzden hala çarpıcı bir görünümü vardı.

Ama onun imzası niteliğindeki şok edici kırmızı ruju yoktu, onun yerine doğal bir pembe vardı, herkesin yapacağı gibi.

Kıyafetinizle uyumlu olmadığı sürece, şok edici kırmızı rujla yatmazsınız.

Etrafında muhteşem bir şekilde paketlenmiş hediyeler vardı.

Bu yüzden sempati göstermeye zorlanmayacaktık.

Colette'in öldüğünde bizim için neyin eksik olacağını düşündüğü hatırlatılacaktı.

Yine, bizi ne kadar sevdiğini söylemek için hepimizle tek tek konuşmaya karar vermemesi şaşırtıcı değildi. Bizimle yaşadığı en sevdiği anıları paylaşmak. Bizimle geçirdiği zamanı ne kadar değerli bulduğunu açıklamak. Ve sonra, zor zamanları kolaylaştırmak veya zor kararları hızlıca vermek için gelecekte başvurabileceğimiz bazı bilgelik parçacıkları vermek, onun kalıcı hediyesi.

Bize, onu hatırlattıkları için istemediğimiz için kendimizi kötü hissedeceğimiz şeyler verilecekti ve bunları bize

, yine de onları saklamak zorunda hissedecektik.

Tam Colette'in yapacağı bir şey.

Tanrım, yüzüne bağırmak istedim. Ama yapmadım.

Bir sandalyeye oturdum, Remy koltuğun koluna tünedi ve ben bariz olanı işaret ettim.

"Hepimiz buradayız, Colette."

"Evet," dedi hemen. "Ve sizinle başlayacağız."

Keten rengi kağıda sarılmış ve şampanya rengi saten bir şeritle bağlanmış, biraz geniş, kesinlikle uzun dikdörtgen şeklinde, kuyumcu kutusu büyüklüğünde bir kutu aldı. Abartılı fiyonda iki tane mükemmel fildişi gül vardı.

Hayatım boyunca pek çok mücevher kutusu görmüştüm, ama hiçbirisi bu kadar benzersiz bir şekle sahip değildi. Kutuyu bana uzattı.

Remy onu almak için koltuğumun kolundan kalktı.

Bana uzattı, koltuğuna geri oturdu ve güllerin gerçek olduğunu gördüm.

Paketi açtım.

İçinde fildişi kadife bir kutu vardı ve onu açtığımda, alabaster ipek bir bulutun içinde uzanan uzun bir inci kolye gördüm.

"Bunlar benim beşinci büyükannemin incileri," diye gururla ilan etti.

Tanrım.

Bana köle incilerini vermişti.

Korkuyla kolyeye bakarken midem bulandı. "Son 185 yıldır, Cormier ailesinin ilk kızı bu incilere sahip olmuştur," diye devam etti.

"

Zorlukla yutkundum, başımı kaldırdım ve "Teşekkür ederim" diye boğuk bir sesle söyledim. Ne yazık ki, bu sadece mide bulandırıcı değil, aynı zamanda bir soru gibi de geliyordu.

Colette'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

O bunu atlatarak şöyle dedi: "Umarım bir gün bunları Manon'a verirsin."

İnciler satın alabileceğiniz en pahalı lüks mücevherler değildi, ancak bunlar mükemmel görünüyordu. İyi bakıldıkları için parlıyorlardı. Her bir

inci diğerleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Kolye çok uzundu ve gereksiz toka abartılıydı ve onu daha iyi sergilemek için elmaslarla süslenmişti.

Kimin yaptığına, elmasların kalitesine ve karatlarına bağlı olarak, değerlerinin 20.000 ila 35.000 dolar arasında olduğunu tahmin ediyordum. Belki daha fazla.

Gerçekten de, *çok yakında* bir gün bunları Manon'a verecektim. O zaman ne yapacağına o karar verebilirdi.

"Ben... bu çok cömertçe, Colette. Tekrar teşekkür ederim."

Bana doğru çenesini eğdi, yanına baktı ve elini, o kadar uzun ki, yerden kanepeye doğru eğik duran geniş, dikdörtgen bir kutunun üzerine koydu.

"Bu senin için, Sabre."

İçinde gül yoktu ve cinsiyetlerin renkleri olduğu için saten kurdele siyahtı.

Sabre kutuyu açtı ve içindekine baktığında, yüzündeki ifade benim beş dakika önceki hissiyatımdı.

"Bu, beşinci büyükbabanın süvari kılıcı," diye açıkladı. "Sabre için bir kılıç," diye esprili bir şekilde bitirdi.

Kanepenin arkasında, Colette'e yakın olmayan ama çok da uzak olmayan bir yerde duran Guillaume'a baktım.

Dudakları inceydi ve karısını daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle inceliyordu. Tiksinti.

Yanılmıştım.

Bu bir veda şarkısı değildi.

O bizi cezalandırıyordu.

"Bana Konfederasyon kılıcı mı veriyorsun?" Sabre

diye sordu,
açıkça

aşağılanmış bir şekilde.

"Sah, sadece al şunu," diye mırıldandı

Manon. Kız kardeşini görmezden geldi.

"Benim bir Yankee olduğumu biliyorsun," dedi büyükannesine.

Ağızımdan histerik bir kıkırdama kaçmak üzereydi.

"O zamanlar Arizona İspanyolların elindeydi," dedi Colette, o da açıkça hakarete uğramıştı.

"O zamanlar Yankee olmak eğitimli bir zihnin göstergesiydi," diye karşılık verdi Sabre.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, böylece bir çılgılık atmamak için.

"Cormier kanı taşıdığın gerçeğinden kaçamazsın," diye tersledi Colette.

"Her neyse. Bunu uçakta kaldıramam," diye cevapladı Sabre.

Guillaume, "Onları senin için saklayacağım. Şimdi, Colette, devam etsen iyi olur. Sabah erken kalkmaları gerekiyor ve senin için geç oldu." diyerek, hızla gelişen tartışmaya sorunsuz bir şekilde girdi.

"Devam etmek istediğimden emin değilim," diye karşılık verdi Colette. "Onlara miraslarını teslim ediyorum. O savaşı kim kaybettiği önemli değil. Hala değeri var ve bu ailenin tarihinin bir parçası. O kılıç mükemmel durumda. Binlerce dolar değerinde."

Sabre ağzını açtı. "Oğlum,"

dedi Remy.

Sabre ağzını kapattı.

Ama büyükannesine teşekkür etmek için tekrar açmadı.

Büyükannesi bekledi, bu da hepimizin beklediği anlamına geliyordu.

Ama ilk çocuğum hiçbir şey söylemedi.

Colette sinirli bir şekilde iç geçirdi ve yanındaki koltuğa döndü.

Benimki gibi sarılmış bir kutuyu Manon'a uzattı. Kutusu çok daha küçüktü ve içinde sadece bir tane tatlı gül vardı.

"Bu bozulmamış," dedi.

Manon kutuyu aldı, açtı ve hızlıca nefes aldığını duyabildim.

"Bunlar, büyükbabanın balayımızda bana verdiği küpeler. Elmaslar, radyant kesim, toplam dokuz karat," dedi.

Şimdi Manon'un nefesini anlıyordum. Hepimiz Colette'in yıllar boyunca bu küpeleri taktığını görmüştük, hem de sık sık.

Onları muhteşem oldukları için takmadığını da biliyorduk (ki öyleydi), ama Guillaume'un ona aşkın ve evliliğin ilk heyecanında verdiği için takıyordu.

Tamam, belki de yanılmışım. Belki de bizi cezalandırmıyordu. Belki de bu eşyaların maddi değerinin yanı sıra (o kılıç bile) gerçekten nostaljik bir aile değeri olduğunu düşünüyordu ve beceriksizce bize değer verdiğini göstermeye çalışıyordu.

Bunu hissettim çünkü Yves en sevdiği çocuktu, Manon değil, ve o küpeler oldukça değerliydi.

Ama duygusal değer açısından paha biçilemezdi.

Ve Colette, bana verdiği incileri, Manon'a vermek istediği kolyeyi köle incileri olarak görmezdi. Onları sadece Cormier incileri olarak görürdü.

"Bunları alamam, büyükanne," dedi Manon yumuşak bir sesle.

Colette'in omuzları hafıfledi, Manon'a şefkatle gülümsedi ve "Almanı istiyorum" diye cevap verdi.

Manon babasına bakmak için boynunu çevirdi, ben de öyle yaptım. Babası başını salladı.

Manon tekrar Colette'e döndü, kutuyu iki eliyle tutarak ona doğru uzattı. göğsüne. "Teşekkür ederim. Onlar... sevgiyle verildi ve... sevgiyle giyildi. Bunu asla unutmayacağım."

Colette'in yüzü yumuşadı ve bunu başardığı için kızıyla gurur duydum. "Yves."

Colette başka bir kutu uzattı.

Yves kalkıp kutuyu aldı, tekrar oturdu, kutuyu açtı ve altın cep saatini çıkardı ve zincirinden sallandırdı.

"Bu bir Breguet," dedi Colette görkemli bir şekilde. "Ataların buraya geldiğinde *Fransa'dan* getirilmiş. Abraham-Louis Breguet, tüm zamanların en iyi saat ustalarından biridir. Aslında, kraliçe Marie Antoinette idam edilmeden önce onun için bitiremediği saat, var olan en pahalı saattir. Bu" — elini kaldırıp Yves'in parmağındaki zincirden sarkan altını işaret etti — "o kadar görkemli değil, ama sigortamızı son güncellediğimizde yapılan değerlemeyi düşünürsek, küçümsenecek bir şey de değil."

Guillaume ve Sabre'nin birbirlerine baktıklarını fark ettim. Guillaume, iki yüz küsur yıl önce kraliyet saat ustası tarafından yapılmış bir saat hediye edilmeyen oğluma, büyükbabasının ona bakacağını sessizce garanti ediyordu.

Sabre umursamadı. O hiçbir zaman "eşyalara" önem veren bir çocuk olmamıştı. Doğru kramponları ve bol miktarda yiyeceği varsa, o yeterdi.

Oh, ve şık kıyafetler.

"Teşekkürler, büyükanne. Çok güzel. Ayrıca çok havalı," dedi Yves. En küçük çocuğum. Mükemmel.

Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim.

"Ve Remy," diye başladı Colette.

Dudaklarım düzleşti ve boynum gerildi. "Bu senin için."

Ona bir kutu uzattı.

Remy yine beni bırakıp kutuyu almaya gitti ama hemen geri döndü.

Ne olduğunu görmek için boynumu uzattım ve o kutuyu açarken moral desteği için parmaklarımı onun uyluğuna doladım.

Kutuyu bir kenara koyduktan sonra, zarif gümüş bir çerçeveye yerleştirilmiş 8 x 10 boyutunda siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı.

Fotoğrafta çok daha genç olan Colette ve Guillaume, ikisi de mutlu ve kocaman gülümsüyorlardı. Colette, başka bir kabarık sabahlık giymiş, Guillaume'un sevgi dolu kollarında bir hastane yatağında oturuyordu.

Bebeği Remy'yi göğsüne sıkıca sarılıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ne oldu?" diye sordu Sabre tehditkar bir şekilde, savaşa hazır bir tavırla ve onun ses tonu yüzünden bakışlarım Remy'ye kaydı.

Onun gözleri de parlıyordu.

"Böylece sevildiğini asla unutmayacaksın," dedi Colette. Boğazım düğümlendi.

Remy annesine baktı ve sert bir sesle "Teşekkürler anne" dedi.

"Sevildin," dedi annesi kararlı bir sesle. "Ve hala seviliyorsun."

Kimse tek kelime etmedi, sesini çıkarmadı.

Ta ki Remy sessizliği bozup "Teşekkürler anne" diye tekrar edene kadar. "Yatma zamanı," dedi Guillaume.

Tanrıya şükür.

Remy ilk adımı attı, hepimiz onu takip ettik.

Ayağa kalktı ve annesinin yanına gitti. Çenesini avuçlayarak eğildi ve diğer yanağına da öptü.

Geri çekildiğinde, annesinin gözlerine bakarak "Lütfen bizimle birlikte kalkıp veda et" diye rica etti.

"Göreceğiz," diye mırıldandı, bakışları onunkinden kaydı.

Hepimiz Colette'e yanaktan öpücük verdik, Sabre ve ben bile, sonra hediyelerimizi alıp odadan çıkıp merdivenlerden yukarı çıktık ve Remy'nin ve benim yatak odamıza geri döndük.

Çocuklar yatakta yerlerini aldılar. Remy kanepeye oturdu ve beni kucağına çekti. "Onu almayacağım..." diye başladı Sabre.

Remy onu keserek sözünü kesti.

"Değer biçtikten sonra tarih müzelerine haber vereceğiz. Annem haklı. O kılıç önemli. Ailemizin tarihi de öyle. İyi bir önemi yok ama tarihimizin derslerine gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutmazsak, ondan ders alamayız. O kılıç haklı bir isyanı simgelemiyor, hak edilen bir yenilginin eseridir. Bu nedenle, varlığı önemlidir ve varlığını sürdürebileceği ve değerli dersler verebileceği bir yer bulacağız. O yeri bulduğumuzda, o kılıcı hediye edeceğiz ve annenle ben, büyükannenin mirası olarak sana istediğin gibi kullanman için o kılıcın değerine karşılık gelen parayı vereceğiz."

"Paraya ihtiyacım yok baba," dedi Sabre. "Yine de sana vereceğiz," diye cevapladım.

"Verdiğinizde, ben de bağışlayacağım," diye karşılık verdi Sabre.

"Ve bu senin olacak, o yüzden seçim senin olacak," diye karşılık verdi Remy. Sabre başka bir şey söylemedi.

"İyi misin baba?" diye sordu Manon.

"İyiyim tatlım," diye yalan söyledi Remy.

Hepimiz onun iyi olmadığını bildiğimiz için, ona sarıldık (aslında ben zaten ona sarılmışım, çocuklar da bana katıldı), onu sıkıca kucaklayarak sevgimizi gösterdik ve böylece birbirimize de sevgimizi gösterdik.

O Gastineau kargaşasını asla unutmayacağımı biliyordum.

Remy'nin de unutmayacağını biliyordum.

DİKKAT ÇEKEN...

Colette ertesi sabah veda etmek için erken uyanmadı.

BÖLÜM 31
YETİŞKİNLİK

BİRİNCİ BÖLÜM

Wyn

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeden edemiyorum." Noel'in sesi arabamın hoparlörlerinden geliyordu.

"Aynı anda görüşmelerimiz var ve ikimiz de işimizi bitireceğiz," diye cevap verdim. "İşimiz bittiğinde tekrar bir araya gelebiliriz ve her şey geride kalmış olacak. Bir sonraki görüşme için endişelenmeye gerek kalmayacak."

New Orleans'tan döndüğümüz hafta sonuydu. Bea'nın evine konuşmak için gidiyordum.

Bill, Myrna Remy ile konuşmak için oraya gittiği için Remy'nin evindeydi.

Myrna, Bill'in orada olacağını bilmiyordu, ama ben Remy'den onunla yalnız görüşmemesini istedim. O da bunun mantığını anladı ve itiraz etmedi, hatta bu fikir için bana teşekkür etti.

Bill misafir odasında kalacaktı, onlara yer açacaktı. Ama yakın olacaktı, bu da beni rahatlatıyordu.

"Hayır, bu iyi kısmı," dedi Noel. "Demek istediğim, Bea ile tek başına konuşman."

"Sonuçta, bu onunla benim aramda," diye hatırlattım ona. "Bu tartışılabilir," diye cevapladı.

"Remy konusunda en kötüsü o. Kara onu uzun zaman önce vazgeçti ve arkadaşlıklarının devam edip etmemesi umurunda bile değil. Onu görmezden gelmeye karar verdi bile. Bernice de onun özel meseleleri olduğunu kabul ediyor. Dahası, ona karşı birleşmek hiç hoş değil."

"Sence bir saniye bile davranışının hoş olup olmadığını düşündü mü?" diye sordu Noel, sonra ben konuşmadan devam etti. "Cevap açık olduğu için ben cevaplayayım. Hayır."

"Doğru olan budur."

"Doğru," dedi Noel, beni şaşırtarak. Sonra açıkladı: "Ama doğru olanı hak etmeyen insanlar var, çünkü bunu *hak etmemişler*."

"Yine de doğru olanı yapmalısın, tatlım," dedim sessizce.

"Ugh," diye inledi, bu onun teslimiyetinin bir ifadesiydi.

Konuyu değiştirdim. "Biraz düğünden bahsedelim." "Tamam, bahsedelim, çünkü bu konuda *çok daha fazla sinirliyim*. Remy bana bana tam yetki verdi."

"Noel..." diye başladım.

"Hayır. Sen her şeyi ufak tefek şeylerle bozuyorsun. Tanrı aşkına, Oscar de la Renta gelinlik giyip Costco şampanyası servis edemezsin."

Costco'yu ben önermedim.

Ancak, benim önerdiğim şey çok da uzak değildi.

"Ben..."

"Wyn, bu zavallı kız sendromu artık sona ermeli." Yola bakarak gözlerimi kırptım.

Noel konuşmaya devam etti.

"Bu konuda aptalca davranmayacağım. Sizler zenginsiniz ama milyarder değilsiniz. Saçma sapan bir şeyden bahsetmiyoruz. Ama Remy, ilk seferinde istediğın düğünü yapamadığını söyledi, bu yüzden bu sefer istediğini yapmanı istiyor. Ve bu sadece senin elde edeceğın bir şey değil, aynı zamanda onun sana vermesine izin verdiğın bir şey."

Onun sana vermesine izin vermek.

Remy'nin bana vermesine izin vermek. "Yine yapıyorum," diye patladım. "Anlat bakalım," diye karşılık verdi.

"Hayır, şarabı şişeye geri dökmeyi kastediyorum." "Anlamadım?"

"Zavallı kız sendromum var," dedim ona.

"Uh, bildiğın gibi sıradan olmaktan nefret ederim, ama bu kadar uygun başka bir cevap yok. Tabii ki," diye sordu. "Bu konuşmayı sadece elli bin kez yaptık."

Bu abartılı bir ifadeydi.

Ama bu, onun sözünün doğru olmadığını göstermezdi. "Bu Remy'yi üzüyor," dedim.

Noel sonunda bu konuşmanın ne kadar önemli olduğunu anladı.

Öyle

ydi. "O, bana baktığını hissetmesi gerekiyor," diye devam ettim.

"Sevdiğin insanlar için bunu yaparsın," dedi Noel dikkatlice.

"Onunla daha çok ilgili. Şarabı şişeye geri dökmek için daha dikkatli olmalıyım dökmemem gerekiyor."

"Öncelikle, iğrenç. *Asla* şarabı şişeye geri dökme. Ama Wyn, onu üzen şey sadece sana bakıyormuş gibi hissetmek istemesi değil. Sen bunu kabullenmediğin, ikinizin birlikte kurduğunuz hayata, etkileyici ve şarap ya da *başka bir şeyi* biriktirmek zorunda olmadığın bir hayata alışmadığın için, muhtemelen başından beri sana bakmakta başarısız olduğunu hissediyor."

Aman Tanrım.

Evet.

Aynen öyle.

Üç yıl önce kocamı kızdıran şey tam da buydu. Noel hala konuşuyordu.

"Ancak, en önemlisi, bu onunla ilgili olsa da, aynı zamanda seninle de ilgili. Hepimiz kazandığımız her kuruşu harcayamayız, ama sen bunu yapmıyorsun. İkiniz de yapmıyorsunuz. Yakınından bile geçmiyorsunuz. Ama gözünü kırpmadan beş bin dolarlık bir çantaya para harcıyorsun ve Ziploc poşet kullanmıyorsun."

"Bu çevreyle ilgili," diye yalan söyledim.

Öyleydi, ama değildi.

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun. Cidden, *şarabı şişeye geri dökmek* mi?"

Ve... cidden. Bu

iğrençti.

"Ben büyürken ailem çok çalıştı, ama yine de fazla bir şeyimiz yoktu."

"Tamam, o zaman sen de bir sonraki nesil olarak çok çalıştın ve çok daha fazlasına sahipsin. Bunun için suçluluk duyuyor musun?" diye sordu Noel.

"Hayır. Sanmıyorum."

"Bu daha mı büyük?" diye sordu, garip bir şekilde hevesle. "Cock and Snacktails'i aramam mı gerekiyor?"

Hevesli tavırları açıklanmıştı.

Noel için bu konuda büyük bir engel ortadan kalkmıştı. Dört gündür evdeydim ve o üç kez Cock and Snacktails'i aramak istemişti, çoğunlukla Bea ile tek başıma konuştuğum için, ama bir keresinde manikür ve pedikürümü (*bir gün*) ertelediğim için, en iyi arkadaşlarımdan kendime bakmam konusunda ders almam gerektiğini düşündüğü için.

Bu arada, bana özbakım hakkında ders verirken bunu yaptı.

"Bence bu konuyu kocama açıkça anlatmalı, onunla birlikte araştırmalı ve benimle birlikte bu sorunu çözmeye çalışmasını istemeli."

"Sanırım bu daha iyi bir fikir," diye mırıldandı Noel.

"Bu, Remy'nin bütçesi dahilinde sana sınırsız yetki verildiği anlamına geliyor, tatlım," diye onun moralini düzeltmek için işaret ettim.

"Aman Tanrım, öyleymiş!" diye cevapladı. "Gitmem gerek. Arayacaklarım var. Görüşürüz."

Sonra gitti ve ben ön camıma gülümsüyordum.

Gülümsemem uzun sürmedi, çünkü birkaç dakika sonra Bea'nın evinin önüne park ediyordum.

Kapıyı açmadan önce beni kapısında tam iki dakika bekletti ve bu seferlik ben zamanında gelmiştim.

"Wyn," diye soğuk bir şekilde selamladı ve kenara çekildi.

"Merhaba Bea," diye çok daha sıcak bir şekilde selamladım, bir hava yaratmak ya da en azından onun tavrını değiştirip benim tavrıma uydurmak umuduyla, böylece ikimiz de bulunduğumuz noktayı aşip daha iyi olmayı öğrenebilirdik.

Arkadaşlar.

İçeri girdim.

Beni oturma odasına götürdü, döndü ve "Sana bir şey ikram etmek isterdim, ama bu görüşmenin nasıl gideceğini bilmiyorum ve eğer bana kötü davranmak için geldiysen, bu çabaya değecek kadar uzun sürmeyecek" dedi.

İyi bir başlangıç değildi.

"Sana kötü davranmayacağım Bea, elbette ki hayır."

"Son zamanlarda bana karşı pek iyi davranmıyorsun Wyn, bu yüzden endişemi anlayabilirsin."

Onu güvende hissettirmek için onun evinde buluşmayı kabul etmiştim. Tarafsız bir yerde değil, onun sahasında.

Bunu ona verdim.

Ve yıllarca, benim ve onun yüzüne, dinleyen herkese karşı sözlü olarak kocamı yerden yere vurdu, ben de ona izin verdim.

Şimdi, hesaplaşma zamanı gelmişti ve o beni manipüle ediyordu. Ama ben buna kanmayacaktım.

O yüzden ısırmadım.

"Konuşmamız gereken şeyler var," dedim ona. "Remy'ye geri dönüyorsun," diye tahmin etti.

"Hayır, değil. Biz geri döndük. Noel tatilinde yeniden evleneceğiz. Annesi ölüm döşeginde olduğu için New Orleans'tan ailece yeni döndük."

Konuşmayı kestim çünkü o gözlerini devirdi ve aynı anda başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve o anda ikimizin de hala ayakta durduğumuzu fark ettim.

Bana oturmamı teklif etmemişti.

O evde sayısız kez bulunmuştum ve bana oturmamı söylememişti.

Colette'in durumu hakkında da tek kelime etmedi.

Remy'nin en büyük hayranı olmayabilirdi, ama Colette'in onun gibi olduğunu bilmiyordu ve hem Colette hem de Remy insanlardı, bu yüzden tanıdığınız birinin annesinin ölüm döşeginde olduğunu öğrenmek *bir şey* ifade etmeliydi.

Ancak, bunu anlamadı.

Bunun yerine, tavana doğru, "Kadınların, zaten değerli oldukları halde, kendilerini değerli hissetmek için erkeklerden katlandıkları şeyler tamamen saçma." dedi.

"Mesele değer hissetmek değil, aşk meselesi. Onu seviyorum, Bea."

Bana baktı, dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi saklamadı.

Bunu görmezden geldim ve o başka sinir bozucu şeyler söylemeden önce devam ettim.

"Onun hakkında kötü konuşmana da izin veremem. Ne bana, ne Remy'ye, ne de başka birine."

Gözleri büyüdü. "Onun hakkında kötü konuşmak mı?"

"Lütfen ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi davranma," dedim sessizce.

Yüzü buruştu. "Tanrım, yine seni parmağında oynatıyor, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim, sadece arkadaşşıma baktım, ondan yayılan acıyı hissettim ve bu acı binlerce küçük çivi gibi bana çarptı, binlerce küçük yara bıraktı.

"Bunun acınası bir durum olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, yine sessizce, ama bu sefer sesim acıdan boğulmuştu. Bea'nın bu acıyı fark ettiğini gördüm, bakışlarında daha sıcak ve nazık bir şey belirdi, ama ben devam ettim. "Bunun öyle bir şey olmadığını biliyorum. Ayrıca burada daha fazla duramayacağımı da biliyorum ve bu beni mahvediyor, birbirimiz olmadan hayatlarımıza devam etmemizin ikimiz için de daha sağlıklı olacağını söylemek beni paramparça ediyor."

"Yani beni değil, Remy'yi seçiyorsun," diye alaycı bir şekilde dedi. Tanrım.

Onun nesi vardı?

"O benim kocam, Bea," dedim.

"O seni terk etti. Ayrıldığında seni *mahvetti*."

"Yıkılmıştım, ama yıkılmamıştım. İkimiz de bunu biliyoruz. Lütfen *başıma* gelenleri dramatize etme. Sen değil. *Ben*. Ben hissettim. Bunu ben yaşadım. Sen değil. Ama işe gittim. İşimi kurmaya devam ettim. Evime, çocuklarıma, kendime baktım. Yaralanmıştım, parçalanmıştım. Onu seviyordum. Onu özlüyordum. Acı verici bir şekilde kafam karıştı. Neden gittiğini anlamıyordum. Bu düşünce aklımı sürekli meşgul ediyordu. Ama yıkılmadım. Dahası, Remy ile bunu konuştuk. Gitmesinin nedenleri vardı."

"Öyle mi? Ne gibi nedenler?"

"Bu konuşmanın gidişatına bakılırsa, bunun seni ilgilendirmediğini neden düşündüğümü anladığını umuyorum. Önemli olan

önemli nedenler olduğu, şimdi bunları bildiğim, anladığım ve bunları çözdüğümüz.”

“Beni neyin üzdüğünü biliyor musun, Wyn?” diye sordu.

Oraya onun neyin canını yaktığını anlamak için gelmiştim.

Artık öyle hissetmiyordum.

Ona sadece bilmediğimi değil, bilmek de istemediğimi söyleme fırsatı bulamadım.

O bana söyledi.

"Sana çok zaman harcadım ve sonunda, sen de hayatında bir erkeği tutmak için her şeyi yapan kadınlardan biri olduğunu anladım. Büyük işin ve Hollywood müşterileriyle yaptığın tüm o gösteriş, ama işin özüne bakarsak, sen sadece küçük bir kadınsın."

"Küçük kadın" lafını görmezden geldim çünkü bu tamamen saçmalıktı ve yorum yapmaya bile değmezdi.

"Bana çok zaman harcadın mı?" diye fısıldadım.

"Yıllardır tanışıyoruz," diye karşılık verdi.

"Öyle. Ama anlamak istiyorum. Ben bir proje miydim? Yoksa bu bir dostluk muydu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Hayır, bilmiyorum. Bilseydim sormazdım." "Bir erkeğe ihtiyacın var," diye tersledi.

"Ona ihtiyacım yok Bea. Onu istiyorum. Onu seviyorum. Hayatını paylaşacak bir partner isteyen bir kadında zayıflık yoktur."

"Öyle erkekler dinozor gibidir."

Sormamalıydım.

Sordum.

"Ne gibi erkekler?"

"Zehirli erkekler," dedi. "Uçak koltuğunda bacaklarını genişçe açan, çünkü büyük testisleri için çok fazla alana ihtiyaç duyduklarını düşünen ve *senin* alanını işgal ettiklerini umursamayan erkekler. *Senin* hakkın olan alanı. *Öyle* erkekler."

Remy, en azından kanepede, restoran masasında, uçakta ya da, doğrusu, *herhangi bir yerde* başkalarıyla aynı alanı paylaştığı zamanlarda bacaklarını açmazdı.

Ama bunu paylaşmayacaktım.

Kocamı da savunmayacaktım. Yapılması gerekmeyen ve onun hakkı olmayan bir şeye enerji harcamayacaktım.

Beni yıllardır tanıyordu. Remy'yi de tanıyordu. Bunu zaten biliyordu.

Onu nasıl görmek istediği ona kalmıştı. Bunun gerçek olmadığı gerçeğini artık anlıyordum, ona yüzüm morarana kadar konuşabilirdim, ama bu bir şeyi değiştirmezdi.

Kararını vermişti. Nedense, o anda bunu asla anlayamayacağımı fark ettim. Bu çirkin, çarpık, yanlış ve zararlı bir şeydi, ama o bunu yapmıştı ve kararından vazgeçmiyordu.

Kararına sadık kalmak için Remy'yi incitmek onun için sorun değildi. Daha da kötüsü, beni incitmek de öyle.

Ona ulaşmaya çalışmıştım. Arabama binip ona gelmiştim. Oturma odasında duruyordum. Ona zamanımı ayırıyordum. Yaptığım her şey, onun benim için önemli olduğunu ve değer verdiğim biriyle olan arkadaşlığımı kurtarmak için elimden geleni yapmak istediğimi açıkça gösteriyordu.

O ise başlangıçta soğuktu, manipülatifti ve sonra da acımasızdı.

Noel, lanet olsun, her zamanki gibi haklıydı.

Orada durmamı hak etmemişti. Ama ben bunu yaptım ve şimdi gitme zamanı gelmişti.

"Benim ve çocuklarım için yaptığın tüm nazik şeyler ve paylaştığımız tüm güzel anılar için teşekkür ederim," dedim ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim, gözlerinde acı parıldarken yüzündeki düşmanlığın dalgalandığını izledim.

Ama tereddüt etmedim.

Dönüp gitmek için arkamı döndüm.

Kapıdan çıkmıştım, ayağım onun hoş geldin paspasının üzerindeydi, kapıyı arkamdan kapatıyordum ki, kapı elimden çekildi.

Geriye baktım, göğsümde umut yeşerdi.

"Ona geri dönersen pişman olacaksın," diye uyardı. Umut söndü.

"Mutlu olmaya çalış, Bea. Senin için bunu istiyorum," diye cevap verdim.

Sonra, arkama bakmadan, kalbim göğsümde bir kaya gibi hissederek arabama doğru yürüdüm, bindim, motoru çalıştırdım...

Ve uzaklaştım.

BÖLÜM 32
YETİŞKİNLİK

İKİNCİ BÖLÜM

Remy

"Hayır, sakıncası yoksa burada konuşalım," dedi Remy, az önce içeri girmesine izin verdiği Myrna aile odasına doğru yürümeye başladığında.

Adımları durakladı. Remy'nin durduğu yere, kolunu uzatarak oturma odasını işaret eden yere baktı. O odanın Bill'e daha yakın olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Remy'nin arkadaşı, o alandan görülemeyen açık kapının arkasından neler olup bittiğini duyabiliyordu.

Onun ifadesini fark eden Remy, bu buluşmayı ayarlamak için onu aradığında onun hemen telefonu açtığı zamanki hissini yeniden yaşadı. Onun hemen buluşmayı kabul ettiği zamanki hissi. Kapıyı açtığı zamanki hissi.

Kadının bakışlarındaki umut onu tedirgin etti.

Merdivenlerden aşağı inip oturma odasına doğru ilerledi ve kanepeye yöneldi.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Emin değilim, içmem gerekir mi?" diye sordu kadın.

"Seni bilmem ama ben içmek istiyorum."

Kadının dudakları kıvrıldı ve Remy, kadının sakin ve memnun olduğu hissine kapıldı.

Kadın istediğini elde ettiğini düşünüyordu, ama Remy bunun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece endişeliydi, çünkü her ne olursa olsun, kadın bunu elde edemeyecekti ve Myrna'nın istediğini elde edememesi, kendisi ve ailesi için iyi sonuçlanmayacağını zor yoldan öğrenmişti.

"Şarap? Votka tonik?" diye sordu, kadının her zamanki içkisi olan margarita'yı önermedi, çünkü onu hazırlamak için o kadar zaman harcamak istemiyordu.

"Şarap," diye cevapladı.

"Hemen dönerim," diye mırıldandı.

Buzdolabında açılmış bir beyaz şarap vardı. Wyn, önceki akşam o tavuk ızgara yaparken açmıştı. Akşam yemeğinde ev işleri hakkında bir tartışmaya girmişlerdi, bu tartışma kavgaya dönüşmüş ve sonunda sevişmişlerdi.

Harika olmuştı.

Sonunda, günlük yaşamda cinsiyet ayrımına ilişkin fazla geleneksel olduğu konusundaki görüşünü kabul etti. Ancak ikisi de artık bu tür şeylerin çoğunu yapmadığından (Wyn artık onun çamaşır yıkama hizmetini de kullanıyordu), bu konu tartışmalı hale gelmişti. Yine de, daha bilinçli olmaya çalışacağına söz verdi ve eğer olamazsa, Wyn bu konuyu gündeme getirdiğinde anlayışlı olacağına söz verdi.

Sevişip konuşmalarını bitirdikten sonra uykuya daldılar.

Ve işeyi bitirmediler.

Remy iki bardağa şarap doldurup geri döndü.

Myrna, en son gördüğünde annesinin oturduğu gibi, kanepenin tam ortasında oturuyordu.

Ona bardağı verdikten sonra, Remy odanın diğer tarafına geçip piyano taburesine oturdu.

Bir yudum aldı, Myrna'nın da aynısını yapmasını bekledi, sonra konuşmaya başladı. "Özür dilemek istedim."

Myrna onu dikkatle inceledi, gözlerini dikkatlice kapattı.

"Neden?" diye sordu, temkinli ama meraklı bir şekilde.

"Taşınmana izin verdiğim için. Seni oyalamış olduğum için. Niyetim bu değildi, ama bu, öyle olmadığı anlamına gelmez. Öyle olduğu açık. Aramızda daha fazlası olduğunu hissetmeni anlayabiliyorum, çünkü seninle etkili bir şekilde iletişim kurmuyordum. Aramızda bir gelecek olduğunu hissetmeni anlayabiliyorum, çünkü sana hislerimi açıkça belirtmemiştim. Kendimi kaptırmıştım, işlerin çok uzun sürmesine izin verdim ve bana karşı hislerini göz önünde bulundurursak, ki olduğunu biliyordum, bu çok kaba bir davranıştı."

Şimdi ona bakıyordu, şokunu gizlemiyordu.

"Sabre'yi bulup, aramızda olanlar hakkında ona yalan söylemeni sevmedim. Wyn'in evine girip yapmaya çalıştığın şeyi yapmanı da sevmedim. Ama bunları sana sadece bana ve aileme saçmalıklar yapmayı bırakman için söylemiyorum. Ayrıldığımızdan beri epey bir şey oldu, yaptıklarımı iyice düşündüm, bunları sana söylememin sebebi, bunları duymayı hak ettiğin için."

Bir saniye boyunca donakaldı. O saniye geçtikten sonra, kendini kaybetti.

Tamamen.

O kadar çok ağlıyordu ki, Remy kalkıp bardağı elinden almak zorunda kaldı, yoksa yere düşecekti.

Kendi bardağını da kenara koydu ve ona yaklaştı, ama yanına oturmadı, ona dokunmadı, önünde çömeldi.

Bir süre ağlamasına izin verdi, ama durumu düzelmek yerine daha da kötüye gittiğinde ve Bill'in odaya girdiğini gördüğünde, Remy bu konuyu ele alması gerektiğini anladı.

Bill'e başını salladı, Bill ortadan kayboldu, sonra eski sevgilisine döndü. "Myrna, ne oluyor?" diye sordu.

Myrna, yüzünü iki eliyle kapamış, dizlerinin üzerine eğilmişti, ama Bill'in sözleri üzerine kanepeye oturmak için geri çekildi.

"S-S-Sah'a o boktan şeyi yaptım çünkü sana çok kızgındım," diye kekeledi.

O kısmı kendisi de anlamıştı. "Tamam," diye mırıldandı Remy.

Myrna, beş kez nefes aldı.

Tanrım, en azından söylemek gerekirse, onu ya da son zamanlardaki davranışlarını sevmiyordu. Ama bunu hissetti.

"Benden uzaklaştığı anda, Tanrım, o kadar kızgındı ki, bana o kadar kızgındı ki, arabama binip eve gittim ve düşündüm," —bir kez daha nefesini kesip sonra ağladı— "*benim neyim var lan?*"

Remy cevap vermedi çünkü bu onun da sorusuydu.

"Yani, deli gibi davranıyordum!" diye bağırdı, sonra kanepeden o kadar hızlı fırladı ki, Remy ona çarpmamak için geriye eğilmek zorunda kaldı ve neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

Bunun yerine, dikleşti ve geri çekildi. Bill, aralarında mesafe bırakmasını tavsiye etmişti ve Remy kesinlikle Bill'i dinliyordu.

Yanaklarını sildi ve ona döndü.

"Tamam, dinle. Kızacaksın, ama sadece dinle, tamam mı?" diye sordu.

Remy hazırlandı ama başını salladı.

"Şey, ben, şey... bilirsin..."

O bilmiyordu ama o devam etmedi. Sonra

patladı, "*Siktir!*"

Onun davranışları hakkında endişelenmeye başlamıştı. Myrna'nın dengesiz olduğunu

iyi bir şey olmadığını öğrenmişti.

"Myrna, söyle bana," diye sabırla ısrar etti. "Aramızda olanlar, sen izin vermedikçe daha da kötüye gidemez, o yüzden söyle. Bunu çözmek için buradasın. Burası senin için güvenli bir yer, söz veriyorum."

"Yarı zamanlı çalışmaya başladım," diye patladı.

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Ne?"

"Tamam, bu beni kötü gösteriyor ve ben sana deli olduğum için hayal dünyasında yaşıyordum, ama aslında bu sadece bir bahane, ama saçmalıyorum. Tartışmaya açık değil. Senin paran var."

Remy konuşmadı.

O ise ne yazık ki devam etti.

"Benden kira ödememi istemiyordun. Faturalara katkıda bulunmamı istemiyordun. Ben sandım ki..." Omuzlarını kaldırdı, indirdi.

— "İlişkimizin sağlam olduğunu düşünmüştüm. Yarı zamanlı çalışmaya başladım. Yani, iş çok sıkıcı. Eğlenmek çok daha iyi. Seramik dersleri aldım. Çok yürüyüş yaptım, dağ bisikletine bindim. Lola'nın yerinde takıldım, kahve içip kitap okudum. Yani, ben sadece, şey... Bunu bir nevi mola olarak kullandım."

"*Bunu* kullanmadın," dedi kesin bir şekilde. "Beni kullandın."

Dudaklarını dişlerinin arasına çekti.

"Kendi evini almak için para biriktirmen gerekiyordu," diye hatırlattı

Dudaklarını gevşetip cevap verdi: "Sen, bilirsin, o konuyu zorlamadığında ya da taşındıktan sonra bir daha bu konuyu açmadığında..." Adam ağzını açtığı anda, kız hemen "En azından ilk birkaç aydan sonra, ben düşündüm ki... Yani, anladım ki..."

Sözünü bitirmedi.

"Sen bizim ilişkimizi kendi ihtiyacın doğrultusunda yorumlamaya karar verdin ve sonra da bundan faydalandın."

"Sen bizim ilişkimizi kendi ihtiyacına göre yorumlamaya karar verdin ve sonra bundan faydalandın."

Yumuşak bir sesle, "Kötü ya da sömürücü olmak için yapmadım, sana gerçekten deli oluyordum, Remy." dedi.

Remy konuşmaya cesaret edemedi.

"Mesele şu ki, ben senden önce biliyordum. Bilirsin... Wyn hakkında."

Sonra konuştu.

"Onu hala sevdiğimi mi?"

Myrna mutsuz bir ifadeyle başını salladı.

"Sürekli onun evine gidiyordun. Herhangi bir bahaneyle oraya gidiyordun. Eve geldiğinde, heyecanlıydın." Dudakları melankolik bir şekilde kıvrıldı. "Seni tanıyordum, bebeğim. Seni her yönüyle tanıyordum. Sesinin her tonunu. Her kokunu. O heyecanlanman, kızgın olmandan kaynaklanmıyordu, ama kendine öyle söylüyordun. Sevişmeye ihtiyacın vardı. Ama," derin bir nefes aldı, "yine de, sonra bana hiç dokunmadın. Eve geldiğinde de, günlerce de. Onu özlüyordun, sanki... ona *hasret kalmıştın* ve ben yetmiyordum."

Lanet olsun.

Ben yapamazdım.

Tanrım, ne pislikti.

Piyano taburesine geri çöktü ve "Tanrım, Myrna" diye mırıldandı. "Ben de panikledim," dedi. "Seni sevdiğim için panikledim, ama sen onu seviyordun. Neyim vardı bilmiyorum. sen istemediğini bildiğim halde hamile kalmaya çalıştım. Sanırım sana deli gibi aşık olmak beni deli etti. Çünkü *deli gibi* davranıyordum. Sen buna çok kızıp bana gitmem gerektiğini söylediğinde yine panikledim. Ama bu sadece seni kaybettiğim için değildi. Daha da deliye döndüm çünkü ilişkimiz bitmişti ve ben bunu istemiyordum, ayrıca gitmek için param da yoktu."

Derin bir nefes aldı ve Remy sessiz kalınca, devam etti
devam etti.

"Tam zamanlı çalışmaya geri dönmek istedim, ama o pozisyonu başkasına verdiler ve benim için bir çözüm bulamadılar. Yeni bir iş bulmam ya da mevcut işime ek olarak başka bir iş bulmam gerekiyordu, depozito ve ilk ayın kirası da cabası. Ama sen bana yeterince zaman tanımadın."

"İşinin değiştiğini bana söylemediğin için bu benim sorumluluğum değildi. Senin düşündüğün gibi birlikte yaşıyor olsaydık

, bunu bilmeye hakkım vardı. Ama nasıl birlikte yaşıyor olursak olalım, faturaları benim ödediğim gerçeğini göz önünde bulundurursak, bunu bilmeye hakkım vardı. Neden bunu yapmadığını açıklayabilir misin?" diye sordu Remy.

"Çünkü bunun bizi ayrılmaya iteceğini biliyordum," diye itiraf etti. "Bunun seni sarsacağını, bu isteği düşünceğini ve bizim orada olmadığımızı anlayacağını ve sonra da ilişkimizin biteceğini biliyordum. Açıkçası, o zaman yaptığım şeyin arkasında ne olduğunu anlamama izin vermiyordum, ama düşününce, şimdi anlıyorum. Bununla yüzleşmek istemedim, bu yüzden bir şekilde yıkılacağımı bilsem de, içinde bulunduğum dalganın üzerinde sörf yapmaya devam ettim."

Bunu sindirmek için bir süre bekledikten sonra şaka yapmaya çalıştı. "İki gün hapisane hücresinde oturup ve çok kızgın annenin seni kefaletle çıkarmaya çalışmasını izlemek oldukça ağır bir yıkımdır. Ve bildiğin gibi, o seni severdi. Bu yüzden, ne kadar kötü davrandığımı itiraf ettiğimde, yetiştirdiği çocuğun düzeldiğini görünce sevinçten takla atmadı."

Dürüst ve eğlenceliydi, ama tüm bunlar ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu.

Myrna, işi sıkıcı bulan, istediğini elde etmek için yalan söyleyen veya önemli gerçekleri saklayan, istediğini elde edemediğinde öfke nöbetleri geçiren ve yaramazlık yapan otuz dokuz yaşında bir kadındı.

Diğer bir deyişle, tüm bunlar çok kolay görünüyordu, bu yüzden o buna inanmaya hazır değildi. "Bu eve gelirken ne olacağını düşünüyordun?" diye sordu.

Şimdi suçlu görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

"Daha kötüsü olamaz, Myrna," diye işaret etti.

Muhtemelen daha da kötüye gidebilirdi, ama lanet olsun. Onu bir çocukla tuzağa düşürmeye çalışmış, oğlunu takip etmiş, evine zorla girmiş ve parasını kullanmıştı.

Bu yüzden, tüm bunları aşmak için yaratıcı olmak zorundaydı.

"Benimle bir anlaşma yapacağını düşünmüştüm. Seni rahat bırakırsam, suçlamaları geri çekecektin."

Remy iç geçirdi.

Kanepeye gitti, ama bu sefer orası kendi eviymiş gibi oturmadı. Sanki Remy isterse hemen ayağa kalkmaya hazırmış gibi koltuğun koluna oturdu.

"Suçlamaları düşürmen gerekmiyor. Sabıkam yok. Annemin tuttuğu avukat, suçumu kabul edersem, toplum hizmeti yapmam ve muhtemelen bir yıl denetimli serbestlik almam için bir anlaşma yapabileceğini söyledi. Bu berbat bir durum, ama sabıkam olacak. Yani, olan oldu. Ben yaptım. Eğer sen tüm bunları başlatan sözleri söyleyecek kadar büyük bir insan olabiliyorsan, ben de büyük bir aptal olmanın sonuçlarına katlanabilirim."

"Ailemi rahat bırakacak mısın?" diye sordu. Elini ona doğru uzattı.

"Bilmelisin ki, son kısım Wyn ile ilgili değildi. Ona yaptığım Sah'a yaptığım şeyden sonra, ne kadar berbat davrandığımı fark ettim ve enerjimi yeniden odakladım."

Elini indirdi ve onun şüpheli ifadesini görünce kendini küçümseyen bir yüz ifadesi takındı.

"Paraya ihtiyacım vardı," dedi. "Beni ve annemi pek iyi anlaşılamadığınızı biliyorsunuz. Babam bir pislik. Oraya gitmeyeceğim. Onunla yaşıyorum, ikimiz için de iyi gitmiyor, bu yüzden oradan çıkmam lazım. Başka bir iş buldum, maaşı iyi, ama şimdi ipte dans ediyorum, çünkü birkaç gün çalıştıktan sonra hırsızlık ve haneye tecavüz girişiminden tutuklandığım için işi bırakmak zorunda kaldığım için pek memnun değilim."

Remy'nin esprilerine tepki vermediğini fark edince konuşmayı kesti ve dudağını ısırdı, ama pes etmedi.

Dudaklarını bıraktı ve devam etti.

"Wyn'in değerli eşyaları olduğunu biliyordum. Pahalı eşyalar. Ve benim paraya ihtiyacım vardı. Bu, sana ya da ona zarar vermekle ilgili değildi. Yemin ederim. Hızlı para bulmam gerekiyordu ve onun sigortalı olduğunu düşündüm, ne zararı olabilirdi ki?"

O hiçbir şey söylemeyince, tekrar konuştu.

"Bil diye söylüyorum, o hücrede otururken, hala deliliğin ölümcül sancıları içinde olduğumu ve seninle Wyn'in aynı şekilde düşünmeyeceğinizi fark ettim."

"Öyle düşünmedik. Sabre, Manon ve Yves de öyle düşünmedi," diye ısrar etti. Kız irkildi.

Manon'la hiç anlaşılamamıştı, ama Sabre'yi gerçekten severdi ve Yves'le de elinden geleni yapmıştı.

Bunu bitirmesi gerekiyordu.

"Kendime karşı dürüst değildim ve sen de buna kapıldın," dedi.

Yüzü yumuşadı. "Remy, aptal olmanın eşiğine geldiğim anı sana anlatmamı özledin mi?"

Onun ifadesi ve sözleriyle, onu ilk başta kendisine çeken şeyin ne olduğunu hatırladı.

O hem tatlı hem de komik olabiliyordu.

"Benden hoşlanmadığını biliyordum," diye fısıldayarak itiraf etti.

"Bu beni affettirmez." Fısıldamadı. "Wyn'in evinden döndüğümde, kafamın nerede olduğunu bildiğin düşüncesi, sana bunu yaşattığım için kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ama kafanın nerede olduğunu bilmiyordun. Neden ayrıldığınızı bilmiyorum, bunu benimle hiç paylaşmadın ve bu da... Yani, cidden, bebeğim, bana hiç önemli bir şey vermedin."

O, aralarındaki ilişkiye, daha da önemlisi aralarındaki eksikliğe ne kadar derinden daldığını düşündü ve sonra devam etti.

"Tek bildiğim, senin bunun için acı çektiğini. Yanlış adama aşık oldum. Bunu biliyordum. Ama hiçbir şey yapmadım. Sen benden hoşlanıyordun ve benimle vakit geçirmek istiyordun. Bana daha fazlasını veremeyeceğini biliyordun, benim bunu istediğimi bilsen de, ama hiçbir şey yapmadın. İkimiz de her şeyi mahvettik. İkimiz de bunu kabul ettik. Ve şimdi..."

Bir kez daha derin bir nefes aldı, bu seferki o kadar derindi ki göğsü dışarı çıktı, omuzları yükseldi ve nefesini verirken yüzünde rahatlama gördü, sonra sözlerini bitirdi.

"Ve şimdi ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz."

"Bunu takdir ediyorum, Myrna. Ama suçlamaları düşürme kararının Wyn'e ait olduğunu anlayarak yoluna devam etmelisin."

Kafasını salladı. "Senden bunu istemiyorum. Sadece, aramızda olanlar oldu bitti diyorum. Benden başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. O ne karar verirse versin. Bir erkek için aptal gibi davranmaktan bıktım. Bitti."

Bitti.

Buna inanabilir miydi?

"Buna inanmak istiyorum," dedi sessizce.

"Güvenebilirsin," dedi kadın kararlı bir şekilde.

İkisi de sessizce oturup birbirlerine baktılar. Myrna sessizliği bozdu.

"Sabre ile arkadaş olma şansımı mahvettim, değil mi?"

Evet, kesinlikle öyle yapmıştı.

Adam başını salladı ve ona dürüstçe cevap verdi. "Evet."

Myrna somurtarak başını salladı, kucağına baktı ve "Tanrım. Tam bir aptalım" dedi.

Evet, öyleydi. Ama artık değildi.

Ancak, onu buna ikna etmeye niyetli değildi. Sanki aslında otuz dokuz yaşında bir kadın olduğunu, bir işi olması, mali durumuna dikkat etmesi, annesi dahil insanlardan sırtını yormayı bırakması ve hayatını düzene sokması gerektiğini anlatmayacaktı.

Ama o, ona karşı öyle bir insan değildi ve asla da olmayacaktı.

Kafasını kaldırdı, onun bakışlarını yakaladı ve "Ben de üzgünüm. Daha olgun davranıp, olanları bu şekilde ortaya koyduğun için teşekkür ederim. Ama yaptığım şey tam bir delilikti. Sana şunu söyleyebilirim, bunu yaparken bunun farkındaydım, ama kendimi durduramadım. Ama şimdi, bunu anlıyorum ve yemin ederim Remy, bunun için gerçekten çok üzgünüm. Her şey için."

O anda Remy sonunda ona acımaya başladı. "Şeytanlar," dedi.

"Ne?" diye sordu.

"Şeytanlar," diye tekrarladı. "Babam, hepimizin içinde, en çok sevdiğimiz insanları inciten şeyler yapmaya iten şeytanlar olduğunu söylemişti. Ben bunu Wyn'e yaptım. Sen de bana yaptın. Artık benimkilerin nasıl doğduğunu biliyorum. Ve belki... umarım, bunu bilmek onları kontrol edebileceğim anlamına gelir. Bence Myrna, belki de seninkilerin nasıl doğduğunu anlamak için biraz zaman ayırmak, senin de o noktaya gelmene yardımcı olur."

"Kısa bir yolculukla babamın hayatımız boyunca bana, anneme ve kardeşime karşı narsist, pislik bir pislik olduğunu anladım," dedi.

Adam gülümsedi.

"İşte bu. Belki bunun üzerinde çalışabilirsin?" diye önerdi.

Ayağa kalktı, ama şarap kadehine gitti, onu aldı ve büyük bir yudum aldı.

Sonra geri koydu ve ona baktı.

"Senin gibi çok fazla kişi yok, bebeğim," dedi ona.

"Sensiz yaşayamayacak kişiyi bulacaksın."

"Belki." Yine omuz silkti. "Belki de olmaz. Sadece olduğum gibi iyi olduğumu anlayabileceğim bir noktaya gelmeliyim. Çünkü gerçekten öyleyim. İyi, demek istiyorum. Kendime bakabilirim. Matkap kullanmayı biliyorum. Lastik basıncı ölçeri kullanmayı biliyorum. Ben iyiyim."

Bu, onun ağzından duyduğu en olgun sözlerdi belki de. "Olacaksın," diye onayladı Remy.

"Yine de eğlendik, değil mi?" O da ona hak verdi.

"Evet, eğlendik."

Sonra o ona bazı bunu sürdürmek sınırları
sınırları onların kurdukları

"Ve sonra yapmadık."

"Doğru," diye fısıldadı, onun mesajını tam olarak anladı.

Şarap kadehini tekrar eline aldı ve bir yudum daha içti. Kadehi masaya koydu ve dikkatini tekrar ona verdi.

"Mutlu musun?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Sevindim," diye cevapladı kadın, bakışları ve ses tonuyla samimi olduğunu belli ederek, son bir kez görünür bir nefes aldı ve "Öbür tarafta görüşürüz... ya da ikimiz için daha iyi olacak şekilde... görüşmeyiz," dedi.

Göz kırptı, neşeli olması gerekiyordu ama başarısız oldu.

Üzgündü, belki biraz kaybolmuş ve muhtemelen birazdan fazla korkmuştu.

Ama ona bunu açıkça göstermedi, içinde sakladı. O hala ona karşı bir şeyler hissediyordu.

Ama bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Yolda bir kez dönüp ona el salladı ve gitti, arkasında kapanan kapının sesi, hayatında duyduğu en güzel seslerden biriydi.

Bu hoş bir şey olmayabilir.

Ama bir şey kesin olarak öyleydi.

Dürüsttü.

BÖLÜM 33
YETİŞKİNLİK
FİNAL
Remy

" , suçlamaları geri
çekeceğim."

Havuz başında, kolçaksız sandalyelerde yan yana oturuyorlardı. Buzla dolu bir şampanya kovanı ve Wyn için hazırladığı çift martininin yarısı hala içinde olan martini çalkalayıcısı aralarındaki masanın üzerinde duruyordu.

Remy bira içiyordu.

Güneş batıyordu. Zamanlayıcıya bağlı dış ışıklar çoktan yanmıştı. Şarap odasını aydınlatılmış bırakmıştı. Bu, ortama ambiyans katıyordu ve manzara da çok güzeldi.

Ve az önce karısına eski sevgilisiyle yaptığı şaşırtıcı konuşmayı anlatmayı bitirmişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, tatlım," diye cevapladı.

"Paraya ihtiyacı var. Annesiyle daha fazla sorun yaşamaması gerektiği açık. Avukatlar pahalıdır. Hepimiz zararımızı azaltıp yolumuza devam edebiliriz."

"Bu çok cömertçe," dedi. "Aynı zamanda gereksiz. O, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeye hazır."

"Tamam. Ama annenin ve Bea'nın davranışları ve ikisinin de tartışmak için tarafsız bir ortam bulmak için orta yolu bulmaya istekli olmamaları, Myrna'nın tamamen raydan çıkması ve kendini toparlayacak gücü bulması, onun iyi bir insan olabileceğini gösterdiği için ödüllendirilmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Remy hazırlık olarak bir yudum bira içti.

Şişeyi dizine bıraktı, birayı yuttu ve henüz paylaşılmamış olan şeyi sordu: "Sanırım bu, Bea ile işlerin yolunda gitmediği anlamına geliyor."

"Zaman tutmadım ama konuşmamızın beş dakika sürdüğünü tahmin ediyorum. Ben arabama doğru yürürken, benim muhteşem Valentino ayakkabılarım onun pek de hoş karşılanmayan paspasının üzerindeyken, arkadaşlığımız sona ererken söylediği son sözler hiç hoş değildi. Evet, Bea ile işlerin yolunda gitmediğini doğrulayabilirim."

Bunu söyledikten sonra içkisini bir yudum aldı.

O, onu izledi ve içkisini bitirdiğinde, "Bunu kaldırabilirim," diye söz verdi. Bana ne dediğini söyleyebilirsin."

"Bu sefer konu tamamen seninle ilgili değildi. Konu benimle ve sana ihtiyacım olan ne kadar zayıf bir kadın olduğumla ilgiliydi."

Doğru.

Son birkaç haftadır olan bitenler vardı.

O öğleden sonra Wyn'in Bea ile konuşmaya gittiğini biliyordu, aynı zamanda Myrna'nın gelmesini bekliyordu, bu da çok stresliydi.

Myrna ile umut dolu bir şekilde sona eren bir konuşma yapmıştı, ama bu, Myrna'nın yaptıklarının yanı sıra, sorumlu bir yetişkin olmaktan "ara vermek" için onu parası için kullandığını keşfetmiş olması gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Ve hala ona güvenmiyordu, bu yüzden söz verdiği gibi onları rahat bırakıp bırakmayacağı henüz belli değildi.

Ama öfkesini kontrol etmek için nefes almasının sebebi bunların hiçbiri değildi. Ve öfkesini kontrol edemedi.

"*O lanet olası kaltak!*" diye bağırdı.

Wyn, koltuğunda dönerek ona baktı, onun tepkisine sadece sırttı ve martinisinden bir yudum daha aldı.

Ardından, "Tanrım, koruyucu olduğunda çok seksisin" dedi. "Hiç komik bulmuyorum" diye homurdandı. "O orospu lanet olası bir kaltak."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Böyle olduğunda inkar edilemez bir şekilde seksisin." "Wyn," diye uyardı.

O sırtmaya devam etti.

Remy ise kızgın olmaya devam etti.

"O pisliğin haklı olduğunu kanıtlamak, ilkel insan moduna geçmek ve o kadınla bir daha hiçbir ilişkin olmamasını talep etmek istiyorum, ama bu senin seçimin.

Ancak, o kadınla bir daha bir şey yaparsan çok kızacağımı belirtmek isterim."

"Merak etme, bebeğim," diye cevapladı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Köprü yıkıldı. Yeniden inşa edilemez."

Kahretsin.

Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. O gün bir arkadaşını kaybetmişti.

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Sorun yok," dedi, ama her şeyi sorun olduğunu haykırıyordu. "Buraya gel," diye emretti.

Kadın koltuğundan kalkıp onun yanına sıkıştı.

Onu sıkıca sarıldı ve kız başını onun omzuna yasladı.

"Bea beni seviyor" diye düşündüm, havuza doğru. Bugünün senin için zor geçeceğini düşündüm. Myrna'nın deli bir takipçi olduğunu ve onun daha fazla yaramazlıklarına karşı kendimizi hazırlamamız gerektiğini düşündüm. Bea'nın mantıklı davranacağını, benimle orta yolu bulacağını, yetişkinler gibi tartışacağımızı ve sana karşı hala biraz düşmanlık besliyor olsa bile, beni bundan koruyacağını düşündüm, çünkü bunu yapmaması beni incitiyordu. Bunu yapacak kadar beni sevdiğini düşündüm, çünkü ben de ona uzanıp orta yolu bulmaya çalışacak kadar onu seviyordum. Arkadaşımla birlikte ayrılacağımı ve şu anda seni teselli ediyor olacağımı düşündüm." Başını omzundan kaldırmadan bir yudum daha aldı ve "Yanlışı düşündüm" diye bitirdi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Diye iç geçirdi.

"Hazırlanalım mı?" diye alay etti.

Kız, bardağını arkasındaki masaya koymak için döndü, geri döndü ve onun karın kaslarına bir tokat attı.

Adam güldü.

Kız içkisini aldı.

"Üzgünüm," diye itiraf etti. "Ama yine de, ikimizden biri kaybeden olmak zorundaysa, o kişinin ben olduğuma sevindim. Myrna beni çok korkutuyordu."

Adam, kadının asla kaybeden olmasını istemiyordu.

Ve bunu paylaşmayacaktı, ama onun kaybeden olduğunu düşünmüyordu.

Bea'dan nefret ediyordu, ona hiç güvenmiyordu ve ikisinin hayatından çıktığına seviniyordu.

Bu bencilceydi, ama gerçek buydu.

Ayrıca, yaşadığı deneyim sayesinde Myrna'nın saçmalıklarından kurtulacak olmalarından da memnundu. Çünkü bu durum onu sinirlendiriyor, Wyn ve çocuklarını korkutuyordu ve zaten aşırı olan durumun daha da kötüye gideceğinden endişeleniyordu.

"Sadece bittiğine sevindim," dedi.

"Evet," diye onayladı kadın.

"Noel ve kızlara söyledin mi?" diye sordu. "Önce seninle konuşmak istedim."

"Muhtemelen endişelenmişlerdir."

"Kara endişelenmiyor. Bugün Reed'le seks gecesi."

O güldü, bu bilgi onu biraz rahatsız etse de.

Kara ve Reed hakkında, ya da herhangi biri hakkında bu kadar çok şey bilmek zorunda değildi.

Ama geri kazanmıştı, onunla ilgili her şeyi, arkadaşlarıyla paylaştığı her şeyi... *onların* arkadaşlarıyla.

Kara'yı özlemişti. Ve Bernice'i. Ve bu geri dönüşü iyi olmuştu.

"Yine de ona söylemelisin," dedi. "En azından bir mesaj at. Ama Bernice ve Noel'in muhtemelen stresli olduklarını biliyorum, bu yüzden bununla ilgilenmelisin, bebeğim."

Kara bir kez daha iç geçirdi, onun çenesini öptü, sonra sandalyeden kalktı, elinde bardağıyla, beyaz kot pantolonuyla uzun ve zarif bir silueti vardı, büyük beden gri erkek gömleği French tuck yapmıştı ve gümüş rengi Valentino wedge ayakkabılar giyyordu.

Karısı.

Bir moda ikonu.

Her zaman çarpıcı.

Ondan birkaç adım uzaklıkta durdu ve geri döndü.

"Sah'ı okulda nasıl bulduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kafasını salladı. "Oraya gitmedik. Onunla tekrar iletişime geçip öğrenebilirim."

"Hayır," diye cevapladı kız hemen. "Bunu sonsuza kadar bir sır olarak bırakalım." Kız gerçekten umursamıyor gibiydi, bu yüzden Remy konuyu kapattı.

Kendi adına, bu konuyu düşündü ve Sah'ın ders programını mutfak tezgahında bıraktığını hatırladı. Program, temizlikçi Sabre'nin yatak odasına taşımadan önce bir hafta boyunca orada kalmıştı. Myrna'nın sadece meraktan programı okumuş olması şaşırtıcı olmazdı.

Myrna'nın onu herhangi bir günde bulabilmek için programı ezberlemiş olması pek olası görünmüyordu. Ama bu mantıklı bir açıklamaydı ve Sabre'nin derslerinden bahsedebileceği zamanlarda ikisinin ara sıra takılmaları da göz önüne alındığında, Myrna'nın süper dedektif olmadığını düşündü. Bir şey dikkatini çekmiş ve o ipucunu takip etmişti.

Hepsi bu kadardı.

Wyn telefonunu almak için eve gitti ve Remy, o bunu yaparken sırayla bacaklarını ve kışını izledi.

O ortadan kayboldu ve Remy, telefonu cebinde olduğu için bu fırsatı değerlendirip babasını aradı.

Uzun bir görüşme değildi, ama rahatsız edici bir görüşmeydi.

Guillaume olumlu olmaya çalışıyordu, ama Melly de artık rapor veriyordu ve Remy, Colette'in Remy ve ailesinin ziyaretini beklediğini biliyordu.

Şimdi, sadece birkaç gün geçmiş olsa da, haberler onun hızla kötüleştiğini gösteriyordu.

Remy, babasının oğlundan haber almasının ona iyi geldiğini biliyordu.

Sonunda Guillaume telefonu Colette'e uzatmayı teklif etmedi ve Remy de istemedi, bu da muhtemelen ikisi için de bir rahatlamaydı.

Artık hava daha da kararmıştı, bu yüzden Remy, şezlongların arasında duran ateş çukuruna doğru ilerledi. Ateşi yakarken, akşam yemeğinde ne yiyeceklerini düşünerek, dışarıdan yemek sipariş etmenin iyi bir fikir olacağını düşündü, ama sonra Wyn'in geri dönmediğini fark etti.

Eve baktı, oturma odasında bir lamba yanıyordu ama Wyn orada değildi. Şarap odası hariç evin geri kalanı karanlıktı.

O tarafa doğru ilerledi.

Onu hiçbir yerde bulamadı, ta ki evi baştan sona aramaya başlayıp onu giyinme odasında bulana kadar.

O ortaya çıkar çıkmaz, Wyn ona dönüp, "Hayatım, bu çok kötü," dedi.

Adam kahkahayı bastı.

Çok fazla kıyafeti vardı, çünkü yaptığı iş gereği çok fazla toplantıya katılıyordu, ayrıca karısı olduğu için ve son olarak da kıyafetleri seviyordu.

Yine de dolap sadece yarısı doluydu.

Ama dolap uzun, dar ve çok karanlıktı.

Kadın iki elini önüne kaldırdı, onları dışarı doğru itti ve "Bu duvarı yıkıp banyoyu *biraz* genişletebilir miyiz, sana kendi dolabını verebilir miyiz ve benim için bir vaha inşa edebilir miyiz?" diye sordu.

Remy nefes almayı kesti. O

konusmaya devam etti.

"Yani tam bir makyaj masası ve genişletme alanı istiyorum. Dolabım zaten sınırına geldi, bu benim açımdan iyi bir öngörü değildi."

Bunu söylemek zorunda kaldı, bu yüzden sorduğunda sesi boğuk çıktı: "Buraya taşınmak mı istiyorsun?"

O da tamamen ona döndü. "Mutfağın güzel, ama olumsuz bir nokta." Elini yan tarafına doğru salladı. "Bu. Bir felaket. Ama dış mekanın, havuzun, şarap mahzenin ve misafir odan olumlu noktalar. Ayrıca daha fazla yatak odan var ve ben gömme oturma odasını ve yatak odasını seviyorum. Benim, ya da bizim eski evimiz," diye ekledi, onun yüzündeki ifadeyi fark edince hemen düzeltti. "Mutfak, anılar ve artık bana küçük gelen dolabım. Ama," diye iki elini de salladı, "hepimiz kendi yollarımızda yeni bir sayfa açıyoruz. Çocuklar kendi hayatlarını yaşıyor, sen ve ben yeniden başlıyoruz. Biraz boyama ve yeniden dekorasyon yapmak isteyebilirim. Her şey çok *bekar evi* gibi. Burada bir kadın yaşadığını haykırması gerekmez, ama biraz kozmopolit bir tarafsızlık fena olmaz."

"Ne istersen yapabilirsin," dedi.

"Bu çok pahalı olacak ve senden sadece ek tasarımı yapmanı beklemiyorum," diye karşılık verdi kadın. "Aynı zamanda yeniden dekorasyona da katılmanı bekliyorum."

Sanki başka türlü izin verecekmiş gibi.

"O burada yaşıyordu," diye hatırlattı.

"

Ancak, onu tamamen bizim yapmak niyetindeyim."

Remy ne kıpırdadı ne de konuştu, kendine güvenmiyordu.

Eğer konuşsaydı, dolabının zemininde sevişiyor olacaklardı ve temizlikçisinin orayı düzenli olarak süpürdüğünden emin değildi.

"Ben zayıf kız sendromuna sahibim," dedi.

Kaşlarını çattığını hissetti. "Pardon, ne?"

"Noel öyle diyor. Elbette, artık param olduğunu biliyorum. Rahatım. Kendimi şımartıyorum. İyi yaşıyorum. Ama bu tuhaf şekillerde ortaya çıkıyor. Mantıksız, garip şeyler yapmama neden oluyor. Çocuklar sevdiği için pahalı yengeç köftesi almakta hiçbir sakınca görmüyorum, ama herkesin sevdiği ıstakozlu sandviçlere karşı çıkıyorum. Ama sadece 'ıstakoz' kelimesi içimde bir şeyi tetikliyor ve o şey beni engelliyor. Noel ile düğünde hangi şampanyayı servis edeceğimiz konusunda tartıştığımız gibi. Bir kez giyeceğim bir elbiseye on beş bin dolar harcıyorum ve misafirlerimize şişesi yedi dolar olan şampanya servis ediyorum."

"Bu konuda kararını zaten geçersiz kıldım, bebeğim," diye mırıldandı.

Bu itirafın onu gülümsetip ona doğru yürümesine neden olması onu biraz şaşırttı.

Kadın iki elini adamın göğsüne koydu ve adam da iki kolunu kadının beline doladı.

"Demek istediğim, sen ve Noel'in bir süredir bana açıklamaya çalıştığınız şeyi nihayet anladım. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ama bir tür güvenlik kelimesi belirlesek iyi olur diye düşünüyorum. Mesela bu olduğunda, sen "sendrom" dersen, ben o ana geri dönerim ve belki bir mola verip neden o noktaya gerilediğimi araştırabiliriz."

"Bana uyar."

"Bunu yaparsak, umarım bunu aşabilirim ve sonunda ortadan kalkar. Ama ortadan kalkmasa bile, sadece sen değil, ikimiz de bunun farkında olacağız, bu yüzden zarar vermeyecektir."

Siktir.

Siktir.

Ama onu seviyordu.

"Kulağa hoş geliyor," diye homurdandı.

Gözleri onun yüzünde dolaştıktan sonra onun gözlerine takıldı. "Bana güzel bir hayat verdin, Remy. Seninle tanıştığım andan itibaren."

"Wyn," diye inledi, alnını onun alnına dayadı.

"Özür dilerim. Bu bir tık gibi. Bunu yaparak, bana o tür bir hayat vermediğini hissettiriyorum."

"Özür dilenecek bir şey yok."

"Asla, ama asla bana ihtiyacım olan her şeyi vermediğini hissetmeni istemedim, Remy. İhtiyacım olan her şeyi ve çok daha fazlasını verdin. Çünkü verdin, veriyorsun ve her zaman vereceğini bildiğim bir şekilde veriyorsun."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Bir şey kesin, sen bana her zaman bunu verdin. Kavga ettiğimiz zamanlarda bile."

Bu onu gülümsetti.

"Seninle kavga etmeyi seviyorum."

Kız kıkırdamaya başladı. "Tatlım, biliyorum. Kavga çıkarıyorsun ki sevişelim."

O, banyoya doğru geriye doğru yürümeye başladı, bu da onları yatağa götürecekti.

Ve sordu, "Şu anda seni ne kızdırır?" Kız kıkırdamayı bıraktı ve kahkahaya boğuldu.

O sesi çok seviyordu.

Bu yüzden onu kızdırmamaya karar verdi ve onun yerine sesi dinlemeye başladı. Ama o işini bitirdiğinde, hiç vakit kaybetmedi.

Karısını yatağa sürükledi.

EPİLOG

YAĞMUR YA DA GÜNEŞ

Remy'nin telefonu çaldı.

O gece, ellili yaşlarındaki vücutlarımızın benim büyük küvetimde neler yapabileceğini test etmiştik ve bu zorluğun üstesinden muhteşem bir şekilde geldiğimizi söylemekten memnuniyet duyuyordum, ancak ikimiz de hemen uyandık, taze olmasak da kesinlikle uyanık durumdaydık.

Ama işimiz bittiğinde, yorgunluktan yatağa yığıldık.

Remy, yeni evimize ne yapacağımıza dair planlar hazırlamayı geciktirmediği için eski evimize geri taşınmıştı. Çalışmalar iki hafta önce başlamıştı, yani ona taşınmak istediğimi söyledikten sadece bir hafta sonra.

Normalde ikimiz de telefonlarımızı yatağın yanında tutmazdık. Son zamanlarda Remy telefonunu yatağın yanında tutuyordu.

"Baba," diye cevap verdi ve sesinden uykulu olduğunu belli etmeye çalıştığını anlayabiliyordum, ama pek başarılı olamadı.

Kalbim sıkıştı ve saate baktım. Saat sabahın beşi idi.

Guillaume'un saat farkını hesaplamayı unutmadığını düşündüm.

Bunun yerine, bizi uyandırmadan önce mümkün olduğunca uzun süre beklediğini düşündüm.

"Geliyoruz," dedi Remy, bir süre durakladı, sonra daha kararlı bir şekilde, "*On s'en vient*, Papa," dedi.

Yorganı geri çekip yataktan kalktım.

Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkıyordum ki Remy telefonu kapattı ve bana doğru geldi.

"Yves'i uyandıracam," dedi.

"Manon'u arayacağım."

Başını salladı. "Yves'le işim bittiğinde Sah'ı arayacağım."

Ben de başımı salladım.

Kızımınla konuşurken, kocamın ve benim valizlerimizi çıkardım.

Çocuklarımla birlikte bekleme odasında oturdum.

Beni görmeyi reddetmediği ve berbat görüldüğü için, onları görmeyi reddetmesi şaşırtıcı değildi.

Remy olmadan önce benim girmemi istedi ve nedenini hala bilmiyorum, çünkü bana baktı, elini uzattı, ben de elini tuttum, o da zayıf bir şekilde sıktı ve "Geldiğin için teşekkürler" dedi, sanki resepsiyondaymışım gibi.

Sonra beni bıraktı, Guillaume ile birlikte odada bulunan Melly'ye döndü ve "Rujumu sürmeme yardım et, cher" dedi.

Melly istenileni yapmak için harekete geçtiğinde, dikkati Guillaume'a yöneldi.

"Oğlumu istiyorum."

Ve ben kovuldum.

Remy şimdi Guillaume ile birlikte oradaydı. Melly kahve almaya gitmişti.

O odada neler olduğunu merak ederek, kelimenin tam anlamıyla mide bulantısı hissederek, çok endişeliydim.

Manon yanıma oturdu, başını omzuma yasladı. El ele tutuşuyorduk.

Yves sandalyeye uzanmış, bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamış, sahneye çıkan Sah'ı izliyordu.

Remy içeri girdi.

O girdiğinde hepimiz canlandık.

Sonra, tek kelime etmeden, yüzündeki ifadeyi görünce, hepimiz harekete geçtik ve onu kollarımıza aldık.

"Biz buradayken . bununla boğuşuyordu."

Remy karanlıkta fısıldıyordu. "Evet,"

diye fısıldadım.

"Acısını gizlemek için çelik gibi bir irade."

"Evet."

Yüz yüze, vücut vücuda, birbirimizin kollarında sıkıca sarılmıştık.

"Mükemmel rujuyla öldü."

Nedenini tam olarak bilmiyordum, ama bu beni gülümsetti.

"Evet."

"O zorlanıyor. Hâlâ bana yaptıkları için ona kızgın. Ona yaptıklarından, bana ne olduğunu bilmediğinden dolayı suçluluk duyuyor. Muhtemelen sonunda her şeyin bittiği için rahatlamış, sadece onun acısı değil, hayatlarının çılgınlığı da. Sonra bunun için de suçluluk duyuyor. Ama onu seviyordu."

Bu kesindi.

"Evet. Onu çok sevdi." Remy başka

bir şey söylemedi.

Biraz zaman geçirdi k t e n sonra ona sarıldım ve "Ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Onun acısının sona erdiğine seviniyorum."

Bekledim, ama tek söylediği buydu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, annesinin ölümünde hissettiği tek şeyin bu olması beni çok üzdü.

Gözlerimi açtım ve sordum, "Sen oradayken o ne dedi?" "Bana yakışıklı olduğumu söyledi."

Yine bekledim, ama görünüşe göre hepsi bu kadardı. "Hepsi bu mu?" diye sordum.

"Sonra babamla bana ellerini tutmamızı istedi. Ellerini tuttuk. Bana baktı. Babama baktı. Gözlerini kapattı. Bir süre sonra hemşire öldüğünü söyledi."

Tanrım.

"Ama hissettim," dedi yumuşak bir sesle. "O an geldiğinde. Hemşire bize söylemeden önce, biliyordum. Hissedebilirsin, bebeğim. Hayat sona erdiğinde."

Ona daha yakınlaştım.

Remy sırtımı okşadı. "Uyu,

Wynn timer." "Tamam, aşkım."

Kabul ettim, ama
uyuyamadım. O da
uyuyamadı.
Sonunda ben uyudum. Ama
o uyumadı.

CENAZEDEN SONRA OLDU.

Bu arada, söz konusu cenazede Manon ve ben büyük şapkalar
takmıştık. Ve kırmızı ruj.

Eve geri döndük, cenaze töreninden sonra gelen kalabalık (Colette çok memnun
olurdu) yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Remy bir süredir piyano çalıyordu. Dahice
bir hareketti, çünkü insanlara selam verebiliyor, onlar da taziyelerini
fısıldayabiliyorlardı, ama çoğunlukla yalnız kalıp notalarda düşüncelerine
dalabiliyordu.

Melly beni buldu ve biraz yalnız kalmak istediğini söyledi.

Onu yalnız bıraktım.

Bunu yaptığımda, bana geniş, düz, siyah kadife bir kutu verdi. Süsleme yoktu.
Sarma yoktu.

"Kendi adına konuşacağını söyledi," dedi Melly. Sonra gitti.

Kutunun kapağını kaldırdım.

Kalın krem rengi bir zarf düştü ve yere yuvarlandı.

Ama içindeki şey beni çok etkiledi. Siyah ipek bir yatağın üzerinde, yuvarlak,
armut ve markiz kesim elmaslardan yapılmış, zamansız bir tasarıma sahip zarif bir
elmas kolye vardı.

O kolyeyi daha önce bir fotoğrafta görmüştüm.

Zarfı almak için eğildim, kutuyu bir kenara koydum ve açtım, içinden kartı
çıkardım.

El yazısı sıkışık ve dalgalıydı. Acı dolu.

Ve şöyle yazıyordu:

Wyn,

Bunu düğünümde taktım.

Sizi de bunu giymeye davet etmek istiyorum. Onu

benim sevdiğim gibi sevdiğiniz için teşekkür

ederim. Sevgilerimle, Colette

Remy ile paylaşmak istemiyordum.

Ama Remy ile paylaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden, baş başa kaldığımızda, paylaştım.

Notu uzun süre baktı.

Ve sonunda, kollarımda güvende, kocam ölen annesi için gözyaşları döktü.

Ölen annesi için gözyaşları döktü.

Çerçeveyi piyanonun üzerindeki diğerlerinin arasına koydum.

Çok fazla vardı.

Çocuklar da piyano çalıyordu, bu yüzden Remy kendi evine bir grand piyano almıştı ve bunu çocukların kullanması için burada bırakmıştı, yani artık iki piyanomuz vardı.

Ben çalmadım, ikisi de bana aynı görünüyordu, bu yüzden evleri birleştirdiğimizde hangisini kullanacağını ona bıraktım.

Diğerini depoya koyup, isterse onu alabilecek bir yere yerleşen çocuğa verebilirdik.

"Tamam mı?" diye sordum, kocama bakarak.

Remy beni izliyordu.

Sorumu sorduğumda, öne çıktı ve yeni doğan oğullarından çok mutlu olan anne babasının fotoğrafını tutan çerçeveyi, benim onu rugby fotoğrafları, Noel şakaları ve ailemin çiftliğinde eğlenirken çekilmiş fotoğrafların arasına gömdüğüm yerden çıkardı.

Onu en göze çarpan yere, dışarıya koydu. İlk

göze çarpan yere.

"Sadece bir süreliğine, bebeğim," diye mırıldandı. "Acısı azaldığında, onu

."

"Eğer istersen, sonsuza kadar orada kalabilir," dedim ona. Fotoğrafa bakıyordu.

"Keşke mutluluk onları önümüzdeki elli dört yıl boyunca takip etseydi," dedi, sesi uzaklarda.

Ve bunu onlar için söylüyordu, bunun kendisi için ne anlama geleceğini değil, ama bu, onun anne babası için isteyeceği şeydi.

"Ama olmadı," diye nazikçe cevap verdim. "Ama o küçük çocuk o anda onların sevgisini ve mutluluğunu yeterince hissetti, onu yeniden yarattı, başka bir aileye verdi ve şimdiye kadar onlar da on yıllardır ona sahip ve onu çok değer veriyorlar. Yani her şey kaybolmuş değil."

Bana baktı, yüzünde uzak bir ifade yoktu. Mutsuz anılarına dalmıştı.

Ama bu, orada benim için parlayan sevgiyi gözden kaçırdığım anlamına gelmiyordu. Bu sefer, Remy'nin neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyordum.

"Çal," diye fısıldadım.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra piyano taburesine oturdu.

Mutfağa gidip ikimize de birer kadeh kırmızı şarap doldurdum. kitabımı aldım.

Ona geri döndüm, bardağını piyanonun üzerine koydum, kanepeye kıvrıldım, kitabımı açtım ama okumadım.

Remy "Nuvole Bianche"yi çaldı.

Onunla birlikte oturdum ve sessizce, onun hiç sahip olamadığı her şey için, Guillaume ve Colette'in ellerinden kaçırdıkları her şey için ağladım.

GUILLAUME daha önce hiç görmediğim bir haldeydi.

Gergin.

Bu çok sevimliydi.

Ancak, o tam bir felaketti.

Manon, "Aman *Tanrım!* Üstünü çok beğendim" diye bağırıncaya kadar öyleydi. Sonra ona doğru koştu, iki elini tuttu, eğilip yanağına öptü ve geri çekilerek, "Merhaba, ben Manon, seninle tanıştığıma *çok memnun* oldum" dedi.

Sonra Sabre, "Cidden, bu ailenin erkekleri kadınlar konusunda iyi bir zevke sahip. Bu benim için iyiye işaret" dedi.

Manon da "Kadınlar da erkekler konusunda iyi zevkleri var, yani sen de güvendesin, Yves" diye ekledi.

Sonra Benji'ye yapıştı, onu ben oldukça sevmiştim ama Remy nefret ediyordu.

Sabre selamlarını verdi. Yves de öyle. Theo ve Benji tanıştırıldı.

Gerginlik geri geldi ama Remy içeri girip herkese sarılınca çabucak dağıldı.

Ben temizlik yaptım, gözlerine gülümsedim, sonra etrafa bakındım ve "Peki, kim sundae ister?" diye sordum.

Sözlerim üzerine Estelle, çok güzel yüzünü saklamak için başını eğdi ve aynı anda çantasından mendilini çıkardı.

"Hadi ama Bayan Estelle, benim odama gelmelisiniz," dedi Manon. "Annem gelinliğini orada saklıyor. Görmelisiniz. *Muhteşem* bir şey. Babam ve erkekler dondurma hazırlarken biz de gelinliği hayranlıkla seyredebiliriz."

Böylece Estelle, Manon'un odasına sürüklendi ve ben de erkekleri dondurma hazırlamaya bırakarak arkalarından gittim.

İLK KEZ, Beatles'ın "Something" şarkısı eşliğinde dans ettik.

Remy ısrar etmişti.

Bu sefer Ray Charles'ın "Come Rain or Come Shine" şarkısıyla dans ettik.

Çünkü yine Remy ısrar etmişti.

Eteğimi süsleyen beyaz tüyler, onun smokin pantolonunun siyahıyla flört ediyordu.

Boğazımdaki elmaslar ışıpta parılıyordu.

Harika bir dansçı olduğumu söyleyemezdim, ama Remy mükemmel bir dans partneriydi. Bunu ona annesi öğretmişti.

Onun kollarında, o dans pistinde, sevdiğimiz herkesin, özellikle de çocuklarımızın gözleri önünde, üç yıl önce bana, o ana ulaşmak için yaşadıklarımıza değip değmeyeceğini sorsaydın

ya da

kesinlikle hayır derdim.

Kollarımda o adam olmadan geçirdiğim o yılların, yaşadığım bir acı olduğunu hala emin değildim.

Her çiftin, on yıllar sonra bir başka düğün töreni yapması gerektiğini söyleyebilirim.

Gelinlik. Pasta. Dans. Yeminler.

Güzellik.

Hepsi.

Bunları, değerini anlayabileceğiniz bir zamanda tekrar yaşayın. Ne kadar emek gerektireceğini, ne kadar mutluluk getireceğini, kaç kavga çıkacağını, kaç kahkaha atacağınızı, zor zamanlarda yanınızda birinin olmasının ne kadar önemli olduğunu, sevginin ne kadar derinleşebileceğini ve bu kapasitenin ne kadar sonsuz olduğunu bildiğiniz bir zamanda.

Düğünleri severdim.

İlk düğün günümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve başkalarının ne düşündüğü önemli değildi, bu, üç çocuğumun doğumunda hissettiğim muhteşem mutluluğu da içeriyordu.

O gün hariç. O an hariç.

O anda.

Remy ile.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Çünkü hayatımız, çocuklarımız, anılarımız, birbirimiz ve derin sevgimizin büyüme kapasitemiz vardı.

Sonsuza dek.

Sonra olan oldu.

Biz dans ettik dans Guillaume Guillaume ve Estelle
oturuyor oturdukları yerde ikisi de
bizi büyük bir dikkatle izliyorlardı, ancak Guillaume daha dikkatliydi.

Evet, o da törene katılmak için Phoenix'e gelmişti.

Remy ısrar etmişti.

Ve biz dans ederken, onun Guillaume'a "Tanrım, tatlım.
Birlikte mükemmeller."

Kocama gülümsedim. O da
bana sırtarak karşılık verdi.

Ve bu çılgın dünyada bir şeyi kesin olarak biliyordum. O
haklıydı.

Son

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın harika kapağını tasarlayan Pixel Mischief Design'dan Amanda'ya ve işlerimi düzgün tutan editörüm Kelly Brown'a kocaman bir teşekkür ve kucak dolusu sevgiler. Guillaume ve Remy'nin Fransızcasının doğru olmasını sağlayan Camsi Ouellet-Roy'a da özellikle kocaman bir kucak dolusu sevgiler.

Yazarken bana destek olan ve yazdıklarımı okuyan Liz ve Donna'ya sevgi ve minnettarlığımı sunuyorum, böylece yazdıklarımı tamamen yalnız başıma yazmıyorum.

Ve her zamanki gibi, hikayelerime zaman ayırıp sadakat gösteren okuyucularıma teşekkür ederim.

BÜLTEN

Yaklaşan yayınlar hakkında önceden bilgi almak ister misiniz? adresindeki özel içeriğe erişmek ister misiniz? Özel hediyelere erişmek ister misiniz? Yeni kapak tasarımını ilk gören olmak ister misiniz? Kristen Ashley'den en son haberleri almak için haber bültenime kaydolun!

[BÜLTEN KAYDI](#)

Arislen/\$s11letj.nel
YENİ YORK'UN EN ÇOK SATAN YAZARI

LCam Kristen Ashley'nin River Rain
Serisi hakkında daha fazla bilgi edinin

İlk Dook ile 'ı başlatmak,
Tırmanıştan sonra

RIVER RAIN'E HOŞ GELDİNİZ

[Tırmanıştan Sonra](#)

River Rain Serisi #1

Onlar Üç Amigo'ydu: Duncan Holloway, Imogen Swan ve Corey Szabo. Evlerinde zorlu bir hayat süren iki genç erkek, yürüyüşlerinde çamurda kirlenmeyi umursamayan havalı bir kızla bir araya geldi.

Büyüdüklerinde Duncan Holloway, aktivist, CEO ve popüler River Rain outdoor mağazalarının yüzü, Imogen Swan, ödüllü aktris ve Amerika'nın sevgilisi, Corey Szabo ise acımasız teknoloji milyarderi oldular.

Zengin ve çok ünlü olan bu üçlü, birinin bencil davranışlarının tüm hayatlarını nasıl etkileyeceğine dair yıkıcı bir ders alacaklardı.

Ve sevdikleri insanların hayatlarını.

River Rain serisine, Duncan ve Imogen'ın şiddetli bir ihanetin ardından onlarca yıl sonra birbirlerine geri dönme hikayesini anlatan After the Climb ile başlayın.

River Rain devam ederken hikayeleri anlatılacak olan aileleriyle tanışın.

[After the Climb'in Prolog'unu okumak için buraya tıklayın.](#)

AFTER THE CLIMB

ÖNSÖZ

Tanışma

Corey

Kırk dört yıl önce...

Duncan'ın yanında durup onun gitmesini izledi.

Duncan'ın aptalca davranışları yüzünden kızgın bir şekilde uzaklaşan onu izlerken, onu sonsuza kadar izleyebileceğini biliyordu.

Ama kız uzaklaşıyordu. Sonsuza kadar zamanları yoktu. Bunu biliyordu, çünkü kız ormana dönmeden önce çok uzaklaşmış olmasına rağmen, birdenbire ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

O anda yanına ve yukarıya, Duncan'a baktı. Evet, yukarıya.

Çünkü Duncan ondan daha uzundu.

Sadece uzun boylu olmakla kalmıyordu.

Duncan ondan çok daha fazla "er" idi.

Corey'nin gözleri Duncan'ın kafasına geldiğinde, en iyi arkadaşının hala onun son bulunduğu yere bakarak sanki hala oradaymış gibi durduğunu gördü.

Ve Dun'un yüzü çok garipti. Corey bu garipliği tanıyordu.

O tuhaflığı *hissetti*.

Göğsünün

derinliklerinde.

Sanki hayatı boyunca hep oradaymış gibi, daha önce hiç hissetmemiş olsa bile.

Bu iyi bir tuhaflıktı.

Corey anlamadı, ama belki de bu şimdiye kadarki en iyi tuhaflıktı.

Hayır.

Duncan aynı şeyi hissedemiyordu. *Onun* için değil.

Onun için değil.

"Neden bunu yaptın?" diye homurdandı Corey.

Dun ona bakmadan cevap verdi: "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Bunu iki kez söylemesine gerek
yoktu. Neden iki kez söyledi?

Ve neden onun gittiği yeri izlemeye devam etti? "O sadece bir kız," diye
mırıldandı Corey.

O anda Duncan nihayet ona baktı. Ve anladı.

İkisi de anladı.

Imogen *sadece bir kız* değildi.

Ve asla da olmayacaktı.

AFTER THE CLIMB ŞİMDİ SATIŞTA!

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, *Rock Chick*, *Colorado Mountain*, *Dream Man*, *Chaos*, *Unfinished Heroes*, *The 'Burg*, *Magdalene*, *Fantasyland*, *The Three*, *Ghost and Reincarnation*, *The Rising*, *Dream Team*, *Moonlight and Motor Oil*, *River Rain*, *Wild West MC*, *Misted Pines* ve *Honey* serileri ile birkaç bağımsız roman dahil olmak üzere seksenin üzerinde romantik romanın yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarıdır. Bağımsız ve geleneksel yayıncılık yöntemlerini bir arada kullanan bir yazar olan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve beş milyondan fazla satmıştır.

Kristen'in *Law Man* adlı romanı, *RT Book Reviews* Reviewer's Choice Award'da en iyi Romantik Gerilim dalında ödül kazandı, bağımsız olarak yayınlanan *Hold On* adlı eseri *RT Book Reviews*'da en iyi Bağımsız Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayınlanan *Breathe* adlı eseri en iyi Çağdaş Romantik dalında aday gösterildi. Kristen'in *Motorcycle Man*, *The Will* ve *Ride Steady* (*Romance Reviews*'dan Reader's Choice ödülünü kazanan) adlı kitapları, Goodreads Choice Awards'ın Romantik kategorisinde final turlarına kalmıştır.

Gary'de doğan ve Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nden mezun olan dördüncü nesil bir mezundur. O zamandan beri Denver ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşamış olan Kristen, şu anda Phoenix'te ikamet etmektedir. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca bir hayır kurumu yöneticisi olarak çalışmıştır. Şu anda tam zamanlı olarak yazmaktadır.

Romantizm onun tarzı olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kardeşliktir. Bu amaçla ve okuyucularının desteğine teşekkür etmek için Kristen, okuyucularına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan

Rock Chick Nation'ı kurmuştur.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatı yaşamak, gerçek benliğine sadık kalmak, güzelliğini fark etmek ve kız kardeşlerini desteklemektir. Onlar ister arkadaşın ve ailen olarak yanında olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta olsunlar ve kim olduklarını bilmesen de.

RC Nation'ın programları arasında Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları düzenlediği Rock Chick Recharges, Kristen'in özel bir gece geçirmek üzere aday gösterilen kadınlar için düzenlediği akşamlar ve Kristen'in okuyucularının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards bulunmaktadır. Kristen'in Rock Chick Rewards programı, hayır kurumlarına yüz binlerce dolar bağışladı ve bu rakam artmaya devam ediyor.

Kristen, kitapları ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

KRISTEN ASHLEY'İN DİĞER ESERLERİ

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluşu Rock

Chick Renegade Rock Chick

İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma Rock

Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi Rock

Chick Uyanışı

Rock Chick Yeniden Doğuş

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları Söz

Dayan

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele

Geçir İçindeki

Ateş Sakin Sür

Ateşin İçinden Geç

Unutulmaz Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Vahşi Ateş

Vahşi

Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şans

Meleği

Nefes Al

Pürüzlü

Kaleydoskop

Ödül

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosikletli Adam

Sessiz Adam

Rüya Takımı Serisi:

Hayal Yaratıcı Hayal

Avcısı

Rüya Isırıkları Yemek Kitabı

Rüya Döndürücü

Rüya Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu
Karanlıkta Örgü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi Lacybourn
Malikanesi Penmort Kalesi
Canlanan Masal Şanslı
Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uçurum
En Uzak Uç En Büyük
Risk

Magdalene Serisi: İrade

Yükseliş
*Arada Kalan Zaman **Mathilda,***
Süper Cadı: *Mathilda'nın*
Gölgeler Kitabı
Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Sisli Camlar Serisi

Sis İçindeki Kız
Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

Bağlantı Yavaş
Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı

*Plan Başlıyor Sonun Şafağı
Yükseliş*

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Huzuru Kovalamak Atılım

Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak

Çekişmeyi Savaşmak

Üç Serisi:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar Tüm

Varlığım

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Creed

Raid

Deacon

Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem

Güvenli Oynamak

Üç Dilek

Karmaşık

Çözülmemiş

Sorunlar

Hızlı Şerit

Birlikte Mükemmel.

Gerçek Olmayacak

Kadar İyi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

